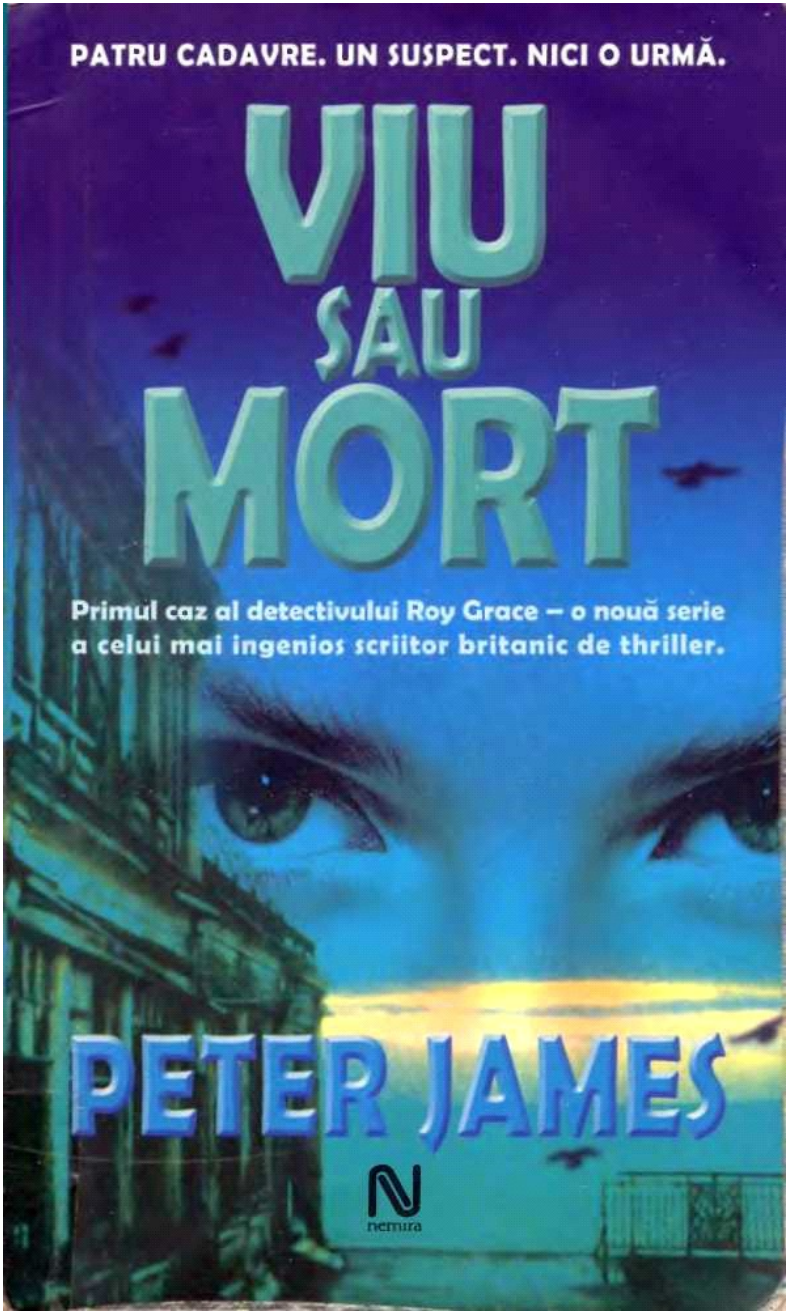
PATRU CADAVRE. UN SUSPECT. NICI O URMĂ.
VIU SAU MORT
Primul caz al detectivului Roy Grace – o nouă serie a celui mai ingenios scriitor britanic de thriller.
PETER JAMES
nemira

Peter James s-a născut în 1948, în Anglia. După ce a studiat cinematografia la Ravensbourne Film School, a debutat ca scenarist de televiziune. A fost producător executiv al filmului *Neguţătorul din Veneţia* (2004). Este un autor britanic de mare succes. A scris treisprezece romane care au fost traduse în treizeci şi şase de limbi. Ele reflectă pasiunea autorului pentru fenomenele paranormale.

Romanul *Viu sau mort* este unul dintre cele mai vândute unsprezece romane din Marea Britanie în prima jumătate a anului 2006. în anul 2005, pentru acelaşi roman i s-a decernat Premiul Krimi-Blitz, iar în Germania a fost votat *Best Crime Writer of the Year*.

PETER JAMES
VIU SAU MORT
Traducere din limba engleză
Cristina Iordache nemira
Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JAMES, PETER
Viu sau mort / Peter James; trad˚.: Cristina Iordache
Bucureşti, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973 – 569 – 870 – 6
ISBN (13) 978 – 973 – 569 – 870 – 6
I. Iordache, Cristina (trad˚.)
821.111 – 31 = 135.1
Peter James
DEAD SIMPLE
õ Really Scary Books / Peter James, 2004
õ Editura Nemira & Co, 2006
Redactor: Ana ANTONESCU
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU
Tiparul executat de Regia Autonomă Monitorul Oficial

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.
ISBN (10) 973 – 569 – 870 – 6
ISBN (13) 978 – 973 – 569 – 870 – 6

1

Până acum, în afară de câteva obstacole minore, planul A mergea perfect. Ceea ce era foarte bine, pentru că de fapt nici nu aveau un plan B.

Speraseră ca ora 8.30 a unei seri de mai să fie totuşi luminoasă. Ieri, pe la ora asta, când patru dintre ei făcuseră aceeaşi excursie, ducând un sicriu gol şi patru lopeţi, era încă destulă lumină. însă acum, când duba Tranzit mergea pe drumul de ţară din Sussex, era ceaţă, ploua, iar cerul avea o culoare întunecată.

— Mai avem mult de mers” Mntrebă John din spate, imitând glasul unui copil.

— Marele Um Ga spune „Sunt peste tot pe unde merg”, răspunse Robbo, care conducea şi care era ceva mai puţin băut decât ceilalţi. După trei cârciumi trecute la răboj în ultima oră şi jumătate şi încă patru pe drum, Robbo se hotărâse să se limiteze la bere cu limonadă. Sau cel puţin asta intenţionase, dar băuse deja două pahare de bitter Harvey – ca să nu se mai gândească la drum, se justificase el.

— Deci suntem acolo! spuse Josh.

— Am fost tot timpul.

În timp ce farurile măturau asfaltul negru şi lucios al şoselei care şerpuia în depărtare prin pădure, un indicator „Feriţi căprioarele” se zări pentru o clipă în întuneric. Apoi trecură pe lângă o cabană mică, albă.

Michael, în spatele dubei, întins pe o cuvertură din stofă scoţiană cu mâinile strânse sub cap ca o pernă, se simţea puţin ameţit.

— Cred că am nevoie de altă băutură, spuse el.

Dacă ar fi gândit mai limpede, şi-ar fi dat seama, după figurile prietenilor săi, că ceva nu era tocmai în regulă. Nu era un băutor, dar în noaptea asta îşi înecase

mintea în mai multe pahare de votcă decât îşi aducea aminte şi intrase în mai multe cârciumi decât vizitase vreodată.

Dintre toţi cei şase care îşi petreceau timpul împreună încă din anii adolescenţei, Michael Harrison fusese întotdeauna un lider înnăscut. Dacă secretul vieţii este să îţi alegi părinţii cu înţelepciune, cum spun unii, atunci Michael putea bifa într-un chestionar multe căsuţe favorabile. Moştenise aspectul plăcut al mamei sale, şarmul şi spiritul antreprenorial al tatălui său – dar nu şi genele negative ale acestuia, care până la urmă îl distruseseră.

De la vârsta de doisprezece ani, când Tom Harrison se sinucisese în garajul familiei, lăsând în urmă multe datorii, Michael se maturizase foarte repede, distribuind ziare ca să îşi ajute mama şi apoi luându-şi diferite slujbe în vacanţele de vară. Crescuse fiind conştient cât de greu este să câştigi bani şi cât de uşor este să îi pierzi.

Acum, la douăzeci şi opt de ani, era o persoană inteligentă, cu mult bun simţ şi un lider înnăscut al grupului. Dacă avea vreun defect, era încrederea prea mare în ceilalţi, iar uneori părea cam prea pus pe şotii. Dar în seara asta, avea să i se servească una tare. Chiar foarte tare.

Dar, momentan, nu avea nicio idee despre asta.

Se lăsă din nou pe spate, uşor amorţit, numai cu gânduri plăcute în cap, mai ales despre logodnica sa, Ashley. Viaţa era frumoasă. Mama lui se întâlnea cu un tip simpatic, fratele său mai mic intrase la facultate, sora mai mică, Carly, petrecea un an în Australia, în vacanţă, iar afacerea îi mergea nemaipomenit de bine. Şi mai presus de toate, peste trei zile avea să se căsătorească [u femeia pe care o iubea. Pe care o adora. Sufletul său pereche.

Ashley.

Din cauza ploii care cădea cu zgomot, Michael nu remarcase sunetele făcute de lopeţi la fiecare zdruncinătură a maşinii care rula pe şoseaua udă. Şi nici nu observase ceva în expresiile celor doi prieteni care erau

lângă el în spatele maşinii şi care se legănau îngânând melodia *Sailing* a lui Rod Stewart ce se auzea din radioul antic al maşinii. Un bidon cu benzină umplea maşina cu un miros înţepător de petrol.

— O iubesc, mormăi Michael. Chiar o iubesc pe Ashley.

— Este o femeie minunată, spuse Robbo, întorcând capul de la volan, linguşindu-l aşa cum făcea de obicei. Acesta era obiceiul lui. Ciudat cu femeile, un pic neîndemânatic, roşu la faţă, cu părul lins, cu tricoul aproape plesnindu-i peste burta umflată de la atâta bere, Robbo încerca să se integreze în grup făcându-se util. Şi, ca o schimbare, în seara asta chiar era nevoie de el.

— Aşa este.

— Aproape am ajuns, anunţă Luke.

Robbo frână pentru că se apropiau de o curbă şi clipi în întunericul din maşină la Luke, care stătea lângă el. Ştergătoarele se mişcau constant, împrăştiind ploaia de pe parbriz.

— Vreau să zic, chiar o iubesc. înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţelegem ce vrei să spui, spuse Pete.

Josh se sprijini cu spatele de scaunul şoferului, cu un braţ în jurul lui Pete, luă o înghiţitură de bere şi îi dădu sticla mai departe lui Michael. Sticla se umplu de spumă când maşina frână brusc. Râgâi.

— Scuze.

— Ce naiba vede Ashley la tine? întrebă Josh.

— Puıa mea.

— Deci nu e vorba de bani? Sau de cum arăţi? Sau de şarmul tău?

— Şi asta, dar în principal scula.

Maşina se zdruncină în timp ce lua o curbă strânsă la dreapta, trecând peste nişte grilaje puse pentru vite, urmate imediat de altele. Apoi intră pe un drum neasfaltat, noroios. Robbo, uitându-se atent prin geamul aburit, observă urmele adânci şi trase de volan. Un iepure le ieşi înainte şi imediat dispăru în tufişuri. Farurile luminară la

dreapta, apoi la stânga, colorând rapid rândul des de conifere de pe marginea drumului, care apoi se pierdură în întunericul din oglinda retrovizoare. Vocea lui Michael se schimbă, iar în entuziasmul său se simţea puţină nelinişte.

— Unde mergem?

— La o altă cârciumă.

— OK, foarte bine. I-am promis lui Ashley că n-o să beau prea mult, spuse el după un moment de tăcere.

— Vezi, spuse Pete, nici nu eşti căsătorit şi ea deja face regulile pentru tine. Dar încă eşti un om liber. Pentru doar trei zile.

— Trei zile şi jumătate, adăugă Robbo încurajator.

— Nu aţi angajat fete, nu? întrebă Michael.

— Ce, eşti excitat? întrebă Robbo.

— Vreau să îi rămân fidel.

— O să avem grijă de asta.

— Nenorociţilor!

Maşina se opri la un moment dat, dădu un pic înapoi, şi făcu din nou dreapta. Apoi încetini, iar Robbo opri motorul şi radioul.

— *Arrivé*[1]! spuse el. Următorul loc de beţie! Cârciuma *Undertaker3s Arms*[2]!

— Aş fi preferat la *Naked Thai Girvs Legs*[3], spuse Michael.

— E şi ea aici.

Cineva deschise uşa din spate a dubitei, Michael nu era sigur cine. Nişte mâini invizibile îl apucară de glezne. Robbo îl apucă de unul din braţe, iar Luke de celălalt.

— Hei!

— Eşti un porc gras! spuse Luke.

Câteva momente mai târziu, Michael era jos pe pământul ud, în jacheta sport preferată şi în cei mai buni blugi (nu cea mai inspirată alegere pentru petrecerea ultimei nopţi de burlac, îi spunea o voce slabă în minte), într-un întuneric beznă, întrerupt doar de luminile de

1 Am ajuns ! (în franceză în text) (n. tr.).

2 „în brațele groparului“ (n. tr.).

3 „Picioarele taiwanezei dezbrăcate“ (n. tr.).

poziţie ale dubiţei şi de raza albă a unei lanterne. Ploaia grea îi intra în ochi şi îi lipea părul de frunte.

— Hainele mele…

Câteva momente mai târziu, cu mâinile smucite din încheieturi, era aruncat în aer, apoi trântit în ceva uscat şi drept, acoperit cu satin alb de o parte şi de alta.

— Hei! spuse el din nou.

Patru feţe rânjite şi întunecate de beţivi se uitau chiorâş la el. I se trânti o revistă în braţe. în lumina lanternei, ca prin ceaţă, reuşi să vadă pe copertă o femeie cu părul roşu şi cu sâni enormi. Pe stomac i-au pus o sticlă de whisky, o lanternă mică, pornită, şi un walkie-talkie.

— Cee?…

O bucată de furtun cu gust de noroi îi apăsa gura. Pe când încerca să scuipe, Michael auzi un sunet ca de fier şi ceva îi acoperi faţa. Apoi nu se mai auzi nimic altceva. Simţi în nări miros de lemn, haine noi şi clei. Pentru moment, se gândi că e bine şi cald. Apoi îl cuprinse panica.

— Băieţi, ce naiba?…

În timp ce Pete îndrepta raza lanternei către sicriul din lemn de stejar, Robbo luă o şurubelniţă.

— Doar nu aveţi de gând să îl înşurubaţi acolo? spuse Luke.

— Cum să nu! răspunse Pete.

— Crezi că aşa ar trebui?

— O să fie în regulă, spuse Robbo. Doar are tubul de respiraţie!

— Eu chiar nu cred că ar trebui să îl prindem în şuruburi!

— Ba sigur că trebuie, altfel ar putea să iasă!

— Hei… spuse Michael.

Dar nu îl mai putea auzi nimeni acum. Şi nici el nu mai auzea nimic, decât nişte sunete vagi, ca nişte zgârieturi, deasupra lui.

Robbo se ocupă de fiecare din cele patru şuruburi pe rând. Era un sicriu clasa întâi, din lemn lucrat manual, cu mânere de alamă ataşate, împrumutat de la serviciul de funeralii al unchiului său, unde, după mai multe schimbări,

era acum angajat ca ajutor de îmbălsămător. Sicriul avea şuruburi bune, solide, de alamă. Se înşurubau uşor.

Michael stătea cu faţa în sus, cu nasul aproape atingându-i capacul de deasupra. în lumina lanternei văzuse că era aşezat în ceva din satin de culoarea fildeşului. încercă să lovească ţu picioarele, dar nu avea suficient loc. încercă să împingă capacul cu mâinile, dar nici aşa nu putea.

Calmându-se pentru câteva momente, realiză că stătea întins şi că era într-un spaţiu închis.

— Hei, fiţi atenţi, nu e amuzant! Ştiţi că sunt claustrofob! Alo! Vocea i se auzi în ecou, modificată ciudat.

Pete deschise portiera, se urcă în maşină şi aprinse farurile. La câţiva metri în faţa lor era mormântul săpat ieri, cu pământul adunat într-o parte şi cu funiile de coborâre deja întinse. O bucată mare de tablă îndoită şi două dintre cazmalele folosite erau puse într-o parte.

Cei patru prieteni se apropiară de marginea mormântului şi se lăsară pe vine. Dintr-odată, erau toţi conştienţi că în viaţă nimic nu este aşa cum pare. Acum, groapa din faţa lor părea mai adâncă şi mai întunecată, aducând mult mai mult cu ceea ce era de fapt – un mormânt.

Lanterna lumină fundul gropii.

— Este apă, spuse Josh.

— Doar un pic de apă de ploaie, replică Robbo.

Josh se încruntă.

— E prea multă, nu are cum să fie apă de ploaie. Cred că am lovit canalul de apă.

— La naiba, spuse Pete. Ca vânzător de BMW-uri, indiferent că era la serviciu sau nu, părea întotdeauna pregătit pentru orice situaţie.

— Nu e nimic, spuse Robbo. Doar câţiva centimetri.

— Chiar am săpat noi atât de adânc? întrebă Luke, tânăr absolvent de Drept, căsătorit de curând, încă nepregătit să renunţe la tinereţe, dar care începea să accepte responsabilităţile vieţii.

— Este un mormânt, nu? spuse Robbo. Doar asta

hotărâsem.

Josh se uită la ploaia care se înteţea.

— Dar dacă apa se ridică?

— La naiba, omule! spuse Robbo. Am săpat ieri, iar în douăzeci şi patru de ore s-a umplut doar câţiva centimetri. Nu avem de ce să ne îngrijorăm.

Josh încuviinţă, gânditor.

— Dar dacă nu mai putem să îl scoatem?

— Bineînţeles că putem să-l scoatem, spuse Robbo. Trebuie doar să desfacem capacul.

— Hai să terminăm odată, da? spuse Luke.

— Chiar o merită, le reaminti Pete prietenilor săi. Mai ţii minte ce a făcut în ultima ta noapte de burlac, Luke?

Luke nu avea cum să uite aşa ceva. Se trezise din beţie într-un vagon de dormit dintr-un tren care mergea spre Edinburgh. Şi consecinţa a fost că a ajuns în faţa altarului mai târziu cu patruzeci de minute.

La fel, nici Pete nu avea cum să uite. în duminica dinaintea nunţii sale, s-a trezit îmbrăcat în lenjerie de dantelă, cu un vibrator legat de talie, încătuşat pe podul Clifton Gorgede, de unde a fost salvat de echipa de pompieri. Ambele feste fuseseră ideile lui Michael.

— Tipic pentru Mark, spuse Pete. Ticălosul! El e cel care a organizat totul şi acum nici măcar nu este aici…

— Vine şi el. O să fie în următoarea cârciumă, ştie drumul stabilit.

— Da?

— A sunat şi este pe drum.

— În Leeds se merge mai încet din cauza ceţii. Super! spuse Robbo.

— Va fi la *Royal Oak*[4] până când ajungem noi acolo.

— Ticălosul! spuse Luke. Lipseşte de la munca cea mai grea.

— Şi de la distracţie! le aminti Pete.

— Asta e distracţie? întrebă Luke. Să stăm în mijlocul pădurii, pe ploaia asta nenorocită? Distracţie? Doamne,

4 „Stejarul Regal“ (n. tr.).

eşti jalnic! Să facă bine să vină şi să ne ajute când îl scoatem pe Michael.

Ridicară sicriul în aer, se îndreptară clătinându-se către mormânt, apoi îl trântiră peste funii. Chicotiră când auziră sunetul înăbuşit dinăuntru.

Se auzi o lovitură puternică.

Michael lovise cu pumnul în capac.

— Hei! Gata, ajunge!

Pete, care avea un walkie-talkie în buzunarul de la haină, îl scoase şi îl porni.

— Testare! Testare!

În sicriu, se auzi vocea lui Pete.

— Testare! Testare!

— Gata cu gluma!

— Relaxează-te, Michael! spuse Pete. Distrează-te!

— Nenorocirilor! Lăsaţi-mă să ies! Trebuie să mă duc la baie!

Pete opri staţia şi o puse în buzunarul hainei sale de la Barbour.

— De fapt, cum facem cu asta?

— Apucăm funiile, spuse Robbo. Fiecare de la un capăt.

Pete scoase din nou staţia şi o porni.

— Înregistrăm asta, Michael! apoi o opri din nou.

Cei patru râseră. Apoi apucară câte o bucată de funie şi traseră.

— La naiba, ce greu e! spuse Luke încordându-se şi ridicând.

Încet, cu o smucitură, clătinându-l ca pe o barcă lovită, coborâră sicriul în groapă. Când acesta ajunse pe fundul gropii, abia îl mai puteau vedea din cauza întunericului.

Pete îndreptă lanterna spre coşciug. în raza acesteia, întrezăreau tubul de respiraţie care ieşea prin gaura făcută în capacul sicriului.

Robbo luă staţia de emisie.

— Hei, Michael, ţi se vede penisul sculat! îţi place revista?

— Gata, gluma s-a terminat! Acum lăsaţi-mă să ies!

— Noi plecăm la un club de dans. Ce păcat că nu poţi veni şi tu! Robbo opri staţia înainte ca Michael să poată spune ceva. Apoi, luă o cazma şi începu să arunce pământ peste sicriu, râzând în timp ce se auzea cum se acoperă capacul.

Scoţând un sunet de mobilizare, Pete luă altă cazma şi i se alătură lui Robbo. Pentru câteva momente cei doi lucrară din greu, până când nu se mai văzură decât câteva părţi din sicriu. Apoi, le acoperiră repede şi pe acestea. Continuară amândoi cu spor din cauza băuturii, până când se strânseră câţiva centimetri buni de pământ deasupra sicriului. Tubul de respiraţie abia se mai zărea.

— Hei! spuse Luke. Gata, opriţi-vă! Cu cât puneţi mai mult pământ acum, cu atât va trebui să săpaţi peste două ore, când o să îl scoatem.

— Este un mormânt, spuse Robbo. Asta faci cu un mormânt: îl acoperi cu pământ!

Luke îi smulse cazmaua.

— Destul! adăugă el ferm. La naiba, vreau să îmi petrec seara bând, nu săpând!

Robbo încuviinţă, nevrând să supere pe cineva din grup. Transpirând din greu, Pete lăsă cazmaua jos.

— Să nu crezi că o să îmi fac o carieră din asta! adăugă el.

Aşezară tabla ca un acoperiş deasupra gropii, apoi păstrară câteva momente de reculegere. Ploaia se auzea căzând pe metal.

— Gata, am plecat! spuse Pete.

Luke îşi băgă mâinile în buzunare, neîncrezător.

— Suntem siguri de chestia asta?

— Am fost de acord că îi vom da o lecţie, spuse Robbo.

— Dar dacă se îneacă [u propria vomă sau se întâmplă altceva?

— O să fie bine, nu e chiar atât de beat, spuse Josh. Hai să mergem!

Josh se sui în spatele maşinii şi Luke închise uşa.

Pete, Luke şi Robbo se suiră în faţă, apoi Robbo porni motorul. Merseră înapoi pe cărare jumătate de milă, apoi făcură la dreapta pe şoseaua principală.

Porni staţia de emisie.

— Ce faci, Michael?

— Băieţi, fiţi serioşi, chiar nu îmi place gluma asta.

— Serios? Nouă ne place! spuse Robbo.

Luke luă staţia.

— Asta se cheamă pură răzbunare, Michael!

Toţi patru hohotiră de râs. Acum era rândul lui Josh.

— Michael, noi mergem la clubul acela fantastic, unde au cele mai frumoase femei, cu fundul gol, care ne dansează în poală. Chiar o să te oftici că pierzi asta.

Vocea lui Michael se auzi ca un mormăit, plângăcioasă.

— Putem să ne oprim, vă rog? Chiar nu îmi place asta.

Prin parbriz, Robbo vedea luminile verzi ale semaforului care avertizau că drumul era în lucru. Acceleră.

Luke strigă peste umărul lui Josh:

— Michael, relaxează-te, ne întoarcem în vreo două ore!

— Cum adică, două ore?

Semnalele luminoase se schimbară în roşu. Nu era suficient timp pentru a opri. Robbo acceleră şi mai tare.

— Dă-mi aia! spuse el ridicând staţia şi ţinând volanul doar cu o mână în timp ce lua o curbă. Se uită cu atenţie la receptor şi apăsă butonul să vorbească.

— Hei, Michael…

— ROBBO! ţipă Luke.

Se vedeau nişte faruri care veneau drept spre ei.

Faruri care îi orbeau.

Apoi un sunet ca de trâmbiţă, puternic, îngrozitor.

— ROBBBBBOOO! ţipă Luke.

Robbo apăsă panicat pe frână şi scăpă staţia de emisie. Volanul i se învârtea în mâini, în timp ce se uita disperat pe unde s-o ia. Copaci la dreapta, un excavator la

stânga. Iar farurile se apropiau cu viteza unui tren, orbindu-l.

Michael, cu capul învârtindu-i-se, auzi ţipete, apoi un sunet surd, ca şi cum cineva ar fi scăpat staţia de emisie pe jos.

Apoi linişte.

Apăsă pe butonul „pornit”.

— Alo?

Nu se auziră decât nişte paraziţi.

— Alo? Hei, băieţi!

Tot nimic. Se uită cu atenţie la staţia de emisie-recepţie. Era un obiect scurt şi gros, cu o carcasă tare, din plastic negru, cu două antene radio, una mai scurtă şi alta mai lungă, pe care era inscripţionat „Motorola” deasupra difuzorului. Mai avea un buton de pornire-oprire, unul pentru volum, unul pentru schimbarea frecvenţelor, şi o luminiţă verde care strălucea puternic. Michael se uită apoi la materialul alb care îi venea până aproape de ochi, luptându-se cu panica şi începând să respire din ce în ce mai repede. Simţea din ce în ce mai tare că trebuie să meargă la toaletă.

Unde naiba era? Şi unde erau Josh, Luke, Pete, Robbo? Erau pe aproape, amuzându-se? Sau nenorocirii chiar au plecat la club?

Panica i se mai domoli, în timp ce alcoolul îşi făcea efectul. Gândurile îi deveniră de plumb, învălmăşite în cap. I se închiseră ochii şi aproape că adormi.

Deschise ochii. Din cauza satinului de culoare albă, care îi deranja ochii, simţea că îi vine să vomite. Vomită şi totul veni peste el. încă o dată. înghiţi, închise ochii, simţi că ameţeşte şi că sicriul se mişcă dintr-o parte în alta. Parcă nevoia de a merge la toaletă se estompa. Brusc, nici senzaţia de vomă nu mai era aşa puternică. Era chiar confortabil aici. Plutea. Ca şi cum ar fi fost într-un pat imens.

I se închiseră ochii şi adormi.

Sub rafalele ploii, într-un Alfa Romeo vechi prins în traficul lent, Roy Grace stătea în întuneric bătând

darabana cu degetele pe volan, aproape neauzind muzica de pe CD-ul cu Dido de la CD-player. Era încordat. Nerăbdător. Posomorât.

Se simţea ca dracu'.

Mâine trebuia să apară la tribunal şi ştia că intrase în bucluc.

Luă o înghiţitură de apă Evian, puse dopul la loc şi sticla înapoi în torpedou. „Hai odată!" zise el, cu degetele bătând şi mai tare toba pe volan. întârziase deja patruzeci de minute la întâlnire. Ura să întârzie, considera că e un semn de impoliteţe, ca şi cum ai fi spus că „timpul meu este mai important decât al tău, aşa că poţi să mai aştepţi..."

Dacă ar fi plecat de la birou cu un minut mai devreme, acum nu ar fi întârziat: ar fi răspuns altcineva la telefon, iar jaful celor doi puşti, drogaţi cu cine ştie ce naiba, asupra unui magazin de bijuterii din Brighton ar fi fost problema unui alt coleg, nu a lui. Acesta era unul dintre riscurile meseriei de poliţist – răufăcătorii nu aveau bunul simţ de a se conforma orelor de program.

Ştia că nu ar fi trebuit să iasă în seara asta. Mai bine ar fi rămas acasă ca să se pregătească pentru mâine. Luă din nou sticla şi mai bău nişte apă. îşi simţea gura uscată, parcă îl ardea şi i se strânsese stomacul.

În ultimii ani, prietenii îl trimiseseră la o grămadă de întâlniri cu necunoscute şi de fiecare dată era un pachet de nervi înainte. Astăzi era mai nervos şi, pentru că nu avusese timp să îşi facă duş şi să se schimbe, nici nu se simţea prea confortabil. Toate planurile lui cum să se îmbrace fuseseră năruite de cei doi puştani.

Unul din ei folosise o armă automată asupra unui poliţist ieşit din tură care se apropiase prea mult de magazinul de bijuterii. Din fericire, nu se dusese chiar aşa de aproape. Roy văzuse, de mai multe ori decât şi-ar fi dorit, care erau consecinţele atacului de la doar câţiva metri cu o armă automată asupra unei persoane. Putea să o schilodească sau să îi facă o gaură ca o minge de fotbal în piept. Poliţistul rănit era Bill Green, unul din cei pe care

Grace îi cunoştea pentru că fuseseră de câteva ori în aceeaşi echipă la rugby. Se trăsese asupra lui de la douăzeci şi cinci de metri. De la această distanţă, gloanţele ar fi putut doborî un fazan sau un iepure, dar nu şi un ditamai atacantul din echipa de rugby, îmbrăcat în haină de piele. Bill Green fusese relativ norocos; haina îi apărase corpul, dar avea câteva gloanţe în faţă, unul chiar în ochiul stâng.

Până când Grace a ajuns la locul faptei, cei doi puştani fuseseră arestaţi, după ce se răsturnaseră cu jeepul în care fugiseră. Era hotărât să îi acuze de tentativă de omor şi jaf armat. Ura faptul că din ce în ce mai mulţi criminali din Regatul Unit foloseau arme şi forţau un număr din ce în ce mai mare de poliţişti să aibă arme asupra lor. Pe vremea tatălui său, un poliţist înarmat era de neimaginat. Acum, în unele oraşe, faptul că forţele de ordine aveau arme în maşină era ceva obişnuit. Grace nu era o persoană răzbunătoare, dar din punctul lui de vedere, oricine trăgea asupra unui poliţist sau a unei persoane inocente merita să fie spânzurat.

Traficul era încă aglomerat. Se uită la ceasul de la bordul maşinii, la ploaia care cădea, apoi din nou la ceas, la luminile de poziţie ale maşinii din faţă; nenorocitul avea farurile de ceaţă aprinse, aproape orbindu-l. îşi verifică şi ceasul de la mână, sperând că acela al maşinii nu mergea bine. însă funcţiona. Trecuseră zece minute şi nu se mişcase cu maşina un centimetru. Aşa cum nici din sens invers nu trecuse vreo maşină.

Observă raze de lumină albastră în oglinda retrovizoare şi în cele laterale. Apoi auzi o sirenă. O maşină a patrulei trecu cu zgomot. Apoi o ambulanţă. Altă maşină a patrulei trecu în plină viteză, urmată de două maşini de pompieri.

La naiba, ştia că se lucrează la drumul acesta de când trecuse pe aici în urmă cu două zile şi îşi imaginase că acesta era motivul pentru care se întârzia. Dar acum îşi dădea seama că era vorba de un accident, iar maşinile de pompieri arătau că era vorba de ceva grav.

Mai trecu o maşină de poliţie. Apoi altă ambulanţă, cu toate luminile aprinse, urmată de o maşină de tractare.

Se uită din nou la ceas: 9.15. Ar fi trebuit să ajungă la întâlnire acum patruzeci şi cinci de minute, tocmai în Tunbridge Wells, care se afla la douăzeci de minute distanţă dacă n-ar fi fost aglomeraţie.

Terry Miller, un inspector-detectiv, recent divorţat, din divizia lui Grace, îi tot vorbea de cuceririle lui de pe două site-uri de întâlniri şi tot insista să se înscrie şi Grace. El nu făcu asta, apoi, când începu să găsească în căsuţa sa de e-mail mesaje sugestive de la diferite femei, află plin de nervi că Terry Miller îl înscrisese pe un site numit U-Date fără să-l mai întrebe.

Încă nu ştia ce îl determinase să răspundă la unul dintre mesaje. Singurătatea? Curiozitatea? Dorinţa sexuală? Nu era sigur. în ultimii opt ani trecuse prin viaţă fără să simtă cum se duc zilele. Câteodată încerca să uite, iar în alte zile se învinuia că nu îşi aducea aminte.

Sandy.

Deodată, se simţi vinovat că se ducea la întâlnire.

Din fotografie, femeia arăta superb, de nota zece. Îi plăcea şi numele ei: Claudine. Ca orice nume franţuzesc, avea ceva exotic. Poza era tare! Păr de culoarea chihlimbarului, o faţă foarte simpatică, o bluză strâmtă care îi evidenţia bustul periculos de mare, aşezată în mijlocul patului cu o fustă scurtă, ridicată suficient de mult cât să arate că purta jartiere şi că probabil nu mai avea altă lenjerie.

Vorbiseră doar o dată la telefon şi îl sedusese de la capătul celălalt al firului. Un buchet de flori pe care le cumpărase de la o benzinărie era aşezat pe scaunul pasagerului. Luase trandafiri roşii; ştia că e de modă veche, dar aşa era o parte din el – un romantic demodat. Oamenii aveau dreptate, trebuia să meargă mai departe, într-un fel sau altul. Ar fi putut să numere întâlnirile pe care le avusese în aproape nouă ani pe degetele de la o mână. Pur şi simplu nu putea să se gândească la faptul că ar mai putea exista un alt suflet-pereche pentru el. Că ar

mai putea fi cineva care să se ridice la înălţimea lui Sandy.

Poate că în seara asta senzaţia i se va schimba.

Claudine Lamont. Un nume drăguţ, o voce drăguţă.

„Opreşte naibii farurile alea de ceaţă!”

Mirosi aroma dulceagă a florilor. Spera ca şi el să miroasă bine.

În lumina ce venea de la maşina sa şi de la farurile de poziţie ale maşinii din faţă, se uită în oglindă, nu prea sigur de ce se aştepta să vadă. Şi văzu o persoană tristă.

„Trebuie să mergi mai departe”.

Mai luă o gură de apă. „Mda”.

Peste doar două luni împlinea treizeci şi nouă de ani. Şi tot peste două luni va fi şi o altă aniversare. Pe 26 iulie, Sandy făcea nouă ani de când nu mai era. De când dispăruse pur şi simplu, la aniversarea de treizeci de ani. Fără niciun bilet. Şi fără ca nimic din ce era al ei să lipsească, cu excepţia poşetei.

După şapte ani de la dispariţie, poţi declara pe cineva mort în mod legal. Mama sa, de pe patul de spital, înainte de a muri de cancer, sora sa, cei mai buni prieteni, psihiatrul, toţi îi spuseseră să facă asta.

În niciun caz.

John Lennon spusese: „Viaţa e lucrul acela care ţi se întâmplă când tu eşti prea ocupat să îţi faci alte planuri”. Era al naibii de adevărat.

Întotdeauna îşi spusese că până la treizeci şi şase de ani el şi Sandy vor avea o familie. Visase întotdeauna să aibă trei copii, doi băieţi şi o fată – ar fi fost ideal – şi să-şi petreacă weekendurile împreună. Vacanţe în familie. Mers la plajă. Călătorii în locuri amuzante. Jocuri cu mingea. Reparat lucruri. Rezolvarea temelor de la şcoală. Spălatul. Toate lucrurile plăcute pe care le făcuse el cu părinţii.

În loc de asta, se irosea într-o frământare interioară care nu îi dădea pace nici chiar atunci când reuşea să adoarmă. Era vie sau moartă? încerca să afle lucrul acesta de opt ani şi nouă luni şi nu era mai aproape de adevăr decât fusese atunci când începuse să caute.

În afara serviciului, viaţa era lipsită de sens. Fusese

incapabil, sau nu îşi dorise, să aibă o altă relaţie. Fiecare întâlnire la care se dusese fusese un dezastru. Câteodată i se părea că singurul lui tovarăş de viaţă era peştișorul auriu, Marlon. 11 câştigase în urmă cu nouă ani la un târg, după ce trăsese la ţintă. De atunci, acesta mâncase orice vietate pe care i-o adusese drept tovarăş. Marlon era o creatură ursuză, antisocială. De aceea probabil se plăceau unul pe celălalt, se gândea Roy. Erau din aceeaşi categorie.

Câteodată îşi dorea să nu fi fost poliţist, să fi avut un serviciu mai puţin solicitant, de unde să plece la ora 17, apoi să meargă la bar, pe urmă acasă şi să se uite la televizor.

O viaţă normală. Dar nu s-a putut abţine. Avea o genă de încăpăţânare sau determinare, sau mai multe gene, ca tatăl lui, care îl determinase să urmărească neîncetat faptele, adevărul. Din cauza acestor gene urcase în ierarhie până la gradul de detectiv-căpitan. Dar toate astea nu îi aduseseră niciun pic de linişte sufletească.

Se studie în oglindă. Zâmbi dublului reflectat, cu părul tuns scurt, perie, cu nasul lovit şi deformat după ce şi-l spărsese într-o bătaie pe când patrula, ceea ce îi dădea aspectul unui luptător pe bani retras din arenă.

La prima întâlnire, Sandy îi spusese că are ochii lui Paul Newman. Îi plăcuse lucrul acesta la ea. Erau un milion de lucruri care îi plăceau la ea. Faptul că iubea totul la el, necondiţionat.

Roy Grace ştia că nu impresiona din punct de vedere fizic. La cei un metru şaptezeci şi şapte ai săi, în urmă cu nouăsprezece ani fusese cu doar cinci centimetri peste limita minimă de admitere în poliţie. Dar, în ciuda dragostei lui pentru băutură, a unei pasiuni pentru ţigări, după multe antrenamente în sala de sport a secţiei de poliţie, reuşise să îşi modeleze un corp frumos pe care îl menţinea alergând treizeci de kilometri pe săptămână şi jucând ocazional rugby – de obicei pe flanc.

21.20.

La dracuz!

Nu avea niciun chef să stea până târziu. Nu avea nevoie de aşa ceva. Nu îşi permitea asta. Mâine trebuia să se prezinte la tribunal şi avea nevoie de un somn lung. Gândul la examinarea interactivă de mâine îi stârni tot felul de senzaţii neplăcute.

Dintr-odată, deasupra lui se văzu o lumină şi auzi zgomotul făcut de un elicopter. După un moment, lumina se depărtă şi văzu elicopterul coborând.

Formă un număr pe mobil şi i se răspunse aproape imediat.

— Bună, aici detectivul Grace. Sunt într-un ambuteiaj pe strada A26, la sud de Crowborough, se pare că a fost un accident undeva în faţa mea. Poate să îmi dea cineva vreo informaţie?

I se făcu legătura cu camera de operaţiuni din unitatea centrală. Răspunse o voce de bărbat.

— Bună ziua, detectiv Grace. A avut loc un accident grav. Avem informaţii că există persoane rănite. Drumul va mai fi blocat pentru o vreme; ar fi mai bine să întorci şi să o iei pe altă rută.

Roy Grace îi mulţumi şi închise. Apoi scoase agenda din buzunarul cămăşii, căută numărul lui Claudine şi îi trimise un mesaj.

Femeia îi răspunse aproape imediat, spunându-i că nu este nicio problemă, poate să ajungă oricând.

Lucrul acesta îl făcu să o placă şi mai mult.

Şi îl ajută să uite de ziua de mâine.

4

Plimbări de genul acesta cu maşina nu aveau loc prea des, dar când se întâmpla, ce îi mai plăceau lui Davey! Stătea cu centura pusă pe scaunul din faţă, de lângă tatăl său, în timp ce maşina de poliţie le deschidea drumul, cu luminile albastre pâlpâind, cu sirenele urlând „nino, nino” pe contrasens, depăşind kilometri întregi de maşini care aşteptau. Mamă, asta era la fel de frumos ca la cursele de la târg la care îl ducea tatăl său sau ca la cele de la Alton Towers, şi altele mai bune nici că existau!

— Daaa! ţipă el, exuberant. Davey era înnebunit după

emisiunile cu poliţişti americani de la televizor, şi de aceea îi plăcea să vorbească ţu accent american. Uneori era din New York. Altă dată era din Missouri. Câteodată din Miami. Dar de cele mai multe ori era din Los Angeles.

Phil Wheeler, o matahală de bărbat, cu stomacul umflat de la bere, îmbrăcat în uniforma de serviciu cu pantaloni din denim maro, cu ghete tocite şi cu o căciulă neagră, zâmbi către fiul său. Cu mulţi ani în urmă, pe soţia lui o lăsaseră puterile să mai aibă grijă de fiul lor, Davey, iar în ultimii şaptesprezece ani îl crescuse singur.

Maşina de poliţie încetinise, trecând pe lângă un şir de buldozere. Maşina de tractare avea scris pe ambele părţi laterale „Tractări Auto Wheeler", iar cele două girofaruri de pe cabină erau de culoarea chihlimbarului. Prin parbriz se vedea cum macaraua luminată ridică întâi partea din spate a dubitei Tranzit făcută praf şi încă parţial înfiptă sub bara de protecţie a camionului cu ciment, iar apoi cum ridică restul maşinii strivite ca o cutie de cola ce zăcea aruncată în gardul viu de pe marginea drumului.

Fascicule de lumină albastră luminau pe asfaltul umed şi pe marginea lucioasă a drumului, acoperită de iarbă. Maşini de pompieri, de poliţie şi o ambulanţă mai erau încă la locul accidentului, iar o mulţime de oameni, pompieri şi poliţişti, majoritatea îmbrăcaţi în haine reflectorizante, stăteau în jur. Unul dintre poliţişti mătura sticla de pe şosea.

Se văzu blitz-ul unui aparat de fotografiat folosit de un poliţist. Doi detectivi de la secţia de accidente împrejmuiay locul cu bandă. Resturi de metal şi de sticlă străluceau peste tot. Phil Wheeler văzu împrăştiate pe jos o cheie pentru roţi, un preş auto şi o jachetă.

— Chiar că arată ca naiba, tată! spuse băiatul cu accent din Missouri de data asta.

— Chiar foarte rău.

Phil Wheeler văzuse multe la viaţa lui şi nimic nu îl mai putea şoca. Văzuse aproape orice tip de accident l-ar fi putut avea cineva într-o maşină. Una dintre imaginile pe care şi le amintea cel mai des era aceea a unui om de

afaceri decapitat, îmbrăcat încă în costum, cu cravată, prins în ceea ce mai rămăsese din maşina Ferrari pe care o conducea.

Davey, care abia împlinise douăzeci şi şase de ani, era îmbrăcat la modă: o şapcă New York Yankees cu cozorocul întors, o jachetă din lână peste cămaşa cadrilată, blugi şi nişte ghete uriaşe. Lui Davey îi plăcea să se îmbrace ca americanii de la televizor. Băiatul se comporta ca la şase ani, iar acest lucru nu avea să se schimbe vreodată, în schimb, avea o forţă fizică supraumană, care devenea foarte folositoare în cazuri de urgenţă. Davey putea să îndoaie o bară de metal cu mâinile goale. Odată, ridicase de unul singur o maşină care lovise o motocicletă.

— Foarte rău, constată el. Să înţeleg că sunt şi oameni morţi, tată?

— Să sperăm că nu, Davey.

— Dar ar putea fi?

Un poliţist de la circulaţie, cu o şapcă ţu cozoroc şi vestă fosforescentă se apropie de geamul din partea şoferului. Phil coborî geamul şi îl recunoscu pe poliţist.

— Bună seara, Brian. Arată cam urât aici.

— Trebuie să vină o macara pentru camion. Te descurci tu cu dubiţa?

— Nicio problemă. Ce s-a întâmplat?

— Duba şi camionul s-au izbit frontal. Trebuie să ducem duba la poliţie.

— Consideră treaba făcută.

Davey îşi luă lanterna şi coborî din cabină. în timp ce tatăl său vorbea cu poliţistul, el cerceta terenul, uitându-se la urmele de ulei şi de spumă de pe şosea. Apoi se uită atent la ambulanţa înaltă, pătrăţoasă, cu interiorul luminat în spatele perdelelor trase la geamuri, întrebându-se ce se întâmpla înăuntru.

Abia după aproape două ore au reuşit să adune toate bucăţile din dubiţă şi să o lege bine de platformă. Tatăl lui şi poliţistul se depărtară puţin. Phil îşi aprinse o ţigară cu bricheta lui Zippo. Davey îi urmă exemplul, răsucind o ţigară şi aprinzând-o tot cu o brichetă Zippo. Ambulanţa şi

aproape toate celelalte maşini de intervenţie plecaseră, iar o macara imensă ridica partea din faţă a camionului, până când roţile nu mai atinseră pământul. Roata din partea şoferului era turtită rău de tot.

Ploaia se mai oprise şi o lună timidă se iţea printre nori. Tatăl său şi Brian vorbeau acum despre pescuit – despre cea mai bună metodă de a prinde un crap în perioada aceasta a anului. Deja plictisit şi simţind nevoia să meargă la toaletă, Davey coborî pe marginea drumului, trăgând din ţigară şi uitându-se prin aer după lilieci. îi plăceau liliecii, şoriceii, şobolanii, tot felul de creaturi de genul acesta. De fapt, îi plăceau toate animalele. Animalele nu râdeau niciodată de el aşa cum făceau oamenii atunci când se ducea la şcoală. Poate că va merge la vizuina bursucilor când se vor întoarce acasă. îi plăcea să stea în lumina lunii şi să-i privească cum se zbenguie.

Jucându-se cu lumina lanternei, merse înspre tufişuri, îşi trase fermoarul şi se uşură peste o grămadă de urzici. Chiar când termina, auzi o voce, chiar în faţa lui, speriindu-l ca dracuz.

— Alo??

O voce răguşită, fantomatică.

Davey sări.

Apoi auzi vocea din nou.

— Alo?

— La naiba! Lumină cu lanterna cât mai mult în întuneric, dar nu văzu pe nimeni.

— Alo? repetă el. Câteva minute mai târziu auzi vocea din nou.

— Alo? Hei, voi! Josh? Luke? Pete? Robbo?

Davey îndreptă lanterna spre stânga, apoi spre dreapta, pe urmă în faţă, dar nu văzu pe nimeni. Se auzi un sunet ca un fâşâit şi văzu o coadă de iepure trecând prin dreptul razei de lumină, apoi nimic.

— Hei, ce e asta?

Linişte.

Un fâşâit ca de paraziţi. Un pocnet. Apoi, la numai câţiva metri la dreapta, auzi vocea din nou.

— Alo? Alo? Alo?

Ceva străluci într-un tufiş. Se aplecă. Era un radio cu antenă. Se uită cu mai multă atenţie la el şi îşi dădu seama bucuros că era un walkie-talkie.

Îndreptă lanterna către aparat, uitându-se ceva timp la el, prea emoţionat ca să îl atingă. Apoi îl ridică de la pământ. Era mai greu decât părea la prima vedere şi era rece şi ud. Sub un buton mare şi verde putea citi cuvântul „vorbire”.

Apăsă pe el şi spuse:

— Alo!

O voce îi răspunse imediat:

— Ce e asta?

Apoi altă voce se auzi de departe, strigându-l:

— Davey!

Era tatăl lui.

— Vin! răspunse el.

Din mers, apăsă din nou butonul verde.

— Eu sunt Davey! Tu cine eşti? întrebă el.

— Davey! repetă tatăl său, apăsat.

Speriat, Davey scăpă staţia din mână. Aceasta se izbi de pământ, i se sparse carcasa şi bateriile se împrăştiară.

— Vin, ţipă el.

Se aplecă, luă staţia şi o îndesă pe furiş în buzunarul jachetei. Apoi ridică şi bateriile şi le puse în celălalt buzunar.

— Vin, tată! ţipă el din nou. Am făcut şi eu un pipi!

Şi se întoarse la camion, cu mâinile în buzunare, astfel încât să nu se vadă că are ceva în ele.

5

Michael apăsă butonul „vorbire”.

— Davey?

Linişte.

Apăsă din nou pe buton.

— Davey? Hei! Davey?

Tăcere. Linişte deplină deasupra lui şi sub el şi peste tot. încercă să îşi mişte braţele, dar oricât de tare împinse, pereţii rămaseră nemişcări. încercă să îşi depărteze

picioarele, dar se lovi de aceiaşi pereţi rezistenţi, neclintiţi. Puse staţia de emisie pe piept şi împinse peretele îmbrăcat în satin de deasupra sa. Dar era ca şi cum s-ar fi opintit într-un perete de beton.

Apoi, ridicându-se cât putea de mult, prinse tubul de cauciuc roşu şi se uită prin el, dar nu putu vedea nimic. Strânse mâna în jurul tubului, îl trase spre gură şi încercă să fluiere; sunetul era însă patetic.

Se lăsă din nou pe spate. îl durea capul şi simţea o nevoie urgentă de a urina. Apăsă din nou pe buton.

— Davey! Davey, trebuie să fac pipi! Davey!

Din nou linişte.

După mulţi ani de navigat pe mare, avea ceva experienţă în privinţa staţiilor de emisie-recepţie. „Încearcă pe altă frecvenţă”, se gândi el. Găsi butonul de schimbare a frecvenţelor, dar nu funcţiona. Apăsă mai tare, dar tot nu funcţiona. Apoi îşi dădu seama de ce nu funcţiona: fusese lipit astfel încât el să nu poată schimba frecvenţele şi să nu poată emite pe frecvenţa 16, care era unda internaţională pentru apeluri de urgenţă.

— Hei! Este suficient, nenorocirilor, sunt disperat!

Atât cât putea să se mişte, reuşi să ducă staţia aproape de ureche şi ascultă.

Nimic.

Puse staţia pe piept, apoi, încet, cu greutate, reuşi să ducă mâna până în buzunarul jachetei şi să scoată telefonul mobil acoperit cu material rezistent la apă, pe care Ashley i-l dăduse să-l aibă când naviga. Lui îi plăcea pentru că era diferit de telefoanele mobile pe care le avea lumea de obicei. Apăsă pe un buton şi se lumină ecranul. îi crescură speranţele, apoi urmă dezamăgirea. Telefonul nu avea semnal.

— La naiba!

Umblă prin agendă până când ajunse la Mark, numele partenerului său de afaceri.

„Mark Mobil”.

În ciuda lipsei semnalului, apăsă pe butonul de apelare.

Nu se întâmplă nimic.

Apoi încercă la Robbo, la Pete, la Luke, la Josh, devenind din ce în ce mai disperat.

Apoi apăsă din nou pe butonul de vorbire al staţiei de emisie.

— Băieţi! Mă auziţi? La dracu, ştiu că mă auziţi!

Nimic.

Pe ecranul telefonului Ericsson se vedea că este ora 11.13.

Ridică mâna stângă până când reuşi să vadă ceasul: 11.14.

Încercă să îşi aducă aminte când se uitase ultima oară la ceas. Trecuseră mai bine de două ore. închise ochii. Se gândi câteva minute, încercând să îşi dea seama ce se întâmplă. în lumina strălucitoare a lanternei putea să vadă sticla îndreptată spre faţa lui şi revista cu coperte lucioase. Trase revista aproape de piept, apoi o aduse până în dreptul feţei şi aproape se sufocă din cauza sânilor mari şi lucioşi care se vedeau aproape neclari de la distanţa aceea mică.

„Nenorocirii!”

Ridică staţia de emisie şi apăsă butonul pentru vorbire încă o dată.

— Foarte amuzant! Acum lăsaţi-mă să ies, vă rog! Nimic.

Cine naiba era Davey?

Avea gâtul uscat şi simţea nevoia să bea o gură de apă. Capul i se învârtea. îşi dorea să fie acasă, în pat cu Ashley. Dar băieţii vor veni peste câteva minute. Nu trebuia decât să aştepte. Mâine, o să le vină el de hac.

Greaţa pe care o simţise mai devreme îi revenea. închise ochii. înota. Aluneca. Adormi din nou.

6

După un zbor nenorocit, cu o întârziere de cinci ore şi jumătate faţă de ora normală de aterizare, întreg avionul se zdruncină cu un zgomot răsunător în timp ce roţile se loveau de asfalt. Pe măsură ce avionul îşi reducea viteza cu rapiditate, Mark Warren, epuizat şi nemulţumit, aşezat pe

un scaun înghesuit, cu centura de siguranţă întinsă peste stomacul care îl durea de la prea mulţi covrigei şi de la o musaca pe care regreta că o mâncase, se uită pentru ultima oară la poza unui Ferrari 365 din revista *Autocar*.

„Te vreau, iubito”, îşi zise în gând. „Te vreau atât de tare! Da, te vreau!”

De la geam se vedeau luminile de pe pista de aterizare, estompate din cauza ploii. Se auzi vocea pilotului, foarte amabilă, cerându-şi scuze din nou şi dând vina pe ploaie pentru întârziere.

A dracului ploaie! A dracului vreme din Anglia! Mark visa la un Ferrari roşu, la o casă în Marbella, la o viaţă sub razele soarelui şi la cineva alături de care să împartă această viaţă. O doamnă foarte specială. Dacă negocierile pentru proprietatea din Leeds mergeau bine, va făcu un pas mai aproape de casă şi de maşină. Cât despre doamnă, asta era altă problemă.

Obosit, îşi desfăcu centura de siguranţă, trase servieta de sub scaun şi puse revista înăuntru. Apoi se ridică, amestecându-se printre celelalte persoane din avion, cu nodul de la cravată strâmb. îşi luă haina din dulăpiorul de bagaje de deasupra scaunului, prea obosit ca să îi mai pese de cum arăta.

Spre deosebire de partenerul său de afaceri care se îmbrăca întotdeauna neglijent, Mark avea mereu o ţinută îngrijită. Dar, ca şi părul lui blond tuns cu atenţie, hainele aveau o croială prea clasică pentru cei douăzeci şi opt de ani pe care îi avea, fiind de obicei atât de curate, încât păreau scoase din cutie. îi plăcea să pară un antreprenor bogat, dar, în realitate, oriunde se ducea, era în mod invariabil văzut ca un individ care se află acolo cu scopul de a vinde ceva cuiva.

Ceasul arăta 23.48. îşi deschise mobilul. Dar înainte de a da orice telefon, bateria scoase un sunet de avertizare şi ecranul se înnegri. Puse telefonul la loc în buzunar. La naiba, era prea târziu acum. Tot ce îşi dorea era să ajungă acasă şi să se bage în pat.

O oră mai târziu îşi parca maşina argintie, un BMW

X5, în subsolul clădirii Van Allen. Luă liftul până la etajul patru şi intră în apartament.

Făcuse un adevărat efort financiar pentru a cumpăra apartamentul, dar însemnase un pas înainte. Era o clădire impozantă, în stil Deco, pe malul mării în Brighton, în care locuiau o grămadă de celebrităţi. Clădirea avea stil. Dacă stăteai în clădirea Van Allen însemna că eşti cineva. Şi dacă erai cineva, însemna că eşti bogat. Toată viaţa lui, Michael avusese un singur ţel: să fie bogat.

Mergând prin sufrageria spaţioasă, văzu că luminiţa telefonului fix arăta că primise mesaje. Hotărî să ignore mesajele pentru moment, lăsă jos servieta şi puse mobilul la încărcat. Apoi merse direct la bar şi îşi turnă într-un pahar două degete de whisky Balvenie. Se îndreptă spre fereastră şi se uită la traficul încă aglomerat, în ciuda vremii şi a orei târzii. în zare se vedeau luminile strălucitoare ale Palatului Pier şi întunericul ca de cerneală al mării.

Dintr-odată, telefonul ţiui strident. Mesaje. Luă telefonul şi se uită la ecran. La naiba. Paisprezece mesaje!

Cu telefonul la încărcat, formă numărul de la căsuţa vocală. Primul mesaj era de la Pete care îl întreba unde este, la ora 19 seara. Al doilea era de la Robbo, la 19.45, spunându-i că merg în alt bar numit *Lamb at Râpe*. Al treilea mesaj era de la Luke şi de la Josh, care păreau foarte beţi, iar pe fundal se auzea Robbo. Se mutau de la ultimul bar la un altul de pe strada Uckfield, numit *The Dragon*.

Următoarele două mesaje erau de la un agent imobiliar referitor la proprietatea din Leeds şi de la avocatul firmei.

Al şaselea mesaj îl primise la ora 23.05 de la Ashley, care părea foarte supărată. Tonul vocii ei îl îngrijoră. De obicei, Ashley era extrem de calmă.

— Mark, te rog să mă suni imediat ce primeşti mesajul acesta, îi spuse ea cu accentul moale, distinct, din nordul Americii.

Ezită, apoi ascultă următorul mesaj. Era tot de la

Ashley, de data asta panicată. Apoi, din zece în zece minute alte mesaje, tot de la Ashley. Al zecelea mesaj era de la mama lui Michael. Şi ea părea înnebunită.

— Mark, ţi-am lăsat un mesaj şi pe telefonul de acasă. Te rog, sună-mă când le asculţi, nu contează la ce oră.

Michael se opri puţin. „Ce naiba s-a întâmplat?”

Şi următorul mesaj era tot de la Ashley. Părea aproape isterică.

— Mark, s-a întâmplat un accident groaznic. Pete, Robbo şi Luke sunt morţi. Josh este pus la aparate la spital, la terapie intensivă. Nimeni nu ştie unde este Michael. Te rog, Mark, sună-mă imediat ce primeşti mesajul.

Mark mai ascultă o dată mesajul, nevenindu-i să creadă ce auzise. Se aşeză încet pe braţul canapelei. „Dumnezeule!”

Apoi ascultă restul mesajelor. Identice, de la Ashley şi de la mama lui Michael. „Sună. Sună. Te rugăm, sună”.

Îşi termină băutura, apoi îşi mai turnă una, de data asta mai mult, şi se îndreptă spre fereastră. Prin reflecţia sa în geam se uită din nou la peisaj, la trafic şi la mare. Spre linia orizontului putea vedea două luminiţe, probabil de la un vas de marfă sau de la un petrolier care trecea Canalul.

Îşi zise: „Aş fi fost şi eu implicat în accidentul acesta, dacă avionul nu ar fi întârziat”.

Dar mergea cu gândul încă mai departe.

Bău din whisky, apoi se aşeză pe canapea. După câteva minute, telefonul de acasă sună din nou. Se îndreptă spre el şi se uită la ecran. Era numărul lui Ashley. Sună de patru ori, apoi se opri. Câteva momente mai târziu, sună şi telefonul mobil. Era tot Ashley. Ezită, apoi apăsă pe un buton şi trimise apelul către căsuţa vocală. Apoi închise telefonul, se întinse pe spate şi legănă paharul în mână.

Cuburile de gheaţă zăngăniră în pahar; îşi dădu seama că îi tremură mâinile; de fapt, tremura tot. Se duse

la combina muzicală şi puse un CD cu Mozart. Asta îl ajuta întotdeauna să gândească. Şi dintr-odată, avea la ce să se gândească.

Se întinse din nou, se uită fix la paharul cu whisky, concentrându-se asupra cuburilor de gheaţă de parcă ar fi fost nişte zaruri ale destinului. Abia după o oră îşi luă telefonul şi apelă un număr.

7

Convulsiile se repetau din ce în ce mai des acum. Michael îşi strânse coapsele tare, îşi ţinu respiraţia şi închise ochii. Doar aşa mai era în stare să nu se uşureze în pantaloni. Nu putea să facă asta, nu suporta gândul că vor râde nenorocirii când se vor întoarce şi vor vedea că a făcut pe el.

Dar deja se simţea rău din cauza claustrofobiei. I se părea că satinul alb se strânge în jurul lui, atingându-i faţa din ce în ce mai mult.

În lumina lanternei, se uită la ceasul care arăta ora 2.47 noaptea.

„La naiba!”

Ce dracuz făceau? Două şi patruzeci şi şapte. Unde dracu erau? îşi beau creierii în vreun club de noapte?

Îl durea capul, avea gura uscată. Se uită fix la satinul alb, cu picioarele strânse, încercând să stăpânească durerea ce-l cuprindea pornind de la vezica urinară. Nu ştia cât timp mai putea rezista.

Frustrat, izbi cu pumnul în capacul sicriului şi urlă:

— Hei! Ticăloşilor!

Se uită din nou la telefonul mobil. Nu avea semnal. Nu luă în seamă acest lucru, căută în agendă numărul lui Luke şi formă. Din telefon se auzi un sunet ascuţit, apoi citi pe ecran „în afara ariei de conectare”.

Apoi scotoci după staţia de emisie, o porni şi îşi strigă din nou prietenii. Apoi rosti numele persoanei pe care şi-o amintea vag.

— Davey? Hei, Davey?

Dar nu se auzeau decât paraziţii.

Avea gura uscată şi simţea o nevoie puternică să bea

apă. Oare îi lăsaseră şi nişte apă? încercă să ridice capul câţiva centimetri, cât să nu se lovească de capac, văzu sticla şi se aşeză la loc. Era o sticlă de whisky Grouse.

Dezamăgit, rupse sigiliul, desfăcu capacul şi luă o înghiţitură. Pentru un moment, simţi lichidul ca un balsam în gură, care se transformă însă curând în foc, arzându-i cerul gurii, apoi gâtul. Dar aproape imediat se simţi un pic mai bine. Mai luă o înghiţitură. Se simţi şi mai bine, apoi mai luă încă una înainte de a pune capacul la loc.

Închise ochii. Nu îl mai durea capul atât de tare, iar nevoia de a face pipi scăzuse.

— Ticăloşii… murmură el.

8

Ashley arăta ca o fantomă. Părul lung, castaniu, încadra o faţă la fel de lipsită de culoare ca aceea a pacienţilor aşezaţi între perfuzii, ventilatoare şi monitoare pe paturile din salonul de spital din spatele ei. Se sprijinea de tejgheaua de la infirmeria salonului de terapie intensivă a Spitalului Municipal Sussex. însă Mark găsea că vulnerabilitatea o făcea şi mai frumoasă.

Ameţit după o noapte nedormită, într-un costum bine croit şi cu pantofi Gucci negri, imaculaţi, ajunse lângă Ashley, o luă în braţe şi o strânse cu putere. Se uită la automatul de cafea, la aparatul pentru apă şi la telefonul cu cartelă din salonul de aşteptare. întotdeauna spitalele îi dădeau fiori. Era aşa de când venise în vizită la tatăl său care avusese un atac de cord ce aproape îl omorâse, de când îl văzuse pe omul acela atât de puternic doborât, jalnic, nefolositor şi speriat. O strânse pe Ashley în braţe mai mult pentru el decât pentru ea. Aproape de capul ei, o linie verde clipea pe ecranul unui calculator.

Ashley se agăţă de el ca şi cum ar fi fost singura barcă de salvare în mijlocul oceanului furtunos.

— Mark, îi mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici.

Una dintre infirmiere vorbea preocupată la telefon; părea că discută cu un membru al familiei sau cu cineva din spital. Cealaltă infirmieră, din spatele tejghelei, mai aproape de ei, scria ceva la calculator.

— Este îngrozitor! spuse Mark. De necrezut!

Ashley sughiţă, înghiţind cu greu.

— Dacă nu ar fi fost întâlnirea şi tu ai fi fost…

— Ştiu. Nu pot să nu mă gândesc la asta. Ce face Josh?

Părul lui Ashley mirosea a proaspăt spălat, iar în răsuflarea ei se simţea o aromă de usturoi, pe care Mark abia o sesiză. Fetele avuseseră o petrecere noaptea trecută într-un restaurant italian.

— Nu prea bine. Zoe este cu el.

Arătă cu degetul şi Mark se uită într-acolo, peste câteva paturi, ventilatoare şi monitoare digitale, până în capătul salonului, unde o putea vedea stând pe un scaun pe soţia lui Josh. Era îmbrăcată cu un tricou alb, un sacou şi pantaloni largi, aplecată deasupra patului, cu buclele blonde, dezordonate, acoperindu-i faţa.

— Michael încă nu a apărut. Mark, unde este? Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu ştii?

După ce terminase convorbirea, telefonul sună din nou şi infirmiera începu iarăşi să discute.

— Nu ştiu nimic, spuse el. N-am nici cea mai mică idee.

Ashley se uită pătrunzător la el.

— Dar voi aţi plănuit chestia asta de săptămâni. Lucy spunea că o să vă răzbunaţi pe Michael pentru toate glumele neplăcute pe care vi le-a făcut înainte să vă căsătoriţi.

Când făcu un pas în spate şi îşi dădu la o parte părul de pe frunte, Mark observă că i se scursese rimelul. Ashley îşi şterse ochii cu mâneca.

— Poate că băieţii s-au răzgândit în ultimul moment, spuse el. Evident, au avut tot felul de idei, cum ar fi să îi pună ceva în băutură şi să îl trimită cu un avion undeva, dar am reuşit să îi conving să nu facă asta; sau cel puţin aşa am crezut.

Ashley zâmbi timid în semn de recunoştinţă.

El ridică din umeri.

— Ştiam cât de îngrijorată erai că băieţii vor face o

prostie.

— Eram disperată. Ashley se uită la infirmieră, apoi îşi trase nasul. Deci unde este?

— Sigur nu era în maşină?

— În mod sigur nu. Am sunat la poliţie. Ei spun că… ei spun… începu să plângă cu sughiţuri.

— Ce spune poliţia?

Într-un acces de supărare, Ashley spuse:

— N-o să mişte un deget.

Sughiţă din nou de câteva ori, încercând să se abţină.

— Spun că au căutat pe toată suprafaţa din jurul locului unde s-a întâmplat accidentul şi nu au dat de nicio urmă a lui şi că probabil doarme pe undeva, încercând să se trezească din beţie.

Mark aşteptă ca ea să se calmeze, dar Ashley nu încetă din plâns.

— Poate că aşa şi este.

Ea îşi scutură capul.

— Mi-a promis că nu o să se îmbete.

Mark se uită cu subînţeles la ea. După un moment, Ashley încuviinţă.

— Asta a fost seara burlacilor, nu? Asta faceţi voi, băieţii, în ultima noapte de burlăcie, nu? Vă faceţi praf.

Mark se uită în jos la mocheta gri.

— Să mergem să vedem ce face Zoe, spuse el.

Ashley îl urmă prin salon, mergând încet câţiva centimetri în urma lui. Zoe era o frumuseţe zveltă, iar acum, în timp ce îi punea o mână pe umăr şi îi simţea osatura pe sub materialul moale al sacoului, lui Mark îi părea mult mai frumoasă.

— Doamne, Zoe, îmi pare rău!

Ea dădu semn că îl vede printr-o ridicare slabă din umeri.

— Cum se simte? întrebă Mark sperând ca nerăbdarea din vocea lui să pară sinceră.

Zoe întoarse capul şi se uită la el cu ochii umezi. Obrajii, aproape translucizi fără machiaj, aveau urme de lacrimi.

— Medicii nu mai pot face nimic, spuse ea. L-au operat, acum trebuie doar să aşteptăm.

Mark stătea nemişcat, uitându-se la Josh, care zăcea în patul înconjurat de tot felul de maşinării, cu ochii închişi, cu faţa plină de vânătăi şi de răni. Avea o perfuzie în unul din braţe, iar în nas, un tub transparent. Un alt tub, subţire, pentru respirat, ataşat la butelii de oxigen, îi dilata gura. De sub pătură şi de sub cap îi ieşeau mai multe fire, înfipte la celălalt capăt în câteva monitoare digitale care arătau nişte grafice. Orice bucată de piele a lui Josh era de culoarea alabastrului. Prietenul său arăta ca un experiment de laborator.

Dar Mark abia dacă se uita la Josh. Privea ecranele, încercând să le citească, să înţeleagă ce spun. Se străduia să îşi amintească, de pe vremea când stătea la spital cu tatăl său, care aparat arăta electrocardiograma, care arăta nivelul oxigenului din sânge, care presiunea şi ce însemnau toate.

Şi se mai gândea la ceva. Lui Josh întotdeauna îi reuşea orice. Arăta foarte bine, avea părinţi bogaţi. Analist de asigurări, întotdeauna calculat, îşi făcea planuri de viaţă şi vorbea de obiective pentru cinci, zece ani înainte. Fusese primul din gaşcă care se căsătorise, pentru că dorea să aibă copii devreme, astfel încât atunci când ei vor creşte, să fie suficient de tânăr ca să se mai poată bucura de viaţă. Căsătoria cu soţia perfectă întruchipată de Zoe, o fetiţă drăgălaşă şi bogată, perfect capabilă să dea naştere unor copii desăvârşiţi, îi îndeplini dorinţa. Ea aduse pe lume în scurt timp doi copii plesnind de sănătate.

Mark aruncă o privire în jurul salonului, uitându-se cu atenţie la infirmiere, la doctori, la poziţia acestora, apoi îşi îndreptă ochii către perfuzia din braţul lui Josh, chiar de lângă eticheta de plastic pe care avea trecut numele. Apoi se uită la aparatul de oxigen, la electrocardiogramă. Dacă ritmicitatea inimii ar fi scăzut prea mult, s-ar fi auzit nişte sunete de avertizare. La fel şi dacă ar fi scăzut nivelul oxigenului din sânge.

Dacă Josh ar fi supravieţuit, ar fi fost o problemă;

stătu treaz toată noaptea gândindu-se la lucrul acesta şi ajunse la concluzia că aceea nu era o opţiune pe care să o ia în calcul.

9

Lui Roy Grace, sala de tribunal numărul unu din Judecătoria Lewes Crown îi dădea întotdeauna impresia că fusese proiectată pentru a intimida. Deşi nu avea un statut special faţă de alte săli din clădire, măcar prin asta părea că iese în evidenţă. Era construită în stil georgian, avea un tavan înalt, boltit, o galerie pentru public la etaj, pereţi îmbrăcaţi în lemn de stejar, bănci din lemn negru şi o tribună cu balustradă pentru martori. în acel moment, în sală prezida judecătorul Driscoll, care purta o perucă învechită. Stătea într-un scaun tapiţat în roşu, aproape adormit. Deasupra sa era inscripţia „Dieu et mon droit”[5]. Sala arăta ca scena unui teatru şi mirosea ca o sală de clasă dintr-o şcoală veche.

Deşi stătea în boxa martorilor îmbrăcat foarte îngrijit, ca întotdeauna când venea la tribunal, într-un costum albastru, o cămaşă albă, o cravată închisă la culoare şi pantofi lustruiţi, în sinea sa Grace se simţea foarte neglijent. Atât din cauza întâlnirii din noaptea trecută, care se dovedise a fi un dezastru, dar şi din cauza nervilor. Cu Biblia într-o mână, murmură jurământul pentru a mia oară în cariera sa şi se uită în jur, pentru a-şi face o imagine de ansamblu. Jura pe Dumnezeu să spună adevărul şi numai adevărul.

Juriul arăta ca toate juriile, ca o adunătură de turişti într-o staţie de autobuz. Era o adunătură murdară de oameni, îmbrăcaţi în pulovere de prost-gust, cămăşi deschise la gât şi bluze şifonate, cu nişte feţe fără nicio expresie, aşezaţi pe două rânduri, îndărătul unor căni, a unor pahare cu apă şi a unor carneţele pline de însemnări. La întâmplare, în spatele judecătorului erau puse un aparat video, un video proiector şi un casetofon. în faţa acestora stătea stenografa care se uita atentă din dosul unei maşini de scris. Un ventilator electric pus pe un scaun

5 „Dumnezeu și dreptul meu“ - în franceză în original (n. tr.).

se învârtea de la dreapta la stânga, dar nu avea niciun efect asupra atmosferei calde şi umede din acea după-amiază. Galeria era plină de jurnalişti şi de spectatori. Atunci când vrei să faci pariuri, nimic nu se compară cu un proces. Iar acesta era procesul anului.

Era marele succes al lui Roy Grace.

Suresh Hossain stătea în banca acuzaţilor. Era un bărbat gras, cu faţa ciupită de vărsat de vânt, părul lipit de cap, îmbrăcat cu un costum maro cu dungi albe şi o cravată din satin violet. Privea tot ce se întâmpla cu un aer superior, ca şi cum ar fi fost proprietarul locului şi tot procesul s-ar fi desfăşurat pentru amuzamentul personal. Un mincinos, un nenorocit, rege al cartierelor. Fusese de neatins în ultimii zece ani, dar până la urmă Roy Grace îi citise drepturile. Complicitate la crimă. Victima era un rival în afaceri, Raymond Cohen. Dacă procesul mergea aşa cum trebuia, Hossain urma să primească drept pedeapsă mai mulţi ani de puşcărie decât mai avea de trăit, iar câteva sute de locuitori din Brighton şi Hove se vor putea bucura de viaţă fără ca mercenarii lui să le mai facă viaţa un calvar.

Gândurile îi alunecară către noaptea trecută. „Claudine. A naibii Claudine Lamont”. Bine, nu fusese de ajutor nici faptul că întârziase o oră şi patruzeci şi cinci de minute.

Dar nu fusese de folos nici faptul că fotografia ei de pe Internet era mai veche de zece ani, sau că ea omisese să spună că era vegetariană, că se declara împotriva alcoolului şi a poliţiştilor, că, în fine, singurul interes în viaţă părea să fie reprezentat de cele nouă pisici.

Lui Grace îi plăceau câinii. Nu avea nimic în mod deosebit împotriva pisicilor, dar până acum nu întâlnise niciuna care să îi placă în mod instinctiv, aşa cum se întâmpla cu orice câine. Reuşise să scape după două ore şi jumătate de stat într-un restaurant cu specific vegetarian din Guildford, timp în care i s-au tot ţinut predici despre spiritul liber al pisicilor, despre caracterul opresiv al poliţiei britanice şi despre bărbaţii care văd femeile doar

ca obiecte sexuale.

Acum, după o noapte agitată, cu un somn puţin odihnitor şi după o zi în care tot aşteptase să fie sunat, era pe cale să fie chinuit din nou. încă mai ploua, dar aerul era mult mai cald şi mai umed. Grace putea simţi transpiraţia curgându-i pe ceafă.

Avocatul apărării, care uimise juriul chemându-l ca martor, era la rând să pună întrebări. Stătea în picioare, cu o atitudine arogantă, purtând o perucă scurtă, gri şi o robă neagră şi avea buzele strânse într-un rânjet ce se voia amabil. Numele lui era Richard Charwell QC. Grace îl mai întâlnise de câteva ori şi nu fuseseră experienţe plăcute. Detesta avocaţii. Pentru ei, procesele erau un joc. Ei nu erau nevoiţi să iasă în stradă şi să îşi rişte viaţa ca să prindă nişte criminali. Şi, pentru ei, nu conta nici cât negru sub unghie ce crime fuseseră comise.

— Dumneavoastră sunteţi detectivul Roy Grace, încadrat la departamentul de criminalistică, sediul central din Sussex, Brighton? întrebă avocatul.

— Da, răspunse Grace. în locul vocii încrezătoare pe care o avea de obicei, răspunsul veni din altă parte a gâtului, aducând mai mult a croncănit.

— Şi sunteţi implicat în acest caz?

— Da, răspunse cu aceeaşi voce sufocată, uscată.

— Voi pune câteva întrebări acestui martor.

Făcu o scurtă pauză. Nu mai vorbea nimeni. Toată lumea era atentă la Richard Charwell QC. Fiind un actor desăvârşit şi foarte elegant, făcu o pauză cu efect retoric înainte de a vorbi, cu o schimbare de ton care sugera că acum devenise cel mai bun prieten al lui Roy Grace.

— Domnule detectiv, mă întreb dacă ne puteţi ajuta într-o problemă. Ştiţi cumva ceva despre un pantof care are legătură cu acest caz? Un pantof din piele de crocodil, maro, cu un lănţişor de aur?

Grace se holbă puţin la el înainte de a răspunde.

— Da, ştiu.

Dintr-odată, simţi că începe să intre în panică. Chiar înainte ca avocatul să înceapă să vorbească din nou, avu

un sentiment oribil cu privire la punctul la care ar fi putut ajunge discuţia.

— Ne veţi spune persoana de la care aţi luat acel pantof sau trebuie să vă smulg eu vorbele din gură?

— Păi, domnule, nu prea îmi dau seama unde vreţi să ajungeţi.

— Domnule detectiv, ştiţi prea bine unde vreau să ajung.

Judecătorul Driscoll, cu temperamentul unei persoane trezite din somn, interveni:

— Domnule Charwell, vă rog treceţi la subiect, nu avem toată ziua la dispoziţie!

Cu o amabilitate sinceră, avocatul răspunse:

— Da, domnule judecător.

Apoi se întoarse către Grace.

— Domnule detectiv, este adevărat că aţi umblat la una din dovezile vitale ale acestui caz? Mai exact, la acest pantof?

fi ciudat ca ţu şi oricine altcineva din această sală să nu credem în forţe supranaturale.

Avocatul acuzării, îmbrăcat tot într-o robă de mătase şi cu perucă pe cap, se ridică în picioare şi i se adresă judecătorului:

— Domnule Judecător, aceasta este o problemă pe care vreau să o ridic la Senat.

Judecătorul Driscoll răspunse:

— Este ceva neobişnuit, dar mă bucur să văd că acest caz a fost tratat cum se cuvine. Dar, spuse el întorcându-se spre Grace, sper că toate cazurile care ajung pe masa mea să se bazeze pe fapte, nu pe descântece.

Aproape toată sala izbucni în râs.

Procesul continuă şi fu chemat un alt martor al apărării, un cerşetor care îl cunoştea pe Suresh Hossain, pe nume Rubiro Valiente. Roy Grace rămase să asculte, în timp ce nenorocitul de italian spunea o mulţime de minciuni, care au fost apoi repede anulate de avocatul acuzării. Până la pauza de după-amiază, instanţa era atât de agitată din cauza obrăzniciei cu care se spuneau

minciunile, că Roy Grace spera că toată treaba cu pantoful să treacă neobservată.

Dar speranţele îi fură spulberate când ajunse pe strada Lewes High ca să îşi ia un sandviş și să respire o gură de aer proaspăt. Peste drum, văzu titlul unui articol de pe prima pagină a ziarului local *Argus*:

„UN POLIŢIST ADMITE FOLOSIREA PRACTICILOR OCULTE”.

Simţi brusc nevoia de o ţigară şi de ceva de băut.

10

Senzaţia de foame nu dispărea, oricât încerca Michael să nu se mai gândească la asta. Printr-o durere continuă, stomacul îi tot reamintea că ceva îl roade înăuntru. îl durea capul şi îi tremurau mâinile. Se tot gândea la mâncare, la nişte cârnaţi cu cartofi prăjiţi şi ketchup. Când reuşi să îşi alunge imaginea asta din minte, simţi miros de homari la grătar, de porumb copt, de ciuperci cu usturoi, de ouă, de cârnaţi şi de păstramă.

Capacul sicriului era foarte aproape de faţa lui şi începu să îl cuprindă din nou panica. Respirând lacom, se agăţa de aer. închise ochii, încercând să îşi imagineze că este într-un loc cald, pe iahtul său, pe Marea Mediterană. într-o atmosferă mediteraneeană plăcută, apa clipocea în jur, pescăruşii zburau deasupra. însă marginile sicriului erau prea aproape. îl strângeau. Bâjbâi după lanterna pe care o pusese pe piept şi o aprinse. Bateria aproape se terminase şi se stingea încetul cu încetul. Cu mâini tremurânde, deschise sticla de whisky şi o duse la gură cu atenţie. Luă o înghiţitură mică. Plimbă lichidul prin toată gura uscată şi lipicioasă, trăgând de fiecare picătură cât putea de mult, savurând fiecare secundă. Panica îi mai trecu, iar respiraţia i se mai calmă.

La câteva minute după ce înghiţise, după ce senzaţia caldă de arsură i se întinsese pe gât până în stomac, se gândi să pună capacul la loc. Mai avea jumătate de sticlă. O înghiţitură pe oră.

Rutină.

Opri lanterna ca să economisească ce mai rămăsese

din baterie. Fiecare mişcare însemna un efort. îşi simţea membrele ţepene şi când îl lua cu frig, când îi era foarte cald şi transpira. Capul îl durea în continuare; ar fi dat orice pentru un paracetamol. Pentru a auzi zgomote, voci deasupra lui. Pentru a ieşi.

Mâncare.

Printr-un miracol, bateriile din staţia de emisie erau la fel cu cele din lanternă. Cel puţin le avea pe acestea de rezervă. în sfârşit, era şi o veste bună. Singura de altfel. Şi tot o veste bună era şi faptul că peste o oră va mai putea lua o înghiţitură de whisky.

Rutina ţine în frâu atacurile de panică.

Dacă ai parte de rutină, rămâi sănătos la cap. În urmă cu cinci ani navigase pe o goeletă, în jurul Atlanticului, din Chichester până în Barbados. Douăzeci şi şapte de zile pe mare. Din care cincisprezece zile avuseseră din faţă un vânt care nu coborâse niciodată sub şapte noduri, iar uneori urca până la zece sau unsprezece. Cincisprezece zile de coşmar. Echipajul se organizase în schimburi de câte patru ore. Simţea fiecare mişcare a vasului până în măduva oaselor, auzea fiecare lanţ zăngănind, fiecare verigă lovindu-se de punte, iar furculiţele, cuţitele şi farfuriile se loveau unele de celelalte în dulapuri. Dar trecuseră peste toate datorită rutinei. Măsurând fiecare zi în grupuri de ore. Apoi împărţind orele cu ajutorul unor mici cadouri: batoane de ciocolată, băutură, pagini de roman, măsurări de compas, schimburi la curăţenie.

Rutina îţi oferă o structură. Structura îţi oferă o perspectivă. Iar perspectiva îţi oferă un orizont. Şi când te aştepţi la ceva, te simţi mai calm.

Acum, el măsura fiecare oră cu câte o înghiţitură de whisky. Mai avea jumătate de sticlă, iar perspectiva sa era ora arătată de ceasul de la mână, cel pe care i-l cumpărase Ashley, marca Longines, de argint, cu cifre romane fosforescente. Era singurul ceas clasic pe care îl avusese vreodată. Ashley avea gusturi rafinate. Avea stil. Totul la ea ţinea de nobleţe: felul în care i se ondula părul lung,

şaten; modul în care mergea; încrederea cu care vorbea; trăsăturile clasice, frumoase. Îi plăcea să meargă în oraş cu ea. Să se ducă oriunde. Oriunde intra, oamenii îşi întorceau privirile după ea. Doamne, cât îi plăcea! Avea ceva special. Unic.

Mama lui spusese acelaşi lucru, deşi, de obicei, nu prea îi agrea prietenele. Dar Ashley era diferită. Ashley o intuise pe mama sa şi o fermecase. Acesta era un alt lucru pe care îl iubea la ea: putea să farmece pe oricine. Chiar şi pe cel mai pretenţios şi cârcotaş client. Se îndrăgostise de ea din ziua în care intrase pentru a se angaja în biroul pe care el îl împărţea cu Mark. Acum, după numai şase luni, se căsătoreau.

Coapsele şi organele genitale îl mâncau. Chiloţii îl strângeau. Cu mult timp în urmă îşi dăduse drumul şi la vezica urinară. Deja trecuseră douăzeci şi şase de ore.

Sigur se întâmplase ceva, dar el habar nu avea ce. Trecuseră douăzeci şi şase de ore nenorocite, în care ţipase în staţie, formase numere pe telefonul mobil şi primise acelaşi mesaj. Nu avea semnal.

Marţi. Ashley dorise ca el să dea petrecerea burlacilor cu mult timp înaintea nunţii. „Te vei îmbăta şi te vei simţi ca naiba. Nu vreau să te simţi aşa în ziua nunţii. Mai bine petreceri la început de săptămână, ca să ai timp să-ţi revii”.

Încercă să împingă capacul cu mâinile pentru a suta oară. Sau poate că încercase de două sute de ori. Poate de o mie de ori. Oricum, nu era nicio diferenţă. încercase să facă o gaură în capac folosind carcasa staţiei de emisie, singura unealtă mai tare pe care o avea. Telefonul mobil şi lanterna erau din plastic. Dar nici carcasa staţiei nu era suficient de tare.

Porni din nou staţia.

— Hei! E cineva acolo? Hei!

Se auzeau paraziţi.

Îi trecu prin cap un gând morbid. Era şi Ashley implicată în toată treaba? Acesta era motivul pentru care insistase atât de mult să facă petrecerea burlacilor la

începutul săptămânii? Ca să stea încuiat aici, oriunde ar însemna „aici”, timp de douăzeci şi patru de ore sau mai mult, fără să provoace vreun inconvenient?

Niciodată. Ştia că este claustrofob, iar Ashley nu era o persoană rea. întotdeauna se gândea întâi la ceilalţi, la ceea ce aveau alţii nevoie.

Numărul mare de cadouri pe care le cumpărase pentru mama lui şi pentru el îl uimise. Şi totul extrem de potrivit. Parfumul ei preferat. Un CD cu Robin Williams, cântăreţul ei preferat. Un pulover din caşmir după care tânjea ea de ceva timp. Un radio Bose pentru el. Cum ştia Ashley să facă astfel de cadouri? Era un dar al ei, unul din lista lungă de calităţi care o făceau atât de specială. Şi care făceau din el cea mai norocoasă persoană din lume.

Lumina lanternei scăzuse apreciabil în intensitate. O stinse din nou pentru a economisi bateria şi rămase în întuneric. Simţea cum respiraţia îi devine din ce în ce mai agitată. Ce-ar fi dacă?

Dacă băieţii nu s-ar mai întoarce niciodată?

Era aproape ora 23.30. Rămase aşteptând un cor de voci care să îi spună că prietenii lui s-au întors.

Iisuse, când va ieşi de aici, băieţii nu vor regreta suficient ce i-au făcut. Se uită din nou la ceas. Mai erau douăzeci şi cinci de minute până la miezul nopţii. Trebuia să se întoarcă în orice moment.

Trebuia.

11

Sandy stătea deasupra lui în lumina soarelui, zâmbind cu toată gura, provocându-l în mod voit. Părul blond îi curgea pe fiecare parte a feţei pistruiate, mângâindu-i obrajii.

— Hei! Trebuie să citesc raportul ăsta…

— Eşti plictisitor, Grace! Tot timpul trebuie să citeşti! îl sărută pe frunte.

— Citit, citit, citit, muncă, muncă, muncă!

Îl sărută din nou pe frunte.

— Mai visezi la mine?

Era îmbrăcată într-o rochiţă strâmtă şi scurtă de

vară, cu sânii aproape ieşindu-i din ea; el se uită rapid la picioarele ei lungi şi bronzate şi se excită foarte tare.

Întinse mâna ca să îi cuprindă faţa, o trase spre el uitându-se în ochii albaştri încrezători, simţindu-se extrem de îndrăgostit de ea.

— Te ador! îi spuse.

— Eşti sigur, Grace? flirtă ea. Chiar mă adori mai mult decât munca ta? îşi dădu capul pe spate, bosumflându-se în semn că aşteaptă răspunsul.

— Te iubesc mai mult decât orice în…

Dintr-odată se făcu întuneric. Ca şi cum cineva oprise curentul.

Grace auzi ecoul vocii sale în aerul rece şi gol.

— Sandy! ţipă el, dar sunetul îi rămase înfipt în gât.

Lumina soarelui devenise un portocaliu şters, iar felinarele de pe stradă se vedeau prin draperiile de la geam.

Afişajul ceasului electronic arăta ora 3.20.

Stătea cu ochii deschişi, transpirând şi cu inima bătând să îi spargă pieptul. Auzi un zgomot la lăzile de gunoi, vreun gunoier sau vreo pisică. Câteva minute mai târziu se auzi motorul diesel al unei maşini, probabil vecinul său care era taximetrist şi lucra până târziu.

Câteva momente rămase nemişcat. închise ochii, îşi calmă respiraţia, încercând să rămână cât mai mult agăţat de amintiri. Ca toate visele pe care le avea cu Sandy şi acesta părea extrem de real. Ca şi cum ar fi fost împreună, dar într-o altă dimensiune. Dacă ar găsi o modalitate să localizeze intrarea, să traverseze spaţiul care îi separa, ar fi fost împreună din nou, fericiţi.

Atât de fericiţi!

Îl cuprinse o tristeţe adâncă. Apoi, când începu să îşi aducă aminte, tristeţea se transformă în groază. Ziarul. Nenorocitul *a*-l*a* de titlu din *Argus* de aseară. începea să îşi revină. Doamne, Dumnezeule! Ce naiba vor mai spune ziarele în dimineaţa asta? Ar fi putut face faţă criticilor, dar nu şi ridicolului. Câţiva poliţişti îl luaseră deja peste picior că foloseşte forţele supranaturale. Fusese avertizat

de fostul său superior, preocupat şi el de paranormal, că dacă face public acest fapt, îşi va distruge şansele de avansare.

— Toată lumea ştie că eşti o persoană deosebită, Roy, că ai pierdut-o pe Sandy. Nu te va blama nimeni că vrei să o cauţi şi în gaură de şarpe. La fel am face şi noi dacă am fi în locul tău. Dar trebuie să ţii asta pentru tine, nu trebuie să îţi afecteze munca la birou.

Erau momente când credea că a trecut peste întâmplare, când redevenea ceea ce fusese. Apoi erau momente ca acesta de acum când îşi dădea seama că nu progresase deloc. îşi dorea cu disperare să o ţină în braţe, să stea cuibăriţi unul în braţele celuilalt şi să rezolve împreună problema. Sandy era o persoană optimistă, înţelegătoare, care vedea partea plină a paharului. îl ajutase să treacă peste un proces în faţa comisiei disciplinare, în perioada de început în poliţie, proces care i-ar fi putut pune capăt carierei. Fusese acuzat că făcuse exces de forţă la arestarea unui răufăcător. îl achitaseră atunci, în mare parte pentru că urmaşe sfaturile lui Sandy. Ea ar fi ştiut exact ce trebuia să facă el acum.

Uneori se întreba dacă aceste vise nu erau încercări de-ale lui Sandy de a comunica cu el. De oriunde s-ar fi aflat.

Sora lui, Jodie, îi spusese că era timpul să treacă peste asta, să accepte faptul că Sandy este moartă, să îi şteargă vocea de pe robotul telefonului, să îi scoată hainele din dormitor şi lucrurile din baie, pe scurt (iar Jodie ştia să fie foarte precisă) să nu mai trăiască într-un fel de altar închinat lui Sandy şi să o ia de la capăt.

Dar cum ar putea să o ia de la capăt? Dacă Sandy era în viaţă, ţinută în captivitate de vreun maniac? Trebuia să continue cercetările, să ţină cazul deschis, să tot actualizeze fotografiile la cum ar fi arătat în prezent, să analizeze fiecare faţă care trecea pe stradă sau pe care o vedea în mulţime. O să continue până când…

Până când.

Punct.

În dimineaţa zilei în care împlinea treizeci de ani, Sandy îl trezise cu o tavă pe care pusese o prăjitură micuţă cu o singură lumânare, un pahar cu şampanie şi o felicitare cu un desen foarte obraznic. Deschisese cadourile pe care le primise de la ea, apoi făcuseră dragoste. Plecase de acasă la 9.15, mai târziu decât de obicei, şi ajunse la biroul din Brighton după 9.30, prea târziu pentru a fi pus în temă asupra unui caz de crimă. Promisese că va fi acasă devreme, ca să meargă să sărbătorească împreună cu un alt cuplu: cel mai bun prieten al său din acel timp, Dick Pope, şi el poliţist, şi soţia acestuia, Leslie, cu care Sandy se înţelegea bine. Însă fusese o zi agitată şi ajunsese acasă cu două ore mai târziu decât intenţionase. Nu era niciun semn de la Sandy.

La început, crezuse că este supărată pe el şi că vrea să protesteze împotriva purtării lui. Casa era în regulă, lipseau maşina ei şi poşeta şi nu era niciun semn de agresiune.

Apoi, douăzeci şi patru de ore mai târziu, maşina fusese găsită într-una din parcările aeroportului Gatwick. în dimineaţa dispariţiei ei, se făcuseră două tranzacţii cu cârdul ei de credit, una la Boots, în valoare de 7,50 lire şi una la o benzinărie Tesco, de 16,42 lire. Nu luase cu ea nicio haină şi nici alte lucruri.

Vecinii săi de pe strada rezidenţială pe care locuiau, lângă malul mării, nu văzuseră nimic. Printre aceştia era un cuplu extrem de prietenos de greci care aveau două cafenele în oraş (dar ei fuseseră plecaţi în vacanţă) şi o văduvă în vârstă, cu o problemă la urechi, care adormea la televizor, cu volumul dat la maxim. Chiar şi acum, la 3.45, putea auzi prin peretele despărţitor al casei un film poliţist. Se trăgea cu armele, se mergea în viteză cu maşina, se auzeau sirenele. Vecina nu văzuse nimic.

Noreen Grinstead, care locuia vizavi, era singura persoană de la care se aştepta să fi văzut ceva. Vigilentă, agitată, la vreo şaizeci de ani, ştia tot ce făceau cei de pe stradă. Când nu avea grijă de soţul ei, care avea un început de Alzheimer, întotdeauna era afară, cu nişte

mănuşi de plastic galben, spălându-şi maşina gri, un Nissan, sau udând cu furtunul strada, ferestrele sau maşina, sau orice altceva, indiferent dacă trebuia sau nu să fie spălat. Uneori aducea chiar şi lucruri din casă ca să le spele pe marginea străzii.

Îi scăpau foarte puţine. Dar, într-un fel sau altul, dispariţia lui Sandy îi scăpase.

Aprinse lumina şi se dădu jos din pat, oprindu-se să se uite la fotografia lui cu Sandy de pe măsuţă. Fusese făcută cu câteva luni înainte caehley) să dispară, într-o cameră de hotel în Oxford, în timpul unei conferinţe despre amprentare după ADN. El lenevea în costum şi cravată pe un şezlong, iar Sandy, într-o rochie de seară, stătea lângă el, cu părul ondulat prins în coadă, aruncând unul din zâmbetele ei de nestăpânit chelnerului pe care îl rugaseră să le facă fotografia.

Se aplecă, ridică fotografia, o sărută, apoi o puse la loc şi se duse la baie să urineze. Trezirea în miezul nopţii pentru a urina era o nouă obişnuinţă, rezultatul deciziei de a trăi sănătos şi de a bea cel puţin opt pahare de apă pe zi, aşa cum era recomandat. Apoi, îmbrăcat numai în tricoul în care dormea, coborî scările.

Sandy avea bun-gust. Casa lor era mică, aşa cum erau toate casele de pe stradă, cu trei dormitoare, în stil Tudor, construită în 1930, dar ea o făcuse foarte frumoasă. îi plăcea să frunzărească suplimentele de duminică, revistele de femei şi de arhitectură, să rupă pagini şi să îi arate noi idei. Petrecuseră ore întregi împreună, desfăcând tapetul de pe pereţi, plantând flori, văruind, pictând.

Sandy era adepta principiilor feng shui şi construise o grădină mică, cu o fântână. Umpluse casa cu lumânări. Cumpăra mâncare naturală de fiecare dată când putea. Se gândea la toate, punea întrebări despre orice, era interesată de tot şi lui îi plăcea asta. Acestea fuseseră cele mai frumoase momente, când puneau la cale viitorul, construindu-şi o viaţă împreună, făcându-şi planuri.

Sandy se pricepea şi la grădinărit. Ştia o mulţime de lucruri despre flori, plante, tufe, copaci. Când trebuia să le

planteze, când să le tundă. Lui Grace îi plăcea să tundă iarba, dar la atât se limitau talentele lui de grădinar. Acum, grădina era neîngrijită şi se simţea vinovat de lucrul acesta şi uneori se întreba ce ar zice ea dacă s-ar întoarce.

Maşina era încă în garaj. Cei de la Medicină Legală o cercetaseră centimetru cu centimetru după ce fusese găsită, apoi el o luase şi o parcase în garaj. De ani de zile ţinea bateria încărcată, în caz că Sandy se va întoarce. Aşa cum ţinea şi papucii ei de casă în dormitor, rochia de seară în dulap pe umeraş, periuţa de dinţi în cana ei.

Aştepta ca ea să se întoarcă.

Complet treaz, îşi turnă două degete de whisky Glenfiddich, apoi se aşează în fotoliul lui alb, în holul vopsit complet în alb, cu podeaua din lemn şi dădu drumul la televizor. Trecu rapid peste trei filme, apoi peste alte câteva canale de la Sky, căci nimic nu îi reţinea atenţia mai mult de câteva minute. îşi puse nişte muzică, trecând agitat de la Beatles la Miles Davis şi apoi la Sophie Ellis-Bextor. Opri totul şi se făcu din nou linişte.

De pe raftul plin cu cărţi despre paranormal, alese una pe care o prefera, *Ocult*, scrisă de Collin Wilson, apoi se aşează la loc şi întoarse paginile nervos, luând câte o înghiţitură de whisky, fără să se poată concentra pe mai mult de câteva paragrafe.

Al naibii avocat al apărării! îl stresase astăzi în timpul procesului, iar acum nu şi-l mai scotea din minte. Al naibii Richard Charwell! Nenorocit înfumurat! Şi mai mult, Grace ştia că tipul fusese mai isteţ decât el. Şi chestia asta chiar durea.

Dădu din nou drumul la televizor şi se uită la ştiri pe teletext. Nimic în afara aceloraşi care se tot repetau de câteva zile. Niciun scandal politic pe cale să fie dezvăluit, niciun atac terorist, niciun cutremur sau dezastru aerian. Nu dorea răul nimănui, dar spera să se fi petrecut ceva care să fie ştirea zilei în presă. Altceva decât procesul pentru omor al lui Suresh Hossain.

Dar nu avea noroc.

Două ziare naţionale şi unul local aveau pe prima pagină ştiri de la procesul lui Suresh Hossain şi toate celelalte conţineau articole despre proces.

Dar nu procesul în sine reprezenta interes pentru ziare, ci declaraţiile făcute în calitate de martor de detectivul Roy Grace, care la ora 8.30 se afla în faţa şefei sale, Alison Vopser, simţindu-se ca la şcoală, cu trei decenii în urmă, tremurând în faţa directoarei.

Unul dintre colegii lui Grace o numise pe Alison Vopser „Numărul 27” şi aşa îi rămăsese porecla. „Numărul 27” era o mâncare chinezească, cu gust dulce-acrişor. De fiecare dată când vorbeau despre acest fel de mâncare, în realitate se refereau la Alison Vopser. Exact aşa era şi ea, dulce-acrişoară.

La patruzeci şi ceva de ani, cu părul blond tuns scurt, încadrând o figură severă, dar atractivă, Alison Vopser nu era în toane bune în dimineaţa aceasta. Până şi parfumul floral cu care se dăduse avea un miros acrişor.

Era îmbrăcată într-un deux-pièces negru şi o cămaşă albă, degajând forţă. Stătea în spatele unui birou mare, lucios, din lemn de trandafir, aflat la parterul sediului central al poliţiei Queen Anne, din Lewes, a cărui fereastră dădea spre un teren îngrijit. Biroul era gol, cu excepţia unei vaze subţiri de cristal, cu trei lalele în ea, a unei fotografii înrămate cu soţul ei (un poliţist cu câţiva ani mai mare decât ea, dar având o poziţie ierarhică inferioară) şi cei doi copii, a unui suport pentru creioane şi a mai multor ziare împrăştiate.

Întotdeauna Grace se întrebase cum reuşeau superiorii lui să îşi ţină birourile aşa ordonate. Toată viaţa, pe biroul lui au fost numai teancuri. Rechizitorii ale proceselor în curs, corespondenţă la care trebuia să răspundă, pixuri, chitanţe de călătorie şi alte acte pe care de mult renunţase să le mai sorteze şi să le aranjeze. Una peste alta, hotărî că ordinea necesita ceva talent de aranjare a hârtiilor, lucru care îi lipsea cu desăvârşire.

Printre colegi se spunea că, în urmă cu trei ani, Alison Vopser făcuse o operaţie de cancer la sân. Dar

Grace ştia că asta va rămâne numai o bârfă, pentru că Alison Vopser păstra tăcerea cu privire la viaţa ei. Dar, sub carapacea dură de poliţist, exista o anumită vulnerabilitate pe care Grace o simţea. în realitate, uneori o visa şi erau clipe când ochii ei căprui străluceau de veselie şi când simţea că parcă ar flirta cu el. Dar în dimineaţa asta nu era aşa.

Nicio strângere de mână. Niciun salut. Doar un semn scurt care-l invita să se aşeze pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din faţa biroului. Apoi începu direct discuţia, cu un ton în parte acuzator, în parte pur şi simplu furios:

— Ce dracu e asta, Roy?

— Îmi cer scuze.

— Scuze?

El încuviinţă.

— Păi… Ştii, toată chestia asta a fost scoasă din context…

Ea îl întrerupse înainte de a putea continua.

— Îţi dai seama că asta poate duce la pierderea procesului?

— Cred că ne vom descurca.

— Până acum am primit deja o mulţime de telefoane de la diverse ziare naţionale. Ai ajuns de batjocură şi ne-ai făcut pe toţi să părem o adunătură de idioţi. De ce ai făcut asta?

Grace tăcu câteva momente.

— Acest mediu este o femeie extraordinară, care ne-a ajutat în trecut. Nu m-am gândit niciodată că ar putea afla cineva.

Vopser se lăsă pe spate în scaunul ei, fixându-l cu privirea şi dând din cap.

— Îmi făcusem planuri mari pentru tine. Promovarea ta mi s-a datorat mie. Am garantat pentru tine, Roy. Ştii asta, nu?

Nu era întocmai adevărat, dar nici nu era acum momentul să despice firul în patru.

— Ştiu, spuse el, şi apreciez acest lucru.

Ea arătă spre ziarele de pe birou.

— Şi aşa îţi arăţi tu aprecierea? Făcând chestia asta?

— Haide, Alison, doar l-am prins pe Hossain.

— Şi acum ai oferit apărării cel mai bun motiv ca să iasă basma curată.

— Nu e adevărat, spuse el revoltat. Conform ştampilelor, pantoful acela trecuse deja de cei de la Medicina Legală. Nu mă pot acuza de contaminarea probelor. Poate că încearcă să discrediteze metodele mele, dar asta nu va afecta în niciun fel cazul.

Ea ridică mâna şi începu să îşi examineze unghiile făcute. Roy observă că avea buricele degetelor negre din cauza tuşului de la ziare. I se părea că parfumul ei devine mai puternic, ca al unui animal care împroaşcă venin.

— Tu eşti poliţistul care se ocupă de acest caz. Dacă îi laşi să te discrediteze, acest lucru va avea un efect negativ asupra rezultatului. De ce dracuz ai făcut-o?

— Avem de-a face cu un proces pentru crimă şi nu aveam un cadavru. Ştim că Hossain l-a omorât pe Raymond Cohen, nu-i aşa?

Ea încuviinţă. Probele strânse de Grace erau suficiente şi convingătoare.

— Dar fără să avem un cadavru vom avea întotdeauna un punct slab. Ridică din umeri. în trecut, am avut rezultate bune de la clarvăzători. Orice echipă de poliţie i-a folosit la un moment dat. Cum e cazul lui Leslie Whittle, nu?

Leslie Whittle era un caz faimos. În 1975, moştenitoarea în vârstă de şaptesprezece ani a fost răpită şi a dispărut fără urmă. Neputând să afle nimic despre ce s-a întâmplat, poliţia a folosit până la urmă informaţiile oferite de un clarvăzător care folosea metode ciudate şi care i-a condus la o gură de canalizare, unde au descoperit-o pe sărmana fată moartă, legată fedeleş.

— Cazul Leslie Whitle nu a fost tocmai o reuşită a poliţiei, Roy.

— Dar de atunci au mai fost şi alte cazuri, replică el.

Îl privi în linişte. Apoi, îi apărură în obraji gropiţe, ca şi cum s-ar mai fi îmbunat; vocea însă îi rămase rece şi

tăioasă.

— Poţi scrie câte succese a avut poliţia folosind clarvăzătorii pe un timbru poştal.

— Nu este adevărat şi ştii lucrul acesta.

— Roy, eu ştiu că tu eşti un om inteligent. Ştiu că studiezi paranormalul şi că tu crezi în asta. Am văzut cărţile din birou şi respect un poliţist care se gândeşte şi la alte metode decât la cele clasice. Dar avem o datorie faţă de comunitate. Ceea ce se întâmplă în spatele uşilor închise e un lucru. Dar imaginea prezentată publicului este altceva.

— Publicul crede, Alison. în 1925, s-a făcut un studiu referitor la câţi oameni de ştiinţă cred în Dumnezeu. A ieşit un procent de patruzeci şi trei la sută. în 1998, au făcut acelaşi studiu şi ghici ce s-a întâmplat? A ieşit acelaşi procent. Singura modificare a fost faptul că erau mai puţini biologi care credeau, dar mai mulţi matematicieni şi fizicieni. Anul trecut a fost făcut un alt studiu, referitor la persoanele care au avut o experienţă paranormală. Şi a ieşit un rezultat de nouăzeci la sută. Procentul creşte. Nouăzeci la sută!

— Roy, superiorii vor să creadă că poliţia cheltuie banii contribuabililor pentru a rezolva crime şi a prinde criminali conform procedurilor stabilite. Vor să creadă că suntem pe teren, răscolind ţara după amprente şi ADN, că avem laboratoare pline de oameni de ştiinţă care să le examineze, că răscolim terenuri, păduri, că drenăm lacuri, ciocănim la uşi şi intervievăm martori. Nu vor să creadă că vorbim cu Doamna Arcata de la capătul lui Brighton Pier, care se uită în bolul de cristal sau ghiceşte în cărţi! Nu vor să creadă că le cheltuim banii ca să trezim morţii. Nu vor să creadă că ofiţerii de poliţie stau pe meterezele castelului şi vorbesc precum Hamlet cu stafia tatălui său. înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg. Dar nu sunt de acord cu tine. Treaba noastră este să rezolvăm crimele. Trebuie să folosim toate mijloacele care ne sunt la îndemână.

Ea dădu din cap.

— Nu o să rezolvi niciodată toate crimele şi trebuie să accepţi asta. Ceea ce trebuie să facem este să oferim populaţiei încredere. Să îi facem pe oameni să se simtă în siguranţă în case şi pe străzi.

— Asta e o prostie, spuse Grace, şi tu ştii chestia asta! Ştii foarte bine că poţi face ca statistica crimelor să arate cum vrei! Nici nu termină fraza, că regretă.

Alison îi arătă un zâmbet tăios, ca de gheaţă.

— Fă în aşa fel încât Guvernul să ne dea încă o sută de milioane de lire şi nu o să mai ai nicio crimă în Sussex. Până atunci, tot ce putem face este să ne dislocăm resursele cât se poate de mult.

— Clarvăzătorii sunt ieftini, spuse Grace.

— Nu şi atunci când îţi strică imaginea. Alison se uită la ziare şi continuă: Atunci când pun în pericol rezultatul unui caz, devin mai scumpi decât ne putem permite. Mă auzi?

— Tare, dacă nu clar. Gluma îi scăpă fără să se poată abţine. Ea îl enerva. Era ceva misogin în el care îl făcea să suporte un reproş mai bine de la un bărbat, decât de la o femeie.

— Lasă-mă să îţi spun clar. în dimineaţa asta, eşti norocos că mai vii la slujbă. Şeful nu este iepuraşul cel fericit. Este atât de nervos, încât a ameninţat că nu te va mai lăsa pe teren şi te va pune să faci muncă de birou cât mai ai de lucru în poliţie. Asta e ceea ce îţi doreşti?

— Nu.

— Atunci, fii un ofiţer de poliţie, nu un păMpălău.

13

Pentru prima oară de când intrase în poliţie, Grace se întrebă dacă era bine că se făcuse poliţist. încă din copilărie dorise mai mult decât orice să ajungă poliţist, iar în adolescenţă nici nu-i trecuse prin cap că ar fi putut alege altă meserie.

Tatăl său ajunsese la rangul de detectiv-inspector şi unii dintre cei mai în vârstă poliţişti încă mai vorbeau cu afecţiune despre el. Grace fusese nebun după el, îi plăcea să îi asculte poveştile, să-l însoţească, uneori în maşina de

poliţie, alteori la secţie. Atunci când era copil, viaţa tatălui său îi părea mult mai aventuroasă şi mai frumoasă decât vieţile plictisitoare pe care le duceau majoritatea prietenilor tatălui său.

Grace era înnebunit după serialele cu poliţişti de la televizor, după cărţile cu detectivi şi, în general, după orice fel de poliţişti, de la Sherlock Holmes la Ed MℭBain. Avea o memorie vizuală fantastică, îi plăcea să rezolve diferite enigme şi avea un fizic puternic. Iar din ceea ce spunea şi văzuse la tatăl său, se părea că în poliţie exista o camaraderie şi o muncă în echipă care lui îi plăceau tare mult.

Dar acum, într-o zi ca asta, să fii poliţist însemna mai puţin să faci lucrurile la capacitatea ta maximă, cât să te conformezi unui nivel de mediocritate prestabilit. în lumea asta modernă, corectă din toate punctele de vedere, într-un moment puteai fi un ofiţer de poliţie în plină carieră, iar în altul, doar un pion politic.

Ultima lui promovare, care îl făcuse să fie al doilea dintre cei mai tineri detectivi din cadrul Poliţiei din Sussex şi care îl încântase în urmă cu doar trei luni, se dovedise a fi doar un potir cu băutură otrăvită.

Însemnase să se mute din forfota secţiei de poliţie din Sussex din centrul oraşului, unde erau majoritatea prietenilor lui, într-o fostă fabrică de pe platforma industrială de la marginea oraşului, transformată în sediul Centrului de Criminalistică din Sussex.

Din poliţie te puteai pensiona cu pensie întreagă după exact treizeci de ani. Indiferent cât de rele erau vremurile, dacă rezistai, erai aranjat din punct de vedere financiar pe viaţă. Iar el nu voia să se gândească aşa la serviciul său, la cariera sa. Sau, cel puţin, nu în mod normal.

Însă astăzi era altfel. Astăzi era chiar o zi urâtă. O zi care să te aducă la realitate. Stătea aplecat peste biroul său, ignorând mesajele de e-mail care tot veneau, mâncând un ou şi un sandviş, cu transcrierile de la procesul lui Suresh Hossain în faţă şi se gândea că circumstanţele se

schimbă. Viaţa nu stă niciodată în loc. Uneori schimbările erau în bine, alteori în rău. în mai puţin de un an va împlini patruzeci de ani. Părul începuse deja să îi albească.

Şi noul lui birou era prea mic.

Colecţia lui cu trei duzini de brichete în stil tradiţional erau toate aşezate pe pervaz între biroul său şi fereastra care, spre deosebire de a lui Alison, dădea spre parcarea din faţă şi spre blocul din spatele acesteia. Pe tot peretele din spatele său trona un ceas mare, rotund, din lemn care fusese un element-cheie în secţia de poliţie din filmul *The Bill* şi pe care îl primise cadou de la Sandy când împlinise douăzeci şi şase de ani.

Sub el, pusese un crap de aproape patru kilograme, conservat, pe care îl prinsese când fusese în vizită în Irlanda în urmă cu câţiva ani. îl ţinea aşezat sub ceas pentru a putea face câte o glumă cu detectivii din subordinea lui, referitoare la răbdare şi la marele peşte care trebuia prins.

Aliniate de fiecare parte a peştelui, puţin cam înghesuite, erau câteva diplome înrămate, o fotografie de grup cu titlul „Echipajul de poliţie – Colegiul Bramshill. Gestionarea crimelor grele şi a celor în serie. 1997” şi două desene cu el în departamentul operaţional, făcute de un coleg care îşi greşise meseria. Peretele opus era ocupat cu rafturi cu o parte din colecţia sa de cărţi despre paranormal şi cu dosare clasate.

Pe biroul său în formă de „L” erau computerul, o mulţime de tăviţe pentru documente, teancuri de corespondenţă, unele ordonate, dar cele mai multe neordonate, şi ultima ediţie a unei reviste cu un titlu ce suna a joc prost de cuvinte, *Fingerprint Whorid*[6]. Deasupra harababurii trona un citat înrămat: „Nu ne ridicăm la nivelul capacităţilor noastre, ci ne coborâm la nivelul scuzelor”.

Restul spaţiului era ocupat de un televizor, o masă rotundă, patru scaune şi o grămadă de dosare şi hârtii de aruncat, geanta sa din piele care conţinea trusa de

6 Lumea amprentelor (n. tr.).

intervenţie în cazul unei crime. Pe masă era servieta lui deschisă, iar lângă ea se aflau maşina de scris şi mai multe transcrieri pe care le luase acasă în noaptea trecută.

Aruncă jumătate din sandviş la gunoi. Nu avea poftă de mâncare. Luă o înghiţitură din cana de cafea, îşi verifică e-mailul, apoi intră din nou pe site-ul Poliţiei din Sussex şi se uită la lista de cazuri pe care le moştenise odată cu promovarea.

Fiecare caz prezenta detaliile unei crime nerezolvate. Erau de fapt vreo douăzeci de cutii cu dosare, poate mai conformezi unui nivel de mediocritate prestabilit. în lumea asta modernă, corectă din toate punctele de vedere, într-un moment puteai fi un ofiţer de poliţie în plină carieră, iar în altul, doar un pion politic.

Ultima lui promovare, care îl făcuse să fie al doilea dintre cei mai tineri detectivi din cadrul Poliţiei din Sussex şi care îl încântase în urmă cu doar trei luni, se dovedise a fi doar un potir cu băutură otrăvită.

Însemnase să se mute din forfota secţiei de poliţie din Sussex din centrul oraşului, unde erau majoritatea prietenilor lui, într-o fostă fabrică de pe platforma industrială de la marginea oraşului, transformată în sediul Centrului de Criminalistică din Sussex.

Din poliţie te puteai pensiona cu pensie întreagă după exact treizeci de ani. Indiferent cât de rele erau vremurile, dacă rezistai, erai aranjat din punct de vedere financiar pe viaţă. Iar el nu voia să se gândească aşa la serviciul său, la cariera sa. Sau, cel puţin, nu în mod normal.

Însă astăzi era altfel. Astăzi era chiar o zi urâtă. O zi care să te aducă la realitate. Stătea aplecat peste biroul său, ignorând mesajele de e-mail care tot veneau, mâncând un ou şi un sandviş, cu transcrierile de la procesul lui Suresh Hossain în faţă şi se gândea că circumstanţele se schimbă. Viaţa nu stă niciodată în loc. Uneori schimbările erau în bine, alteori în rău. în mai puţin de un an va împlini patruzeci de ani. Părul începuse deja să îi albească.

Şi noul lui birou era prea mic.

Colecţia lui cu trei duzini de brichete în stil tradiţional erau toate aşezate pe pervaz între biroul său şi fereastra care, spre deosebire de a lui Alison, dădea spre parcarea din faţă şi spre blocul din spatele acesteia. Pe tot peretele din spatele său trona un ceas mare, rotund, din lemn care fusese un element-cheie în secţia de poliţie din filmul *The Bill* şi pe care îl primise cadou de la Sandy când împlinise douăzeci şi şase de ani.

Sub el, pusese un crap de aproape patru kilograme, conservat, pe care îl prinsese când fusese în vizită în Irlanda în urmă cu câţiva ani. 11 ţinea aşezat sub ceas pentru a putea face câte o glumă cu detectivii din subordinea lui, referitoare la răbdare şi la marele peşte care trebuia prins.

Aliniate de fiecare parte a peştelui, puţin cam înghesuite, erau câteva diplome înrămate, o fotografie de grup cu titlul „Echipajul de poliţie – Colegiul Bramshill. Gestionarea crimelor grele şi a celor în serie. 1997” şi două desene cu el în departamentul operaţional, făcute de un coleg care îşi greşise meseria. Peretele opus era ocupat cu rafturi cu o parte din colecţia sa de cărţi despre paranormal şi cu dosare clasate.

Pe biroul său în formă de „L” erau computerul, o mulţime de tăviţe pentru documente, teancuri de corespondenţă, unele ordonate, dar cele mai multe neordonate, şi ultima ediţie a unei reviste cu un titlu ce suna a joc prost de cuvinte, *Fingerprint Whorid*[7]. Deasupra harababurii trona un citat înrămat: „Nu ne ridicăm la nivelul capacităţilor noastre, ci ne coborâm la nivelul scuzelor”.

Restul spaţiului era ocupat de un televizor, o masă rotundă, patru scaune şi o grămadă de dosare şi hârtii de aruncat, geanta sa din piele care conţinea trusa de intervenţie în cazul unei crime. Pe masă era servieta lui deschisă, iar lângă ea se aflau maşina de scris şi mai multe transcrieri pe care le luase acasă în noaptea trecută.

Aruncă jumătate din sandviş la gunoi. Nu avea poftă

7 Lumea amprentelor (n. tr.).

de mâncare. Luă o înghiţitură din cana de cafea, îşi verifică e-mailul, apoi intră din nou pe site-ul Poliţiei din Sussex şi se uită la lista de cazuri pe care le moştenise odată cu promovarea.

Fiecare caz prezenta detaliile unei crime nerezolvate. Erau de fapt vreo douăzeci de cutii cu dosare, poate mai multe, îngrămădite într-un birou din clădire sau prin cine ştie ce dulapuri, ori încuiate în vreun garaj al poliţiei din zona unde avusese loc crima, unde prinseseră mucegai. Dosarele cuprindeau fotografii de la locul crimei, rapoarte ale medicilor legişti, dovezi sigilate, mărturii ale martorilor, transcrieri ale proceselor, împărţite pe categorii şi legate cu o bandă colorată. Aceasta era o parte din noua sa sarcină – să caute printre crimele nerezolvate din ţinut, să ia legătura cu poliţia din zona în care se întâmplase crima, căutând ceva ce s-ar fi putut schimba în ultimii ani şi care ar justifica redeschiderea cazului.

Ştia majoritatea cazurilor pe dinafară; avantajul unei memorii vizuale care îl ajutase să treacă examenele de la şcoală şi de la Academia de Poliţie. Pentru el, fiecare caz însemna mai mult decât o viaţă curmată şi un criminal în libertate, era şi ceva foarte aproape de sufletul său. însemna că o familie nu se putea despărţi de trecutul său pentru că nu fusese rezolvat un mister, nu fusese făcută dreptate. Şi mai ştia că în cazurile care erau deschise după treizeci de ani, el era probabil ultima şansă pe care o mai aveau rudele victimelor ca să afle adevărul.

Richard Veninor, un veterinar homosexual bătut până aproape de moarte în cabinetul său, în urmă cu doisprezece ani. Susan Downey, o fată frumoasă violată, sugrumată şi lăsată în curtea unei biserici în urmă cu cincisprezece ani. Pamela Chisholm, o văduvă bogată găsită moartă în maşina ei distrusă, dar cu răni nepotrivite unui accident de maşină. Rămăşiţele lui Pratap Chisholm găsite sub podeaua apartamentului unui pedofil suspectat şi de mult timp dispărut. Erau doar câteva din cazurile pe care Grace şi le amintea.

Deşi cadavrele fuseseră îngropate sau de mult

pierdute, se schimba modul de investigare şi pentru aceste cazuri. Tehnologia avansase atât de mult, încât probele de ADN aduceau noi dovezi şi suspecţi. Internetul însemna şi o altă modalitate de comunicare. Persoanele implicate în caz se schimbaseră. în urma muncii de teren apăruseră martori noi. Oamenii divorţaseră. Nu mai erau prieteni cu aceleaşi persoane. Cineva care în urmă cu douăzeci de ani nu dorise să depună mărturie împotriva unui prieten, între timp îi devenise duşman. Dosarele crimelor nu se închideau niciodată. Li se spunea „timp încetinit”.

Sună telefonul. Era asistenta departamentului operaţional care lucra şi pentru şefa lui şi pentru el şi care îl întreba dacă voia să preia un telefon de la un detectiv. Toată chestia asta corectă din punct de vedere politic îl enerva din ce în ce mai mult, iar în poliţie se întâmpla tot mai des acest lucru. La naiba, nu cu mult timp în urmă se numeau secretare, nu asistente ale departamentului operaţional!

Îi spuse să îi dea legătura şi după câteva momente auzi o voce familiară. Era Glenn Branşon, sergent în poliţie, foarte inteligent, cu care mai lucrase de câteva ori în trecut, extrem de ambiţios şi de dur, fiind în acelaşi timp o enciclopedie ambulantă de filme. îi plăcea foarte mult de Glenn Branşon. Era probabil cel mai apropiat prieten pe care îl avea.

— Roy? Ce faci? Te-am văzut în ziare astăzi.

— Mda, atunci te poţi duce dracului. Ce vrei?

— Eşti bine?

— Nu, nu sunt bine.

— Eşti ocupat în acest moment?

— Cum defineşti tu ocupat?

— Ai dat vreodată în viaţa ta un răspuns care să nu fie tot o întrebare?

Grace zâmbi.

— Tu ai făcut asta?

— Uite, mă tot caută o femeie în legătură cu logodnicul ei. Se pare că o petrecere a burlacilor s-a terminat destul de grav şi acum el e dispărut de marţi

seara.

Grace se gândi la cât timp trecuse. Acum era joi după-amiază.

— Aşa, şi?

— Credeam că eşti la proces astăzi. Am încercat să te sun pe mobil, dar e închis.

— Tocmai mâneam de prânz. Avem o pauză la proces; judecătorul are întâlnire la Guvern cu privire la voturile pentru apărare.

Una dintre problemele întâlnite când aduceai un caz în faţa instanţei era timpul pe care îl lua un proces. Grace, în calitate de detectiv al cazului, trebuia să fie prezent la proces sau cel puţin să rămână în strânsă legătură cu mersul procesului. Iar acesta putea să dureze cel puţin trei luni, majoritatea timpului însemnând să stai degeaba.

— Nu cred că ăsta e un caz obişnuit de dispariţie a unei persoane şi aş vrea să ştiu părerea ta. Eşti cumva liber în după-amiaza asta? întrebă Glenn.

Oricui altcuiva, Grace i-ar fi spus că este ocupat, dar ştia că Glenn Branşon nu obişnuia să piardă vremea şi, la naiba, era încântat să aibă o scuză pentru a ieşi din birou, chiar şi pe vremea asta urâtă.

— Sigur, pot să îmi fac ceva timp.

— Super. După un moment de pauză, Glenn Branşon reluă: Uite, hai să ne întâlnim la apartamentul tipului. Cred că ar fi de folos să vezi cum este acolo. Pot lua cheia şi ne întâlnim chiar acolo.

Îi dădu adresa. Grace se uită la ceas, apoi la programul notat în agenda electronică.

— Hai să ne vedem la 17.30, apoi mergem să bem ceva.

— Nu o să faci chiar trei ore până acolo. Dar presupun că un om de vârsta ta trebuie să o ia mai încet. Ne vedem mai târziu.

Grace tresări. Nu îi plăcea să i se aducă aminte că schimba prefixul. Nu îi plăcea ideea că va avea patruzeci de ani, întrucât aceasta era o vârstă când oamenii începeau să calculeze ce au făcut în viaţă. Citise undeva că

aşa cum eşti când ajungi la patruzeci de ani, aşa vei fi toată viaţa. Ciudat, dar să ai treizeci şi opt de ani era în regulă. însă treizeci şi nouă însemna că te îndrepţi definitiv către patruzeci. Şi nu cu mult timp în urmă îi considera pe cei în vârstă de patruzeci de ani bătrâni. La naiba!

Se uită din nou la lista cu dosare de pe ecran. Uneori, se simţea mai aproape de oamenii ăştia decât de oricine altcineva. Douăzeci de victime pentru care trebuia să îi aducă pe criminali în faţa justiţiei. Douăzeci de stafii care îi bântuiau majoritatea gândurilor când era treaz şi a visurilor când dormea.

14

Grace avea maşină de serviciu, dar prefera să conducă maşina sa, o Alfa Romeo 147. Lui Grace îi plăcea maşina; scaunele rigide, manevrarea fermă, funcţionalitatea aproape spartană a interiorului, zgomotul interesant pe care îl făcea ţeava de eşapament, sentimentul de precizie, luminile strălucitoare de la bord. Maşina avea un sens al exactităţii care o făcea să fie perfectă pentru scopul construirii ei.

Ştergătoarele mari, rezistente, se mişcau pe parbriz, îndepărtând picăturile de ploaie. Roţile alunecau cu zgomot pe şoseaua udă, iar la radio se auzea o melodie ritmată a lui Elvis Costello. Maşina trecu peste o denivelare. Prin ploaia deasă putea să vadă întinzându-se în faţă casele din cartierul de pe coasta din Brighton şi Hove, iar în spate, ca o bornă kilometrică, singurul coş rămas din vechea centrală electrică de la Shoreham, apoi canalul, o bandă gri strălucitoare care abia se distingea de culoarea cerului.

Crescuse aici, printre străzi şi răufăcători. Tatăl său obişnuia să le repete numele în faţa lui: familiile care se ocupau de droguri, care aveau saloane de masaj, anticarii eleganţi care aveau bijuterii şi mobilă furate, escrocii care vindeau televizoare şi combine muzicale.

Odată, oraşul fusese unul al contrabandiştilor. Apoi, George al V-lea a construit un palat la doar câteva sute de metri de casa amantei sale. Totuşi, Brighton nu reuşise

niciodată să facă uitate nici trecutul său criminal, nici reputaţia unui loc de destrăbălare. Dar, se gândi Grace, în timp ce semnaliza şi ieşea de pe scurtătură, asta făcea din Brighton şi Hove un loc special faţă de alte oraşe din Anglia.

Grassmere Court era o clădire de apartamente din cărămidă roşie, construită în urmă cu treizeci de ani, în partea de nord din Hove, reprezentând zona elegantă din ţinut. Clădirea dădea în faţă spre şoseaua principală, iar în spate avea un teren de tenis. Rezidenţii aveau vârste diferite, majoritatea între douăzeci şi treizeci de ani, persoane cu cariere de succes sau pensionari înstăriţi. Probabil că în mapa unui agent de vânzări ar fi fost cotată ca una dintre cele mai dorite zone.

Glenn Branşon aştepta pe verandă, îmbrăcat într-un pardesiu. Era un tip puternic, înalt, negru şi chel ca un meteorit şi vorbea la mobil. Acum, arăta mai mult ca un traficant de droguri decât ca un poliţist. Grace zâmbi. Formele masive, musculoase, obţinute după ani de culturism, îi aminţeau ce spusese omul de radio Clive James despre Arnie Schwarzenegger: că arată ca un prezervativ umplut cu nuci.

— Salut, bătrâne înţelept! îl salută Branşon.

— Hai, termină, sunt doar cu şapte ani mai în vârstă decât tine. Peste un timp o să ajungi şi tu la vârsta asta şi nu o să ţi se mai pară amuzant. Zâmbi.

Dădură noroc, apoi Branşon îi spuse încruntându-se:

— Arăţi ca dracuz. Şi vorbesc serios.

— Nu îmi prieşte atâta publicitate.

— Mda, am văzut că ai ocupat câteva coloane în articolele de dimineaţă…

— Tu şi toată lumea de pe planetă.

— Ştii, pentru un bătrân înţelept eşti destul de bătut în cap.

— Bătut în cap?

— Nu te înveţi minte, Grace. Mai pune tu de multe ori gâtul pe ghilotină şi într-o zi cineva o să ţi-l taie. Sunt unele zile în care cred că eşti cel mai mare tâmpit pe care

îl cunosc.

Deschise uşa de la intrarea blocului şi intră.

Urmându-l, Grace spuse:

— Mersi, chiar ştii cum să înveseleşti o persoană. Apoi strâmbă din nas. Chiar şi cu ochii închişi puteai să îţi dai seama când intrai într-o clădire veche. Mirosul universal al covoarelor tocite, al vopselei învechite, mirosul de legume puse la fiert în spatele uşilor deschise.

— Ce îţi face doamna? întrebă el în timp ce aşteptau liftul.

— Foarte bine.

— Şi copiii?

— Sammy este minunat. Remi începe să devină o teroare.

După câteva clipe, Grace spuse:

— Glenn, a ieşit aşa cum a vrut presa să iasă.

— Omule, eu ştiu asta pentru că te cunosc. Dar presa nu te cunoaşte. Şi chiar dacă te-ar cunoaşte, nu ar da doi bani pe asta. Vor subiecte pentru ziar şi tu ai fost suficient de prost să le dai unul.

Coborâră din lift la etajul şase. Apartamentul era la capătul coridorului. Branşon deschise uşa şi intrară.

Apartamentul nu era spaţios, cu o sufragerie mică, o bucătărie îngustă cu un bufet de granit şi o chiuvetă rotundă de metal, două dormitoare din care unul era folosit drept cameră de lucru, cu un computer Mac şi un birou, cu pereţii plini cu rafturi încărcate de cărţi.

În contrast cu exteriorul plictisitor şi cu părţile comune neprietenoase ale clădirii, apartamentul părea tineresc şi modern. Pereţii erau vopsiţi în alb, cu o nuanţă de gri, mobila era modernă, cu influenţe japoneze. Erau canapele joase, nişte desene simple pe pereţi, un televizor cu ecran plat, un DVD lângă el şi un sistem audio sofisticat, cu boxe înalte şi subţiri. în dormitorul principal era un pat jos nefăcut, un şifonier cu nişte uşi regale sculptate foarte frumos, un alt televizor cu ecran plat şi nişte noptiere joase cu lămpi moderne. Pe podea era o pereche de pantofi sport Nike.

Grace şi Branşon se uitară unul la celălalt.

— Drăguţ apartament, spuse Grace.

— Da, *La Vita e Bella*, răspunse Branşon.

Grace se uită la el.

— Am pierdut filmul ăsta la cinema. Dar l-am văzut la televizor. E un film incredibil, l-ai văzut?

Grace dădu din cap în semn că nu.

— Toată acţiunea se petrece într-un lagăr. Este vorba despre un tată care îşi convinge copilul să joace un joc. Dacă vor câştiga jocul, vor primi drept premiu un tanc adevărat. îţi spun, m-a emoţionat mai tare decât *Lista lui Schindler* sau *Pianistul*.

— Nici nu am auzit de el.

— Câteodată mă întreb de pe ce planetă eşti.

Grace se uita fix la o fotografie înrămată, pusă lângă pat. Era poza unui bărbat frumos, la aproape treizeci de ani, cu părul scurt, îmbrăcat cu tricou negru şi blugi, îmbrăţişat de o femeie extrem de atractivă, tot la vreo treizeci de ani, cu părul lung, negru.

— Asta este bărbatul?

— Şi femeia. Michael Harrison şi Ashley Harper. Un cuplu frumos, nu crezi?

Uitându-se în continuare la poză, Grace încuviinţă.

— Se căsătoresc sâmbătă. Sau cel puţin, ăsta era planul.

— Adică?

— Adică, dacă apare. Nu e o situaţie prea roz acum.

— Spuneai că nu a fost văzut de marţi? Grace se uită pe fereastra care dădea spre o stradă largă, aglomerată din cauza traficului.

— Un băiat din popor care s-a descurcat bine. Antreprenor. Cu planuri serioase, legate de firma Double-M Properties. Are un asociat pe nume Mark Warren. De curând au construit o clădire dată dracului în locul unui depozit vechi de pe Shoreham Harbour. Treizeci şi două de apartamente, toate vândute înainte de a fi terminate. Sunt în afaceri de vreo şapte ani, au făcut o grămadă de lucruri în domeniu, nişte reconstrucţii, nişte clădiri noi. Femeia

este secretara lui Michael, foarte deşteaptă şi extrem de frumoasă.

— Crezi că a fugit?

Branşon scutură din cap.

— Nu.

Grace ridică fotografia şi se uită mai de aproape la ea.

— La dracuz! Şi eu m-aş însura cu ea!

— Exact ceea ce voiam să demonstrez.

Grace se încruntă.

— Scuze, nu pricep. Am avut o zi lungă.

— Te-ai însura cu ea! Şi eu, dacă aş fi singur, m-aş însura cu ea. Oricine întreg la minte s-ar însura cu ea, nu?

— E foarte frumoasă.

— Aşa este.

Grace se uita la el fără nicio expresie.

Exasperat, Branşon întrebă:

— Doamne, bătrâne, începi să îţi pierzi flerul cumva?

— Poate că da, răspunse Grace, fără nicio intonaţie. Ce vrei să îmi demonstrezi?

Branşon dădu din cap.

— Exact asta vreau să demonstrez. Dacă ar urma să te însori cu frumuseţea asta sâmbătă, te-ai sustrage de la eveniment?

— Doar dacă aş fi nebun.

— Deci, dacă nu a fugit, unde este?

Grace se gândi un moment.

— Spuneai ceva la telefon despre o petrecere a burlacilor care nu s-a terminat bine?

— Aşa mi-a spus logodnica lui. La asta m-am gândit şi eu prima oară. Petrecerile de burlaci pot fi violente. Chiar şi ieri, când nu apăruse, tot la asta mă gândeam. Dar să nu te întorci timp de două nopţi?

— I s-a făcut frică? A întâlnit pe altcineva?

— Foarte posibil. Dar aş vrea să îţi arăt ceva.

Grace îl urmă în birou. Branşon se aşează în faţa computerului şi scrise ceva. Era un vrăjitor al calculatoarelor. Grace avea o gândire destul de tehnică şi

era la curent cu cea mai nouă tehnologie, dar Branşon era cu ani-lumină înaintea lui.

Calculatorul cerea o parolă. Branşon tastă ceva în viteză şi, după câteva secunde, ecranul calculatorului se umplu cu fişiere.

— Cum ai făcut asta? întrebă Grace. De unde ştii parola?

Branşon îi aruncă o privire.

— Nu era nicio parolă. Majoritatea oamenilor văd că li se cere o parolă şi încearcă să o ghicească. Dar de ce ar fi avut nevoie de parolă dacă nu împărţea calculatorul cu nimeni?

— Sunt impresionat! Chiar eşti un geniu al calculatoarelor!

Ignorând remarca, Branşon spuse:

— Vreau să te uiţi cu atenţie la asta.

Grace făcu aşa cum i se spuse şi se aşeză în faţa calculatorului.

15

Doar la câţiva kilometri mai departe, Mark Warren stătea aplecat în faţa calculatorului său. Ceasul arăta ora 18.10. îşi suflecase mânecile cămăşii, lângă el avea un cappuccino din care nu băuse şi a cărui spumă se transformase într-o pojghiţă subţire. Biroul său din spaţiul pe care îl împărţea cu Michael de şapte ani, de obicei foarte ordonat, era acoperit cu grămezi de documente.

Firma Double-M Properties ocupa etajul al treilea dintr-o clădire mică, cu cinci etaje şi terasă, în stil Regency, aflată la o distanţă mică de gara din Brighton, clădire care fusese prima lor investiţie imobiliară. în afara biroului, mai avea un dormitor pentru clienţi, un bar micuţ şi o bucătărie. Mobila era modernă şi funcţională. Pe pereţi erau fotografii cu cele trei iahturi pe care le deţineau împreună şi prin care îşi puteau măsura succesul; de la prima barcă, modelul Nicholson 27, la una mai mare, model Contessa 33 şi apoi la distinsul model Oyster 42, care era jucăria lor actuală.

Erau şi poze cu proprietăţile lor. Depozitul de pe

malul apei din Shoreham Harbour, pe care îl transformaseră într-o clădire cu treizeci şi două de apartamente. Un hotel mai vechi din Kemp Town, care dădea spre mare, pe care îl transformaseră în zece apartamente şi adăugaseră şi două căsuţe de vacanţă în spatele lui. Ultima imagine reprezenta cea mai ambiţioasă idee a lor – o schiţă a unui proiect impresionist care se întindea pe cinci acri de pământ împădurit, pe care primiseră permisiunea de a construi douăzeci de case.

Avea ochii tulburi din cauza celor două nopţi nedormite; luând o pauză de la calculator, Mark se uită pe fereastră. Pe partea cealaltă a drumului erau un cazinou şi un magazin de covoare care se vindeau cu reducere. în zilele însorite, era un loc perfect pentru a face cu ochiul fetelor frumoase care mergeau pe stradă, dar acum era totul acoperit de o perdea de ploaie, iar oamenii se grăbeau, înghesuiţi sub umbrele sau înfăşurări în haine, cu gulerele ridicate şi mâinile în buzunare. Iar Mark nu avea chef să se gândească la nimic altceva, decât la ce trebuia să facă chiar acum.

Aşa cum făcuse toată ziua, la fiecare câteva minute, forma numărul de mobil al lui Michael. Dar de fiecare dată apelul trecea direct în căsuţa vocală. Asta arăta că Michael era încă sub pământ, doar dacă nu avea telefonul închis sau nu avea baterie. Nimeni nu auzise nimic. Luând în considerare ora accidentului, îl îngropaseră alaltăieri noapte, pe la ora 21. Adică acum aproape patruzeci şi cinci de ore.

Începu să sune telefonul, pe linia principală. Mark auzi sunetul în surdină şi văzu butonul aprins în dreptul interiorului său. Răspunse, încercând să mascheze tremurai vocii, pe care îl avea de fiecare dată când răspundea la telefon.

— Double-M Properties.

Era o voce de bărbat.

— Bună ziua. Sun în legătură cu clădirea de la Ashdown Hills. Aveţi cumva o broşură sau o listă de preţuri?

— Din nefericire, încă nu avem, răspunse Michael. Abia peste câteva săptămâni vom avea. Sunt nişte informaţii pe site-ul nostru; aha, le-aţi văzut deja. Doriţi să îmi lăsaţi datele dumneavoastră de contact, ca să pot ruga pe cineva să vă sune?

În mod normal, ar fi fost încântat pentru interesul arătat aşa de devreme faţă de investiţia lor, acum însă vânzările erau ultimul lucru la care se putea gândi.

Ştia că era foarte important să nu intre în panică. Citise suficiente romane poliţiste şi văzuse destule filme cu poliţişti ca să ştie că erau prinşi numai cei care intrau în panică. Tot ce trebuia să facă era să rămână calm.

Să şteargă toate mesajele de pe e-mail.

Mesaje primite. Mesaje trimise. Fişiere şterse. Toate celelalte fişiere.

Era imposibil să ştergi mesajele în totalitate, sigur mai rămâneau undeva, pe un server sau în altă parte. Dar în mod sigur, nimeni nu va căuta aşa departe, nu?

Scria cuvânt după cuvânt, cercetând conţinutul fiecărui e-mail. „Michael. Burlac. Noapte. Josh. Pete. Robbo. Luke. Ashley. Planuri! Răzbunare!” Verifica fiecare mesaj, ştergând tot ceea ce era de şters. Acoperind toate urmele.

Josh era ţinut în viaţă artificial, într-o condiţie critică, şi era aproape sigur că avea leziuni pe creier. Dacă supravieţuia, va fi o legumă. Mark înghiţi. Avea gura uscată, îl ştia pe Josh de la şcoala Vamdean, de când aveau treisprezece ani. La fel şi pe Luke şi pe Michael. Pe Pete şi pe Robbo îi cunoscuse mai târziu; se întâlniseră într-un club în Brighton, pe când avea aproape douăzeci de ani. Ca şi Mark, Josh era o persoană calculată şi ambiţioasă. Şi arăta foarte bine. întotdeauna, femeile se îngrămădeau în jurul lui Josh, la fel cum se îndrăgosteau şi de Michael. Unii oameni erau înzestraţi de la natură, iar alţii, ca el, erau nevoiţi să se lupte pentru tot ce obţineau. Dar, chiar şi la vârsta de douăzeci şi opt de ani, Mark văzuse destule în viaţă ca să ştie că nimic nu durează o veşnicie. Dacă aveai răbdare, dacă îţi calculai timpul, mai devreme sau

mai târziu venea norocul şi la tine. Cei mai buni vânători erau cei mai răbdători.

Mark nu va uita niciodată un documentar despre viaţa sălbatică, filmat într-o cavernă plină de lilieci din America de Sud, pe care îl văzuse la televizor. Liliacul lăsa să cadă un microorganism; o larvă mânca microorganismul; un gândac mânca larva; un păianjen mânca gândacul, apoi liliacul mânca păianjenul. Era un lanţ trofic perfect. Liliacul era deştept, tot ce trebuia să facă era să se cace şi să aştepte.

Lui Mark îi sună telefonul mobil. Era mama lui Michael, care suna pentru a treia oară în seara aceasta şi pentru a nu ştia câta oară pe ziua de azi. Rămase la fel de politicos şi de prietenos ca întotdeauna. îi spuse că încă nu avea nicio veste despre Michael. Era groaznic, chiar nu ştia ce i se putuse întâmpla, planul era ca pur şi simplu să meargă într-un club aglomerat şi nu îşi imagina unde ar putea fi Michael acum.

— Crezi că ar putea fi cu o altă femeie? îl întrebă Gill Harrison, cu vocea ei timidă şi gravă. Atât cât era posibil, se înţelesese foarte bine cu mama lui Michael. Soţul ei se sinucisese înainte ca el să îl cunoască pe Michael, care-i spusese că de atunci ea se retrăsese ca într-o cochilie şi nu mai ieşise de acolo. Din pozele cu ea pe care le avea Michael în casă părea că fusese chiar foarte frumoasă în tinereţe, blondă, o bombă sexy. Dar de când o ştia Mark, avea părul albit înainte de vreme, tenul uscat şi ridat de la prea mult tutun şi sufletul îmbătrânit.

— Presupun că orice este posibil, doamnă Harrison, răspunse Mark. Se gândi un moment, alegându-şi cuvintele cu grijă: Dar el o adora pe Ashley!

— Este o fată minunată.

— Aşa este, nu ne-am fi descurcat fără ea aici, e cea mai bună secretară pe care am avut-o vreodată, îi răspunse jucându-se cu mouse-ul calculatorului. Dar ştiţi că uneori, după ce beau, bărbaţii fac lucruri iraţionale.

Regretă imediat că spusese lucrul acesta. Doar nu îi spusese Michael că tatăl său era beat atunci când se

sinucisese?

Urmă o tăcere lungă, apoi ea spuse fără nicio intonaţie în voce:

— Cred că a avut suficient timp până acum să se trezească din beţie. Michael este un om bun şi loial. Orice ar fi făcut cât era beat, nu ar fi rănit-o niciodată pe Ashley. Sigur ceva i s-a întâmplat, altfel ar fi dat un telefon, îmi cunosc fiul. Ezită. Ashley e terminată. Poţi să ai tu grijă de ea?

— Sigur că da.

Iar urmară câteva momente de tăcere.

— Josh ce face?

— E la fel. Zoe a rămas la spital. Mă duc şi eu să stau cu ea, imediat ce termin treaba la birou.

— Să mă suni imediat ce afli ceva, da?

— Bineînţeles.

Închise telefonul, se uită pe birou, ridică un document şi ceva îi atrase atenţia. Asistentul digital personal.

Fixându-l cu privirea, îl trecu un fior rece. La dracuz! La dracu, la dracuz!

16

După ce se despărţi de detectivul Grace, Glenn Branşon se îndreptă spre oraş în maşina de serviciu, un Vauxhall albastru, care duhnea a dezinfectant – rezultatul faptului că cineva vomitase sau sângerase ultima oară când se mersese cu ea. O parcă la locul ei, în parcarea din spatele clădirii secţiei de poliţie Brighton, apoi urcă scările de piatră până la intrarea din spate, către biroul pe care îl împărţea cu încă zece detectivi.

Era ora 18.20; teoretic, tura lui se termina săptămâna asta în fiecare zi la ora 18, dar fusese depăşit de rapoartele care trebuiau făcute după ce prinseseră luni o reţea de traficanţi de droguri, aşa că trebuia să stea peste program. Şi avea nevoie de nişte bani în plus. Dar astăzi va sta numai o oră peste program, până la 19. Ari era plecată la unul dintre cursurile de perfecţionare la care se ducea. Lunea frecventa cursurile de literatură

engleză, marţea cele de arhitectură. De când se născuse fetiţa lor, Remi, soţia lui intrase în panică din cauza faptului că nu era foarte educată şi era speriată că nu va şti să răspundă la întrebările copiilor când vor creşte.

Deşi majoritatea calculatoarelor erau oprite, în niciunul dintre birouri nu era curat. Fiecare birou arăta ca şi cum ocupantul acestuia ar fi plecat în grabă şi urma să se întoarcă peste puţin timp.

Doar doi poliţişti mai erau acolo: Nick Nicholl, în vârstă de aproape treizeci de ani, înalt ca un vrej de fasole, un detectiv conştiincios şi un foarte bun atacant la fotbal, şi Bella Moy, de treizeci şi cinci de ani, cu faţa ca o cireaşă sub o claie de păr şaten.

Nu îl remarcă nimeni. Trecu pe lângă Nick Nicholl, care era foarte concentrat să completeze un formular cu litere mari, ţinând buzele strânse ca un elev în timpul examenului. Bella lucra la calculator, iar mâna ei stângă, din reflex, lua bomboane dintr-o pungă din sertar şi le băga în gură. Era o femeie slabă, deşi mânca mai mult decât oricare altă fiinţă pe care o văzuse Glenn Branşon în toată viaţa lui.

Se aşeză la birou. Lumina de la mesagerie pâlpâia ca de obicei. Ari, soţia lui, Sammy, băiatul de opt ani şi Remi, fetiţa lor de trei ani, îi zâmbeau dintr-o fotografie de pe birou.

Se uită la ceas pentru că trebuia să fie punctual. Ari îşi ieşea din pepeni când întârzia şi din cauza aceasta ea rata începutul orelor. Dar pentru el nu era o corvoadă deoarece erau puţine lucruri care îi plăceau mai mult decât să stea cu copiii lui. Apoi îi sună telefonul.

Era recepţia. O femeie îl aştepta de o oră şi nu avea de gând să plece. Nu ar vrea să vorbească ţu ea? Toată lumea era atât de ocupată.

— Da, de parcă eu nu aş fi ocupat! îi spuse Glenn secretarei, lăsând să se vadă că e nervos… Ce vrea?

— E în legătură cu accidentul de marţi, cu mirele care a dispărut.

Imediat îi trecu supărarea.

— Bine, cobor.

Deşi avea tenul foarte alb, Ashley Harper arăta la fel de frumoasă în carne şi oase ca în fotografia pe care o văzuse în apartamentul lui Michael. Era îmbrăcată cu blugi de firmă, iar cureaua şi geanta erau la modă. O conduse într-o cameră de interogatoriu, aduse câte o cafea pentru fiecare, închise uşa şi se aşeză în faţa ei. Ca toate camerele de interogatoriu, şi aceasta era mică şi fără ferestre, văruită într-un verde murdar, cu un covor maro, masă şi scaune din metal gri şi duhnea a tutun.

Ashley îşi puse geanta jos. Ochii ei frumoşi, cu genele date cu rimei, ieşeau în evidenţă pe faţa palidă, marcată de durere. Fire din părul şaten îi căzeau pe frunte, iar restul îi încadra faţa, alunecându-i peste umeri. Avea unghiile perfecte, ca şi cum ar fi venit direct de la salonul de manichiură. Arăta excelent şi lucrul acesta îl surprinse puţin. Oamenii în starea ei erau de obicei mai neglijenţi cu înfăţişarea, dar ea arăta mortal.

De asemenea, ştia cât de greu este să înţelegi femeile. Odată, când căsnicia lor trecea printr-un moment mai dificil, Ari îi făcuse cadou cartea *Bărbaţii sunt de pe Marte*, *Femeile de pe Venus*. Aşa reuşise să înţeleagă o parte din diferenţele de mentalitate dintre bărbaţi şi femei (dar nu pe toate).

— Sunteţi o persoană greu de găsit, spuse ea scuturându-şi capul pentru a-şi da părul la o parte din ochi. Am lăsat patru mesaje.

— Da, îmi pare rău. Ridică mâinile. Două persoane din echipa mea sunt bolnave, iar două sunt plecate în vacanţă, înţeleg cum trebuie să vă simţiţi.

— Înţelegeţi? Aveţi măcar o idee despre cum mă simt? Ar trebui să mă mărit sâmbătă, iar logodnicul meu lipseşte de marţi noapte. Am rezervat biserica, am chemat croitoreasa să facem o probă, am invitat două sute de persoane, cadourile de nuntă nu se opresc. Aveţi măcar o idee despre cum mă simt? îi curgeau lacrimile de-a lungul obrajilor. Se smiorcăi, scotoci în geantă şi scoase un şerveţel.

— Îmi pare rău. M-am tot ocupat de dispariţia logodnicului dumneavoastră, a lui Michael, de când am vorbit dimineaţă.

— Şi? îşi şterse ochii.

>

— Aşa cum am spus şi dimineaţă la telefon, ceea ce se face de obicei când cineva lipseşte…

Îi tăie vorba.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu e ceva obişnuit. Michael lipseşte de marţi noapte. Când nu suntem împreună, mă sună de cinci, zece ori pe zi. Se fac două zile acum. Două zile nenorocite, Dumnezeule!

Branşon se uită cu atenţie la faţa ei, căutând ceva care să o dea de gol. Dar nu observă nimic. Doar o femeie tânără, disperată să afle veşti despre cel iubit. Sau, ce cinic, o actriţă foarte bună.

— Ascultaţi-mă, două zile de absenţă nu este ceva neobişnuit, ca să anunţăm o dispariţie. Dar sunt de acord că, în această situaţie, este ciudat.

— Ceva s-a întâmplat cu el. Asta nu e o situaţie obişnuită cu o persoană care a dispărut. Prietenii lui sigur i-au făcut ceva, l-au dus, l-au trimis undeva, nu ştiu ce dracuz, i-au spus lui. îşi lăsă capul în jos ca să îşi ascundă lacrimile, scotoci din nou prin geantă, scoase un nou şerveţel şi îşi şterse ochii, scuturând din cap.

Glenn era mişcat. Ea habar nu avea şi nu era momentul să îi spună.

— Facem tot ce putem ca să îl găsim pe Michael, spus el uşor.

— Cum ar fi? Ce faceţi?

Se opri din plâns, ca şi cum ar fi dat ceva la o parte. Apoi urmă iar un râu de lacrimi.

— Am început căutarea aproape de locul accidentului şi încă mai avem oameni pe teren; uneori oamenii sunt dezorientaţi după un accident, aşa că cercetăm toată suprafaţa din jur. Iar acum am informat şi am alertat toate secţiile de poliţie. Aeroporturi şi porturi…

Din nou, îi tăie vorba:

— Credeţi că a fugit? Doamne! De ce ar face asta?

Folosind o tehnică subtilă pe care o învăţase de la Roy Grace pentru a afla dacă cineva minte, o întrebă:

— Ce aţi mâncat la prânz astăzi?

Se uită la el surprinsă.

— Ce am mâncat la prânz azi?

— Da. îi urmări ochii cu atenţie. Ea se uită în partea dreaptă. Partea memoriei.

Creierul uman se împarte în emisfera dreaptă şi emisfera stângă. Una conţine memoriile pe termen lung, iar în cealaltă are loc procesul creativ. Când sunt întrebaţi ceva, ochii oamenilor în mod invariabil se mută spre emisfera cu care gândesc. La unii oameni, memoriile sunt în emisfera dreaptă, iar la alţii în cea stângă; emisfera creativă e cea opusă celei a memoriilor.

Când oamenii spun adevărul, ochii se mută către emisfera constructivă, a memoriilor, iar când mint, către cea creativă. Branşon învăţase să citească emisferele cerând răspunsul la o simplă întrebare de control, cum era cea pe care tocmai o pusese, şi care nu necesita o minciună.

— Nu am luat masa de prânz azi.

Acum era momentul să îi spună adevărul.

— Cât de multe ştiţi despre afacerile logodnicului dumneavoastră, domnişoară Harper?

— Am fost secretara lui timp de şase luni. Nu cred că e ceva de care să nu ştiu.

— Atunci ştiţi despre compania lui din Insulele Cayman?

Apăru o expresie de mirare autentică pe faţa ei. Ochii i se îndreptară spre stânga. Emisfera creativă. Minţea.

— Insulele Cayman? întrebă ea.

— El şi partenerul lui… Făcu o pauză, îşi scoase agenda şi trecu peste câteva pagini. Mark Warren. Ştiţi de compania pe care o deţin ei acolo? HW Properties Internaţional?

Ea se uită la el în tăcere.

— HW Properties Internaţional, repetă ea.

— Mda.

— Nu, nu ştiu nimic despre asta.

El încuviinţă.

— Bine.

Tonul vocii ei se schimbă subtil. Datorită tehnicii lui Roy Grace, ştia ce înseamnă asta.

— Îmi spuneţi mai multe?

— Nu ştiu mai multe, speram să îmi puteţi spune dumneavoastră.

Ochii i se îndreptară spre stânga din nou. Spre emisfera creativă, iar.

— Nu, spuse ea, îmi pare rău.

— Probabil că nici nu este important, spuse el. Până la urmă, cine nu vrea să plătească mai puţine taxe?

— Michael este un om de afaceri cinstit şi inteligent. Dar nu ar face niciodată nimic ilegal.

— Nici nu spun asta, domnişoară Harper. Vreau doar să demonstrez că poate nu ştiţi toate feţele persoanei cu care urmează să vă căsătoriţi, atâta tot.

— Ce înseamnă asta?

El ridică mâna în aer încă o dată. Era ora 18.55. Trebuia să plece.

— Nu trebuie să însemne nimic. Dar este ceva ce trebuie luat în considerare.

Îi zâmbi, dar ea nu răspunse.

17

În rulota dezordonată de lângă casa tatălui său din Lewes, de unde se vedea toată curtea plină cu resturi de maşini avariate, Davey urmărea serialul poliţist *Lege şi ordine*, la un televizor la care nu se vedea foarte bine. Personajul său preferat, un poliţist dur pe nume Reynaldo Curtis, prinsese un vagabond pe care îl apucase cu mâinile de gât.

— Îţi dau una peste bot, înţelegi ce îţi spun? mârâi el.

Davey, îmbrăcat în blugi largi şi cu o şapcă trasă bine pe cap, stătea întins pe canapea, mestecând o ciocolată Twinkie din rezerva care îi venea săptămânal prin poştă din Statele Unite şi strigă:

— Da, nenorocitule! O să îţi trag una în faţă, înţelegi ce spun?

Restul unui meniu cu cartofi prăjiţi stătea pe mocheta încreţită, printre alte nimicuri, majoritatea salvate în timpul serviciului alături de tatăl său, acoperind aproape toată podeaua, rafturile şi masa din camera sa.

Lângă el erau bucăţile din staţia de emisie-recepţie pe care o găsise în urmă cu două nopţi. Voia să o repare, dar încă nu ajunsese la ea. încet, ridică bucata principală a staţiei şi se uită cu atenţie la ea.

Carcasa era spartă rău. Mai era o bucăţică de plastic cu folie de protecţie şi două baterii tip AAA pe care le luase de pe drum după ce scăpase staţia. Chiar intenţiona să le pună la loc, dar pur şi simplu nu îşi mai adusese aminte. Multe lucruri nu şi le amintea. La fel de repede cum unele lucruri îi veneau în cap, la fel îi şi dispăreau.

Lucruri.

Totdeauna erau lucruri care nu aveau niciun sens.

Viaţa era ca un puzzle din care tot timpul lipseau piese. Cele mai importante. Acum erau patru piese din puzzle-ul numit staţie de recepţie-emisie. Carcasa spartă, două baterii şi ceva ce arăta ca un căpăcel.

Îşi termină ciocolata, linse hârtia, apoi o aruncă pe covor.

— Înţelegi ce spun? se adresă el nimănui. Apoi se aplecă înainte, luă cutia în care fusese sandvişul şi şterse ketchupul cu degetul.

— Da! îţi dau una peste bot, înţelegi ce îţi spun?

Chicoti. începură reclamele. Un prezentator care voia să pară prietenos vorbea despre rate de construcţie. Nerăbdător, Davey spuse:

— Hai, dragă, să ne întoarcem la film.

Dar în loc de asta, începu altă reclamă. Pe ecran, un bebeluş mergea pe covor, vorbind cu o voce de bărbat matur. Davey se uită câteva momente uimit, întrebându-se cum putea un copil să înveţe să vorbească aşa. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către staţia de emisie. Avea şi o antenă telescopică, de care trase la maximum, pentru ca

apoi să o împingă la loc.

— Atenţie! spuse el. Apoi o scoase din nou. Atenţie! îndreptă antena către ecranul televizorului, se uită la ea ca şi cum ar fi ţintit cu o armă. Apoi începu din nou filmul.

Davey se uită la noul lui ceas, pe care îl primise cadou de la tatăl său ieri, de ziua lui. Putea cronometra cursele de maşini cu el şi avea tot felul de butoane, cifre şi afişaje pe care încă nu le înţelesese. Tatăl său îi promisese că îl va ajuta să citească instrucţiunile, ca să înţeleagă cuvintele mai grele. Trebuia să ştie să îl folosească foarte bine până duminică, când era Monaco Grand Prix.

Se auzi o bătaie la uşă, apoi aceasta se deschise câţiva centimetri. Apăru tatăl său, purtând o căciulă de vânătoare cu acoperitori pentru urechi, un impermeabil vechi, uzat şi cizme de cauciuc.

— Să fii gata în cinci minute, Davey.

— Stai. Este *Lege şi ordine*. Se poate peste cincisprezece?

În cameră intră fum de ţigară. Davey văzu luminiţa roşie în timp ce tatăl său trase din ţigară.

— Dacă vrei să vii să împuşti iepuri, trebuie să plecăm în cinci minute. Cred că ai văzut fiecare episod din *Lege şi ordine* pe care l-au filmat vreodată.

Reclamele se terminară, iar serialul începu din nou. Davey ridică un deget în dreptul buzelor. Zâmbind cu disperare, Phil Wheeler ieşi din cameră.

— Cinci minute, spuse el părăsind camera.

— Zece, ţipă Davey după el, cu accent de american. Un compromis, înţelegi ce spun?

Îşi îndreptă din nou atenţia către staţia emisie, gândindu-se că ar fi frumos să o ia cu el la vânătoarea de iepuri. Se uită cu atenţie la compartimentul pentru baterii, se dumiri cum trebuiau să vină fiecare, apoi le băgă la locul lor. Apoi apăsă pe unul din cele două butoane de pe lateral. Nu se întâmplă nimic. încercă şi al doilea buton şi imediat se auziră sunete de la paraziţi.

Îndreptă staţia către ureche şi ascultă. Doar paraziţi. Apoi, dintr-odată, se auzi o voce de bărbat atât de tare ca

şi cum ar fi fost în aceeaşi cameră cu el.

— Alo?

Speriat, Davey scăpă staţia pe covor.

— Alo! Alo!

Davey se uita la ea, strălucind de bucurie. Apoi se auzi din nou o bătaie în uşă şi tatăl său care îl chema.

— Am luat şi arma ta, hai să mergem!

Apoi, speriat că tatăl său s-ar putea supăra dacă vede staţia de emisie deoarece nu avea voie să ia nimic din ce găseau la locul accidentelor, Davey se ghemui pe covor, apăsă celălalt buton, care presupunea că este pentru vorbit şi şopti repede, cu accent american:

— Scuze, nu pot vorbi, e în faţa mea, înţelegi ce vreau să spun?

Apoi ascunse staţia sub pat şi ieşi din cameră, lăsând televizorul şi pe detectivul Reynaldo Curtis să se descurce fără el.

18

— Hei! Alo! Hei!

Din nou tăcere în învelişul de satin.

— Vă rog, ajutaţi-mă!

Michael, suspinând, apăsă butonul pentru vorbire în mod repetat.

— Vă rog, ajutaţi-mă! Vă rog!

Doar sunet de la paraziţi.

— Scuze, nu pot vorbi, e în faţa mea, ştii ce vreau să spun?

O vocea ciudată, ca aceea a unui actor slab, interpretând un gangster american. Făcea şi asta parte dintr-o glumă? Michael îndreptă lacrimile sărate către buzele uscate şi crăpate şi pentru un moment scurt savură umezeala, pentru ca apoi să le absoarbă cu limba de parcă ar fi fost sugativă.

Se uită la ceas. Trecuseră multe ore. Era 8.50. Câte ore va mai dura coşmarul acesta? Cum puteau să scape fără să spună ce s-a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, în mod sigur Ashley, mama sa, oricine, îi luaseră la întrebări pe băieţi. Era aici de… de…

Îl lovi un acces de panică. Era 8.50 dimineaţa sau seara?

Fusese după-amiază acum puţin timp, nu? Se uitase cum trece fiecare oră. În mod sigur nu avea cum să fie atât de neatent, încât să piardă şirul celor douăzeci şi patru de ore. Trebuia să fie seară acum, seara asta, nu mâine dimineaţă.

Aproape patruzeci şi opt de ore.

Ce dracuz, făceau cu toţii?

Îşi lăsă mâinile pe lângă corp, întinzându-se puţin pentru a-şi mai dezmorţi spatele. îl dureau umerii din cauza poziţiei incomode, fiecare articulaţie îl înţepa din lipsă de mişcare şi din cauza deshidratării; ştia de la navigat ce pericole sunt de întâmpinat. Capul îi pulsa neîncetat. îl mai lăsa câteva momente dacă îşi ducea mâinile la tâmple şi le apăsa cu degetele mari, dar după aceea durerea îi revenea la fel de puternică.

— Iisuse, mă căsătoresc sâmbătă, nenorocirilor! Scoateţi-mă de aici! ţipă el cât putea de tare, apoi lovi capacul şi pereţii cu mâinile şi picioarele.

Imbecilii! Mâine e vineri. Ziua dinaintea nunţii. Trebuia să îşi ia costumul. Să se tundă. Duminică noapte plecau în luna de miere în Thailanda; trebuia să facă un milion de lucruri la birou înainte de asta, înainte de a pleca pentru două săptămâni. Trebuia să îşi scrie *speech-ul* pentru nuntă.

„Haideţi, băieţi, am atâtea lucruri de făcut! V-aţi răzbunat pentru toate căcaturile pe care vi le-am făcut, OK? Şi mi-aţi plătit-o ca lumea. în stil mare!”

Îşi duse mâna la piept, găsi lanterna şi o aprinse doar câteva momente, ca să nu consume bateriile. Satinul alb părea şi mai aproape de el; ultima oară când se uitase era la mai mult de şase centimetri de faţa lui. Acum, la aproape trei, ca şi când cutia asta, sicriul, sau orice ar fi fost, se strângea încet şi sigur pe lângă el.

Apucă tubul, clătinându-l încet în faţa lui şi se uită cu un ochi, încercând să zărească ceva prin el, dar nu văzu nimic. Apoi verifică dacă apăsa pe butonul corect al staţiei

de emisie. Apăsă pe fiecare în parte. întâi auzi zgomot de paraziţi, apoi apăsă pe butonul „vorbire” şi ţipă cât de tare putu, pe urmă apăsă butonul „ascultare”. Nimic.

— *Nada*[8], spuse el cu voce tare. Niciun cârnat afurisit.

Apoi îi veni în minte o imagine cu tigaia mamei lui pe aragaz. O tigaie plină cu cârnaţi, ouă, şuncă şi roşii pocnind, fâsâind, sfârâind. La naiba, simţea chiar şi mirosul pâinii, în timp ce în altă tigaie se încălzea fasolea.

„Doamne, mi-e atât de foame!”

Încercă să nu se mai gândească la mâncare, nici la durerea din stomac care era atât de puternică, încât simţea că acidul gastric îi arde intestinele. Undeva, în capul care îi pulsa, creierul îşi aducea aminte de ceva ce citise, despre o specie de broaşte, poate broasca râioasă, nu îşi aducea aminte exact, care îşi ţineau până la naştere puii în stomac şi nu în uter. Din diferite motive, acidul gastric nu dăuna puilor.

„Ce ne opreşte pe noi, oamenii, să ne digerăm propriile stomacuri?” se gândi el, brusc. Creierul i-o luase razna, aducându-şi aminte frânturi din tot felul de lucruri.

Îşi aminti că citise în urmă cu câţiva ani o teorie despre ritmul circadian. Toate organismele vii de pe această planetă trăiau cicluri de douăzeci şi patru de ore, cu excepţia oamenilor, media noastră este de douăzeci şi cinci şi un sfert de oră. Se făcuseră teste în care fiinţe umane fuseseră puse în locuri întunecate câteva săptămâni, fără niciun ceas. Fără excepţie, toţi au crezut că au stat închişi o perioadă de timp mai scurtă decât în realitate.

„Minunat, aş putea fi unul din nenorocirii lor şoareci de laborator acum”.

Avea gura atât de uscată, încât i se lipeau buzele şi îl dureau când le depărta. Simţea că i se rupe pielea de pe ele.

Apoi aprinse lanterna şi se uită la şanţul pe care îl făcuse în lemnul din faţa lui, trase de cureaua de piele şi

8 „Nimic“, în limba spaniolă în text (n. tr.).

începu să frece din nou cu catarama de metal, înainte şi înapoi pe lemnul de stejar. Avea suficiente cunoştinţe despre arbori ca să ştie că era stejar şi că acesta era unul din cele mai tari soiuri. închidea ochii de durere, în timp ce rumeguşul cădea peste el, apoi catarama se încinse atât de tare, încât fu nevoit să se oprească şi să o lase puţin să se răcească.

— Scuze, nu pot vorbi, e în faţa mea, ştii ce vreau să spun?

Michael se încruntă. Cine dracuz îi vorbea cu accentul acela fals american?

Cum se putuse gândi vreunul dintre ei că asta era ceva amuzant? Ce dracuz îi spuseseră lui Ashley? Mamei lui?

După câteva momente, se opri din răzuit, extenuat. Ştia că trebuie să continue. Deshidratarea te face să te simţi obosit. Trebuia să lupte cu oboseala. Trebuia să iasă dracului din cutia asta blestemată. Trebuia să iasă şi să dea de nenorocirii aia care vor plăti cu vârf şi îndesat.

Se mai chinui câteva momente să răzuiască, uneori ţinând catarama cu încheieturile degetelor, încercând să îşi apere ochii împotriva rumeguşului care cădea şi îl gâdila pe faţă, până când obosi prea tare ca să mai continue, îşi lăsă mâna să cadă, iar muşchii gâtului i se relaxară. încet, îşi lăsă capul pe spate.

Adormi.

19

Se înserase mai devreme decât de obicei. Mark îşi parcă maşina în spatele unei staţii de autobuz, apoi aşteptă câteva momente. Strada largă, lucind întunecat din cauza ploii torenţiale, era liniştită, doar câteva maşini treceau. Nu era niciun pieton; nimeni care să îl observe.

Îşi trase şapca de baseball mai tare pe faţă, îşi ridică gulerul hanoracului, apoi alergă pe terasa acoperită din faţa blocului lui Michael, uitându-se pe rând la fiecare maşină parcată, să vadă dacă era cineva care aştepta în întuneric. Michael obişnuia să le spună oamenilor că Mark este persoana meticuloasă în parteneriatul lor. Apoi

exemplifica lucrul acesta cu o replică pe care Mark o ura: „Mark este incredibil de anal”.

Dar Mark ştia că are dreptate, că datorită lui Double-M Properties avea succes, pentru că el era acela care făcea treaba adevărată. Era datoria lui să verifice fiecare estimare a constructorilor, să fie la locul construcţiei, să aprobe fiecare material care trebuia cumpărat, să urmărească timpul de lucru şi să facă în aşa fel încât totul să fie cât mai ieftin. Asta în timp ce Michael petrecea jumătate din timp plimbându-se de colo-colo, făcând curte femeilor, prea rar luând ceva în serios. Dar Michael avea majoritatea acţiunilor, doar pentru că avusese mai mulţi bani atunci când începuseră afacerea.

Interfonul avea patruzeci şi două de butoane din care trebuia să aleagă. Alese unul la întâmplare, dar în mod voit de la un alt etaj decât acela unde stătea Michael. Nu răspunse nimeni. încercă un alt buton, pe care era scris „Maranello”.

După câteva momente, o voce de bărbat, răguşită, cu accent italian, răspunse:

— Da?

— Curierul, ţipă Mark.

— Ce curier?

— Fedex. Din America, pentru Maranello.

— Ce? Curier? Eu nu…

Se făcu tăcere câteva minute, apoi urmă sunetul ascuţit al zăvorului metalic.

Mark deschise uşa şi intră. Merse direct la lift şi urcă la etajul şase, apoi merse pe coridor către apartamentul lui Michael. Acesta ţinea tot timpul o cheie de rezervă sub covoraşul de la intrare în cazul în care rămânea pe dinafară fără chei, lucru pe care îl făcuse o dată, fiind beat şi dezbrăcat. Spre uşurarea lui Mark, era tot acolo. O singură cheie, model Zale, acoperită cu praf.

Ca o măsură de protecţie, sună la uşă şi aşteptă, uitându-se pe coridor, nervos că ar putea apărea cineva să-l vadă. Apoi deschise uşa, se strecură înăuntru, o închise repede în urma lui şi scoase o lanternă mică din buzunar.

Apartamentul lui Michael dădea spre stradă. în faţă era o altă clădire de apartamente. Probabil că nu era nimic dacă aprindea luminile, dar Mark nu voia să rişte. Ar fi putut fi cineva afară care să îl observe.

Îşi scoase şapca şi haina ude leoarcă, le agăţă în cuierul din perete, apoi aşteptă câteva momente, ascultând nervos ca naiba. Prin peretele despărţitor auzea ceva ce suna ca muzica de marş, de la un televizor lăsat cu volumul prea tare. Apoi, cu ajutorul lanternei, începu să caute.

Intră întâi în camera principală, camera de zi, ţinând lumina deasupra fiecărei suprafeţe. Se uită la grămada de vase nespălate din chiuvetă, la o sticlă pe jumătate goală de Chianti, cu dopul pus la loc, apoi la măsuţa de cafea, pe care era telecomanda de la televizor, lângă un bol de sticlă cu o lumânare pe jumătate topită în el. O grămadă de reviste: GQ, *FHM*, *Zachts and Zachting*. Lângă acestea strălucea luminiţa roşie de la robotul telefonic.

Ascultă mesajele. Era unul de acum o oră, de la mama lui Michael, care vorbea cu o voce nervoasă.

— Bună, Michael, voiam doar să văd dacă ai venit.

Un alt mesaj era de la Ashley, care se auzea ca şi cum ar fi vorbit de la mobil dintr-o zonă în care nu prea avea acoperire.

— Michael, dragule, am sunat să văd dacă printr-o minune te-ai întors. Te rog mult să mă suni când primeşti mesajul acesta. Te iubesc mult.

Următorul mesaj era de la un agent de vânzări care îl întreba pe Michael dacă ar dori să profite de împrumuturile avantajoase oferite de Banca Barclays clienţilor săi.

Mark continuă să asculte mesajele, dar nu mai era nimic interesant. Verifică cele două canapele, scaunule, celelalte măsuţe, apoi intră în birou.

Pe birou erau doar o tastatură, un mouse fără fir, un suport pentru hârtii în formă de inimă, un calculator, un încărcător de telefon şi un suport negru plin cu pixuri şi creioane. Nici aici nu era ceea ce căuta el, nici pe rafturile

de cărţi, nici în dormitorul dezordonat.

„Rahat! Rahat! Rahat!”

Părăsi apartamentul, coborî scările de incendiu şi merse spre parcarea întunecată pe la ieşirea din spate. „Veşti proaste”, se gândi în timp ce se furişa înapoi pe stradă. „Astea chiar sunt veşti proaste”.

Cincisprezece minute mai târziu, mergea cu maşina sa BMW X5 de-a lungul străzii care ducea la complexul unde era Spitalul Comitatului Sussex. Parcă în zona departamentului de urgenţe şi accidente. Trecu repede pe lângă două ambulanţe care aşteptau şi intră în zona de aşteptare, luminată şi familiară lui de la vizita de ieri.

Trecu pe lângă mai mulţi oameni care aşteptau trişti pe scaunele de plastic, sub un semn pe care scria „TIMP DE AŞTEPTARE – TREI ORE”, apoi merse pe coridor până la lift şi urcă la etajul al patrulea.

Apoi urmă semnele către secţia de terapie intensivă, cu mirosul de dezinfectant şi de mâncare de spital în nas. Dădu colţul, trecu pe lângă un automat şi un telefon cu cartelă, apoi văzu în faţa lui recepţia, unde erau două infirmiere – una stătea de vorbă la telefon, iar cealaltă vorbea cu o femeie în vârstă, care părea supărată.

Merse prin salon, trecu de patru paturi ocupate, îndreptându-se spre colţul unde fusese Josh noaptea trecută şi aşteptându-se să o vadă pe Zoe lângă el. Dar, în locul lui Josh, zări un bătrân zbârcit, cu părul alb vâlvoi, tras la faţă, cu obrajii pătaţi, cu perfuzii şi cu un ventilator pentru respiraţie lângă el.

Mark se uită la restul paturilor, dar nu îl văzu pe Josh. Speriat că starea lui s-ar fi putut îmbunătăţi şi că a fost mutat la un alt salon, se grăbi să ajungă la recepţie şi se aşeză în faţa infirmierei care vorbea la telefon, o femeie grăsuţă, la aproape treizeci de ani, cu faţa ca o cireaşă şi o tunsoare scurtă. Avea o insignă pe care scria „Infirmieră, Marigold Watts”. După expresia feţei, părea că stă de vorbă cu prietenul ei.

Aşteptă nerăbdător, sprijinindu-se de tejgheaua de lemn, uitându-se la monitoarele alb-negru care arătau

fiecare pat şi la afişajele colorate din spatele fiecăruia. îşi schimbă poziţia de câteva ori, încercând să atragă atenţia infirmierei, dar aceasta părea mult mai îngrijorată de masa de seară.

— Mâncare chinezească, asta cred că vreau. Pui chinezesc. Undeva unde să facă pui chinezesc şi clătite şi…

În sfârşit păru că îl vede pentru prima oară.

— Ascultă, trebuie să închid. Te sun eu mai încolo. Şi eu te iubesc. Zâmbi şi se întoarse către Mark. Da, vă pot ajuta cu ceva?

— Josh Walker. Arătă spre salon. A fost aici ieri. îmi puteţi spune la ce salon a fost mutat?

Infirmierei îi îngheţă faţa ca şi cum ar fi făcut o injecţie antirid cu Botox. I se schimbă şi vocea, bătând în retragere.

— Sunteţi o rudă?

— Nu, sunt partenerul lui de afaceri. Instantaneu, Mark se înjură pentru că nu spusese că este fratele lui Josh.

— Îmi pare rău, spuse ea, ca şi cum regreta că terminase discuţia de la telefon pentru el. Nu putem da informaţii despre pacienţi decât rudelor.

— Nu îmi puteţi spune nici măcar la ce salon a fost transferat?

Se auzi un sunet. Infirmiera se uită la monitoare şi văzu că lângă unul se aprinsese o lumină roşie.

— Trebuie să plec, spuse ea. îmi pare rău.

Apoi traversă rapid salonul.

Mark îşi scoase mobilul. Apoi văzu un semn mare pe care scria „FOLOSIREA TELEFOANELOR MOBILE ESTE STRICT INTERZISĂ”.

Se întoarse către lift şi coborî la etajul unu. Cuprins de panică, merse cu viteză printr-un labirint de coridoare până nimeri ieşirea principală.

În timp ce mergea spre recepţie, auzi o voce tare, aproape isterică şi o văzu pe Zoe, cu ochii tulburi, cu lacrimile curgând şi cu părul blond, cârlionţat, neîngrijit.

— Tu şi prietenul tău Michael şi toate glumele

voastre nenorocite! ţipă ea. Bărbaţi imaturi şi nenorociţi!

El se uită la ea câteva momente. Apoi ea i se prăbuşi în braţe, plângând necontrolat.

— E mort, Mark, acum a murit! E mort! Josh e mort! O, Doamne, e mort! Ajută-mă, ce mă fac?

Mark o înconjură cu braţele.

— Eu credeam că este în regulă, că va trece peste asta, spuse el, neconvingător.

— Au spus că nu se mai putea face nimic pentru el. Că dacă ar fi trăit ar fi fost o legumă. O, Doamne, Doamne! Ajută-mă, Mark. Ce o să le spun? Cum o să le spun copiilor că tatăl lor nu se mai întoarce acasă? Ce o să le spun?

— Vrei… ai vrea… o ceaşcă de cafea sau altceva?

Printre sughiţuri, ea răspunse:

— Nu, nu vreau o nenorocită de ceaşcă de cafea! îl vreau pe Josh înapoi! Doamne, l-au luat la morgă! Iisuse, ce mă fac?

Mark tăcea, ţinând-o strâns în braţe, mângâindu-i spatele; spera ca uşurarea de pe chipul său să nu fie vizibilă.

20

Michael se trezi brusc dintr-un vis confuz, încercă să se ridice, dar instantaneu se lovi cu capul de capacul de deasupra. Ţipând de durere, încercă să îşi mişte braţele, dar umerii îi atinseră satinul nemişcat, întâi la dreapta, apoi la stânga. într-un acces de claustrofobie, începu să se zbată.

— Scoateţi-mă de aici! ţipă el, răsucindu-se, zbătându-se, trăgând aer în piept, transpirând şi tremurând în acelaşi timp. Vă rog, scoateţi-mă de aici!

Vocea îi era sufocată. Fără intonaţie. Nu se întâmplase nimic, era blocat aici la fel ca mai înainte.

Scotoci după lanternă şi, panicat, nu reuşi să o găsească timp de câteva secunde. Apoi o găsi, o aprinse şi lumină partea de sus, apoi părţile laterale ale închisorii sale. Se uită la ceas. Arăta 11.15. „Noaptea? Mâine? Noapte, trebuie să fie noapte. Joi noapte”.

Dâre de transpiraţie îi alunecau pe corp, făcând o

băltoacă sub el.

Îşi întinse gâtul ca să se poată uita sub el, îndreptă lanterna în jos şi ceva reflectă lumina. Apă.

Un centimetru întreg.

Se uita şocat. Era imposibil. Imposibil să fi transpirat atât de mult.

Doi centimetri nenorociţi.

Întinse mâna din nou şi lumină cu lanterna. Apoi o întoarse şi îi folosi mânerul ca o sondă. Apa trecea de jumătate. Nu avea cum să fi transpirat atât de mult. îşi făcu mâinile căuş, luă apă şi începu să bea cu lăcomie, uitând de gustul sărat şi murdar. Bău lacom şi cu cât bea mai mult, cu atât i se părea că îi este mai sete.

Apoi, după ce termină de băut, îi veni în minte un alt aspect asupra provenienţei apei. Apucă grăbit catarama de la curea şi începu să sape cu frenezie în capacul sicriului. Dar, în câteva momente, aceasta deveni atât de fierbinte încât îi ardea degetele.

„Căcat”.

Ridică sticla de whisky. Mai era încă o treime din ea. Lovi cu partea de sus în lemnul de deasupra lui. Nu se întâmplă nimic. încercă din nou şi auzi gâtul sticlei crăpându-se. O bucăţică mică de sticlă se desprinse. Ar fi fost păcat să irosească băutura. Duse sticla la gură şi luă o înghiţitură din lichidul care ardea. Doamne, avea un gust atât de bun! Se lăsă pe spate şi lăsă lichidul să curgă, înghiţind până când se înecă.

Îndreptă sticla, uitându-se la ea cu lanterna şi reuşind cu greu să se concentreze, cu capul învârtindu-i-se. Rămăsese o cantitate mică de whisky. Aproximativ…

Se auzi o lovitură deasupra capului său. Simţea că sicriul se mişcă!

Apoi altă lovitură.

Ca o bătaie din picior.

Ca şi cum cineva ar fi stat pe capacul sicriului, chiar deasupra sa!

Speranţa îi cuprinse fiecare părticică din corp. „Doamne, mă scot în sfârşit de aici!”

— Bine, nenorocirilor! strigă el, cu vocea mult mai slabă decât şi-ar fi dorit. Luă o gură de aer şi auzi un alt zgomot deasupra lui. în sfârşit!

— Ce dracuz v-a reţinut?

Linişte.

Lovi cu pumnul în capac, înghiţindu-şi cuvintele.

— Hei, ce dracuz v-a reţinut? Josh? Luke? Pete? Robbo? Aveţi idee cât de mult am stat aici? Asta chiar nu este amuzant, chiar deloc. Mă auziţi?

Linişte.

Michael ascultă.

Oare îşi imaginase?

— Hei! Hei!

Linişte.

Nu se putea să îşi fi imaginat. Se auziseră paşi. Un animal sălbatic? Nu, pentru că fusese ceva mai greu de atât. Fusese o greutate de om.

Începu să izbească ca scos din minţi în capac, cu sticla şi apoi cu pumnii.

Apoi, brusc, fără nicio avertizare, ca şi cum ar fi urmărit un spectacol de magie la televizor, tubul de respirat fu tras în afară şi dispăru.

Câteva bucăţi de pământ intrară pe gaura lăsată de acesta.

21

Mark abia putea să vadă. Panica ce îl cuprinse îi înceţoşa privirea, îi tulbura gândirea. Vocea lui Michael. Auzise vocea blestemată a lui Michael. Iisuse!

În întunericul pădurii, sub ropotul ploii, închise uşa maşinii, pipăi aprinderea şi încercă să bage cheia în contact. Avea cizmele grele şi lipicioase de la noroi, iar apa îi curgea de pe şapca de baseball pe faţă.

Cu mănuşile pe mâini învârti cheia şi farurile se aprinseră cu o strălucire albă, în timp ce motorul se auzea pornind. La lumina farurilor văzu mormântul şi copacii din spatele acestuia. Un animal se ascunse în tufişuri, frunzele şi iarba tremurau în bătaia vântului, părând pentru un moment la fel de ireale precum imaginea plantelor pe

fundul oceanului.

Se tot uita la mormânt, la bucata de tablă îndoită pe care o pusese cu grijă deasupra şi la plantele pe care le rupsese şi le pusese acolo pentru camuflare. Apoi văzu cea de-a doua cazma înfiptă în pământ şi înjură. Coborî din maşină, merse şi o luă de acolo, punând-o în spate. Apoi se urcă din nou în maşină, trânti uşa, se mai uită odată cu atâta atenţie cât îi permitea privirea înceţoşată.

Se gândea. Nu exista niciun plan pentru a fi începută o construcţie aici în mai puţin de o lună, mai erau încă planuri de făcut şi de finalizat. Nu exista niciun motiv ca să vină cineva aici. Comitetul de urbanizare făcuse deja o inspecţie, totul intrase acum în circuit pentru obţinerea ştampilelor.

Tremurând necontrolat, porni maşina şi se îndreptă către drum, trecând peste cele două garduri care fuseseră puse acolo, probabil de Regia Forestieră, pentru a opri căprioarele să mai iasă pe şosea.

În timp ce trecea pe asfalt, dădu drumul la radio, trecând de la un post la altul ca să găsească nişte muzică. Erau ştiri. Vorbărie. O reclamă. Apăsă pe butonul pentru CD, trecând în revistă fiecare melodie, dar niciuna nu îi plăcea. Opri şi muzica.

Câteva minute mai târziu, în timp ce lua o curbă, văzu pe marginea drumului, luminate de faruri, nişte coroane de flori. Imaginea îi făcu un gol în stomac. Pe banda opusă trecură nişte faruri. Apoi altele. Ţinea strâns de volan, cu capul învârtindu-i-se, încercând să se concentreze, să gândească clar. Apoi, în timp ce mergea cu viteză foarte mare, încercă să ia o altă curbă, mult mai strânsă. Intră în panică, frână brusc şi prea din scurt. Auzi pompa de presiune a ABS-ului, apoi un zgomot, în timp ce tubul de respiraţie alunecă de pe locul pasagerului din dreapta în spaţiul pentru picioare.

Nu ştia cum, dar reuşi să ajungă din nou pe banda lui, apoi zări un refugiu şi trase pe dreapta. Apăsă butonul pentru pilotul automat şi formă numărul de la centrala „Arlington Rezervoir”. După câteva momente, vocea

feminină fără trup anunţă: „Ruta este calculată”.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu se opri pe cheiul împădurit unde era clubul de iahting, acum părăsit, care se întindea pe o suprafaţă de opt kilometri, şi opri motorul. îşi luă lanterna şi stătu în întuneric, ascultând. Singurul zgomot care se auzea era cel produs de velele umflate de vânt. Nu era nicio lumină nicăieri. în club era linişte. Se uită la ceas. Trecuseră zece minute după miezul nopţii.

Recuperă tubul de respirat de unde căzuse, apoi luă cele două lopeţi din portbagaj şi merse de-a lungul pontonului. Când erau copii, el şi Michael navigaseră pentru prima oară aici, înainte de a deveni mai aventuroşi, ca să pornească pe ocean. Din câte îşi aducea aminte, apa avea la mal cam şase metri adâncime. Nu era perfect, dar era în regulă. Aruncă tubul de respiraţie şi lopeţile în apa vălurită, întunecată şi se uită cum dispar. Apoi îşi scoase ghetele şi le aruncă şi pe acestea. Se scufundară instantaneu.

Se îndreptă spre maşină, se încălţă cu pantofii pe care îi adusese cu el şi se îndreptă spre casă, simţindu-se dintr-odată foarte obosit. Conduse încet, cu atenţie, nedorind să fie filmat de vreun radar sau să atragă atenţia vreunui poliţist.

Prima lui treabă de dimineaţă urma să fie aceea de a-şi duce maşina direct la o spălătorie pe care o ştia în zona Hove. Era un loc tot timpul aglomerat, unde veneau numai maşini jegoase, era mereu coadă şi nimeni nu ar fi remarcat un BMW X_5 acoperit de noroi.

22

Grace scoase din gură ţigara care ardea mocnit şi o stinse, căscă, luă o altă ţigară, strângând din dinţi foarte concentrat, în timp ce scotea cele cinci cărţi de joc din haina sa verde, şifonată. în mijlocul mesei era o grămadă de monede de cinci penny, miza fiecărui jucător. în faţa lui erau pahare de whisky, de vin, grămezi de monede şi jetoane şi firimituri de la sandviş. în cameră se făcuse ceaţă de la atâta fum de ţigară, în timp ce afară ploaia şi

vântul băteau în ferestrele înalte, care dădeau spre Canalul Englez şi spre luminile Palatului Pier.

Jucau întotdeauna la miză şi de fiecare dată când era rândul lui Bob Thornton, un detectiv ieşit la pensie, acesta alegea să iasă din joc, lucru care nu îi plăcea deloc lui Grace. Bob se uită la ceas; era ora 12.38 noaptea. Conform tradiţiei din fiecare joi seara, când jucau poker, ultima mână începea la 23.30, iar acum mai aveau de făcut doar două jocuri.

Nu fusese o zi bună pentru el; deşi îşi pusese şosetele care îi purtau noroc, de culoare mov, şi cămaşa albastră cu dungi, primise tot timpul cărţi proaste, făcuse o grămadă de greşeli şi pierduse mult la o cacealma. Tot jocul mersese cam la fel cum fusese săptămâna: fără noroc.

Pierduse o sută cincizeci de lire până acum, iar ultima mână era de obicei cea mai păţimaşă.

Se uită rapid peste cărţi, în timp ce se concentra asupra reacţiei partenerilor de joc şi deodată văzu că are trei decari. Era cea mai bună mână din ultimele două ore. Dar şi o mână periculoasă în acelaşi timp, suficient de bună că ar fi fost o prostie să nu o joace, dar nu era cea mai bună pe care o putea avea.

Bob Thornton era un tip greu de ghicit. în vârstă de peste şaptezeci de ani, era o persoană impunătoare, energică, care juca regulat *squash*. Avea o privire de vultur, iar mâinile pătate aminţeau de o reptilă. Purta un pulover verde peste o cămaşă în carouri deschisă la gât, reiaţi şi pantofi de tenis. Era de departe cel mai în vârstă din grupul de zece jucători constanţi, dintre care se strângeau suficienţi joia seara făcându-se câte un joc, pe rând, la fiecare acasă.

Obiceiul jocului de poker îşi avea rădăcinile cu mult înainte ca Grace să intre în poliţie. Bob îi spusese de mai multe ori că, atunci când venise el, în urmă cu câţiva zeci de ani, fusese cel mai tânăr jucător. Gândindu-se la împlinirea celor treizeci şi nouă de ani, Grace se întreba dacă, ca şi Bob, într-o bună zi va ajunge şi el cel mai bătrân din grup.

Dar, în mod clar, vârsta aducea şi nişte avantaje. Bob era extrem de ager, foarte greu de citit, precum şi un jucător foarte viclean şi agresiv. Grace nu îşi aducea aminte dacă, de-a lungul anilor, existaseră zile când Bob nu plecase acasă în câştig; chiar şi acum era o grămadă de monede în faţa lui. Grace se uită la el cum dădea din umeri în timp ce se uita cu atenţie prin ochelari la cărţi şi le aranja, ţinându-le aproape de piept. Apoi deschise gura şi o închise la loc, umezindu-şi buzele cu limba ca un şarpe, iar Grace ştiu imediat că nu trebuia să îşi facă probleme din cauza cărţilor lui, doar dacă Bob nu nimerea nişte cărţi foarte bune când schimba.

Era rândul lui Grace să deschidă jocul. Se uită la restul jucătorilor.

Tom Allen, detectiv la secţia de criminalistică din Brighton, în vârstă de treizeci şi patru de ani, avea o faţă serioasă, băieţoasă şi un snop de păr cârlionţat. Era îmbrăcat cu un hanorac pus peste tricou. Se uita impasibil la cărţile primite, iar lui Grace i se păruse tot timpul greu de citit.

Lângă Tom stătea Chris Croke, poliţist în echipajul de trafic, sau de la Siguranţa rutieră, cum se numea departamentul. Era înalt şi atletic, cu părul scurt, blond, ochi albaştri şi cu mult şarm, cu foarte mult lipici la femei, ducând o viaţă mai mult de playboy decât de poliţist. Jocul de astăzi se făcea la el acasă, într-un apartament spaţios, de la etajul cinci al celei mai moderne clădiri din Brighton, numite Van Allen. în mod normal, faptul că un poliţist ducea o viaţă atât de luxoasă, i s-ar fi părut suspect lui Grace, dar era cunoscut faptul că fosta sa soţie era o persoană mondenă, moştenitoare a unei averi impresionante.

Croke o întâlnise într-o zi când o oprise pentru depăşirea limitei de viteză şi îi plăcea să se laude că, deşi îi dăduse amendă, tot se măritase cu el. Oricare ar fi fost adevărul, care acum era istorie, nu era nicio îndoială că se descurcase bine cu căsătoria, deoarece, atunci când ea se săturase de orele neregulate din program, care erau

groaza fiecărei soţii de poliţist, îi lăsase o grămadă de bani.

Croke era nesăbuit şi imprevizibil. De-a lungul celor şapte ani de când jucau cu el, lui Grace îi fusese greu să îi descifreze limbajul corpului. Niciodată nu părea să îi pese dacă pierde sau câştigă şi era mult mai uşor să citeşti persoanele care se aşteptau la ceva.

Grace se concentră apoi asupra lui Trevor Carter, un personaj tăcut, cu tendinţe de chelire, care lucra la secţia de informatică a Poliţiei din Brighton. îmbrăcat clasic, într-o cămaşă gri, cu mânecile îndoite, ochelari mari care nu mai erau la modă şi pantaloni de culoare cafeniu-murdar, Carter era o persoană cumpătată, de familie, care juca poker ca şi cum toată bunăstarea celor patru copii depindea de joc. Nu juca la cacealma aproape niciodată, plusa foarte rar şi, în consecinţă, foarte rar mergea până la sfârşitul jocului. Ceea ce îl dădea de gol pe Carter era un tremurat nervos al ochiului drept, semn clar că avea o mână bună. Acum, ochiul îi tremura.

În sfârşit, Grace se uită la Geoff Panone, detectiv la secţia antidrog, în vârstă de treizeci de ani, îmbrăcat într-un tricou negru, blugi albi şi sandale, cu părul negru tuns până la umeri şi cu cercel de aur în ureche şi care trăgea cu poftă dintr-o ţigară. în cei doi ani de când jucau împreună, Grace observase că atunci când avea o mână bună, Geoff îşi rearanja cărţile în mână, iar când avea o mână proastă, nu o făcea. îngrijorător, acum şi le rearanja.

— E rândul tău, Roy, spuse Bob Thornton.

Limita era întotdeauna suma de pe masă. Nimeni nu putea urca mai sus, ceea ce ţinea miza la un nivel acceptabil. Dacă punea fiecare câte trei lire, aceasta era suma maximă. Pentru că nu dorea să îi scape nimic, dar nici să îi facă pe ceilalţi să se retragă, Grace deschise cu o liră. Toţi ceilalţi făcură la fel, mai puţin atunci când se ajunse la Trevor Carter, care ridică la trei lire. Ochiul îi tremura şi mai tare acum.

Geoff mai intră cu două lire. Bon Thornton ezită pentru o secundă, suficient pentru Grace să ştie că în mod

cert nu are o mână bună şi că nu renunţă doar pentru faptul că era ultima mână. Se hotărî să îşi încerce norocul şi propuse încă trei lire.

Toţi se uitară la el. Ştia că avusese o noapte proastă şi că aceasta era o ultimă şansă, dar deja era prea târziu pentru a mai face ceva.

Tom lăsă cărţile jos şi dădu din cap. Chris ezită câteva momente, apoi mai dădu cinci lire. Trevor şi Geoff măriră şi ei miza tot cu atât. Urmă Bob Thornton.

— Câte cărţi? întrebă Grace.

Dacă schimba două, ar fi fost clar că avea trei de acelaşi fel. Dar dacă schimba două, ar fi avut şanse mai bune. Grace se hotărî asupra unei strategii şi schimbă doar o carte, renunţând la treiul de treflă şi păstrând şeptarul de inimă.

Inima îi tresări. Ful. Nu era ceva extraordinar, dar era o mână foarte bună. Decari şi şeptari. Acum chiar juca!

După ce urmărise cărţile celorlalţi jucători, Grace era sigur că are mâna cea mai bună, aşa că se hotărî să profite şi să mărească miza. Spre uimirea lui, următorii trei jucători renunţaseră şi el îşi dădu seama că mersese prea departe. Apoi însă, spre uşurarea lui, Trevor Carter reintră în joc şi îi ţinu miza.

Încrezător, Grace îşi scoase portofelul şi mări şi mai mult miza. Apoi, Trevor o mări şi el de câteva ori la rând, până când Grace îşi pierdu răbdarea, scoase câteva bancnote din portofel şi îl provocă.

Apoi trase nervos din ţigară, în timp ce Carter îşi arăta cărţile una câte una.

La dracuz! La dracuz!

Chintă roială. 7,8,9,10 şi valet de aceeaşi culoare.

— Ce mână valoroasă, spuse Croke

— Bine jucat, exclamă Bob Thornton. Doamne, a fost bine ascunsă!

— Le-am luat pe parcurs, spuse Trevor Carter, aproape extaziat. Le-am luat pe parcurs!

Grace se uita înmărmurit. Era o mână la un milion, poate şanse chiar mai mici de atât. Era imposibil de

prevăzut. Şi totuşi, ar fi trebuit să îşi dea seama după tăria* necaracteristică {u care pariase Trevor că acesta ştia că o să-l bată şi ca urmare trebuia să renunţe mai devreme.

— Să înţeleg că puterile tale supranaturale au nevoie de ceva îmbunătăţiri, Roy, ciripi Croke.

Toată lumea râse.

— Duceţi-vă dracului! replică Grace, mult mai bine dispus decât se simţea. Alison Vopser avea dreptate. Oamenii chiar râdeau de el. El era aici, se simţea bine, ca între prieteni. Dar erau alţii în poliţie pentru care nu era o joacă. Dacă nu era atent, cariera lui se va împotmoli şi el va ajunge pe margine.

Şi chiar acum pierduse aproape trei sute de lire.

Iar pe parcursul ultimelor trei jocuri din acea seară, Grace reuşi să îşi mărească datoria la peste patru sute de lire şi cincizeci de penny.

Nu era o persoană prea fericită când luă liftul către parcarea subterană a blocului. în timp ce mergea către maşina sa Alfa Romeo, parcată la locul pentru vizitatori, era atât de nemulţumit de el şi de prietenii lui, încât nici nu observă BMW-ul X_5 acoperit de noroi care trecea.

23

— Uraaa!

Davey, ud leoarcă, deschise uşa de la rulotă şi intră.

— Uraaa! strigă el prietenilor săi din televizorul care mergea tot timpul. Făcu o pauză, cu apa scurgându-i-se de pe şapca de baseball şi de pe cizmele şi hainele murdare pe covor. James Spader era într-un birou, vorbind cu o gagică pe care nu o recunoştea.

— Am irosit două sute pe nenorocirii ăia. înţelegi ce vreau să spun? îl întrebă Davey pe James Spader cu accent tărăgănat de sudist.

Dar Spader pur şi simplu îl ignoră şi continuă să vorbească {u femeia. Davey luă telecomanda de pe pat şi o îndreptă spre televizor.

— Păi, nici eu nu am nevoie de tine, înţelegi? Schimbă postul. Acum vedea doi ţipi pe care nu îi

cunoştea, unul în faţa altuia, certându-se. Pac.

James Gandolfino mergea către o femeie frumoasă cu părul lung şi negru, printre maşinile dintr-o reprezentanţă Mercedes-Benz.

Davey schimbă canalul şi James Gandolfino dispăru.

Navigă pe mai multe posturi, dar se părea că nimeni nu era interesat să vorbească ţu el, aşa că se duse până la frigider.

— O să îmi iau o bere de la bar, spuse el, şi scoase o cola. O deschise cu o singură mână, goli jumătate de cutie, apoi se aşeză pe pat şi râgâi. Ceasul arăta 2.21.

Era pe deplin treaz şi voia să vorbească ţu cineva căruia să îi spună despre toţi iepurii pe care îi împuşcase cu tatăl său azi-noapte.

— Uite care e treaba, spuse Davey şi râgâi din nou.

Verifică din nou buzunarele impermeabilului, scoase câteva cartuşe şi apoi agăţă haina în cuier. Se aşeză pe pat, încet, aşa cum îl văzuse pe Clint că făcea atunci când voia să se descalţe, apoi îşi desfăcu cizmele şi le lăsă să cadă pe rând pe covor. Puse mâna pe cele două cartuşe nefolosite.

— Au numele tău scris pe ele, îl anunţă pe Sean Penn, care se îndrepta spre el. Dar nici Sean Penn nu avea chef de conversaţie.

Apoi Davey îşi aminti. Era cineva cu care putea vorbi. Se lăsă în genunchi pe podea, căută sub pat şi dădu peste staţia de emisie căreia îi scoase antena cât de mult se putea. Poc!

Apăsă pe butonul de ascultat şi auzi numai paraziţi. Apoi apăsă pe butonul pentru vorbit.

24

Michael, complet treaz, plângea. Nu ştia ce să facă şi se simţea complet neajutorat. Era trecut de ora 2 dimineaţa. Era vineri, iar asta însemna că mâine trebuia să se însoare. Dar mai erau un milion de lucruri de făcut înainte.

Cine naiba, sau ce, luase tubul de respirat? Ar fi putut fi un bursuc care a dus tubul în vizuina sa? Dar ce să

facă un bursuc cu un tub de plastic? în afară de asta, zgomotul fusese prea puternic. Cu siguranţă fusese un om.

Cine?

De ce?

Unde era Ashley, iubita, draga, minunata, blânda Ashley? La ce se gândea ea chiar acum, ce îi trecea ei oare prin minte?

În fiecare moment tot mai spera că nu era decât un coşmar şi că peste un minut se va trezi în pat, cu Ashley lângă el. Nu avea niciun sens.

Se auzi un sâsâit ascuţit şi clar. Staţia de emisie!

Apoi o voce, cu accent de sudist spuse:

— Ai ideea câte stricăciuni provoacă? Ha? Ai idee?

Disperat, Michael scotoci în întuneric după lanternă. Vocea continuă:

— Ştii, majoritatea lumii nu are nici cea mai mică idee, îi auzi pe conservatorii ăia nenorociţi vorbind despre protejarea vieţii în sălbăticie, dar ei habar nu au de nimic, înţelegi ce spun?

Michael găsi lanterna, o aprinse, găsi şi staţia de emisie şi îi dădu drumul.

— Hei! spuse el. Hei, Davey?

— Da, vorbesc cu tine! Pun pariu că nu ai nicio bănuială, nu?

— Salut, cine eşti?

— Tipule, nu trebuie să îţi faci griji pentru cine sunt. Chestia că cinci iepuri mănâncă la fel de multă iarbă ca o oaie. Imaginează-ţi.

Michael apucă cutia neagră, confuz, întrebându-se dacă are halucinaţii. Ce dracuz se întâmpla?

— Pot să vorbesc cu Mark? Sau cu Josh? Sau cu Luke, Pete sau Robbo?

Se făcu tăcere timp de câteva momente.

— Hei! spuse Michael. Mai eşti acolo?

— Prietene, nu plec nicăieri.

— Cine eşti?

— Poate că sunt Omul-Fără-Nume.

— Ascultă, Davey, gluma asta e prea lungă, da? A

dracului de lungă. Te rog, scoate-mă de aici.

— Trebuie să fii impresionat de două sute de iepuri, nu-i aşa?

Michael se holba la staţia de emisie. Oare toată lumea înnebunise? Acesta să fie nebunul care tocmai îi luase tubul de respirat? Michael încerca cu disperare să gândească clar.

— Ascultă, spuse el. Am fost băgat aici de nişte prieteni, care au făcut o glumă. Poţi să mă scoţi, te rog?

— Ai intrat în vreo belea? întrebă vocea cu accent american.

Încă nesigur dacă acesta era vreun joc, Michael spuse:

— Mare belea, ţi-ai dat seama.

— Ce crezi despre cei două sute de iepuri?

— Ce vrei să cred despre cei două sute de iepuri?

— Păi, tipule, ce vreau eu să crezi că orice tip care omoară două sute de iepuri, trebuie să fie ceva de capul lui, înţelegi ce vreau să spun?

— Complet, spuse Michael. Sunt total de acord cu tine.

— OK, suntem pe aceeaşi lungime de undă, asta e super.

— Sigur că este. Super.

— Nu te da prea şmecher, tipule!

— Desigur, spuse Michael, încercând să îi facă pe plac. Dar, poate ai putea ridica de pe mine capacul, ca să putem avea această discuţie faţă în faţă?

— Sunt cam obosit acum. Cred că mă duc să mă întind puţin, să închid ochii, înţelegi ce vreau să spun?

Speriat, Michael spuse:

— Nu, nu face asta. Hai să mai vorbim. Mai spune-mi despre iepuri, Davey.

— Ţi-am spus, sunt Omul-Fără-Nume.

— Bine, Om-Fără-Nume, nu cumva ai la tine două pastile Panadol? Mă doare capul îngrozitor.

— Pastile Panadol?

— Da.

Se făcu linişte. Doar paraziţii se auzeau.
— Alo, spuse Michael. Mai eşti acolo?
Se auzi un chicot.
— Panadol?
— Haide, scoate-mă, te rog, de aici.
Urmă o tăcere mai lungă, apoi vocea spuse:
— Cred că asta depinde de unde este aici.
— Sunt în nenorocitul de sicriu.
— Îţi baţi joc de mine?
— Nu îmi bat.
Încă un chicot.
— Nu îmi bat joc, Sherlock, nu?
— Exact. Nu îmi bat joc, Sherlock.
— Trebuie să plec acum. E timpul pentru somn.
— Hei, te rog, aşteaptă, te rog…
În staţie nu se mai auzea nimic.
În lumina din ce în ce mai slabă a lanternei, Michael văzu că apa crescuse considerabil doar în ultima jumătate de oră. Cu ajutorul mâinii, încercă din nou să vadă cât de adâncă e. în urmă cu o oră îi ajungea la încheietura degetului arătător.
Acum îi acoperea mâna complet.
25
Roy Grace, îmbrăcat într-o cămaşă albă cu mânecă scurtă şi cu o cravată serioasă, cu nodul slăbit, se uita încruntat la mesajul de pe telefonul mobil:
Nu pot să nu mă gândesc la tine! *Claudine XX*.
Claudine?
Puţin după ora 9, era în biroul său, în faţa calculatorului care la fiecare câteva minute mai primea câte un e-mail, era extrem de obosit, îl durea capul şi îi era frig. Afară ploua neîncetat, iar în cameră era un curent ca de gheaţă. Preţ de câteva momente, uitându-se la aleea lugubră, observă cum ploaia se scurge pe fereastră, apoi desfăcu dopul sticlei de apă minerală pe care o luase de la o benzinărie în drum spre serviciu, cotrobăi în sertar şi scoase o cutie de Panadol. Scoase două pastile din folie, le înghiţi, apoi se uită la ce oră fusese trimis mesajul: la 2.14.

Claudine.

Doamne, acum îşi aducea aminte.

Întâlnirea lui aranjată pe site-ul U-Date, de marţi seara, cu vegetariana care ura poliţiştii. Fusese înfiorător, toată noaptea fusese un dezastru, iar acum îl punea la încercare. Teribil.

Ţinea telefonul mobil în mână, întrebându-se dacă să răspundă la mesaj sau doar să îl şteargă, când uşa se deschise şi intră Branşon, îmbrăcat într-un costum maro, cu o cravată violet şi încălţat cu pantofi asortaţi, în două tonuri de maro, ţinând într-o mână un pahar cu capac, cu cafea Starbucks, şi două pungi de hârtie în cealaltă.

— Salut, omule! zise Branşon, jovial ca de obicei, trântindu-se pe scaunul din faţa lui Grace şi punând cafeaua şi pungile de hârtie pe birou. Văd că încă mai ai cămaşa pe tine.

— Foarte amuzant, spuse Grace.

— Ai câştigat azi-noapte?

— Nu, nu am câştigat chiar deloc. Grace suferea încă după pierderea de ieri. Patru sute douăzeci de lire. Banii nu erau o problemă pentru el şi nu avea nicio datorie, dar ura să piardă, şi mai ales atât de mult.

— Arăţi ca dracuz.

— Mulţumesc.

— Pe bune, nu glumesc. Pur şi simplu arăţi ca dracuz.

— Foarte drăguţ din partea ta că ai venit până aici ca să îmi spui.

— Ai văzut vreodată filmul *The Cincinanţi Kid*?

— Nu îmi aduc aminte.

— Cu Steve M€Queen. Rămăsese lefter după o partidă de cărţi. A avut un final superb, cu puştiul de pe alee care îl provoca la un ultim pariu, iar el dă pentru ultima oară cu banul.

Branşon scoase capacul paharului, vărsând cafea pe birou, apoi scoase un corn cu migdale, lăsând şi o urmă de zahăr pudră lângă cea de cafea. îi oferi şi lui Grace:

— Vrei o bucăţică?

Grace dădu din cap.

— Ar trebui să mănânci ceva mai sănătos la micul dejun.

— Pe bune? Ca să ajung să arăt ca tine? Ce ai mâncat? Cereale organice?

Grace ridică folia de Panadol.

— Uite toată hrana de care am nevoie. Ce faci aici aşa aranjat?

— Am o întâlnire în zece minute cu şefa. Am fost recrutat în comitetul pentru droguri.

— Ce noroc pe tine.

— Totul se rezumă la imagine, nu e ceea ce tu m-ai învăţat? Să fii vizibil pentru şefi.

— Bravo, îţi aduci aminte. Sunt impresionat.

— Dar de fapt, bătrâne, nu de aia sunt la tine în birou. Branşon scoase o felicitare din cea de-a doua pungă şi o puse în faţa lui Grace. Trebuie să semneze toată lumea, e pentru Mandy.

Mandy Walker lucra la Protecţia Copilului în Brighton. La un moment dat, şi Grace, şi Branşon lucraseră cu ea.

— Pleacă? întrebă Grace.

Branşon înghiţi, apoi schiţă un gest pentru a arăta o femeie gravidă.

— De fapt, credeam că eşti la tribunal astăzi.

— S-a amânat până luni. Grace semnă pe felicitare lângă încă vreo douăsprezece nume; cafeaua şi cornul miroseau dintr-odată foarte bine. În timp ce Branşon muşca din corn, întinse mâna să îl ia pe celălalt şi muşcă din el, savurând gustul dulce. Mestecă încet, uitându-se la cravata lui Branşon, care avea un model geometric ce o făcea să fie ameţitoare, apoi îi înapoie felicitarea.

— Roy, în legătură cu apartamentul pe care l-am văzut miercuri. E ceva ce nu înţeleg. Am nevoie de experienţa ta. Ai câteva minute?

— Am alternativă?

Fără să îl bage în seamă, Branşon spuse:

— Uite care e treaba. Muşcă din nou din corn,

căzându-i zahăr şi firimituri pe costum. Erau cinci ţipi la o petrecere a burlacilor. Acum…

Urmă o bătaie la uşă, aceasta se deschise şi intră Cleanor Hodgson, secretara lui Grace, aducând o grămadă de hârtii şi dosare. Era o femeie decentă, la vârsta a doua, cu părul drept-negru şi cu o faţă destul de demodată, părând în permanenţă stresată rău. Acum se uita nervoasă la cravata lui Branşon.

— Bună dimineaţa, Roy, spuse ea. Bună dimineaţa, detectiv Branşon.

— Ce mai faci? o întrebă Glenn.

Ea puse documentele pe biroul lui Roy.

— Sunt câteva rapoarte ale legiştilor de la Huntingdon. Unul este cel pe care îl aşteptai.

— Al lui Tommy Lytle?

— Da. Am şi agenda şi notele de buget pentru întâlnirea de la 11.

— Mulţumesc. în timp ce ea ieşea din cameră, el frunzări rapid dosarele şi îl puse pe cel din Huntingdon deasupra. Huntingdon, din Cambridge, era unul dintre centrele de medicină legală pe care le folosea Poliţia din Sussex. Tommy Lytle era cel mai vechi dosar deschis al lui Grace. În urmă cu douăzeci şi şapte de ani, Tommy, de unsprezece ani, plecase de la şcoală spre casă într-o după amiază de vineri. De atunci nu mai fusese văzut niciodată. Unicul indiciu pe vremea aceea fusese o camionetă marca Morris Minor, văzută de un martor care avusese prezenţa de spirit să îi noteze numărul. Dar nu se făcuse nicio legătură cu proprietarul, un tip singuratic, ciudat, cu antecedente de atacuri sexuale asupra minorilor. Şi apoi, acum două luni, din pură coincidenţă, camioneta apăruse în zona lui Grace, când proprietarul din prezent, prea entuziast, fusese amendat pentru şofat sub influenţa alcoolului.

Dezvoltarea medicinii legale faţă de acum douăzeci şi şapte de ani era de neimaginat. Prin testarea ADN-ului, poliţiştii se lăudau că, fără să aibă vreo urmă, dacă o persoană fusese într-o cameră, nu conta cu cât timp în

urmă, ei puteau s-o găsească. Nu trebuia decât un centimetru de praf care să fi scăpat aspiratorului, sau un fir de păr ori o fibră din haină. Chiar dacă era ceva de sute de ori mai mic decât vârful unui ac, i se putea da de urmă.

Şi acum avea camioneta. Iar suspectul principal era încă în viaţă. Şi medicii legişti luaseră camioneta la microscop!

Deşi era ataşat de Branşon, Grace abia aştepta ca acesta să plece ca să poată citi raportul. Dacă ar fi rezolvat asta, ar fi fost cel mai vechi caz rezolvat vreodată în comitat.

Înghiţind ultima bucată de corn şi vorbind în timp ce mesteca, Branşon spuse:

— Erau cinci bărbaţi la o petrecere de burlaci, da? Mirele e un tip pus pe glume; în trecut, a făcut câte o glumă fiecăruia dintre ei. Pe unul l-a legat cu cătuşe într-un tren care mergea spre Edinburgh chiar în noaptea dinaintea nunţii.

— Foarte drăguţ tipul, spuse Grace.

— Da, exact tipul de glumă pe care ai vrea să o faci celui mai bun prieten. Aşa. Să vedem ce avem. Cei cinci încep petrecerea. Undeva pe drum, îl pierd pe ginere, adică pe Michael Harrison. Apoi au un accident, trei dintre ei mor pe loc, al patrulea e în comă şi până la urmă moare. Astăzi este vineri dimineaţa şi peste douăzeci şi patru de ore ar trebui să se căsătorească.

Branşon luă o gură de cafea, se ridică un moment şi începu să se plimbe prin birou. Se opri şi se uită pentru o clipă la tabelul SASCO, pe care se făcuseră nişte note cu cerneală. Ridică foaia, luă un creion şi începu să scrie.

— Îl avem pe Michael Harrison. îi scrise numele şi îl încercui. Avem şi cei patru prieteni morţi. Desenă al doilea cerc. Şi o avem pe logodnică, Ashley Harper. Desenă un al treilea cerc în jurul numelui ei. Mai este şi partenerul de afaceri, Mark Warren. Desenă al patrulea cerc. Şi…

Grace se uita la el întrebător.

— Avem şi ce am luat din calculator ieri, da?

— Un cont de bancă în Insulele Cayman.

Ţinând creionul în mână, Branşon se aşează în faţa lui Grace.

Grace continuă:

— Mi-ai spus că partenerul de afaceri nu a fost la petrecerea burlacilor.

Branşon nu înceta să fie uimit de memoria lui Grace pentru detalii. Părea că ţine minte totul.

— Corect.

— Pentru că a avut întârziere avionul.

— Asta e povestea până acum.

— Şi el ce spune? Unde crede că s-a dus Michael Harrison? S-a cărat în Insulele Cayman?

— Roy, i-ai văzut gagica. Şi am căzut de acord că niciun om sănătos la cap nu ar părăsi-o ca să plece undeva; e extraordinar de frumoasă şi deşteaptă pe deasupra. Şi… Branşon îşi strânse buzele.

— Şi ce?

— Şi minte. I-am făcut testul învăţat de la tine, cu ochii. Am întrebat-o dacă ştie de Insulele Cayman şi a spus că nu ştie. Minţea.

— Probabil că încerca să le ofere protecţie. Să acopere urmele şefului şi logodnicului ei. Lui Grace îi atrase atenţia încă un e-mail venit pe calculator. Deci ce vrei să spui până acum?

— Sunt posibile următoarele scenarii: prietenii lui s-au răzbunat şi probabil l-au legat pe undeva. Sau a avut un accident. Sau s-a răzgândit şi a fugit. Sau s-a retras undeva în Insulele Cayman.

Grace deschise unul dintre e-mailuri care era marcat ca fiind urgent şi care era de la şefa sa, Alison Vopser. îl întreba dacă era liber pentru o întâlnire scurtă la 12.30. în timp ce vorbea cu Branşon, îi răspunse că era liber.

— Partenerul de afaceri al tipului, Mark Warren, ar fi ştiut dacă ar fi plănuit ceva de genul să îl lege undeva, sau altceva de tipul ăsta.

— Domnişoara Harper spune că ea ştie că puneau ceva la cale, dar nu ştie ce au convenit până la urmă.

— Ai verificat cârciumile pe unde au fost?

— Asta se face astăzi.

— Şi camerele de filmat cu circuit închis?

— Am început şi asta.

— Aţi verificat camioneta? După expresia de panică de pe faţa lui Branşon, Grace îşi dădu seama că nu o făcuse. De ce naiba nu aţi făcut-o? Nu este ăsta primul loc în care trebuie te uiţi?

— Da, ai dreptate. Nu mi-am intrat încă în mână la chestia asta.

— Aţi alertat toate secţiile?

— Da, fotografia lui circulă de dimineaţă. L-am trecut la persoane dispărute.

Grace simţi că i se lasă un nor negru peste creier. Persoane dispărute. De fiecare dată când auzea sintagma era afectat, pentru că îi aducea aminte din nou. Se gândea la femeia asta, Ashley, pe care i-o descrisese Branşon. Cum s-o fi simţind?

— Glenn, ai spus că tipul acesta era pus pe glume. Nu e vreo şansă ca el să facă o glumă şi să fie pe cale să apară cu un rânjet pe faţă?

— Cu patru dintre prietenii lui morţi? Ar trebui să fie destul de bolnav la cap atunci. Branşon se uită la ceas. Ce faci la prânz?

— Dacă nu primesc vreun telefon de la Julia Roberts, s-ar putea să fiu liber. Dacă nu sunt ţinut la întâlnire mai mult de jumătate de oră.

— Ce mai face minunata Alison Vopser?

Grace îi aruncă o privire rece şi ridică din sprâncene.

— Mai mult acră decât dulce.

— Te-ai gândit vreodată să i-o tragi?

— Da, pentru aproape o nanosecundă sau poate chiar mai puţin. Care e unitatea de timp cea mai mică care există?

— Ar putea fi o mişcare bună în carieră.

— Mă pot gândi la una şi mai bună.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să nu încerc să i-o trag şefei.

— Ai văzut-o vreodată pe Susan Sarandon în

Moonlight Mile?

— Nu îmi amintesc.

— Îmi aduce aminte de Susan Sarandon în acel film. Mi-a plăcut filmul, a fost bun. Nu ai vrea să dai o tură cu mine cu maşina, să luăm prânzul şi să mai vorbim pe drum? îţi fac cinste cu ceva de băut şi un sandviş.

— O, să mergem să luăm prânzul în maşină! Asta îmi întăreşte convingerea că ceea ce am gândit când ţi-am văzut cravata este adevărat: chiar ai stil.

26

Conform calculelor lui Michael, apa se înălţa cu douăzeci şi cinci de centimetri la fiecare trei ore. îi venea acum chiar deasupra urechilor. Tremura din cauza frigului şi începea să aibă febră.

Lucrase cu disperare în timpul nopţii, săpând în capac cu sticla, iar acum rămăsese la ultima rămăşiţă din aceasta. Mâinile îl dureau din cauza extenuării. Făcuse o gaură mare în capac, dar nu suficient de mare ca să îl spargă.

Îşi măsura timpul acum. Două ore săpa, o oră se odihnea şi îşi imagina că este pe mare. Dar pierdea bătălia. Apa creştea mai repede decât mărea el gaura. Apa îi va trece de cap până când va reuşi să facă o gaură suficient de mare ca să poată ieşi.

La fiecare cincisprezece minute pornea staţia de emisie, dar de fiecare dată nu auzea decât paraziţii de pe frecvenţă.

Acum era ora 11.03. Vineri.

Săpa în continuare, praf de sticlă şi bucăţi de pământ ud căzându-i pe faţă, ultima bucată din sticlă micşorându-se cu fiecare minut. Se gândea tot timpul. Când se va toci de tot sticla, va folosi catarama de la curea. Şi când se va rupe şi aia, ce alte instrumente mai avea să sape în lemn? Geamul de la lanternă? Bateriile?

Din staţie se auzi un sunet ascuţit, apoi din nou accentul american, destul de fals.

— Bună, prietene, ce mai faci? Acum îl recunoştea.

Michael apăsă pe butonul pentru vorbire.

— Davey? întrebă el. Tu eşti?

— Urmăream ştirile la televizor, îl informă Davey. Tocmai arată un accident de maşină la care am fost şi eu cu tata marţi! Toţi din maşină sunt morţi şi mai lipseşte un tip!

Dintr-odată, Michael apucă strâns staţia.

— Ce era, Davey? Ce maşină era?

— Ford Tranzit. Mamă, era făcută praf!

— Mai spune-mi-Davey!

— Este un tip care a ieşit prin parbriz şi îi lipseşte jumătate de cap. Iisuse, îi poţi vedea creierii. Mi-am dat seama imediat că era mort. A supravieţuit numai unul, care a murit pe urmă.

Michael începu să tremure necontrolat.

— Ştii cine este tipul care lipseşte?

— Aha.

— Spune-mi, cine este?

— Trebuie să plec într-un minut, să îl ajut pe tata.

— Davey, ascultă-mă. Eu pot fi tipul acela.

— Îţi baţi joc de mine?

— Care este numele lui, Davey?

— A, nu ştiu. Spun doar că trebuia să se căsătorească mâine.

Michael închise ochii. „Oh, Doamne, nu!”

— Davey, accidentul acesta a avut loc marţi seara, pe la ora 21?

— Cam aşa ceva.

Cu noi puteri, Michael ţinu staţia aproape de gură.

— Davey, eu sunt tipul acela! Eu sunt tipul care se căsătoreşte mâine!

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, Davey. Ascultă-mă cu atenţie.

— Trebuie să plec. Vorbim mai încolo.

Michael ţipă:

— Davey, nu pleca, te rog să nu pleci. Eşti singura persoană care mă poate salva.

Se făcu linişte. Se auzeau doar paraziţii de pe canal, semn că Davey încă era la capătul celălalt.

— Davey?

— Trebuie să plec, înţelegi ce îţi spun?

— Davey, am nevoie de ajutorul tău. Eşti singura persoană din lume care mă poate ajuta. Vrei să mă ajuţi?

Altă tăcere lungă. Apoi:

— Care ai spus că este numele tău?

— Michael Harrison.

— Doar ce ţi-au spus numele la televizor!

— Davey, ai o maşină? Ştii să conduci?

— Tata are un camion.

— Pot să vorbesc cu tatăl tău?

— A, nu ştiu. Este destul de ocupat, trebuie să plecăm şi să încărcăm ceva stricat.

Michael se gândea cu disperare cum să îi înţeleagă caracterul.

— Davey, ai vrea să fii un erou? Ţi-ar plăcea să fii la televizor?

Vocea deveni veselă

— Eu la televizor? Adică să fiu ca o vedetă de cinema?

— Da, poţi fi o vedetă de cinema! Trebuie doar să îl rogi pe tatăl tău să vorbească ţu mine şi eu îi voi spune cum să ajungi vedetă de cinema. Nu vrei să îl aduci să vorbească ţu mine la staţie? Ce zici de asta?

— Nu ştiu.

— Davey, te rog, cheamă-l pe tatăl tău.

— Uite cum stă treaba: tata nu ştie că am staţia asta şi ar fi destul de supărat dacă ar afla.

Făcându-i pe plac, Michael îi spuse:

— Eu cred că ar fi mândru de tine dacă ar afla că eşti un erou.

— Crezi?

— Cred.

— Trebuie să plec. Mai vorbim! Terminat!

Staţia se opri din nou.

Rugându-se din toată inima, Michael striga:

— Davey, te rog, nu mă lăsa! Davey, adu-l pe tatăl tău, te rog!

Dar Davey plecase.

27

Ashley, palidă, stătea într-un fotoliu vechi şi adânc în sufrageria mică din casa mamei lui Michael şi privea fără expresie înainte, cu ochii plini de lacrimi. Se uita fără nicio poftă la farfuria neatinsă cu biscuiţi asortaţi de pe măsuţa de cafea, apoi la fotografia cu ramă de metal aşezată pe şemineul electric, în care era Michael, la doisprezece ani, pe o bicicletă, şi pe urmă pe geam, la strada udată de ploaie, care ducea către terenurile de curse din Brighton.

— Am chemat croitoreasa la ora 14, spuse ea. Ce crezi că trebuie să fac? Luă o gură de cafea şi îşi şterse ochii cu batista. Bobo, căţelul rasa *shih-tzu* a lui Gill Harrison, cu o fundă în păr, se uită la Ashley şi scoase un scâncet, cerşind biscuiţi. Ea răspunse ciufulindu-i părul moale de pe stomac.

Gill Harrison stătea pe canapea, în faţa lui Ashley. Era îmbrăcată într-un tricou alb, fără nicio formă, pantaloni ca de costum şi pantofi sport. O dâră subţire de fum ieşea din ţigara pe care o ţinea între degete. Lumina strălucea de la diamantul unui inel de logodnă, prea mare ca să fie real, pus lângă o verighetă subţire de aur. O brăţară atârna liberă la încheietura mâinii.

Vorbea cu o voce gravă, cu accentul aspru din Sussex, în care i se citea încordarea.

— E un băiat bun. Nu a dezamăgit pe nimeni în viaţă. Asta le-am spus poliţiştilor care au venit aici. Acesta nu este el, nu este Michael. Dădu din cap şi mai trase o dată din ţigară. îi plac glumele, râse ea forţat. Când era copil, îi teroriza pe toţi de Crăciun cu câte o mască. Mereu îi speria pe oameni. Dar acesta nu este el, Ashley.

— Ştiu.

— I s-a întâmplat ceva. Băieţii i-au făcut ceva. Sau a avut şi el un accident. Nu te-a părăsit. A fost aici duminică dimineaţa, am băut ceaiul împreună. îmi spunea cât de mult te iubeşte, cât de fericit este, şi să îl binecuvântez. L-ai făcut atât de fericit. îmi spunea despre casa pe care aţi găsit-o la ţară şi pe care vreţi să o cumpăraţi şi despre

toate planurile. Mai trase o dată din ţigară, apoi tuşi. Este un băiat plin de resurse. De când tatăl său… Strânse din buze, iar Ashley putea vedea că pentru ea era foarte greu. De când tatăl său… Ţi-a povestit?

Ashley încuviinţă.

— A luat locul tatălui său. Nu m-aş fi descurcat fără Michael. A fost atât de puternic. O stâncă, pentru mine şi pentru Carly. O să îţi placă de Carly. El i-a trimis bani de bilet pentru a veni din Australia la nuntă. Trebuie să sosească în orice moment. Mi-a telefonat de la aeroport acum două ore. Dădu din cap, disperată.

Ashley, îmbrăcată în blugi largi, maro şi o bluză albă neglijentă, îi zâmbi.

— Am cunoscut-o pe Carly chiar înainte să plece în Australia. A trecut pe la birou.

— Este o fată bună.

— Dacă este fata ta, sigur aşa este!

Gill Harrison se aplecă şi îşi stinse ţigara.

— Ştii, Ashley, toată viaţa Michael a muncit din greu, împărţea ziare când era mic ca să mă ajute pe mine şi pe Carly, apoi a început afacerea cu Mark. Nimeni nu îl apreciază. Mark este un băiat bun, dar…

— Dar ce?

Gill îşi clătină capul.

— Îmi spui?

— Îl ştiu pe Mark de când era copil. Michael şi cu el erau nedespărţiţi. Dar Mark s-a ţinut tot timpul de coada lui Michael. Uneori cred că Mark este un pic invidios pe Michael.

— Eu credeam că fac o echipă bună, spuse Ashley.

Gill scoase un pachet de Dunhill din geantă, luă o ţigară şi o duse la buze.

— Întotdeauna i-am spus să aibă grijă cu Mark. Michael e inocent, el crede în oameni prea uşor.

— Ce vrei să spui?

Gill scoase o brichetă ieftină din geantă şi îşi aprinse ţigara.

— Tu ai o influenţă pozitivă asupra lui Michael. Vei

face totul ca să fie bine, nu-i aşa?

Bobo începu să cerşească un alt biscuit. Ignorându-l, Ashley răspunse:

— Michael e puternic. E bine, e în regulă.

— Da, sigur că este. Aruncă o privire la telefonul aşezat pe colţul mesei. Este în regulă. Poate să sune în orice moment. Săracii băieţi. Erau o parte importantă din viaţa lui Michael. Nu pot să cred…

— Nici eu.

— Draga mea, ai întâlnire cu croitoreasa. Trebuie să te duci. Spectacolul trebuie să continue. Michael va apărea, crezi asta, nu?

Ezită puţin şi Ashley răspunse:

— Sigur că da.

— Vorbim mai târziu.

Ashley se ridică, se duse la viitoarea mamă soacră şi o strânse puternic în braţe.

— Totul o să fie bine.

— Tu eşti lucrul cel mai bun care i s-a întâmplat. Eşti o persoană minunată, Ashley. Am fost atât de fericită când Michael mi-a spus că… că… Se bâlbâia acum, cuprinsă de emoţie. Că voi doi…

Ashley o sărută pe frunte.

28

Grace stătea în Fordul albastru, ţinându-se cu mâinile de scaun şi mişcându-şi buzele, uitându-se nervos la drumul de ţară care se vedea prin ploaia deasă. Fără să ţină seama de frica pasagerilor, Glenn Branşon se strecură cu atenţie printr-o serie de curbe, arătând cu mândrie ce învăţase la un curs de şofat al poliţiei. Radioul, la care era prins un post de muzică rap, era prea tare pentru gusturile lui Grace.

— Mă descurc, nu-i aşa?

— A, da, spuse Grace, gândindu-se că mai puţină conversaţie înseamnă mai puţină distracţie pentru Branşon, ceea ce ar fi însemnat o speranţă de viaţă mai lungă pentru amândoi. Se aplecă şi dădu volumul muzicii mai încet.

— Jay-Z, spuse Branşon. E extraordinar, nu-i aşa?

— Extraordinar.

Luară o curbă strânsă la dreapta.

— Ni s-a spus să ţinem spre stânga, pentru a avea o vedere bună. E o mişcare bună, nu crezi?

Trecură curba şi şoseaua coborî.

— Te sperii?

— Doar puţin.

— Eşti un pămpălău. Guess e de vârsta ta. Mai ştii filmul *Bullit*?

— Cu Steve MŒQueen? îţi place, nu-i aşa?

— Minunat! Cea mai bună urmărire auto făcută vreodată în filme!

— S-a terminat cu un accident urât.

— Minunat film, spuse Branşon, fără să priceapă aluzia. De fapt, se gândi Grace, ignora aluzia.

Şi Sandy conducea cu viteză. Făcea parte din nebunia ei naturală. Se temea să nu păţească un accident într-o zi, deoarece se părea că încă nu îşi dădea seama de legile fizice care determinau momentul când o maşină putea lua o curbă şi când nu. Dar, în cei şapte ani cât fuseseră împreună nu făcuse niciun accident, nici măcar nu-şi zgâriase maşina.

Spre uşurarea lui Grace, în faţa lor apăru semnul „Parcul de maşini al lui Bolney”, fixat de un gard de metal şi prins cu sârmă ghimpată. Branşon frână cu putere şi, trecând pe lângă o plăcuţă pe care scria „câine rău”, intră în curtea principală a unui depozit.

Adăpostindu-se sub umbrelă, sunară la interfonul din dreptul unei uşi gri. Câteva momente mai târziu, uşa fu deschisă de un bărbat la vreo treizeci de ani, durduliu, cu părul nespălat, îmbrăcat într-o salopetă albastră peste un tricou murdar, cu o jumătate de sandviş în mâna tatuată.

— Detectiv Branşon şi detectiv Grace. Am sunat mai devreme, spuse Branşon.

Înghiţind, tipul stătu impasibil câteva momente. în spatele lui, se vedeau în depozit câteva maşini şi dubiţe distruse. Luă o mutră gânditoare.

— Duba Tranzit, da?
— Da, răspunde Branşon.
— Albă? Cea care a venit de la Wheeler3s marţi?
— Da, aceea e.
— E afară.

Îl urmară prin curte, apoi intrară pe uşă într-un spaţiu care, din ce estima Grace, avea câţiva acri, plin cu vehicule stricate, cât puteai cuprinde cu ochii. Foarte puţine erau acoperite cu prelate, cele mai multe fiind expuse intemperiilor.

Ţinând umbrela sus, peste capul lui Branşon, se uită la o dubă Rentokil care luase foc după o puternică coliziune frontală. Ar fi fost greu să îţi imaginezi că supravieţuise vreunul dintre pasageri. Apoi observă o maşină sport Porsche, ajunsă la mai puţin de trei metri lungime. Şi o maşină Toyota cu acoperişul zburat.

Locul acesta îi dădea tot timpul fiori. Grace nu lucrase niciodată la circulaţie, dar în primele zile în poliţie asistase la nişte accidente de circulaţie şi era imposibil să nu te laşi afectat de ele. Se puteau întâmpla oricui. Puteai pleca într-o zi în excursie, fericit, plin de planuri şi câteva momente mai târziu, într-o clipită, poate că fără nicio vină, propria maşină se transforma într-un monstru care te făcea bucăţele, îţi tăia membrele şi poate chiar te fierbea de viu.

Se cutremură. Maşinile care ajungeau aici, aduse cu atenţie maximă, erau cele care fuseseră implicate în accidente grave sau fatale. Erau ţinute aici până când cei de la secţia de accidente rutiere, şi uneori de la criminalistică, obţineau toate informaţiile care le erau necesare, înainte de a ajunge la fier vechi.

Omul în salopetă arătă către o adunătură de fiare albe, cu jumătate de plafon smuls, cu cabina ruptă de restul dubei, cu mare parte din interior îmbrăcat în plastic alb.

— Asta e.

Grace şi Branşon se uitau la dubă în tăcere. Pentru câteva momente groaznice, Grace nu îşi putu controla

mintea să nu se cutremure la imaginea de groază din faţă. Cei doi ocoliră duba. Grace remarcă noroiul întărit pe butucul roţilor şi mult mai mult pe bara de susţinere şi pe spate, noroi care începuse să se scurgă de la ploaie.

Îi dădu umbrela colegului său, deschise portiera ondulată din dreptul şoferului şi instantaneu îl izbi mirosul stătut, greu, de sânge intrat în putrefacţie. Nu conta de câte ori mai simţise mirosul acesta, de fiecare dată era la fel de greţos. Era chiar mirosul morţii.

Ţinându-şi respiraţia pentru a nu mai simţi, încercă să tragă de plastice. Volanul fusese rupt, iar scaunul şoferului se deplasase în spate. Scaunul din faţă, pe jos, totul era pătat cu sânge.

Acoperi petele cu plastic şi se urcă în maşină. înăuntru era întunecat şi anormal de linişte. îi dădea fiori pe şira spinării. O parte din motor ieşise prin podea, iar pedalele se mutaseră într-o poziţie nefirească. Se aplecă şi deschise torpedoul. Scoase de acolo un ghid de utilizare a maşinii, mai multe cupoane de parcare, nişte chitanţe pentru benzină şi câteva casete fără etichetă. Dădu casetele lui Glenn.

— Ar fi bine să asculţi astea.

Branşon le băgă în buzunar.

Plecându-şi capul ca să nu se lovească de capota îndoită, Grace se duse în spatele maşinii. I se auzeau pantofii pe podea. Branşon deschise uşile din spate ca să facă mai multă lumină. în spate, Roy văzu o canistră de plastic, un cauciuc de rezervă, câteva unelte şi un bilet de parcare într-o pungă. Scoase biletul şi remarcă faptul că era datat cu câteva zile înaintea accidentului. îl înmână lui Branşon ca să îl pună în pungă. Mai era un singur pantof sport, de la piciorul stâng şi o jachetă din vinilin. Controlă buzunarele şi scoase un pachet de ţigări, o brichetă de plastic şi o chitanţă de la o curăţătorie din Brighton. Branşon le sigilă pe toate.

Grace se mai uită odată cu atenţie în interiorul maşinii, gândindu-se şi verificând dacă a omis ceva. Apoi coborî din maşină şi se adăposti sub umbrelă.

— A cui este maşina asta? îl întrebă pe Branşon.

— A lui Houlihan, un antreprenor din Brighton. Unul dintre băieţii care au murit lucra acolo, era firma unchiului său.

— Patru înmormântări. Ar trebui să le facă o reducere substanţială, spuse Grace cinic.

— Uneori eşti un ticălos nenorocit, ştiai asta?

Grace se gândi un moment, ignorându-l.

— Ai vorbit cu cineva de la Houlihanzↄ↻?

— Am vorbit chiar cu patronul, domnul Sean Houlihan, ieri după-amiază. E foarte supărat, îţi imaginezi. Mi-a spus că nepotul său era un tip foarte muncitor, dornic să ajute.

— Nu aşa sunt toţi? Şi el i-a dat permisiunea nepotului său să ia maşina?

Branşon dădu din cap.

— Nu. Dar spune că aşa ceva nu stătea în obiceiul nepotului său.

Roy Grace se gândi un moment.

— Pentru ce era folosită maşina de obicei?

— Lua cadavre. Din spitale, ospicii, aziluri de bătrâni, locuri de genul acesta, unde e necesar un car mortuar. Ţi-e foame?

— Îmi era înainte de a ajunge aici.

29

Zece minute mai târziu, aşezaţi la o masă care se clătina, într-o cârciumă de ţară, Grace bea o bere Guiness, iar Branşon o cola fără zahăr. O aşteptau pe chelneriţă să vină cu ceea ce comandaseră. în spatele lor era un şemineu mare, plin cu buturugi neaprinse, iar pe pereţi atârna o colecţie de decoraţiuni agricole, realizate manual. Era tipul de local care îi plăcea lui Grace, o cârciumă veritabilă de ţară. Le ura pe cele cu specific şi cu nume caraghioase care încet deveneau parte din oraşul din ce în ce mai lipsit de stil propriu.

— I-ai verificat mobilul?

— Trebuie să primim înregistrările în după-amiaza aceasta, spuse Branşon.

— Numărul doisprezece?

Grace ridică privirea şi remarcă o chelneriţă cu o tavă pe care era aşezată mâncarea lor. Friptură de vită şi ficăţei pentru Grace, peşte şi salată pentru Glenn Branşon.

— Ce mănânci tu înseamnă atac de cord subit, îl certă Branşon. Ştii ce ai tu în farfurie? Grăsime de vită. Cân!

Punându-şi nişte muştar pe farfurie, Grace răspunse:

— Nu e vorba de ceea ce mănânci, ci de faptul că te gândeşti la asta. Grija te omoară.

Branşon luă nişte peşte din farfurie. în timp ce mânca, Grace continuă:

— Am citit că nivelul mercurului din peşte este maxim, din cauza poluării. Nu ar trebui să mănânci peşte mai mult de o dată pe săptămână.

Branşon se opri din mestecat şi îl privi nedumerit.

— Unde ai citit tu asta?

— A fost un reportaj în revista *Nature*, cred. Este vorba de cea mai importantă revistă de gastronomie din lume, zâmbi Grace, bucurându-se de expresia de pe faţa prietenului său.

— La naiba, şi noi mâncăm peşte aproape în fiecare seară. Mercur?

— O să ajungi ca un termometru.

— Nu e amuzant. Adică…

Telefonul scoase două sunete puternice.

Grace scoase telefonul mobil din buzunar şi citi mesajul.

De ce nu-mi răspunzi la mesaj, Armăsarule? *Claudine XX*.

— Doamne, exact de asta aveam nevoie, spuse el. Un iepuraş în călduri.

Branşon ridică din sprâncene.

— Carnea de iepure e sănătoasă. Foarte bună de gătit.

— Asta nu e sănătoasă şi nu mănâncă nici carne. Vreau să spun iepuraş ca în filmul acela cu Glenn Close.

— *Atracţie fatală*? Cu Michael Douglas şi Anne

Archer, în 1987. Foarte bun filmul. A fost pe Sky sâmbătă.

Grace îi arătă textul.

Branşon rânji.

— Armăsar, da?

— Nu am ajuns chiar atât de departe şi nici nu vom ajunge.

Sună telefonul lui Branşon. îl scoase şi răspunse:

— Branşon la telefon. Da? Bine, bine, o să ajung într-o oră. închise telefonul şi îl lăsă pe masă. Se uită la Grace şi îi transmise: A sosit lista Vodafone cu convorbirile lui Michael Harrison. Vrei să vii la birou şi să mă ajuţi să ne uităm peste ea?

Grace se gândi un moment, apoi îşi verifică agenda. îşi lăsase după-amiaza liberă ca să verifice nişte hârtii legate de cazul Sureh Hossain, lucru pe care i-l ceruse Alison Vopser la întâlnirea de la 12.30, iar apoi voia să citească despre cazul Lytle. Dar acesta aşteptase douăzeci şi şapte de ani, aşa că încă o zi nu mai conta. În timp ce dispariţia lui Michael Harrison era o urgenţă. Deşi nu ştia niciuna dintre persoane, îi părea rău pentru ele. în special pentru logodnica lui, mai ales că ştia cât de dureros era când persoana iubită era dată dispărută. în acest moment, dacă exista vreo modalitate de a ajuta, el o va pune în practică.

— Bine, spuse el. Sigur că vin.

Branşon îşi termină salata şi lăsă restul peştelui în farfurie, în timp ce Grace îşi mânca porţia cu poftă.

— Am citit undeva că francezii beau mai mult vin decât englezii şi trăiesc mai mult, spuse el. Japonezii mănâncă mai mult peşte decât englezii, dar beau mai puţin vin şi trăiesc mai mult. Germanii mănâncă mai multă carne roşie decât englezii şi beau mai multă bere şi trăiesc mai mult şi ei. Ştii care e morala acestei povestiri?

— Nu.

— Că nu ceea ce mănânci sau bei te omoară, ci faptul că vorbeşti limba engleză.

Branşon rânji.

— Nu ştiu de ce te plac. întotdeauna reuşeşti să mă

faci să mă simt vinovat de ceva.

— Atunci hai să îl găsim pe Michael Harrison. Apoi te poţi bucura de sfârşitul de săptămână.

Branşon dădu peştele la o parte şi îşi termină cola.

— Chestia aia e plină de Aspartam, spuse Grace, uitându-se cu dezaprobare la pahar. Am citit o teorie conform căreia din cauza ei poţi face lupus.

— Ce este lupus?

— E ceva mult mai grav decât mercurul.

— Mulţumesc, Armăsare.

— Acum eşti chiar gelos.

În timp ce intrau prin spatele clădirii vechi, cu şase etaje, în care era sediul Poliţiei din Brighton, pe Grace îl cuprinse nostalgia. Clădirea asta avea reputaţia de a fi cea mai ocupată secţie de poliţie din Marea Britanie. Locul zumzăia şi forfotea, iar în urmă cu cincisprezece ani îi plăcuse să lucreze aici. Zumzetul acestui loc era lucrul care îi lipsea la sediul central, amplasat într-o zonă liniştită, la marginea oraşului.

În timp ce urcau scările de ciment, în clădirea cu pereţii vopsiţi în albastru şi plini de panouri cu notiţe despre evenimente şi proceduri, simţi că este din nou într-o secţie de poliţie ocupată. Nu era miros nici de spital, nici de şcoală, nici de clădire administrativă, ci era chiar miros de energie.

Urcară până la etajul trei, unde fusese biroul său, apoi merseră pe un culoar lung până la etajul patru, trecând pe lângă un panou mare pe care scria: „RATA DE REZOLVARE A CRIMELOR. APRILIE 2004.27,8%”. Apoi Grace îl urmă pe Branşon în biroul pe care îl stabilise centrul de operaţiuni pentru cazul dispariţiei lui Michael Harrison. În cameră erau şase birouri, fiecare cu câte un computer. Două dintre ele erau ocupate de doi detectivi pe care îi cunoştea şi care îi plăceau, Nick Nicholl şi Bella Moy. Pe un şevalet era aşezat *un flip chart*, iar pe perete era un panou alb aşezat lângă o hartă mare cu ţinutul Sussex, în care erau înfipte nişte piuneze.

— Cafea? întrebă Branşon.

— Nu acum, mulţumesc.

Se opriră la biroul Bellei, care era acoperit cu grămezi de hârtii puse în ordine, peste care era aşezată o cutie deschisă de Maltesers. Arătând spre hârtii, Bella spuse:

— Am lista telefoanelor lui Michael Harrison de marţi dimineaţă până astăzi la ora 9. M-am gândit că ar fi o idee bună să luăm şi desfăşurătoarele celorlalţi patru.

— Bună idee, spuse Branşon, impresionat de iniţiativa ei.

Bella arătă ecranul calculatorului, pe care era afişată o hartă.

— Am trasat toate reţelele de telefonie mobilă pe care erau cei cinci. Orange, Vodafone şi T-Mobile. Orange şi T-Mobile au o reţea mai puternică decât Vodafone, cea pe care o foloseşte Michael Harrison. Ultimul semnal de pe mobilul său apare la releul telefonic de lângă Parcul Pippingford, pe A22. Dar am aflat că nu ne putem baza pe faptul că ar putea fi în această arie, pentru că, dacă reţeaua este ocupată, semnalul se transmite la următorul releu.

Grace se gândi că această doamnă va ajunge departe. Studiind harta pentru un moment, întrebă:

— Care este distanţa între relee?

— În oraşe este de aproape cinci sute de metri. Dar în afara oraşului este de câţiva kilometri.

Din experienţa anterioară, Grace ştia că firmele de telefonie mobilă folosesc o reţea de relee care acţionează ca nişte faruri. Telefoanele, fie că sunt folosite, fie că nu, trimit constant câte un semnal către cel mai apropiat releu. Având această informaţie, era uşor să identifice orice mişcare a unei persoane. Dar, evident, acest lucru era mult mai uşor în oraşe decât în afara acestora.

Bella se ridică şi se îndreptă spre harta de pe perete. Arătă o piuneză albastră înfiptă în centrul zonei Brighton, care era înconjurată de piuneze verzi, mov, albastre şi albe.

— Am însemnat telefonul lui Michael Harrison cu

piuneze albastre. Ceilalţi patru au alte culori.

Grace îi urmări degetul în timp ce vorbea.

— Putem vedea că toate piunezele au stat împreună de la ora 7 la ora 9 seara. Arătă spre trei locaţii diferite. în toate locurile astea este câte o cârciumă, spuse ea. Dar aici devine interesant. Arătă spre un punct undeva la câţiva kilometri nord de Brighton. Toate cele cinci piuneze apar împreună până aici. Apoi rămân numai patru. Aici.

Branşon zise:

— Verde, mov, galben şi alb. Fără albastru.

— Exact.

— Ce mişcare avem pentru piuneza albastră după asta?

— Niciuna, răspunse ea, hotărât.

— Deci, s-au separat pe la 9 fără un sfert, spuse Grace.

— Doar dacă nu şi-a scăpat telefonul pe undeva.

— Bineînţeles.

— Deci vorbim de o suprafaţă de aproximativ şase kilometri, la aproape douăzeci şi cinci de kilometri de Brighton? întrebă Glenn Branşon.

— Telefonul mai emite semnale? întrebă Grace, atras de combinaţia de inteligenţă şi frumuseţe pe care o avea Bella. O mai întâlnise înainte, dar nu o remarcase cu adevărat. Avea o faţă într-adevăr drăguţă şi, doar dacă nu purta pietre în şutien, avea nişte sâni foarte mari, lucru care întotdeauna îl excita. îşi luă gândul de la ea şi se concentră la treabă. Apoi aruncă o privire la mâna ei pentru a vedea dacă poartă verighetă. Avea un inel cu safir, dar nu pe degetul pe care se purta verigheta. îşi retrase privirea de la ea.

— Ultimul semnal a fost la ora 9 fără un sfert marţi seara. Nimic de atunci.

— Deci, ce părere ai, Bella? întrebă Grace.

Bella se gândi un moment, fixându-l cu ochii de un albastru intens. Dar expresia ei nu arăta nimic altceva decât respectul arătat unui superior.

— Am vorbit cu un inginer de la firma de telefonie

mobilă. A spus că fie telefonul lui este închis de marţi după-amiaza, fie este într-o zonă fără acoperire.

Grace încuviinţă.

— Acest Michael Harrison este un om de afaceri ambiţios şi ocupat. Ar trebui să se căsătorească mâine dimineaţă cu o femeie foarte frumoasă, conform tuturor opiniilor. Cu douăzeci de minute înaintea unui accident de maşină care i-a omorât patru dintre prietenii cei mai buni, telefonul său nu mai mergea. Anul trecut, a tot transferat pe ascuns sume de bani de la compania sa către un cont bancar din Insulele Cayman, cel puţin un milion de lire de care ştim noi până acum. Iar partenerul lui de afaceri, care trebuia să participe şi el la petrecerea burlacilor, dintr-un oarecare motiv nu a putut fi acolo. Este corect ce spun până acum?

— Da, confirmă Glenn Branşon.

— Deci, ar putea fi mort. Sau ar fi putut să pună în aplicare un plan de dispariţie foarte deştept.

— Trebuie să verificăm zona pe care a încercuit-o Bella. Mergeţi la toate cârciumile pe unde s-ar fi putut opri şi ei. Vorbiţi cu toată lumea care îi cunoaşte.

— Şi apoi?

— Fapte. întâi, să adunăm toate faptele la un loc, spuse Glenn. Dacă acestea nu ne duc la el, atunci putem începe să speculăm.

Telefonul de pe biroul Bellei începu să sune. Ea răspunse şi imediat expresia de pe faţa ei arătă că era ceva important.

— Sunteţi sigur? întrebă ea. De marţi? Sunteţi sigur că e vorba de marţi? Nimeni altcineva nu putea să îl ia? După câteva momente, replică: Nu, sunt de acord. Mulţumesc, acest lucru poate fi foarte important. Pot lua numărul dumneavoastră de telefon?

Grace se uită la ea în timp ce scria pe o hârtie „Sean Houlihan” urmat de un număr de telefon.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Houlihan. Ţinem legătura.

Închise telefonul şi se uită la Grace, apoi la Branşon.

— Era domnul Houlihan, proprietarul firmei la care lucra nepotul său, Robert Houlihan. Tocmai au descoperit că le lipseşte un sicriu.

30

— Lipseşte un sicriu? întrebă Glenn Branşon.

— Nu e ceva ce oamenii fură în mod obişnuit, nu? spuse Bella Moy.

Grace tăcu un moment, atras de o muscă ce bazai cu zgomot prin cameră, apoi se îndreptă spre fereastră. La etajul de dedesubt erau medicii legişti. Lucrurile şi hainele pătate cu sânge erau un magnet pentru muşte. Grace le ura. Muştele albastre erau vulturii lumii insectelor.

— Tipul ăsta, Robert Houlihan, a împrumutat maşina fără permisiune. Se pare că a împrumutat şi un sicriu fără să ceară voie. Se uită întrebător la Branşon şi la Bella, apoi la Nick Nicholl. Oare avem de-a face cu un tip nebun pus pe şotii?

— Sugerezi că prietenii lui l-au băgat într-un sicriu? întreabă Branşon.

— Ai o teorie mai bună?

Branşon zâmbi, insinuant.

— Să lucrăm pe baza faptelor, da?

Uitându-se la Bella, gândindu-se involuntar cât de atractivă este, Grace spuse:

— Cât de sigur este tipul ăsta, Houlihan, că sicriul nu a fost luat şi mutat pur şi simplu?

— Oamenii mută locul pentru cheile de la intrare, dar nu cred că mută şi locul unui sicriu, răspunse Branşon un pic maliţios.

Bella îl întrerupse.

— Este foarte sigur. Era cel mai scump dintre sicriele de tipul acela, din lemn indian, spune că ar putea rezista şi o sută de ani. Avea un singur defect: lemnul era îndoit sau ceva de genul acesta şi nu se închidea etanş pe partea de dedesubt. De aceea a avut un conflict cu firma producătoare din India.

— Nu pot să cred că trebuie să importăm sicrie din India! Noi nu avem tâmplari în Anglia? întrebă Branşon.

Grace se uită la hartă şi trasă un cerc cu degetul.

— E o zonă destul de mare.

— Cât de mult poate supravieţui cineva într-un sicriu? întrebă Bella.

— Dacă sicriul este închis cum trebuie, totul depinde dacă ai aer, apă, mâncare. Dacă nu ai aer, nu foarte mult timp. Câteva ore, poate o zi, răspunse Grace.

— Se fac trei zile astăzi, spuse Branşon.

Grace îşi aduse aminte că citise undeva despre o victimă care fusese scoasă în viaţă de sub ruine, după douăsprezece zile de la cutremurul din Turcia.

— Dacă ai aer, cel puţin o săptămână, poate chiar mai mult, spuse el. Trebuie să presupunem că dacă i-au făcut vreo farsă atât de proastă, i-au lăsat ceva aer ca să poată respira. Dacă nu, atunci căutăm un cadavru. Se uită la echipă. Probabil că aţi vorbit cu Mark Warren, partenerul lui de afaceri?

— Este şi cavalerul lui de onoare, spuse Nicholl. Spune că nu are nicio idee despre ce s-a întâmplat. Petreceau ultima noapte de burlăcie din cârciumă în cârciumă, iar el a fost blocat în afara oraşului şi nu a putut ajunge.

Grace se încruntă şi se uită la ceas, conştient de faptul că timpul trecea.

— Una este să te plimbi din cârciumă în cârciumă la petrecerea burlacilor şi alta este să iei un sicriu cu tine. Nu te hotărăşti să faci asta pe loc, nu-i aşa? Se uită la fiecare în parte.

Toţi trei aprobară din cap.

— A vorbit cineva cu toate prietenele, soţiile celor implicaţi?

— Eu, răspunse Bella. Este dificil, pentru că sunt în stare de şoc, dar una dintre ele este extrem de supărată. E Zoe… îşi căută carneţelul şi răsfoi câteva pagini. Zoe Walker, văduva lui Josh Walker. Spune că Michael tot timpul făcea glume proaste şi este sigură că băieţii plănuiau o răzbunare.

— Şi cavalerul de onoare nu ştia nimic despre toate

astea? Nu prea cred, spuse Grace.

— Sunt destul de convins că nu ştia nimic. De ce ar avea un motiv să mintă? întrebă Nicholl.

Grace se îngrijoră de naivitatea tânărului detectiv. Dar crezuse întotdeauna în şansele date tinerilor să îşi arate talentele. O lăsă moale pentru moment, dar îşi notă în minte să revină asupra acestui lucru mai târziu.

— E o zonă a dracului de mare de acoperit, spuse Branşon. E aproape numai pădure; ar fi necesari o sută de oameni ca să perie zona.

— Trebuie să încercăm să o micşorăm, răspunse Grace. Luă o cariocă de pe biroul Bellei, desenă un cerc albastru pe hartă şi se întoarse către Nicholl. Nick, avem nevoie de o listă cu toate cârciumile din zona asta. De aici trebuie să începem. Se întoarse către Branşon. Ai fotografiile băieţilor din maşină?

— Da.

— Bravo. Două seturi?

— Am o duzină de exemplare.

— Ne vom împărţi în două echipe. Branşon şi cu mine vom merge în jumătate din cârciumi, iar voi doi în cealaltă jumătate. O să văd dacă putem aduce elicopterul ca să acopere zona. Deşi este împădurită, ei au o şansă mai mare să vadă ceva de la înălţime.

O oră mai târziu, Glenn Branşon îşi parca maşina în curtea pustie a unei cârciumi numite *King3s Head*, aflată pe şoseaua Ringmer, în interiorul cercului de cercetat. Se dădură jos din maşină şi merseră până la uşă. Deasupra acesteia era o placă pe care scria: „John şi Margaret Hobbs, proprietari”.

În interior, barul era gol, la fel şi zona mohorâtă din stânga, unde era restaurantul. Locul mirosea a soluţie de şters mobila şi a bere stătută. Un automat funcţiona într-un colţ, lângă o planşă pentru *darts*.

— Hei, strigă Branşon. Alo!

Grace se aplecă peste bar şi văzu o uşă deschisă. Ridică o parte din tejghea, merse în spatele barului, îngenunche şi ţipă spre pivniţa luminată cu un bec slab:

— Hei, e cineva acolo?

O voce morocănoasă îi răspunse.

— Imediat.

Auzi un bubuit, apoi apăru un butoi de bere de culoare gri, inscripţionat cu Harvey pe o parte, ţinut de două mâini masive, murdare, urmat de capul unui bărbat gras, cu faţa roşie, îmbrăcat în tricou alb şi blugi, transpirând puternic. Avea statura şi nasul spart al unui boxer.

— Da, domnilor?

Branşon îi arătă legitimaţia de serviciu.

— Suntem detectivii Branşon şi Grace de la Poliţia din Sussex. îl căutăm pe proprietar, domnul Hobbs.

— L-aţi găsit, respiră greu bărbatul, ieşind din pivniţă, apoi ridicându-se în picioare şi uitându-se la ei temător. Mirosea a transpiraţie.

— Ne întrebam dacă v-aţi putea uita la fotografiile acestea, să ne spuneţi dacă recunoaşteţi vreuna dintre feţe. S-ar putea ca ei să fi venit aici marţi noapte. Branşon puse fotografiile pe tejghea.

John Hobbs studie fiecare fotografie pe rând. Apoi dădu din cap.

— Nu, nu i-am mai văzut.

— Aţi lucrat marţi noapte? îl întrebă Grace.

— Sunt aici în fiecare noapte nenorocită, răspunse bărbatul. Şapte zile pe săptămână. Datorită unora de-ai voştri.

— De-ai noştri? întrebă Grace.

— Secţia de circulaţie rutieră. Nu e uşor să îţi câştigi existenţa într-un local de ţară când băieţii voştri de la trafic stau afară, punându-mi clienţii să sufle în fiolă.

Ignorând comentariul, Grace îl întrebă:

— Sunteţi absolut sigur că nu recunoaşteţi pe niciunul?

— Dacă intră aici zece oameni la mijlocul săptămânii, atunci e mare lucru. Dacă ar fi fost aici, i-aş fi văzut. Nu îi recunosc. E vreun motiv pentru care ar trebui să îi recunosc?

În momente de felul acesta Roy Grace devenea foarte nervos pe echipa de la circulaţie rutieră. Pentru majoritatea oamenilor, singurul contact pe care îl aveau cu poliţia era atunci când erau opriţi pentru depăşirea limitei de viteză sau când li se făcea un control al alcoolemiei. Ca rezultat, în loc ca aceştia să vadă în poliţie un prieten şi un paznic al liniştii, o percepeau ca pe un inamic.

— Vă uitaţi la televizor? Citiţi ziarele locale? întrebă Grace.

— Nu, răspunse bărbatul. Sunt prea ocupat pentru asta. A fost o crimă?

— Patru dintre băieţii ăştia sunt morţi, răspunse Grace, uimit de atitudinea omului. Au murit din cauza unui accident rutier petrecut marţi noapte.

— Şi voi veniţi aici cu tupeu, ca să găsiţi un nenorocit de barman vinovat că i-am aprovizionat cu băutură!

— Nu am spus asta, răspunse Grace. Nu. îl caut pe tipul ăsta care a fost cu ei. Arătă spre fotografia lui Michael.

Bărbatul dădu din cap.

— Nu a fost aici.

Uitându-se pe pereţi, Branşon întrebă:

— Aveţi camere de supraveghere?

— Asta vrea să fie o glumă? Ca şi cum aş avea bani să cumpăr sisteme de securitate pretenţioase? Ştiţi ce camere de supravegheat folosesc eu? Arătă spre proprii ochi. Ăştia. Se dau pe gratis atunci când te naşti. Acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să schimb un butoi de bere.

Niciunul dintre ei nu se deranjă să îi răspundă.

31

Michael tremura. Ceva se tara prin părul lui şi înainta încet, cu hotărâre, către frunte. I se păru că era un păianjen.

Panicat, scăpă catarama curelei şi îşi ciufuli nervos părul cu degetele umede şi însângerate de la răzuit capacul sicriului.

Apoi, creatura ajunse pe faţa lui, traversându-i obrajii, gura, bărbia.

— Iisuse, dă-te jos, ciudăţenie nenorocită! îşi dădu una peste faţă cu ambele mâini, apoi simţi ceva mic şi lipicios. Orice ar fi fost, acum era mort. îşi şterse toate rămăşiţele care i-ar fi putut rămâne, simţind că îl mănâncă toată faţa.

Nu avea nicio problemă cu nicio vietate, dar cu păianjenii era o altă poveste. Când era mic, citise o poveste în ziarul local despre un băcan care fusese muşcat de o tarantulă ascunsă într-un snop de banane şi aproape murise.

Lumina lanternei scădea în intensitate, învăluind interiorul sicriului într-o strălucire întunecată. Era nevoit să îşi ţină capul ridicat pentru ca apa să nu îi mai acopere obrajii şi să îi ajungă în ochi şi în gură. în urmă cu ceva timp, îl ciupise o insectă de gleznă, iar acum simţea înţepături în locul acela.

Scuturâ lanterna. Pentru un moment, bateria muri. Apoi, unul dintre filamente străluci puţin.

Îngheţase. Găuritul capacului era singurul lucru care îl încălzea. încă nu reuşise să treacă de grosimea capacului. Dar era necesar să o facă, înainte ca apa… încerca să îşi scoată gândurile negre din minte, dar nu reuşea. Apa continua să crească, acoperindu-i picioarele şi o parte din piept. Cu o mână era nevoit să ţină staţia de emisie în spaţiul rămas între pieptul său şi capac, astfel încât aceasta să nu se ude.

Ca şi apa, disperarea îl cuprindea încetul cu încetul, iar în minte îi tot reveneau vorbele lui Davey.

„Este un tip care a ieşit prin parbriz şi îi lipseşte jumătate de cap. Iisuse, îi poţi vedea creierii. Mi-am dat seama imediat că era mort. A supravieţuit numai unul, care a murit pe urmă”.

O dubă Tranzit, implicată într-un accident, într-un loc şi la o oră care se potriveau. Pete, Luke, Josh, Robbo, se poate ca ei să fie morţi? Şi acesta să fie motivul pentru care nimeni nu venise să îl salveze? Dar sigur Mark ştia de acest plan, pentru numele lui Dumnezeu! în mod sigur acum Mark conducea o echipă care urma să-l salveze!

Doar dacă, se gândi el cinic, nu i se întâmplase şi lui ceva. Poate că li se alăturase celorlalţi la următoarea cârciumă şi era în maşină în momentul accidentului?

Era vineri, ora 16.10. încercă să îşi imagineze ce se petrecea în momentele acelea. Ce făcea Ashley? Dar mama lui? Mergea totul aşa cum fusese plănuit pentru mâine?

Îşi ridică capul, astfel încât gura îi era cu câţiva centimetri mai aproape de capac şi ţipă, aşa cum făcuse în mod regulat până atunci.

— Ajutor! Ajutor! Ajutaţi-mă!

Nimic, doar o linişte înnebunitoare.

„Trebuie să ies de aici".

Se auzi o pocnitură, apoi un sunet, iar Michael crezu că aude lemnul crăpându-se, până când auzi de fapt sunetul cunoscut al staţiei de emisie. Apoi un accent de sudist, fără formă:

— Vorbeai serios când ai spus despre mine că o să apar la televizor?

— Davey?

— Bună, prietene. Doar ce ne-am întors, a fost o adevărată catastrofă! îţi spun, nu ai fi vrut să fii în maşina aia. Le-a luat două ore să îl scoată pe şofer, arăta groaznic. Deşi arăta mai bine decât femeia din cealaltă maşină, înţelegi ce vreau să îţi spun?

— Da, înţeleg, răspunse Michael, încercând să îi facă pe plac.

— Nu sunt sigur de asta. îţi spun că tipa e moartă. înţelegi acum?

— Moartă? Da, acum înţeleg.

— Poţi să îţi spun doar uitându-mă cine e pe moarte şi cine o să supravieţuiască. Nu nimeresc tot timpul, dar îţi spun ceva!

— Davey, îţi aduci aminte câţi bărbaţi erau în accidentul de marţi seara?

După câteva momente de tăcere, Davey răspunse:

— Număram ambulanţele. La accidentele grave vine câte o ambulanţă de persoană. Când am ajuns noi, una tocmai pleca, iar alta era încă acolo.

— Davey, din întâmplare, ştii cumva numele victimelor?

Aproape imediat, luându-l prin surprindere, Davey îi spuse numele victimelor:

— Josh Walker, Luke Geanng, Peter Waring, Robert Houlihan.

— Ai o memorie foarte bună, Davey, spuse Michael, încercând să îl încurajeze. A mai fost şi altcineva? A fost şi cineva pe nume Mark Warren implicat în accident?

Davey râse.

— Nu uit niciodată un nume. Dacă Mark Warren ar fi fost implicat în accident, aş fi ştiut chestia asta. îmi aduc aminte orice nume l-am auzit vreodată, unde l-am auzit şi cu ce ocazie. Dar nu mi-a fost vreodată de folos.

— Cred că ai fost bun la istorie la şcoală.

— Poate, spuse Davey nehotărât.

Michael se luptă cu dorinţa de a ţipa la el din pură frustrare. Dar, calmându-se, spuse:

— Îţi aduci aminte unde s-a întâmplat accidentul?

— Pe A26. La câţiva kilometri sud de Crowborough. Michael simţi că îi revine speranţa.

— Nu cred că ęu sunt foarte departe de locul acela. Ştii să conduci, Davey?

— Vrei să spui, să conduc o maşină?

— Da, exact la asta mă refer.

— Cred că asta depinde de cum defineşti tu să conduci.

Michael închise ochii câteva momente. Trebuia să existe o modalitate de a comunica bine cu personajul acesta. Dar cum?

— Davey, am nevoie de ajutor foarte urgent. îţi plac jocurile?

— Adică, vrei să spui ca jocurile pe calculator? Da! Ai cumva un play-station?

— Nu chiar aici, cu mine.

— Poate putem intra în reţea?

Apa îi intra în gură lui Michael. Scuipă şi intră în panică. Iisuse, ce repede îi creştea nivelul acum.

— Davey, dacă îţi dau un număr de telefon, îl poţi forma pentru mine? Trebuie să îi spui cuiva unde sunt. Poţi să suni pe cineva în timp ce vorbeşti cu mine?

— Cred că avem o problemă.

— Care este problema?

— Ştii, telefonul este în casa tatălui meu. El nu ştie că am staţia asta pentru că nu ar trebui să o am. Este secretul nostru.

— E în regulă, ştiu să păstrez un secret.

— Tata ar fi destul de supărat pe mine.

— Nu crezi că ar fi şi mai supărat dacă ar ştii că ai fi putut să îmi salvezi viaţa şi totuşi m-ai lăsat să mor? Cred că eşti singura persoană din lume care ştie unde sunt.

— E în regulă, nu voi spune nimănui.

Şi mai multă apă îi ajunse lui Michael în gură. Era murdară, plină de noroi, sărată. Scuipă. îl dureau mâinile, umerii şi muşchii gâtului de cât se încorda să îşi ţină capul deasupra nivelului apei.

— Davey, o să mor dacă nu mă ajuţi. Poţi să ajungi un erou. Nu vrei să fii un erou?

— Trebuie să plec, spuse Davey. îl văd pe tata afară, are nevoie de mine.

Michael se pierdu cu firea şi ţipă la el:

— Nu! Davey, nu pleci dracului nicăieri! Trebuie să mă ajuţi! La dracu, trebuie să mă ajuţi!

Se făcu linişte, de data asta o perioadă mai lungă şi lui Michael îi fu teamă că mersese prea departe.

— Davey? întrebă el, mai calm. Eşti acolo, Davey?

— Sunt aici, spuse Davey cu o voce schimbată brusc într-una blândă, imploratoare. Suna ca un băiat mic care îşi cerea scuze.

— Davey, îţi voi da un număr de telefon. Vrei să ţi-l notezi şi să suni în locul meu? Vrei să le spui să vorbească {u mine prin staţia de emisie? E foarte, foarte urgent. Vrei să faci asta pentru mine?

— Bine. Să le spun că e foarte, foarte urgent.

Michael îi dădu numărul, iar Davey îi spuse că se duce să dea telefonul şi îl contactează din nou.

După cinci minute de chin, Davey se întoarse:

— Mi-a răspuns căsuţa, spuse el.

Michael îşi strânse pumnii de frustrare.

— Ai lăsat un mesaj?

— Nu, nu mi-ai spus să fac asta.

32

Proprietara cârciumii *Friars* din Uckfield era o femeie înaltă, îngălată, în vârstă de aproape cincizeci de ani, cu părul blond, drept, care arăta ca şi când era trecută prin multe. îi întâmpină pe Grace şi pe Branşon cu un zâmbet prietenos şi studie cu atenţie fotografiile pe care Grace le pusese cu atenţie pe tejghea.

— Mda, spuse ea. Au fost aici, toţi cinci. Staţi să mă gândesc… Marţi, pe la ora 20.

— Sunteţi sigură? întrebă Glenn Branşon.

Femeia arătă spre fotografia lui Michael.

— Arăta un pic cam tulburat, dar era foarte drăguţ. Apoi arătă fotografia lui Josh. El făcea cinste. Mi se pare că a comandat un rând de bere şi nişte apă. Tipul acesta, arătă ea din nou poza lui Michael, mi-a spus că urma să se căsătorească sâmbătă. A mai spus că sunt cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o şi că dacă m-ar fi cunoscut mai devreme, s-ar fi căsătorit cu mine.

Râse spre Branşon, apoi îi aruncă un zâmbet seducător lui Grace, care se gândi că ştia cum să procedeze cu poliţia. Nu era nicio îndoială că aceasta era de partea ei şi că nu era nicio problemă să ţină deschis şi după ora oficială de închidere.

— Din întâmplare, i-aţi auzit vorbind despre planurile pe care le aveau? întrebă Grace.

— Nu, dragă. Erau toţi într-o dispoziţie foarte plăcută. Nu era aglomerat, au stat în colţul acela. Arătă peste sala goală într-un colţ cu mese şi scaune, deasupra cărora atârnau câteva scări de călărie. Nu eram foarte atentă, eram cu unul dintre clienţii obişnuiţi care îmi vorbea de problemele sale conjugale. Ştiţi cum este.

— Da, încuviinţă Grace.

— Deci nu ştiţi unde urmau să plece de aici? întrebă

Branşon.

Ea dădu din cap.

— Păreau dornici de o beţie ca lumea. Şi-au terminat băuturile şi au plecat.

— Aveţi televiziune cu circuit închis aici?

Se uită la Grace zâmbind, flirtând din nou.

— Nu, dragă. îmi pare rău.

În timp ce părăseau cârciuma şi traversau curtea spre maşină, prin ploaia neîntreruptă, Grace auzi în depărtare zgomotul făcut de un elicopter. Se uită în sus, dar nu văzu nimic, iar Branşon descuie maşina. Se urcară şi închiseră portierele, apoi îi sunară pe Bella şi pe Nick.

— Ce faceţi, băieţi?

— Nu înaintăm deloc, spuse Nick. Nu e bine. Mai avem două cârciumi. Voi?

— Încă trei, răspunse Grace.

Branşon porni maşina.

— Cred că poţi încerca să te dai la femeia asta.

— Mulţumesc, spuse Grace. După tine.

— Eu sunt căsătorit şi fericit. Tu ar trebui să mai încerci ceva nou.

Grace se uită la telefonul mobil, la mesajele pe care i le trimitea Claudine, vegetariana din Guildford, care ura poliţiştii.

— Eşti norocos, spuse el. Mie mi se pare că jumătate dintre femeile care nu sunt măritate sunt nebune. Tăcu câteva momente şi reluă. Accidentul s-a întâmplat imediat după ora 21. Aceasta ar putea fi ultima cârciumă la care au mers înainte de a-l pune în sicriu.

— Se mai puteau duce la încă una.

Merseră la următoarele trei cârciumi, dar nimeni nu îşi aducea aminte de băieţi. Nick şi Bella dăduseră de un alt cârciumar care îi recunoscu. Plecaseră la 20.30, în stare de ebrietate avansată, din câte se părea. Cârciuma respectivă era la aproximativ opt kilometri distanţă. Grace era descurajat de veste. Din informaţiile obţinute reieşea că nu erau mai aproape de locul în care era Michael decât fuseseră la începutul cercetărilor.

— Ar trebui să mergem să vorbim cu partenerul său de afaceri, spuse Grace. Dacă el este cavalerul de onoare, în mod sigur trebuie să ştie ceva. Nu crezi?

— Da, dar ar trebui să grăbim operaţiunea, spuse Branşon, pornind maşina. Parcă mi-ai povestit despre un ciudat care face tot soiul de chestii cu un pendul, cu ceva timp în urmă?

Grace se uită la el surprins.

— Da?

— Nu îmi aduc aminte numele lui. Mi-ai spus că poate găsi lucruri pierdute, doar balansând un pendul peste o hartă.

— Eram convins că nu crezi în chestiile astea. Nu îmi spui tot timpul că sunt un idiot că mă preocupă paranormalul? Acum îmi sugerezi să merg să văd pe cineva?

— Sunt disperat, Roy. Nu ştiu ce altceva să fac.

— Ne dăm silinţa mai departe, asta facem.

— Poate că merită să încercăm.

Grace zâmbi.

— Credeam că tu eşti marele sceptic.

— Sunt. Dar avem un tip care mâine la ora 14 ar trebui să meargă la altar, iar noi avem, se uită el la ceas, doar douăzeci şi două de ore ca să îl ajutăm să ajungă acolo. Şi avem de cercetat aproape optzeci de kilometri pătraţi împăduriţi, în patru ore de lumină. Ce zici de asta?

Personal, Grace credea că ar fi meritat să vorbească [u Harry Frame. Dar după eşecul de miercuri din tribunal, nu era sigur că merita să îşi rişte cariera pentru asta. Mai ales dacă afla Alison Vopser.

— Hai întâi să eliminăm toate căile de cercetare şi pe urmă vedem, da?

— Eşti îngrijorat de ce ar putea spune şefa? spuse Branşon batjocoritor.

— Când ajungi la vârsta mea, începi să te gândeşti la pensie.

— O să ţin minte asta. O să mi-o amintesc peste vreo treizeci de ani.

33

Ashley Harper stătea într-o căsuţă mică, în stil victorian, cu terasă, înconjurată de un gărduleţ, într-o zonă care mai demult fusese zona muncitorească din Hove, iar acum se transformase într-o zonă extrem de modernă şi de scumpă, pentru cei înstăriţi. Acest lucru se vedea şi după mărcile maşinilor parcate pe stradă şi după intrările deosebite ale caselor.

Grace şi Branşon se dădură jos din maşină, trecură pe lângă un Golf GTI şi un Renault decapotabil, şi sunară la numărul 119, în faţa căruia era parcat un Audi TT argintiu.

După câteva minute, uşa fu deschisă de o femeie foarte frumoasă, de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. îl recunoscu pe Branşon cu un zâmbet trist.

— Bună, Ashley, spuse acesta. Acesta este colegul meu, detectivul Grace. Putem să vorbim puţin?

— Sigur că da, intraţi. Aveţi vreo veste? Ashley se uită la Grace.

Grace era uimit de contrastul între interiorul şi exteriorul casei. Intraseră într-o oază de minimalism extraordinar. Covor alb, mobilă albă, jaluzele de metal veneţian gri, un tablou cu patru ţipi în costum, de Jack Vettriano, agăţat pe perete şi pe care Grace îl ştia. Pe pereţi jucau lumini de la sistemul de sonorizare, iar limbile unui ceas transparent arătau ora 18.20.

Ashley le oferi de băut; lui Branşon, o apă minerală într-un pahar dintr-o sticlă superioară, iar lui Grace, care stătea aşezat lângă el pe canapea, o cafea, într-o cană albă, elegantă.

— Există trei cârciumi în zona Ashdown Forest în care a fost văzut logodnicul dumneavoastră marţi noapte, îi spuse Glenn Branşon. Totodată, ni s-a confirmat că era împreună cu patru prieteni, cei pe care îi ştiţi. Dar nu avem nicio informaţie cu privire la ce puneau la cale, decât că intenţionau să se îmbete.

— Michael nu e un beţiv, spuse ea neutru, ţinând un pahar cu vin roşu în ambele mâini.

— Spuneţi-mi câte ceva despre Michael, spuse Grace, uitându-se la ea intens.

— Ce fel de lucruri?

— Orice. Cum v-aţi întâlnit?

Ea zâmbi şi pentru o secundă păru relaxată.

— M-am dus la un interviu pentru o slujbă la firma lui. A lui Michael şi a partenerului său.

— Mark Warren? întrebă Grace.

O ezitare scurtă, atât de scurtă, încât nici nu se observa. Dar Grace o remarcase.

— Da.

— Unde ai lucrat înainte? o întrebă el.

— Am lucrat la o firmă de investiţii imobiliare din Toronto, Canada. Mă întorsesem în Anglia chiar înainte de a obţine această slujbă.

– Înapoi?

— Eu sunt originară din Anglia, am rădăcinile aici. Zâmbi.

— La ce firmă în Toronto?

— Cunoaşteţi oraşul Toronto? întrebă ea surprinsă.

— Am stat o săptămână acolo, în urmă cu zece ani. Am lucrat cu poliţia canadiană, în laboratorul lor criminalistic.

— Bine. Era o firmă mică, care aparţinea grupului Bay. Grace încuviinţă.

— Deci, Michael Harrison şi Mark Warren te-au angajat?

— Da, în noiembrie anul trecut.

— Şi?

— Era o slujbă extraordinară, bine plătită. Eu voiam să învăţ despre afacerile imobiliare, iar ei păreau nişte tipi de treabă. Roşi. Michael mi s-a părut foarte atrăgător, dar eram sigură că este însurat sau că are o prietenă.

— Îmi pare rău că mă bag în viaţa personală, spuse Grace, dar când aţi devenit propriu-zis un cuplu?

După o pauză scurtă, Ashley răspunse:

— Foarte repede, după vreo două luni. Dar a fost nevoie să ţinem secret acest lucru, pentru că Michael era

îngrijorat că Mark ar putea să afle. Se gândea că ar fi fost greu pentru Mark să afle că are o relaţie cu mine.

Grace încuviinţă.

— Şi când a aflat Mark?

Ea se înroşi.

— S-a întors într-o zi la birou, când noi nu îl aşteptam. Grace zâmbi. O simpatiza, căci avea un fel de a fi vulnerabil care ştia că îi face pe toţi bărbaţii să se simtă protectori faţă de ea. Aşa se simţea şi el şi o cunoştea de doar câteva minute.

— Şi apoi?

— A fost un pic ciudat pentru o perioadă. I-am spus lui Michael că mă gândesc să îmi dau demisia, dar el a insistat să nu plec.

— Şi Mark?

Grace remarcă tresărirea de o secundă. O încordare abia vizibilă a muşchilor feţei.

— A fost în regulă.

— Deci nu a afectat relaţia voastră de afaceri?

— Nu.

Urmărindu-i ochii cu atenţie, Grace întrebă:

— Ştiaţi că are o afacere în afara ţării, în Insulele Cayman?

Ashley îşi mută ochii la Branşon, apoi din nou la Grace.

— Nu, nu ştiam despre asta.

— V-a vorbit Michael despre aranjamentele financiare prin care el şi domnul Warren nu plăteau taxe?

Pe faţă i se citi furia, atât de puternic şi de rapid, încât Grace rămase uimit.

— Ce e asta? Sunteţi de la poliţie sau de la taxe şi impozite?

— Dacă doriţi să ne ajutaţi să vă găsim logodnicul, trebuie să ne ajutaţi să îl cunoaştem. Spuneţi-ne totul, chiar şi lucrurile care vi se par irelevante.

— Vreau doar să îl găsiţi. în viaţă. Te rog, Doamne.

— Michael nu a vorbit despre noaptea burlacilor cu dumneavoastră? întrebă Grace, gândindu-se la ultima lui

noapte de burlac, când îi dăduse lui Sandy tot traseul şi ea îl salvase a doua zi dimineaţa devreme, după ce fusese abandonat pe o stradă dosnică din Brighton, complet gol, în afara unor şosete, cocoţat pe o cutie poştală.

Ashley dădu din cap.

— Mi-a spus doar că ieşeau să bea ceva.

— Ce veţi face dacă nu apare până mâine, la ora când trebuie să vă căsătoriţi? întrebă Branşon.

Lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Ieşi din cameră şi se întoarse cu o batistă brodată, cu care îşi şterse ochii.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Vă rog să îl găsiţi. îl iubesc atât de mult, că nu pot suporta asta!

O aşteptă să se calmeze şi, uitându-se în ochii ei cu atenţie, Grace o întrebă:

— Eraţi secretară pentru amândoi. Nu v-a spus Mark Warren ce plănuiseră?

— Doar că ieşeau ca între bărbaţi. Eu am petrecut cu fetele. Asta e tot.

— Ştiaţi că Michael avea reputaţia unui om care făcea glume proaste? întrebă Grace.

— Michael are un simţ al umorului extraordinar, acesta este unul din lucrurile pe care le iubesc la el.

— Ştiţi ceva despre un sicriu?

Ashley sări brusc, aproape vărsând vinul.

— Un sicriu? Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Calm, Branşon îi explică:

— Unul dintre băieţi, Robert Houlihan... îl cunoşteaţi?

— Da, l-am întâlnit de câteva ori. Era cam pierde-vară. — Da?

— Asta e ceea ce spunea Michael. Se ţinea de gaşca lor, dar nu făcea cu adevărat parte din ea.

— Dar era suficient de apropiat, ca să participe la petrecerea burlacilor? insistă Branşon.

— Lui Michael nu îi place să supere pe nimeni. Cred că a simţit că trebuie să îl invite şi pe Robbo. Cred că din cauză că îi alesese pe toţi ceilalţi cavaleri, dar pe Robbo

nu.

Grace bău puţină cafea.

— Nu v-aţi certat cu Michael? Nu s-a întâmplat nimic care să îl facă să se răzgândească ţu privire la nuntă?

— Dumnezeule! spuse ea. Nu. Absolut nimic. Noi…

— Unde plecaţi în luna de miere? întrebă Grace.

— În Maldive. Michael a făcut rezervări într-un loc fantastic; îi plac la nebunie apa, bărcile, scufundările. Arată ca în paradis.

— Avem un elicopter care îl caută pe Michael. Ne-am împărţit în o sută de detaşamente de inspectori şi dacă nu apare până în noaptea asta, vom începe o căutare completă în zona în care a fost văzut ultima oară. Dar nu vreau să solicit atâţia inspectori ore întregi, doar ca să aflu că el se bronzează pe Insulele Cayman, graţie contribuabililor britanici. înţelegeţi?

Ashley încuviinţă.

— Foarte clar, spuse ea supărată. Contează mai mult banii decât găsirea lui Michael.

— Nu, spuse Grace, îmblânzindu-şi tonul. Nu este vorba de bani. Am aprobarea de a autoriza orice este necesar găsirii lui Michael, indiferent de cost.

— Atunci începeţi acum, vă rog. Lăsându-şi umerii slabi în jos, se uita supărată la paharul cu vin. Vă recunosc din articolul din revista *Argus*. Şi din numărul din *Daily Mail* de ieri. încercau să vă ridiculizeze pentru că aţi apelat la un ghicitor, nu?

— Da.

— Eu cred în chestiile astea. Nu cunoaşteţi pe cineva, printre toate cunoştinţele dumneavoastră? Nu există ghicitori care să poată localiza persoane dispărute?

Grace îi aruncă o privire lui Branşon, apoi se uită la Ashley.

— Ba da, sunt.

— Nu aţi putea să mergeţi la unul sau să mă puneţi în legătură cu cineva pe care să mi-l recomandaţi?

Grace se gândi un moment.

— Aveţi ceva care să îi aparţină lui Michael? Era

conştient că Glenn Branşon se holba la el.

— Cum ar fi?

— Orice. Un lucru. O haină. O bijuterie. Ceva care să fi fost în contact cu el.

— Pot să găsesc ceva. Aşteptaţi doar două minute.

— Nicio problemă.

34

— Ai luat-o razna? îl întrebă Branşon în timp ce se depărtau de casa lui Ashley.

Cu brăţara de metal pe care i-o dăduse Ashley în mână, Grace îi răspunse:

— Tu mi-ai sugerat.

De la radio se auzea un ritm de bas. Grace dădu sonorul mai încet.

— Da, dar nu ca să îi ceri ei aşa ceva.

— Şi voiai să îi furăm ceva din apartament?

— Să împrumutăm. Frate, tu trăieşti periculos. Ce faci dacă vorbeşte cu presa?

— Tu mi-ai cerut să te ajut.

Branşon se uită la el.

— Ce părere ai de ea?

— Ştie mai multe decât ne spune.

— Deci încearcă să îi acopere spatele?

Grace se juca cu brăţara. Trei benzi subţiri de metal, unite, care se terminau cu două medalioane micuţe.

— Tu ce crezi?

— Asta eşti tu. Ca de obicei, răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare.

Grace nu spuse nimic un timp, gândindu-se. în minte, îşi reconstruia scena din casa lui Ashley Harper. Neliniştea ei, răspunsurile la întrebări. Cei nouăsprezece ani în poliţie îl învăţaseră multe. Probabil că cea mai importantă lecţie era aceea că adevărul nu este în mod necesar ceea ce pare evident. Ashley Harper ştia mai multe decât spunea, iar de lucru acesta el era sigur. Îi citise asta în ochi. Se gândi că Ashley, în starea ei de şoc, era îngrijorată de orice schemă financiară o făcuse Michael în Insulele Cayman, care putea să iasă la iveală. Şi totuşi, el simţea că

asta nu e toată povestea.

Douăzeci de minute mai târziu, parcară pe o alee din Kemp Town, între plajă şi Canalul Englez, şi se dădură jos din maşină.

Ploaia nu se oprise şi, în afara unei urme gri lăsate de un petrolier sau de un vas de marfă, nu se mai vedea nimic pe mare. Pe lângă ei trecea un şir de maşini şi de camioane. La dreapta, Grace putea vedea Palatul Pier, cu cupolele-i albe luminate şi cu un turn înalt, ca un stâlp.

Marine Parade, bulevardul care se întindea de-a lungul unui kilometru şi jumătate, mărginit de case în stil Regency care dădeau spre mare, era circulat intens pe ambele sensuri. Clădirea Van Allen era una dintre puţinele clădiri moderne, în stilul Art-Deco al secolului XXI. În câteva momente după ce sunaseră la interfon, o voce clară răspunse la apartamentul cu numărul 407.

— Da?

— Mark Warren? întrebă Glenn Branşon.

— Da, cine este?

— Poliţia. Putem vorbi cu dumneavoastră despre Michael Harrison?

— Sigur. Urcaţi la etajul patru. Se auzi un sunet strident şi Grace deschise uşa de la intrare.

— Ce coincidenţă ciudată, îi spuse el lui Branşon pe când urcau în lift. Am fost aici noaptea trecută, ca să joc poker.

— Pe cine cunoşti aici?

— Pe Chris Croke.

— Cris Croke, tipul de la Circulaţie?

— E în regulă tipul.

— Cum îşi permite un apartament într-o clădire ca asta?

— Căsătorindu-se cu banii sau, mai degrabă, divorţând de ei. A avut un avocat bun la divorţ şi o soţie bogată, tatăl ei câştigase o dată la loto.

— Ce ticălos deştept.

Ieşiră din lift la etajul patru, păşiră pe un covor pufos, albastru şi se opriră în faţa apartamentului 407.

Branşon apăsă pe butonul soneriei.

După câteva momente uşa fu deschisă de un bărbat la aproape treizeci de ani, îmbrăcat într-o cămaşă deschisă la gât, pantaloni de stofă în dungi şi pantofi negri împodobiţi cu un lănţişor aurit.

— Intraţi, domnilor, le spuse el politicos.

Grace se uită la el şi i se păru că îl recunoaşte. 11 mai văzuse pe tipul acesta undeva, de curând. Unde? Unde naiba îl mai văzuse?

Conform regulamentului, Branşon îi arătă legitimaţia de serviciu, dar Mark Warren abia se uită la ea. Îl urmară printr-un hol mic într-o cameră de zi foarte spaţioasă, cu două canapele roşii în formă de „L” şi cu o masă îngustă şi lungă, din lac negru, care făcea distincţia între bucătărie şi locul de luat masa.

Făcut în stil minimalist, locul semănă cu apartamentul lui Ashley Harper, dar în mod evident aici fuseseră cheltuiri mult mai mulţi bani. O mască africană era sprijinită de plinta neagră, într-un colţ. Tablouri abstracte, clasice, atârnau pe pereţi, iar una dintre ferestre dădea direct spre mare şi spre Palatul Pier. La televizorul cu ecran plat, marca Bang and Olufsen, era o emisiune de ştiri; sonorul era oprit.

— Doriţi ceva de băut? întrebă Mark Warren, strângându-şi mâinile.

Grace îl observa cu atenţie, urmărindu-i limbajul corpului, ascultând modul în care vorbea. Omul transpira de nelinişte. Se simţea inconfortabil. Nici nu era de mirare, ţinând cont prin ce trebuia să treacă. Una din marile probleme ale supravieţuitorilor unui dezastru era că se dădea vina pe ei pentru ceea ce se întâmplase. Grace ştia asta din experienţă.

— Nu, mulţumim, spuse Branşon. Nu vrem să vă reţinem, avem doar câteva întrebări.

— Aveţi vreo veste de la Michael?

Grace îi spuse despre cercetarea lor în cârciumi şi despre sicriul lipsă. Dar ceva din modul în care i se răspundea ridica un semn de întrebare în mintea lui Grace.

Un semn mic, aproape neînsemnat.

— Nu cred că ar face ceva de genul să ia un sicriu, spuse Mark Warren.

— Ar fi trebuit să ştiţi. Nu este rolul cavalerului de onoare să organizeze petrecerea burlacilor? întrebă Grace.

— Aşa am citit în nişte articole luate de pe Internet, răspunse Mark.

Grace se încruntă.

— Deci nu aţi fost implicat în planuri? Deloc?

Mark părea tulburat. Când începu să vorbească, avea o voce ciudată, dar se calmă rapid.

— A, nu, nu asta voiam să spun. Adică, ştiţi, voiam să organizăm un program de striptease, dar părea atât de învechită ideea, încât am optat pentru ceva mai original.

— Ca să i-o plătiţi lui Michael pentru toate glumele pe care vi le-a făcut?

Din nou tulburat, Mark răspunse:

— Da, am discutat şi asta.

— Dar nu aţi vorbit de niciun sicriu? întrebă Grace, fixându-i privirea.

— Deloc.

Părea indignat.

— Un sicriu din lemn de stejar, spuse Grace.

— Eu nu ştiu nimic despre niciun sicriu.

— Vreţi să îmi spuneţi că eraţi cavalerul lui de onoare, dar că nu aveaţi nicio idee despre planurile de la petrecerea burlacilor?

O ezitare lungă. Mark Warren se uita pe rând la ambii poliţişti.

— Da, răspunse el în final.

— Nu prea cred asta, Mark, spuse Grace. îmi pare rău, dar nu cred. Imediat, văzu că Mark se înfurie.

— Mă acuzaţi cumva că vă mint? îmi pare rău, domnilor, dar această întâlnire s-a terminat. Trebuie să vorbesc cu avocatul meu.

— Asta este mai important decât să vă găsiţi partenerul de afaceri? întrebă Grace. Trebuie să se căsătorească mâine, ştiţi asta?

— Sunt cavalerul de onoare.

Urmărind faţa lui Mark Warren cu atenţie, Grace îşi aduse brusc aminte unde îl mai văzuse. Sau, cel puţin, unde credea că îl mai văzuse.

— Ce maşină conduceţi, Mark? întrebă el.

— Un BMW.

— Ce model? Seria 3,5 sau 7?

— Un X5, răspunse Michael.

— E un model cu tracţiune pe patru roţi?

— Da, este.

Grace încuviinţă şi nu mai spuse nimic; mintea îi clocotea.

35

În timp ce aşteptau liftul pe coridor, Branşon se uită la uşa lui Mark Warren ca să fie sigur că este închisă, apoi spuse:

— Despre ce era vorba în întrebarea ta cu maşina?

În timp ce urcau în lift, Grace apăsă pe butonul pe care scria „B". încă dus pe gânduri, nu răspunse la întrebare.

Branşon se uită la el.

— Ceva nu e în regulă cu tipul acesta. Aşa crezi şi tu? Din nou, Grace nu spuse nimic.

— Ar fi trebuit să apeşi pe butonul „Prt pentru a coborî la parter. Aşa am şi venit.

Grace ieşi din lift în parcarea de la subsol şi Branşon îl urmă. Locul era curat, slab luminat, cu un miros vag de benzină. Au trecut pe lângă un Ferrari, o limuzină Jaguar, o maşină sport Mazda, un Ford, apoi pe lângă două locuri de parcare goale. Apoi Grace se opri în faţa unui BMW X5 argintiu, strălucitor. Se uită cu atenţie la maşină. Pe vopsea mai erau încă picături de ploaie.

— Frumoase maşini, spuse Branşon. Dar nu au prea mult spaţiu în portbagaj. E mult mai mare la Range Rover sau la Cayenne.

Grace se uită cu atenţie la roţi, apoi îngenunche şi se uită sub o portieră.

— Ieri, când am fost aici, spuse el, pe la unu fără un

sfert dimineaţa, în timp ce mergeam să îmi iau maşina, BMW-ul acesta tocmai parca, acoperit de noroi. L-am observat pentru că părea puţin neobişnuit; nu prea vezi o maşină cu tracţiune acoperită complet de noroi în mijlocul oraşului Brighton. Maşinile astea sunt de obicei folosite de mame la cumpărături.

— Eşti sigur că era chiar maşina asta?

Grace îşi dădu uşor una peste cap.

— Plăcuţa cu numărul.

— Aha, deci memoria ta vizuală încă mai funcţionează. Chiar şi la vârsta ta!

— Da, încă funcţionează.

— Deci care este presupunerea ta?

— Dar a ta care este?

— Avem un sicriu lipsă. O pădure. O maşină plină de noroi. Un cavaler de onoare care este singurul supravieţuitor şi care vrea să vorbească ţu un avocat. Un cont bancar în Insulele Cayman. Ceva miroase a putred.

— Nu miroase, ci pute.

— Ce facem în continuare?

Grace scoase brăţara din buzunar şi o ţinu în sus.

— Chiar vrei să faci asta?

— Ai tu o idee mai bună?

— Să îl aducem pe Mark Warren la secţie pentru un interogatoriu.

Grace dădu din cap.

— Tipul este foarte deştept. Iar noi trebuie să fim şi mai deştepţi.

— Şi să mergem la un ghicitor cu un pendul e un lucru mai deştept?

— Ai încredere în mine.

36

„Trebuie să stai treaz”. Aşa o să supravieţuieşti. Hipotermia îţi provoacă somnolenţă şi dacă adormi, cazi în comă şi mori.

Michael tremura, aproape delirând. Era frig, atât de frig! Auzea voci. O auzea pe Ashley şoptindu-i la ureche; întinse mâna să o atingă, dar dădu cu degetele de lemnul

tare.

Apa îi intră în gură şi el o scuipă. Faţa i se strivea de capacul sicriului. Lanterna nu mai funcţiona. încerca să ţină staţia de emisie deasupra apei, dar mâinile îl dureau atât de tare, încât acest lucru nu ar mai fi fost posibil mult timp.

— Ashley, spuse el slab. Ashley, dragostea mea.

Apoi îi intră şi mai multă apă în gură.

Cu carcasa lanternei continuă să sape în capacul sicriului. Se gândea la nunta de mâine. Mama lui îi arăta noua rochie pe care şi-o cumpărase, pălăria, pantofii şi poşeta, dorind aprobarea lui, să ştie că o să arate bine în cea mai importantă zi a lui, ca el să fie mândru de ea, ca Ashley să fie mândră de ea. îşi aduse aminte de telefonul pe care îl primise de la sora lui din Australia, care era încântată de biletul cumpărat de el. Carly ar trebui să fie aici acum, pregătindu-se de nuntă împreună cu mama lui.

Muşchii gâtului îl dureau atât de tare, încât nu ştia cât de mult mai putea suporta chinul; la fiecare câteva minute trebuia să se relaxeze, să se lase pe spate, ţinându-şi respiraţia din cauza apei care îi acoperea faţa, apoi să se ridice la loc. în curând, lucrul acesta nu avea să mai fie posibil.

Plângând de frustrare şi de frică, se năpusti asupra capacului, lovindu-l cu putere. Apăsă din nou pe butonul pentru vorbire.

— Davey! Davey! Hei!

Scuipă din nou.

Îi tremura fiecare părticică a corpului.

Auzi paraziţi în staţie.

Dinţii îi tremurau. înghiţi o gură de apă murdară, apoi încă una.

— Vă rog, cineva, vă rog, ajutaţi-mă.

Încercă să se calmeze, să se gândească la discursul său de la nuntă. Trebuia să le mulţumească domnişoarelor de onoare. Să bea un pahar în cinstea lor. Trebuia să îşi aducă aminte să îi mulţumească în primul rând mamei lui. Să termine cu discursul de mulţumire pentru domnişoarele

de onoare. Să spună povestiri amuzante. Avea o glumă bună pe care i-o spusese Pete. Despre un cuplu care pleca în luna de miere…

Luna de miere.

Totul era rezervat. Trebuiau să plece către Maldive cu avionul mâine seară, la ora 9. Aveau bilete la clasa întâi, iar Ashley nu ştia nimic despre toate astea, erau cadoul lui secret.

„Scoateţi-mă de aici, idioţilor! O să lipsesc la nunta mea şi la călătoria din luna de miere. Haideţi! Acum!”

37

Ceasul de la bordul maşinii Ford arăta ora 19.13. Branşon, împreună cu Grace, conducea maşina de-a lungul străzii cu case elegante, în stil Regency, care ducea spre Kemp Town. Intrară apoi pe drum deschis, de-a lungul mării, pe lângă clădirea în stil modern care adăpostea căminul pentru nevăzători St. Dustanȝs. Ploaia cădea în continuare, iar vântul se lovea de maşină nebuneşte. Vremea asta dura deja de câteva zile. Branşon dădu drumul la radio, oprind bâzâitul neîntrerupt al frecvenţei pe care emitea poliţia şi pornind o melodie a formaţiei Scissor Sisters.

Grace ascultă răbdător câteva momente, apoi dădu volumul mai încet.

— Ce s-a întâmplat, omule? Formaţia asta e super, spuse Branşon.

— Super, spuse Grace.

— Vrei să mai atragi femeile, da? Ar trebui să te mai pui la punct cu arta.

— Iar tu eşti profesorul meu de artă, nu-i aşa?

Branşon se uită rapid la el.

— Ar trebui să fiu şi profesorul tău de artă vestimentară. Ştiu şi un frizer la care te-ai putea duce. îl cheamă Ian Habbin din The Point. Trebuie să te duci să te aranjeze un pic, pentru că arăţi ca în vremurile vechi.

— Încep să mă simt ca în vremurile vechi, răspunse Grace. M-ai invitat la masa de prânz, iar acum a trecut şi ora ceaiului şi e aproape timpul pentru cină. în stilul

acesta vom lua micul dejun împreună.

— De când nu ai mai avut şi tu viaţă personală? Imediat ce rosti întrebarea, lui Branşon îi păru rău. Putea vedea durerea de pe faţa lui Grace fără să se uite la el. îmi pare rău, spuse el.

Trecură cu maşina prin elegantul orăşel Rottingdean, apoi trecură peste mai multe denivelări, printre casele amestecate şi răsfirate din Saltdean, apoi din Peacehaven.

— Ia-o la stânga, spuse Grace. Apoi continuă să îl conducă pe Branşon printr-un labirint de străzi care urcau pe dealuri, de-a lungul cărora erau îngrămădite vile şi case modeste, până când opriră în faţa unei vile mici, care arăta destul de sărăcăcios, cu o maşină şi mai sărăcăcioasă parcată în faţă.

Merseră rapid prin ploaie, până ajunseră pe o terasă micuţă, cu clopoţei care zăngăneau din cauza vântului, şi sunară la uşă. După câteva momente, le răspunse un bărbat scund, vânos, în vârstă de aproape şaptezeci de ani, cu o barbă ca de ţap, cu părul gri, lung, prins într-o coadă de cal şi îmbrăcat într-un caftan şi o togă, cu un medalion egiptean agăţat de un lanţ de aur. îi salută expansiv, cu o voce ascuţită, plină de energie, strângându-i mâna lui Grace şi privindu-l ca pe un prieten pe care nu-l mai văzuse de mult.

— Detectiv Grace! Ce bine îmi pare să te văd!

— Şi mie, prietene. Acesta este detectivul Branşon. Glenn, dânsul este Harry Frame.

Harry Frame strânse mâna lui Glenn Branşon cu o forţă care îi contrazicea şi vârsta, şi statura, apoi se uită la el cu nişte ochi verzi pătrunzători.

— O plăcere să vă întâlnesc. Intraţi, intraţi.

Îl urmară într-un hol îngust, luminat de un bec al unei lanterne cu intensitate scăzută şi decorat în stil maritim, în care piesa centrală era un hublou de alamă pus pe perete. Apoi intrară în camera de zi, plină de rafturi cu miniaturi de nave în sticluţe. În cameră era un set urât de mobilier din trei piese, acoperit cu un pled, un televizor oprit şi, lângă fereastră, o masă rotundă de stejar cu patru

scaune, spre care s-au îndreptat. Pe perete, Branşon remarcă un tablou fără valoare care reprezenta casa Annei Hathaway şi un motto înrămat: „O minte eliberată nu mai poate fi niciodată închisă”.

— Doriţi un ceai, domnilor?

— Mulţumesc, spuse Grace.

Uitându-se la Grace pentru un indiciu, Branşon spuse:

— Ar fi drăguţ.

Harry Frame ieşi din cameră. Branşon se uită la lumânarea albă, aprinsă şi aşezată într-un suport din sticlă. Apoi se uită la Grace, cu o expresie care întreba: „Ce dracuz se întâmplă?”

Grace îi zâmbi şi se subînţelese că îi cere să aibă răbdare.

După câteva minute, o doamnă veselă, plinuţă, purtând o bluză pe gât, pantaloni din material sintetic maro şi pantofi sport, albi, noi, se apropie de ei cu o tavă pe care erau trei căni cu ceai şi o farfurie cu biscuiţi Bourbon, pe care o puse pe masă.

— Bună, Roy, îl salută ea familiar pe Grace, apoi se întoarse spre Branşon, cu o strălucire în ochi. Eu sunt Maxine. Cea care trebuie să se supună, glumi ea.

— Îmi pare bine. Eu sunt detectiv Branşon.

În cameră intră şi soţul Maxinei, care avea o hartă în mână.

Grace luă cana cu ceai şi remarcă faptul că acesta era de culoare verde-deschis. Remarcă faptul că Branşon se uită ciudat la al lui.

— Deci, domnilor, spuse Harry, aşezându-se în faţa lor, aveţi o persoană dispărută?

— Michael Harrison, răspunse Grace.

— Bărbatul acela tânăr care a apărut în *Argus*? Groaznic, acel accident. Toţi, atât de tineri, să fie chemaţi dincolo.

— Chemaţi dincolo? întrebă Branşon.

— Sigur spiritele îi voiau acolo.

Branşon îi aruncă o privire lui Grace, pe care acesta

o respinse în mod hotărât.

După ce dădu la o parte biscuiţii şi lumânarea, Frame întinse o hartă detaliată a zonei de est din Sussex.

Branşon mâncă un biscuit. Grace căută în buzunar şi îi înmână lui Frame brăţara de metal.

— Mi-ai spus să aduc ceva ce aparţine persoanei dispărute.

Frame luă brăţara, o ridică şi se uită cu atenţie la ea. Cei doi ofiţeri de poliţie se uitau la el. Ţinu ochii închişi câteva momente, apoi încuviinţă:

— Hm! spuse el, ţinând ochii închişi. Hm, hm! Da.

Apoi, tresărind, deschise ochii şi se uită la Grace şi la Branşon ca şi cum ar fi fost mirat că cei doi sunt încă în cameră. Se aşeză mai aproape de masă, apoi scoase din buzunarul pantalonilor o sfoară, cu o bucată de plumb la un capăt.

— Hai să vedem ce putem afla, spuse el. Da, într-adevăr, să vedem. Este bun ceaiul?

Grace bău din al lui. Era fierbinte şi puţin acru.

— Perfect, răspunse el.

Branşon bău şi el, din respect.

— Este bun, răspunse.

Harry Frame zâmbi, vizibil încântat.

— Acum…

Îşi puse coatele pe masă, îşi îngropă faţa în mâini ca şi când s-ar fi rugat şi începu să murmure.

Grace evită privirea lui Branşon.

— Hm! spuse Frame pentru el. Hm, hm!

Apoi se îndreptă, ţinu sfoara între degetul arătător şi degetul mare deasupra hărţii şi o lăsă să se legene precum un pendul. Şi strângând buzele de concentrare, balansă sfoara într-un cerc, acoperind harta centimetru cu centimetru.

— Uckfield? întrebă el. Crowborough? Ashdown Forest? Se uită întrebător la cei doi bărbaţi. Amândoi încuviinţară.

Dar Harry Frame dădu din cap.

— Nu, nu mi se arată nimic în zona asta, îmi pare

rău. O să încerc pe altă hartă, la o scară mai mică.

— Suntem destul de siguri că se află în zona asta, Harry, spuse Grace.

Grace dădu din cap hotărât.

— Nu, pendulul nu îmi spune asta. Trebuie să mergem pe o arie mai extinsă.

Grace putea simţi scepticismul lui Branşon arzându-l în spate ca un cuptor. Uitându-se la noua hartă, care arăta toată partea de est şi de vest a Sussex-ului, văzu pendulul făcând un cerc înalt peste Brighton.

— Aici este, murmură Frame.

— În Brighton? Nu prea cred, răspunse Grace.

Frame desfăcu o hartă la scară mai mare, cu străzile oraşului Brighton şi legănă pendulul deasupra acesteia. în câteva momente, începu să descrie nişte cercuri peste zona Kemp Town.

— Da, spuse el. Da, aici este.

De data asta, Grace se uită la Branşon, ca şi cum şi-ar fi împărtăşit gândurile.

— Te înşeli, Harry, spuse el.

— Nu cred, Roy. Aici este omul vostru.

Grace dădu din cap.

— Noi tocmai venim din Kemp Town, am fost să vorbim cu partenerul lui de afaceri. Eşti sigur că nu te înşeli de data asta?

Harry Frame luă brăţara.

— Asta este brăţara lui Michael Harrison?

— Da.

— Atunci, aici este el. Pendulul meu nu greşeşte niciodată.

— Ne poţi da o adresă? întrebă Branşon.

— Nu, nu o adresă, pentru că sunt prea multe case. Dar aici trebuie să căutaţi, aici îl veţi găsi.

38

— Ţicnit nebun, îi spuse Branşon lui Grace în timp ce se depărtau de casa lui Harry Frame.

Grace, pus pe gânduri, nu spuse nimic o perioadă de timp. în sfârşit, ploaia se oprise de vreo oră şi câteva raze

crepusculare străpungeau perdeaua de nori gri care se lăsase deasupra mării.

— Hai să presupunem un moment că are dreptate.

— Hai să bem şi să mâncăm ceva, spuse Branşon. Mi-e foame de mor, aproape că o să cad din picioare.

Ceasul arăta ora 20.31.

— Bună idee.

Glenn îşi sună soţia pe telefonul mobil. Grace ascultă doar sfârşitul conversaţiei, care părea încinsă şi care se termină în momentul în care Branşon închise telefonul, la mijlocul frazei.

— E tare supărată.

Grace îi zâmbi înţelegător. Ştia prea multe ca să facă vreo remarcă asupra situaţiei familiale a unei persoane.

Câteva minute mai târziu, intrară într-un bar numit *Badger3s Rest* şi Grace, cu un pahar mare de whisky în faţă, remarcă faptul că partenerul său bea pe nerăsuflate o bere, deşi conducea.

— Am intrat în poliţie, spuse el, ca să am o slujbă de care copiii mei să fie mândri. Căcat. Cel puţin la început, mai aveam viaţă personală. Ajungeam să îi fac baie lui Sammy, să îl bag în pat şi aveam şi timp să îi citesc o poveste înainte de a pleca la serviciu. Ştii ce mi-a spus Ari?

— Ce? întrebă Grace uitându-se la meniu.

— Mi-a spus că Sammy şi Remi plâng pentru că le-am promis că mă duc acasă în seara asta să le citesc o poveste.

— Atunci, du-te acasă, spuse Grace, fără să mintă.

Branşon termină halba şi mai comandă una.

— Nu pot să fac asta, ştii prea bine. Asta nu e o slujbă cu program de la 9 la 17. Nu pot să plec de la serviciu ca un căcăcios de funcţionar public şi să îmi bag picioarele pentru că mâine este sâmbătă. Le datorez asta lui Ashley Harper şi lui Michael Harrison. Nu crezi?

— Trebuie să înveţi şi când să renunţi, spuse Grace.

— O, da? Şi când, mai exact, trebuie să renunţ?

Grace îşi termină paharul de whisky. Era bun. întâi senzaţia de arsură pe gât, apoi în stomac. îi dădu paharul

barmanului, comandă încă unul dublu, apoi puse o bancnotă de douăzeci de lire pe tejghea şi ceru mărunt în schimb, pentru a-şi putea lua un pachet de ţigări. Nu mai fumase de câteva zile, dar dorinţa de a face acest lucru era prea puternică.

Luă din automat un pachet de ţigări Silk Cut. Desfăcu pachetul şi ceru barmanului nişte chibrituri. Apoi aprinse ţigara şi trase fumul adânc, cu plăcere până în plămâni. Plăcerea mergea mai departe de perfecţiune.

— Credeam că te-ai lăsat, spuse Branşon.

— M-am lăsat.

Barmanul îi aduse băutura şi cei doi ciocniră paharele.

— Tu nu ai viaţă personală, iar eu mi-o distrug pe a mea. Bine aţi venit în poliţie!

Branşon dădu din cap.

— Prietenul tău, Harry Frame, e un tip tare deosebit. Ce ciudat!

— Îţi aduci aminte de Abigail Matthews?

— Puştoaica aia de acum doi ani? Avea opt ani, nu? — Da.

— A fost răpită când a ieşit din casa părinţilor. Ai găsit-o într-un coş dintr-un hangar al aeroportului Gatwick.

— Nigeriană. Fusese vândută unui proxenet din Olanda.

— A fost o muncă de detectiv extraordinară atunci. Nu de asta ai fost promovat?

— A fost. Doar că nu am spus nimănui cum am găsit-o. Acum nu mai vorbea Roy Grace, ci whisky-ul pe care îl băuse. Nu am spus nimănui, pentru că…

— Pentru că?

— Pentru că nu a fost o muncă de detectiv extraordinară, Glenn, de aia. Harry Frame a găsit-o, cu pendulul. Da?

Branşon tăcu câteva momente.

— Deci, de asta crezi tu în el.

— A avut dreptate şi în alte cazuri. Dar nu vorbesc în gura mare despre el. Lui Alison Vopser şi prietenilor ei nu

le place nimic ce iese din tipare. Dacă vrei să ai o carieră în poliţie, trebuie să se vadă că joci conform regulilor. Aşa trebuie să se vadă, da? Nu este neapărat nevoie să joci după ele, ci doar să îi laşi să creadă că aşa faci. Goli al doilea pahar mult mai repede decât intenţionase. Să luăm ceva de mâncare, spuse el.

Branşon comandă scoici. Grace alese o mâncare total nesănătoasă, o friptură cu grăsime, două ouă ochiuri şi cartofi prăjiţi. Apoi îşi aprinse altă ţigară şi comandă încă un rând de băuturi.

— Deci, ce facem mai departe, bătrâne înţelept?

Grace se uită ciudat la Branşon.

— Am putea fi terminaţi, spuse el.

— Asta nu ne va ajuta să îl descoperim pe Michael Harrison, nu? Dar acum este ora… — Grace se uită la ceas – 21, vineri. în afară de a ne avânta în pădurea Ashdown cu o lopată şi o lanternă, nu prea văd ce am mai putea face.

— Trebuie să fie ceva ce trecem noi cu vederea.

— Întotdeauna este ceva, Glenn. Ceea ce nu înţeleg mulţi oameni este că şansa este foarte importantă în meseria asta.

— Adică norocul?

— Ştii gluma aia veche cu jucătorul de golf?

— Nu, care este?

— Jucătorul de golf spune: „Ce ciudat! Cu cât exersez mai mult, cu atât mai norocos devin”.

Branşon râse.

— Atunci, poate că nu am exersat suficient.

— Cred că am exersat destul. Mâine este ziua cea mare. Dacă domnul Michael Harrison face gluma glumelor, atunci mâine este ziua adevărului.

— Şi dacă nu?

— Atunci trecem la planul B.

— Care este planul B?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Grace se uită la Branşon peste pahar. Momentan, sunt doar partenerul tău la masa de prânz. Mai ţii minte de masa de prânz?

Ashley, îmbrăcată într-un halat alb, stătea în pat şi se uita la televizorul cu plasmă la un episod din *Sex în the City*, când sună telefonul. Sări rapid în picioare, aproape vărsând paharul de vin Sauvignon Blanc pe care îl ţinea în mână. Ceasul arăta ora 23.18. Era târziu.

Răspunse cu o voce agitată, cu respiraţia aproape tăiată.

— Da? Alo?

— Ashley? Sper că nu te-am trezit, dragă?

Ashley puse paharul cu vin pe măsuţa de lângă pat, luă telecomanda şi opri sonorul televizorului. Era Gill Harrison, mama lui Michael.

— Nu, spuse ea. Deloc. Nu pot dormi. Nu am mai închis ochii de marţi. O să iau nişte pastile recomandate de doctor, care cică o să mă bage în pat. Pe fundal, Ashley îl auzea lătrând pe Bobo, căţelul *shih-tzu* al lui Gill.

— Ashley, aş vrea să te mai gândeşti, pentru că eu cred că ar trebui să anulezi recepţia de mâine.

Ashley trase aer în piept.

— Gill, am discutat despre asta şi ieri, şi astăzi. Nu vom lua niciun ban înapoi dacă anulăm nunta atât de târziu; trebuie să vină oameni de peste tot, cum este unchiul meu din Canada care mă va conduce la altar.

— E un om simpatic, spuse Gill. Săracul om, să bată atâta drum.

— Suntem înnebuniţi unul după celălalt, răspunse Ashley. Şi-a luat toată săptămâna liber, doar ca să poată fi aici la repetiţia de luni.

— Unde stă?

— În Londra, la Lanesborough. întotdeauna stă în cele mai bune locuri. Făcu o pauză de o clipă. Bineînţeles, i-am spus ce s-a întâmplat, dar a zis că ar fi venit oricum ca să mă sprijine. Am reuşit să le conving pe patru dintre prietenele mele din Canada să nu vină, la fel şi pe nişte prieteni din Londra; telefonul sună fără încetare de două zile încoace.

— La fel şi aici.

— Problema este că Michael a invitat prieteni şi

colegi din toată Anglia şi de pe continent. Am încercat să contactez cât mai mulţi posibil şi la fel şi Mark, dar trebuie să avem grijă de cei care totuşi vor veni. Şi încă mai cred că va sosi şi Michael.

— Nu cred, iubito, nu acum.

— Gill, Michael le-a făcut tot felul de feste prietenilor lui când aceştia s-au căsătorit. Din cauza asta, doi dintre ei au ajuns la biserică {u doar câteva minute înainte de începerea nunţii. Michael ar putea fi undeva, încuiat sau legat, fără să ştie nimic din ce s-a întâmplat. Probabil că încă plănuieşte, sau cel puţin încearcă, să ajungă.

— Eşti o fată frumoasă şi o persoană foarte drăguţă. Va fi groaznic pentru tine să te duci la biserică şi el să nu apară. Trebuie să accepţi că i s-a întâmplat ceva. Draga mea, patru oameni au murit. Dacă este în regulă, Michael sigur a auzit ştirea.

Ashley oftă, apoi începu să sughiţe. Pentru câteva momente începu să plângă necontrolat, ştergându-şi ochii cu un şerveţel luat dintr-o cutie de pe noptieră. Apoi, oftând adânc, spuse:

— Încerc din greu, dar nu fac faţă. Doar mă rog ca el să apară; de fiecare dată când sună telefonul mă gândesc că este el/că râde şi îmi explică ce glumă proastă a făcut.

— Michael e un băiat bun, spuse Gill. Nu a fost niciodată rău, iar asta ar fi o cruzime. Nu ar fi făcut aşa ceva, nu e stilul lui.

Urmă o tăcere lungă pe care Ashley o sparse.

— Tu eşti bine?

— În afara faptului că sunt extrem de îngrijorată pentru Michael, da, sunt bine. Sunt cu Carly.

— A sosit?

— Da, a venit din Australia acum câteva ore. Cred că mâine o să fie puţin ameţită din cauza zborului.

— Ar trebui să vin să o salut. Ashley tăcu un moment, înţelegi ce vreau să spun? Toţi oamenii ăştia sosiţi din toate locurile; ar trebui măcar să fim la biserică să îi întâmpinăm şi să le oferim ceva de mâncare. Ţi-ai putea imagina să nu fim acolo şi Michael să apară?

— Ar înţelege că ai anulat nunta din respect pentru băieţii care au murit.

Plângând şi mai tare, Ashley spuse:

— Te rog, Gill, te rog. Hai să mergem la biserică şi vedem ce se va întâmpla.

— Atunci ia pastila aia şi mergi la culcare, dragă.

— Te sun mâine dimineaţă.

— Da, mă voi trezi de dimineaţă.

— Mulţumesc pentru telefon.

— Noapte bună.

— Noapte bună, răspunse Ashley.

Puse receptorul la loc, plină de energie, se trânti pe pat, cu sânii ieşindu-i din halat şi se uită la Mark, care stătea dezbrăcat în pat.

— Ce vacă, habar nu are de nimic! Faţa i se întinse într-un rânjet, plină de încântare. Nicio idee!

Îşi puse mâinile în jurul lui Mark, îl strânse în braţe şi îl sărută cu pasiune, mai întâi pe buze, ca pe urmă să coboare încet, cât mai erotic cu putinţă, peste tot corpul.

40

Transpira sub pled. Era prea cald, mult prea cald şi apa îi trecuse peste cap, iar el abia mai putea să respire. Şiroaie de apă îi curgeau peste faţă, peste mâini, peste picioare, peste şale. Dădu pledul la o parte, se ridică, simţi că dă cu capul de ceva şi se lăsă din nou jos.

Pac.

O, Doamne!

Apa clipocea în jurul lui. Şi simţea ca şi cum ar fi intrat şi în el, ca şi cum sângele din vene era înlocuit cu apa în care zăcea. Exista un cuvânt pentru asta. Un cuvânt care îi stătea pe limbă, dar care îi scăpa de fiecare dată când i se părea că l-a găsit. „Precum săpunul în cadă”, se gândi el.

Acum era frig. în urmă cu câteva secunde îi era prea cald, iar acum îi era frig. Atât de frig! îi clănţăneau dinţii. Capul îi plesnea. „Mă duc să verific dacă este vreun paracetamol în dulapul din baie”, spuse el. Apoi răspunse tăcerii care îl înconjura: „Nu stau mult. Dau doar o fugă

până la farmacie”.

Senzaţia de foame îi dispăruse de ceva vreme, dar acum revenise şi mai puternică. Stomacul îl ardea ca şi cum sucul gastric cerea impcrios ceva. îşi simţea gura uscată. încercă să bea apă cu ajutorul mâinii, dar, deşi îi era foarte sete, totul însemna un efort.

Osmoză!

— Osmoză! Plin de elan, ţipă din toate puterile, repetând cuvântul de mai multe ori. Osmoză! Te-am găsit! Osmoză!

Şi dintr-odată i s-a făcut cald din nou. Transpira.

— Cineva să închidă aerul condiţionat, ţipă el în întuneric. Pentru numele lui Dumnezeu, fierbem toţi aici; ce credeţi, că suntem raci?

Începu să râdă de propria remarcă. Apoi, chiar deasupra lui, capacul sicriului începu să se deschidă. încet, fără zgomot, până când putu să vadă cerul întunecat, străbătut de stele. O rază de lumină cu fire de praf în ea străluci dinspre el şi îşi dădu seama că toate stelele erau proiectate de lumină. Cerul era un ecran! apoi văzu o faţă aplecată peste raza de lumină şi peste firele de praf. Ashley. Era ca şi cum s-ar fi uitat la ea de pe fundul unei piscine, iar ea se apleca asupra lui.

Apoi văzu o altă faţă, mama lui. Apoi Carly, sora lui mai mică. Apoi tatăl lui, în costumul maro, cămaşa crem şi cravata roşie, de mătase, aşa cum şi-l amintea Michael. Nu înţelegea cum era posibil ca tatăl său să fie în piscină şi hainele să-i fie uscate.

— O să mori, fiule, spuse Tom Harrison. O să fii alături de noi în curând.

— Nu cred că sunt pregătit pentru asta, tata.

Tatăl său zâmbi crispat.

— Tocmai asta e chestia, fiule. Cine este pregătit?

— Am găsit cuvântul pe care îl căutam, răspunse Michael. Osmoză.

— E un cuvânt bun, fiule.

— Tu ce faci, tată?

— Sunt o grămadă de lucruri bune aici, fiule. Afaceri

de milioane. E mult mai bine. Nu mai trebuie să te ascunzi după deget cu banii în Insulele Cayman. Ce câştigi este al tău, îţi place cum sună asta?

— Da, tată.

Doar că acum nu mai vorbea cu tatăl său, ci cu preotul Somping, un bărbat scund, arogant, de aproape şaizeci de ani, cu părul gri, ondulat şi cu o barbă care ascundea numai parţial aspectul înroşit al obrajilor săi; obraji înroşiţi nu de viaţa sănătoasă dusă în natură, ci de vinişoarele sparte din cauza băuturii.

— Vei întârzia, Michael, dacă nu ieşi de aici. îţi dai seama că dacă nu ajungi la biserică înainte de apus, conform legii, nu te mai pot căsători?

— Nu ştiam, nu…

Întinse mâna spre preot, ca să îl apuce de mână, dar se lovi de lemnul tare şi de nepătruns.

Întuneric.

Clipocitul apei.

Apoi remarcă ceva. Verifică {u mâinile şi observă că apa nu mai era până la obraji, ci scăzuse până la nivelul gâtului.

— Port apa ca pe o cravată, spuse el. Oare se poate chestia asta?

Apoi îl apucă din nou tremuratul; îşi strânse mâinile cu coatele lipite de coaste; picioarele îi zvâcniră, iar respiraţia îi deveni din ce în ce mai rapidă, până când intră în stare de şoc.

„Voi muri. O să mor aici, singur, în ziua nunţii mele. Spiritele vin după mine aici, în cutie şi…”

Îşi acoperi faţa cu mâinile tremurându-i. Nu îşi mai aducea aminte când fusese ultima oară când se rugase; cândva, cu mult timp înainte de a muri tatăl său. Moartea lui Tom Harrison fusese pentru el ultima confirmare că Dumnezeu nu există. Dar acum cuvintele Domnului îi veneau în minte şi el le murmura cu capul în mâini, ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzit.

Un sunet îi atrase atenţia. Apoi auzi nişte murmure şi muzică. Urmate de o voce:

— Bună dimineaţa, fani ai sporturilor, aici e Radio WNEB Buffalo cu cele mai noi veşti din sport, ştiri şi prognoza meteo din această dimineaţă ploioasă de sâmbătă. Ieri seară în meciul…

Disperat, Michael bâjbâi după staţia de emisie. O scăpă pe piept, apoi în apă.

— La dracuz! La dracuz!

O scoase din apă, o scuturã cât de bine îi stătea în putere, găsi butonul pentru vorbit şi îl apăsă.

— Davey? Davey, tu eşti?

Urmă alt zgomot ca un sâsâit şi o pocnitură.

— Da, tipule! Tu, tipul cu prietenii din accidentul de marţi, nu-i aşa?

— Da.

— Salut, îmi pare bine să te aud din nou!

— Davey, am nevoie să faci ceva pentru mine. Apoi, o să poţi face un anunţ important la postul tău de radio.

— Asta depinde de ce priorităţi sunt pe ziua de azi, spuse Davey bătând în retragere.

— Bine. Michael simţea nevoia să îl plesnească. Am nevoie fie să aduci pe cineva cu care să vorbesc la telefon prin staţia de emisie, fie ca tu şi tatăl tău să veniţi să mă salvaţi.

— Cred că asta depinde dacă eşti în zona pe care o acoperim noi, înţelegi ce vreau să spun?

— Ştiu, Davey, ştiu exact ce vrei să spui.

41

Mai târziu, zăcând goi în pat cu o mulţime de lumânări parfumate, aprinse, în jurul lor, ascultând o melodie a lui Norah Jones la radio, Ashley aprinse o ţigară pe care o puse apoi între buzele lui Mark. El trase adânc în piept.

— Gill are dreptate, spuse el. Nu cred că ar trebui să te duci la biserică, aşa cum în mod categoric nu ar trebui să faci nici petrecerea.

Ashley dădu din cap hotărât.

— În mod cert trebuie să o facem. Nu vezi? Se opri să tragă din ţigară, apoi suflă fumul încet, cu plăcere, către

tavan. Toată lumea mă va vedea ca pe o sărmană mireasă abandonată şi le va părea rău pentru mine.

— Nu cred că sunt de acord; chestia asta ar putea să se întoarcă împotriva ta.

— Cum?

— Păi, ar putea crede că eşti insensibilă dacă tot insişti să mergi mai departe, că nu îi respecţi pe Pete, Luke, Josh şi Robbo. Toată lumea trebuie să aibă impresia că ne pasă de ei.

— Şi tu, şi eu am ţinut legătura cu familiile lor. Le-am scris amândoi scrisori, facem tot ce trebuie. Dar am tot vorbit despre nuntă în ultimele trei zile. Mergem mai departe! Oricum ar fi, tot trebuie să plătim pentru organizarea petrecerii, aşa că putem să avem grijă de cei care vin. Probabil că nu vor fi mulţi. Măcar atât să facem.

Mark luă ţigara de la ea, trase un fum şi inhală adânc.

— Ashley, oamenii vor înţelege. în ultimele trei zile, m-ai tot bătut la cap cu ce crezi tu şi nu m-ai ascultat şi pe mine. Cred că facem o mare greşeală.

— Ai încredere în mine, spuse Ashley. Se uită la el cu răutate. Nu mă lăsa baltă chiar acum.

— Doamne, nu te las baltă, doar…

— Vrei să te retragi?

— Nu e vorba că mă retrag. Hai, partenere, ţine-te tare!

— Mă ţin.

Se alintă de-a lungul corpului lui, adâncindu-şi faţa în părul lui pubian, cu penisul moale lipindu-i-se de obraz.

— Nu asta numesc eu tare, spuse ea, răutăcioasă.

42

Grace îşi începu dimineaţa de sâmbătă aşa cum îi plăcea, cu o alergare de şase kilometri pe malul mării, între Brighton şi Hove. Din nou, astăzi ploua tare, dar nu avea nicio importanţă; purta o şapcă de baseball cu cozorocul tras bine ca să îi acopere faţa, un trening lejer şi pantofi sport Nike nou-nouţi. Alerga cu viteză şi uită rapid de ploaie, de toate grijile. Respira adânc, pas cu pas, având

în cap, dintr-un motiv oarecare, melodia *Signed, Sealed and Delivered* a lui Stevie Wonder.

În timp ce trecea pe lângă un bătrân îmbrăcat cu un impermeabil, care îşi plimba căţelul în lesă, murmură cuvintele cântecului, apoi fu întrecut de doi biciclişti îmbrăcaţi în haine din material sintetic. Era vremea refluxului. Pe malul mării, câţiva pescari căutau râme pentru momeală.

Cu gust de sare pe buze, alergă de-a lungul coastei, apoi pe lângă rămăşiţele de la West Pier, apoi în jos spre plaja unde pescarii îşi lăsaseră bărcile, ancorate suficient de departe încât să nu le ia fluxul. Citi câteva din numele bărcilor: *Daisy Lee*, *Belle of Brighton*, *Sammy*. în timp ce trecea pe lângă cafenelele încă închise, simţea mirosul de vopsea, de smoală şi de peşte putrezit. Apoi trecu pe lângă galeriile de artă, pe lângă un club de surf, un loc pentru bărci construit în spatele un zid de beton, o piscină, pe sub grinzile de metal ale Palatului Pier, unde cu şaptesprezece ani în urmă el şi Sandy se sărutaseră pentru prima oară. Merse mai departe, puţin cam obosit, dar hotărât să ajungă pe stâncile din Black Rock înainte de a se întoarce.

Telefonul îl anunţă că are un mesaj.

Se opri, îl scoase din buzunar şi se uită la ecran.

Nu poţi amăgi o fată aşa, *Armăsarule*. *Claudine XX*.

„Iisuse! Lasă-mă în pace. Ţi-ai petrecut o seară întreagă certându-mă că sunt poliţist şi acum mă scoţi din minţi”. Până acum, singura lui întâlnire de pe Internet nu mergea prea bine. Erau toate precum Claudine? „Pleacă şi lasă-mă în pace! Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, dar am hotărât că sunt homosexual”.

Până la urmă se hotărî să îi trimită un mesaj când se va întoarce. Putea să facă figura celui înfrânt: „Îmi pare rău, nu sunt pregătit pentru o relaţie”.

Cu mintea relaxată se întoarse către slujbă, către muntele de hârtii care părea că creşte şi tot creşte. Reţeaua nigeriană care făcea trafic cu femei tinere; procesul lui Suresh Hossain; vechiul caz al lui Thomas Lytle; şi acum, dispariţia lui Michael Harrison.

Asta chiar îl enerva. Mai ales că în timpul nopţii se trezise cu un lucru în minte, iar acum acesta îi tot dădea bătaie de cap. Ajunse la stânci, le ocoli şi trecu printr-o zonă de pontoane, hoteluri, magazine şi restaurante, de unde mai merse trei kilometri.

Apoi se întoarse, simţind cum îi ard plămânii, cu picioarele tremurându-i din cauza efortului, şi alergă până ajunse aproape de clădirea Van Allen. Urcă de-a lungul coastei, aşteptă să se potolească puţin traficul şi traversă, înaintă de-a lungul străzii de lângă clădirea unde locuia Mark şi se opri în faţa intrării parcării subterane.

Avea noroc. în câteva momente, porţile se deschiseră şi ieşi o maşină Porsche, de culoare albastru-închis, condus de o blondă răpitoare, care purta ochelari de soare, deşi era o zi mohorâtă. Grace intră în parcare până să se închidă porţile. Era bine că nu îl mai ploua.

Respiră aerul uscat, cu iz de benzină, în timp ce trecea pe lângă un Ferrari roşu şi alte maşini de care îşi aducea aminte şi se opri în faţa BMW-ului X_5, strălucitor şi curat.

Se uită la plăcuţa de înmatriculare: W 796 LDY. Apoi se uită în jur, inspectând zona. Era goală. Se apropie de maşină, îngenunche lângă roata din faţă, apoi se lăsă pe spate şi se băgă sub maşină, chiar lângă spaţiul de deasupra roţii. Locul era plin de noroi.

Îşi scoase batista din buzunar, o ţinu întinsă în mâna stângă, apoi cu mâna dreaptă zgârie noroiul uscat până când câteva bucăţele căzură în batistă.

Cu grijă, o strânse şi o înnodă, apoi o puse la loc în buzunar. Se ridică, merse până la intrarea în parcare şi îşi trecu mâna prin dreptul razei cu infraroşu. După câteva minute, poarta se deschise cu un zgomot puternic.

Ieşi din parcare, verifică traficul în ambele părţi, apoi îşi reluă alergarea până acasă.

43

La ora 9.30, după ce făcuse un duş și îşi luase micul dejun, alcătuit din omletă şi roşii prăjite, hrană sănătoasă pe care o mânca acasă pentru a contracara toate

preambalatele pe care le consuma în timpul serviciului şi alături de care bea cantităţi mari de apă minerală, Grace se delectă citind ziarul *Daily Mail*, apoi începu să saliveze când văzu noul *drive test* făcut pentru Aston Martin de revista *Autocar*. Apoi merse în biroul pe care şi-l amenajase într-o cameră micuţă care dădea spre grădina din ce în ce mai neîngrijită a casei lui, şi spre cele ale vecinilor, extrem de curate. Se aşeză la birou, în faţa calculatorului şi formă numărul de telefon de acasă al lui Glenn Branşon. Batista cu bucăţile de pământ de pe maşina lui Mark Warren erau puse pe birou, într-o punguţă de plastic.

La telefon răspunse soţia lui Branşon, Ari. Deşi se înţelesese perfect cu Glenn din prima zi în care se întâlniseră, i se părea că era destul de greu să se înţeleagă cu Ari. Era adesea neprietenoasă cu el, ca şi când ar fi suspectat faptul că, pentru că era singur, ar încerca să îl atragă pe soţul ei pe drumuri greşite.

De-a lungul anilor, Grace încercase din greu să se împrietenească, aducându-le copiilor cadouri de ziua lor, iar ei oferindu-i flori de fiecare dată când fusese invitat la masă. Erau momente când simţea că situaţia se îmbunătăţea, dar dimineaţa aceasta nu era unul dintre ele. Nu părea încântată să îl audă.

— Bună, Roy, spuse ea politicos, vrei să vorbeşti cu Glenn?

„Nu, de fapt vreau să vorbesc cu omul de pe lună”, aproape că spuse el, dar se abţinu. în loc de asta, întrebă şovăind:

— Este pe acolo?

— Ne cam grăbim, spuse ea. în telefon se auzea un copil ţipând. Apoi Ari: „Sammy! Dă-i jucăria surorii tale, tu te-ai jucat cu ea!” Apoi ţipătul deveni şi mai puternic, în final, Branşon veni la telefon.

— Salut, bătrâne înţelept, te-ai trezit devreme.

— Foarte amuzant. Ce ai spus că facem astăzi?

— E ziua surorii lui Ari. Face treizeci de ani şi dă o petrecere în Solihull. Se pare că am de ales: să îl salvez pe

Michael Harrison sau să îmi salvez căsnicia. Tu ce ai alege?

— Salvează-ţi căsnicia. Şi mulţumeşte-i prietenului tău bătrân şi fără viaţă personală care poate să îşi petreacă sfârşitul de săptămână făcând treaba în locul tău.

— Îţi sunt recunoscător. Ce faci?

— Mă duc la o nuntă.

— Eşti atât de romantic! Ţi-ai pus pălărie, pantofi de lac? Eşti aranjat?

— Ţi-a spus cineva vreodată ce jigodie eşti?

— Nevasta pe care aproape că nu o mai am.

Grace simţi un junghi de durere. Ştia că Glenn nu voia să spună nimic rău, dar cuvintele îl dureau. în fiecare noapte, chiar dacă era târziu şi chiar dacă însemna că se ceartă, Glenn avea nişte copii iubitori şi o soţie frumoasă, care îl aştepta în pat, la care să se ducă. Oamenii care aveau toate astea erau incapabili să înţeleagă ce însemna să trăieşti singur.

Singurătate.

Singurătatea putea fi tare urâtă.

Era foarte urâtă.

Grace era obosit de atâta singurătate, dar nu ştia ce să facă în privinţa asta. Dacă şi-ar găsi pe cineva? Să se îndrăgostească tare de tot de o femeie şi apoi să apară Sandy? Ce ar face atunci?

În adâncul minţii ştia că Sandy nu se va întoarce niciodată, dar o parte din sufletul său refuza să accepte acest lucru. Era ca un disc vechi care s-a blocat şi repetă acelaşi sunet. O dată sau de două ori pe an, când era foarte deprimat, mergea la un medium încercând să ia legătura cu ea, sau cel puţin să afle nişte indicii care să-l lămurească ce se întâmplase. Dar Sandy nu apărea, rămânând numai o figură pe rolfilm.

Îi ură lui Branşon un sfârşit de săptămână plăcut, invidios pe viaţa lui, pe soţia cicălitoare, pe copiii minunaţi, pe normalitatea lui afurisită. Spălă vasele, uitându-se pe fereastra de la bucătărie la Noreen Grinstead, vecina de peste drum, care, îmbrăcată într-un

costum din material sintetic maro, capot, mănuşi galbene din cauciuc şi o pălărie de plastic care să o protejeze de ploaie, îşi spăla preocupată Nissanul. O pisică [u alb şi negru traversă strada. La emisiunea de la radio era intervievată o femeie ai cărei părinţi nu îşi spuseseră o vorbă toată copilăria ei.

Cei nouăsprezece ani în poliţie îl învăţaseră să nu subestimeze firea ciudată a speciei umane. Dar nu trecea zi să nu i se pare că aceasta devine din ce în ce mai ciudată.

Se întoarse în birou, sună la Poliţia din Brighton şi întrebă dacă venise cineva de la criminalistică. Câteva minute mai târziu i se făcu legătura cu Joe Tindall, pe care îl respecta foarte mult.

Tindall era o persoană meticuloasă, foarte muncitoare şi plină de resurse. Scund, slab, cu ochelari, cu părul rar, ar fi putut trece drept un profesor nebun de la Central Casting. înainte de a intra în poliţie, Tindall lucrase câţiva ani ca arheolog la British Museum. împreună cu el, Grace lucra la cazul lui Tommy Lytle.

— Bună, Joe! spuse Grace. Lucrezi în weekend?

— Bună! Trebuie să fac testele balistice în cazul atacului de la magazinul de bijuterii, toţi ceilalţi au renunţat. Şi mai lucrez la cazul de înjunghiere de miercuri, mersi de întrebare.

Grace îşi aduse aminte că cineva fusese înjunghiat mortal în Brighton, miercuri noaptea. Nu se ştia încă dacă fusese vorba de un furt sau de o ceartă între doi iubiţi homosexuali.

— Joe, am nevoie de puţin ajutor. Am o mostră de pământ pe care am luat-o de pe o maşină suspectă. Cum pot afla, foarte rapid, din ce parte a Sussex-ului este pământul? Cât de exact poate spune cineva lucrul acesta?

— Cât de exact îţi trebuie?

— Câţiva metri pătraţi.

— Foarte amuzant, Roy.

— Nu zâmbesc.

— Ai o mostră din zona suspectă? Pot să fac teste şi

să văd dacă se potrivesc. Avem mai multe tipuri de sol în Sussex.

— Zona de cercetat este în Ashdown Forest.

— Acolo pământul este alcătuit predominant din nisip şi argilă. Putem să luăm mostre de fosile, seminţe, polen, exeremente de animale, plante, apă, tot soiul de lucruri. Cât de exact mai vrei să fii?

— Câţiva metri pătraţi.

— Trebuie să te mulţumeşti cu mai mult de atât. Sunt zone care se potrivesc cu solul din Ashdown Forest în toată Anglia.

— Cât de mult ţi-ar lua să găseşti o potrivire fără să ai mostra din zona respectivă?

— Vorbeşti aici de săptămâni. Asta în condiţiile în care ai o echipă uriaşă şi un buget al dracului de mare.

— Dar ai putea să o faci?

— Dacă îmi dai resurse nelimitate şi destul timp, îţi pot spune o zonă aproximativă, pe o arie mai restrânsă.

— Cât de restrânsă?

— Depinde. Cred că aproximativ câteva sute de metri pătraţi.

— Bine, mulţumesc. Trebuie să îţi aduc ceva, mai stai la birou?

— Toată ziua, Roy.

44

O oră mai târziu, îmbrăcat într-un costum albastru, cămaşă albă şi cravată lucioasă, Grace mergea cu maşina prin zona industrială din Brighton, Hollinbury, care se întindea în afara oraşului. Trecu pe lângă un magazin, apoi pe lângă un depozit urât construit în anii ⁄50, apoi, când ajunse la sediul Poliţiei din Sussex, situat într-o clădire Art-Deco, încetini.

Clădirea, construită iniţial pentru a adăposti o fabrică, fusese cumpărată de poliţie cu câţiva ani în urmă şi transformată. Dacă nu ar fi fost inscripţia poliţiei din faţă, trecătorii ar fi putut-o confunda cu un hotel cochet, la modă. Văruită în alb, cu o terasă care o înconjura pe toată lungimea, abia după ce treceai de paza de la intrare şi

mergeai prin parcarea plină cu maşini de poliţie şi înconjurată de garduri de metal, devenea mai puţin strălucitoare.

Grace parcă între o maşină de teren şi o dubă, amândouă ale poliţiei, merse până la intrarea din spate, trecu legitimaţia de serviciu prin faţa unui tablou electric de siguranţă pentru a i se deschide uşa şi intră în clădire. Arătă legitimaţia ofiţerului de la intrare şi urcă scările acoperite cu mochetă, trecând pe lângă mai multe panouri pe care erau expuse două modele de bastoane de poliţie şi fotografii ale personalului-cheie care lucra în clădire.

Îi ştia pe toţi cei din fotografii: Ian Steel şi Verity Smart, de la secţia de investigaţii speciale, David Davidson, de la public relaţions, Will Graham şi Christopher Derricott, de la departamentul de logistică, James Simpson, de la departamentul operaţional, Terrina Clifton Moore, din cadrul departamentului de restabilire a legăturilor familiale, precum şi alţi doisprezece colegi.

Apoi trecu printr-un spaţiu larg, deschis, înţesat de mese, foarte puţine ocupate astăzi, şi mărginit de o parte şi de alta de camere de birou cu numele celor care le ocupau, cu insigna poliţiei pe uşi.

Trecu pe lângă biroul mare al detectivului-şef Gary Weston, care era şeful Poliţiei din Sussex. Ajunse la altă uş –, îşi trecu din nou legitimaţia prin faţa tabloului electric şi intră pe un coridor lung, vopsit în crem şi cu panouri roşii de o parte şi de alta, pe care erau trecute procedurile de detectare a unei crime. Una dintre proceduri era numită „Diagramă – Posibile motive comune”, alta „Model de investigare a unei crime”, alta „Evaluarea la scena crimei”.

Locul îi dădea senzaţia unei vieţi trăite la maximum, ceea ce îi plăcea. Mare parte din cariera sa şi-o petrecuse în clădiri vechi, urâte, care semănau cu nişte cuşti pentru iepuri. Era plăcut să vadă că draga lui poliţie, căreia îi dedicase viaţa, intra cu adevărat în secolul XXI. Deşi clădirea avea un defect de care toată lumea se plângea: nu avea cantină.

Merse mai departe, pe lângă multe uşi, marcate cu

diverse abrevieri. în prima cameră era biroul pentru incidente majore. Urma încăperea în care erau vizionate casetele şi dovezile înregistrate pe bandă, apoi cea în care erau computerele şi biroul în care se ţineau interogatoriile. Apoi, duhoarea îl izbi, la început mai puţin, dar din ce în ce mai puternică, pe măsură ce înainta.

Era mirosul puternic, aspru, de cadavru intrat în putrefacţie, care îi întorcea stomacul pe dos şi care îi devenise atât de familiar de-a lungul anilor. Mult prea familiar. Nu mai era altă duhoare la fel; te înconjura ca o ceaţă invizibilă, pătrunzând în pori, în nas, în plămâni şi în stomac, în fire de păr şi în haine, astfel încât plecai cu ea după tine şi continuai să o simţi ore întregi.

În timp ce deschidea uşa camerei mici şi învechite, folosite pentru a reconstitui crimele, văzu de unde venea duhoarea: studioul fotografic era în acţiune. O cămaşă cu model înflorat, întoarsă pe dos şi pătată cu mult sânge, era aşezată pe masă, pe o bucată de hârtie maro, în raza unor lumini strălucitoare. Lângă ea, în nişte pungi de plastic, remarcă o pereche de pantaloni şi una de pantofi.

Grace intră în cameră şi observă un bărbat, îmbrăcat într-un halat alb şi pe care nu îl recunoscu din primul moment, uitându-se concentrat printr-un aparat marca Hasselblad montat pe un trepied. Apoi îşi aminti că Joe Tindall făcuse unele schimbări de când nu îl mai văzuse, în urmă cu câteva luni. Coafura de profesor nebun şi ochelarii groşi de vedere dispăruseră. Acum era complet ras în cap, o dungă subţire de păr mergea de la mijlocul buzei inferioare către mijlocul bărbiei şi avea ochelari rectangulari cu lentile speciale, foarte la modă. Arăta mai mult ca o persoană publică decât ca un cercetător.

— O nouă femeie în viaţa ta? întrebă Grace ca un salut.

Tindall se uită la el surprins.

— Roy, ce bine îmi pare să te văd! De fapt, da, am. Cine ţi-a spus?

Grace râânji, se uită la el mai atent, aproape aşteptându-se să vadă şi o verighetă.

— E tânără?

— Da, de unde ştii?

Grace rânji din nou, uitându-se la noua freză şi la ochelarii moderni.

— Te menţine tânăr, nu-i aşa?

Tindall înţelese şi zâmbi timid.

— Roy, tipa asta o să mă omoare. De trei ori în fiecare noapte.

— Încerci de trei ori pe noapte sau chiar îţi iese?

— Hai, cară-te! Se uită la Grace din cap până-n picioare. Şi tu arăţi foarte bine pentru o zi de sâmbătă. Ai cumva o întâlnire fierbinte?

— O nuntă, de fapt.

— Felicitări, cine e norocoasa?

— Am sentimentul că nu e chiar aşa de norocoasă, răspunse Grace, punând pe masă, lângă cămaşă, punga de plastic cu pământul pe care îl luase de pe maşina lui Mark Warren. Trebuie să îmi găseşti nişte indicii.

— Întotdeauna vrei să îţi găsesc nişte indicii. Toată lumea vrea asta.

— Asta nu e adevărat, Joe. Ţi-am dat materialul pentru cazul Tommy Lytle şi ţi-am spus că ai tot timpul la dispoziţie. Asta e ceva diferit. E vorba de o persoană dispărută şi în funcţie de cât de repede cercetezi asta depinde dacă trăieşte sau dacă moare.

Joe Tindall ridică punga, se uită cu atenţie la ea şi o scutură.

— Destul de nisipos, spuse el.

— Ce îţi spune lucrul acesta?

— Ai menţionat la telefon zona Ashdown Forest?

— Mda.

— Acesta poate fi tipul de pământ pe care îl găseşti acolo.

— Poate?

— Roy, toată Anglia se află pe pământ nisipos. Există astfel de pământ în Ashdown Forest, dar şi într-un milion de alte locuri.

— Am nevoie de o zonă care să fie de aproximativ doi

metri lungime şi un metru lăţime.

— Sună ca un mormânt.

— Este un mormânt.

Joe Tindall încuviinţă, uitându-se din nou cu atenţie la pământ.

— Vrei ca ɕu să îţi localizez un mormânt în mijlocul zonei Ashdown Forest din punga asta mică de pământ?

— Ai început să te prinzi.

Tindall îşi scoase ochelarii pentru câteva momente, ca şi cum asta i-ar fi clarificat situaţia, apoi îi puse la loc.

— Uite înţelegerea, Roy. Tu localizezi mormântul şi eu fac analiza şi îţi spun dacă terenul se potriveşte sau nu.

— De fapt, eu am nevoie să fie invers.

Tindall ţinu punga de plastic.

— Înţeleg. Cine crezi că sunt eu? David Blaine? Derren Brown? învârt asta în aer şi îmi apare un mormânt în mijlocul unei suprafeţe de zece mii de hectare de pădure?

— Ai o problemă cu asta?

— Da, cam da. Cam am o problemă cu asta.

45

Câteva ore mai târziu, Grace conducea peste un deal abrupt, pe lângă Biserica Tuturor Sfinţilor din Patʃham Village, unde o anumită nuntă fusese programată la ora două în această după-amiază; adică peste exact trei sferturi de oră.

Era tocmai biserica lui preferată din zonă. O biserică parohială clasică, în stil englezesc timpuriu, simplă, lucrată în piatră, fără podoabe, cu un turn mic, cu un vitraliu în spatele altarului şi cu pietre de mormânt vechi de secole în cimitirul din jurul ei.

În timp ce mergea cu maşina, ploaia abundentă se transformase într-o burniţă uşoară. Parcă aproape de intrare, pe un teren cu iarbă aflat chiar în faţa bisericii, de unde putea vedea foarte bine toţi invitaţii. încă nu era niciun semn că venise cineva. Doar câteva bucăţele de confetti pe şoseaua udă, probabil de la o nuntă de dimineaţă.

Urmări cum o femeie în vârstă, acoperită cu o pelerină de ploaie lasă coşul de cumpărături pe trotuar şi se opreşte pentru a schimba câteva cuvinte cu un bărbat imens, îmbrăcat în hanorac şi cu un căţel mic în lesă, care mergea în direcţia opusă. Câinele ridică piciorul lângă un felinar.

Un Ford Focus parcă şi din el coborî un bărbat cu două camere atârnate în jurul gâtului. Grace îl observă şi se întrebă dacă era fotograful oficial al nunţii sau era de la presă. Câteva momente mai târziu, în spatele lui parcă o maşină Vauxhall maro, din care ieşi un bărbat tânăr, îmbrăcat cu un hanorac şi ducând cu el un carneţel pentru notiţe, cum aveau toţi reporterii. Cei doi bărbaţi se salutară şi începură să discute, uitându-se în jur şi aşteptând.

După zece minute, Grace văzu un BMW argintiu care parcă. Din cauza geamurilor şi a ploii, nu îşi dădea seama cine era înăuntru, însă recunoscu imediat numărul de înmatriculare al lui Mark Warren. Câteva momente mai târziu, Mark, îmbrăcat într-o haină de ploaie închisă la culoare, sări din maşină şi se grăbi să meargă pe aleea care ducea la biserică. Dispăru înăuntru, apoi imediat se întoarse şi se grăbi către maşină.

Sosi un taxi şi un bărbat înalt, distins, cu părul sur, îmbrăcat într-un costum de zi cu o garoafă roşie la butonieră, cu o pălărie gri în mână, coborî şi merse către biserică. În mod evident, taximetristul fusese plătit să aştepte. Apoi sosi o maşină Audi TT. Grace îşi aduse aminte că văzuse una la fel parcată în faţa casei lui Ashley Harper.

Uşa şoferului se deschise şi din maşină coborî Ashley, cu o umbrelă mică, îmbrăcată într-o rochie albă de mireasă, cu părul prins în coc. O femeie mai în vârstă coborî pe partea dreaptă, într-o rochie albă, nouă, cu părul gri coafat. Ashley făcu cu mâna în semn de recunoaştere către BMW, apoi se băgă sub umbrelă. Perechea înaintă grăbită pe alee şi dispăru în biserică. Mark Warren o urmă.

Apoi, la ora 13.55, Grace îl văzu pe preot trecând prin cimitir şi intrând în biserică, şi se decise că e timpul să facă ceea ce îşi propusese. Ieşi din maşină, trăgând după el hanoracul albastru cu galben, marca Tommy Hilfiger. în timp ce traversa, tânărul cu carnetul de notiţe se apropie de el. Era un bărbat la vreo douăzeci şi cinci de ani, cu o faţă vicleană, îmbrăcat într-un costum gri, ieftin, cu cravata înnodată în mod grosolan, ineficient, căci nasturele de sus al cămăşii albe era deasupra nodului. Mesteca gumă.

— Dumneavoastră sunteţi detectivul Grace, nu-i aşa?

Grace se uită fix la el, obişnuit să îl recunoască presa, şi în acelaşi timp circumspect.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Kevin Spinella, de la *Argus*. Ne întrebam dacă aveţi vreo veste despre Michael Harrison pe care să ne-o comunicaţi.

— Din nefericire, nu am nicio veste. Aşteptăm să vedem dacă apare la această nuntă.

Reporterul se uită la ceas.

— Se pare că a tăiat-o într-un mod subtil, nu-i aşa?

— Nu ar fi prima dată când ginerele întârzie la nuntă. Grace zâmbi şi trecu pe lângă Spinella.

Grăbindu-se după el, reporterul îl întrebă:

— Credeţi că Michael Harrison e mort sau trăieşte?

Grace se opri un moment şi răspunse:

— Deocamdată tratăm acest caz ca pe oricare altul cu privire la o persoană dispărută.

— Deocamdată?

— Nu mai am alte comentarii. Mulţumesc. Grace deschise uşa grea, intră în întunericul din portic şi o închise după el.

De fiecare dată când intra într-o biserică, Grace nu ştia ce să facă. Ar trebui să îngenuncheze pe podea şi să se roage aşa cum proceda majoritatea oamenilor? Aşa cum făcuse toată copilăria, alături de părinţii săi, în fiecare dimineaţă de duminică? Sau doar să se aşeze pe o bancă, iar Dumnezeu, în care nu mai credea, să-i cunoască furia?

Mult timp după ce Sandy dispăruse mersese la biserică şi se rugase ca ea să se întoarcă. De câteva ori luase parte la slujbe, dar de cele mai multe ori mergea când biserica era goală. Sandy nu fusese niciodată o credincioasă, iar în ultimii ani, după ce nu i se răspunsese la rugăciuni, devenise şi el ateu. Parcă nu îi mai venea să se roage.

„Dă-mi-o pe Sandy înapoi şi o să mă rog până mor, dar nu şi până atunci! Bine, Dumnezeule?”

Trecu pe lângă un rând de umbrele ude, pe lângă două mese aşezate încrucişat, cu mai multe invitaţii imprimate cu Michael Harrison şi Ashley Harper pe ele. Apoi intră chiar în biserică, remarcând imediat mirosul familiar de lemn vechi şi uscat, de praf şi de ceară încinsă. Locul era foarte frumos decorat cu flori, dar acestora nu li se simţea mirosul.

Aproape doisprezece oameni stăteau în partea laterală a naosului şi în naos, tăcuţi, aşteptând, de parcă erau pe un platou de filmare, aşteptând comanda regizorului pentru a se mişca.

Grace identifică grupul care îl interesa imediat, dădu din cap către Ashley, care era albă ca făina şi care se agăţa de braţul bărbatului înalt, îmbrăcat în costum negru, probabil tatăl ei. Lângă Ashley stătea femeia care coborâse cu ea din maşină, o femeie frumoasă, de aproximativ cincizeci de ani, dar care avea aerul înstrăinat al unei persoane care trecuse prin perioade foarte grele. Mark Warren, într-un costum albastru-închis, stătea lângă un cuplu foarte arătos, de vreo treizeci de ani.

Îşi dădu seama că toată lumea se uita la el. Cu o voce tremurătoare, Ashley rupse tăcerea, mulţumindu-i pentru că venise, apoi îl prezentă mamei lui Michael, care părea ameţită şi apoi bărbatului înalt şi prezentabil despre care crezuse că este tatăl ei, dar despre care află că îi este unchi. Acesta îl salută cu prietenie, prezentându-se drept Bradley Cunningham şi privindu-l pe Grace drept în ochi.

— Mă bucur să vă cunosc, detective, spuse acesta.

Folosindu-se de accentul său din America de Nord, Grace întrebă:

— Din ce zonă a Americii sunteţi?

Bărbatul tresări ca şi cum ar fi fost insultat.

— Dejfapt, sunt canadian, din Ontario.

— Îmi cer scuze.

— Nicio problemă, este o confuzie obişnuită pe care o faceţi voi, necunoscătorii.

— Presupun că aveţi unele probleme să identificaţi ăccentele din diferitele regiuni ale Marii Britanii, spuse Grace.

— Chiar aveţi dreptate.

Grace zâmbi şi se uită la costumul bărbatului, aprobând.

— Este plăcut să vezi pe cineva îmbrăcat în mod adecvat pentru o nuntă.

— De fapt, pantalonii ăştia mă ucid, se confesă Cunningham. Am închiriat costumul de la faimoasa Moss Bros, dar cred că mi s-a dat perechea greşită de pantaloni. Apoi deveni serios. Totuşi, e un lucru groaznic ce s-a întâmplat.

— Da, spuse Grace, brusc distras. Groaznic.

Ashley îi întrerupse pentru a-l prezenta pe Grace părintelui Somping, un bărbat scund, cu barbă, îmbrăcat într-o robă albă cu guler, cu ochii injectaţi şi care arăta extrem de nervos.

— I-am spus domnişoarei Harper că ar fi trebuit să anulăm toată nunta, spuse părintele. Este ridicol să supui o persoană unor astfel de chinuri. Ce să mai spunem despre invitaţi? Nu are niciun rost.

— Michael va apărea, mormăi Ashley. Aşa va face, ştiu asta. Se uită implorând la Grace. Vă rog, spuneţi-mi că Michael e în drum spre noi.

Grace se uită la mireasă, care arăta atât de tristă şi de vulnerabilă, încât abia se putea abţine să nu întindă braţele şi să o îmbrăţişeze. Arăta atât de părăsită, de disperată! îi venea să îl pocnească pe părintele arogant drept în faţă.

— Michael Harrison ar putea totuşi să apară, spuse el.

— Ar face bine să apară mai repede, spuse preotul, rece. Am o altă nuntă aici la ora 16.

— Credeam că aici este o biserică, nu un magazin, spuse Grace, enervat de insensibilitatea preotului faţă de Ashley.

Părintele Somping încercă, fără succes, să îl calmeze. Apoi spuse, apărându-se:

— Lucrez pentru Dumnezeu. El îmi face programul ăsta.

După câteva momente, Grace răspunse:

— Atunci, sugerez să îi cereţi şefului să vă facă rost de un mire, rapid.

46

La ora 14.20, deşi nu era necesar, ţinând cont de numărul mic de persoane prezente, părintele Somping se urcă în amvon, părând că face tot efortul pe care l-ar fi făcut un om care urca Everestul. îşi puse mâinile pe marginile de lemn, se aplecă în faţă cu o expresie plină de gravitate şi spuse:

— Am fost rugat de către mireasă, domnişoara Ashley Harper, precum şi de mama mirelui, doamna Gillian Harrison, să vă informez că nunta a fost amânată, pe o perioadă nedeterminată, în funcţie de cât va absenta Michael Harrison. Ceea ce trebuia să fie o întâlnire veselă, unirea a doi oameni tineri şi iubitori în faţa Domnului, a devenit un moment de tristeţe din cauza absenţei lui Michael. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, dar gândurile şi rugăciunile noastre se îndreaptă către el, către familia lui şi către viitoarea lui mireasă.

Făcu o pauză, uitându-se provocator la grupul de oameni, apoi continuă:

— Domnişoara Harper şi doamna Harrison au sugerat cu generozitate ca, deşi nu a mai avut loc nicio nuntă, dumneavoastră să vă bucuraţi de gustările pregătite pentru petrecere, în sala Regina Maria din Pavilionul Brighton. Doamnele ar aprecia dacă le-aţi însoţi după ce vom spune o rugăciune pentru binele lui Michael.

Începu o rugăciune scurtă, rapidă. Apoi cineva

deschise uşile bisericii.

Grace se uită la oamenii care stăteau tăcuţi. Era o atmosferă de înmormântare. Peste câteva zile, câţiva dintre invitaţi vor asista la patru înmormântări. Şi sperau ca spectacolul lui Michael Harrison să nu le-o ofere şi pe a cincea. Dar nu era niciun semn bun, ci unul foarte rău. Speranţa că Michael ar fi făcut o glumă nu mai putea fi pusă la socoteală.

Şi mai era ceva care îl deranja.

O oră mai târziu, la petrecerea din sala Regina Maria a Pavilionului Brighton, văruită în roz, cu picturi frumoase în rame aurii, nu era o atmosferă veselă de petrecere; doar murmurul unor conversaţii anevoioase spărgeau liniştea. Din cele douăzeci de mese, aranjate frumos şi decorate cu orhidee, pregătite pentru două sute de invitaţi, doar câteva erau ocupate. Doi şefi de sală îmbrăcaţi în costume, cu mănuşi albe, stăteau lângă bufetul încărcat, împreună cu o armată de chelneri şi chelneriţe. Tortul de nuntă dantelat era aşezat într-un loc special, aproape ca o dovadă netrebuincioasă a motivului pentru care toată lumea se adunase aici. Mai mulţi oameni se cufundaseră în farfuriile pline cu mâncare şi dădeau pe gât şampanie şi vin.

Grace fusese invitat la petrecere de Ashley, dar întârziase deoarece vorbise la telefon cu Nicholl şi Moy despre mărirea echipajului. Era o poliţistă pe care Bella o aprecia, Emma-Jane Boutwood, şi care era liberă. Grace sprijini ideea Bellei şi sugeră ca Emma-Jane să intre în echipă imediat.

Ajuns la petrecere, îi studie pe Ashley şi pe Mark Warren cu atenţie. Deşi avea ochii înlăcrimaţi, Ashley stătea curajoasă la o masă, alături de un bărbat tânăr şi o femeie pe care Grace nu o recunoştea de la biserică. Se părea că la masă veniseră mai mulţi oameni, cărora Ashley le spusese că petrecerea se va ţine pentru toţi cei care vor să vină.

— Michael va veni, o auzi Grace spunând. Există un motiv în spatele acestei întâmplări. Apoi continuă: Este prea ciudat. Nu se presupune că ziua nunţii trebuie să fie

cea mai fericită din toată viaţa? spuse ea înainte de a izbucni în lacrimi.

La o altă masă, Grace îi observă pe mama lui Michael şi pe unchiul lui Ashley stând unul lângă celălalt. Gânditor, se uită câteva momente la Bradley Cunningham. Fu întrerupt de Mark Warren, care purta o garoafă roşie la butonieră şi care avea un pahar gol de şampanie în mână. îşi apropie faţa de Grace şi îi spuse cu o voce neclară:

— Detectiv-sergent Grace? întrebă el.

— Detectiv-căpitan, îl corectă Grace.

— Pardon, nu ştiam că aţi fost promovat.

— Nu am fost, domnule Warren.

Mark se retrase o secundă, apoi se îndreptă spre el, uitându-se cât de fix putea în ochii lui Grace, numai că din cauza alcoolului nu prea îi reuşea figura. Era clar că prezenţa lui o făcea pe Ashley să se simtă inconfortabil. Grace o observă cum se uita de la masa ei.

— Nu o puteţi lăsa pe tânăra asta în pace? Aveţi idee prin ce trece?

— De asta sunt aici, spuse Grace calm.

— Ar trebui să fiţi pe teren, să îl găsiţi pe Michael, nu să vă fâţâiţi pe aici.

— Mark, îi atrase atenţia Ashley.

— La dracu, spuse Mark, ignorând-o pe Ashley şi uitându-se la Grace din nou. Ce dracuz faceţi în legătură cu situaţia asta?

Enervat pe atitudinea lui, dar păstrându-şi calmul, Grace îi răspunse:

— Echipa mea face tot ceea ce poate.

— Nu prea mi se pare. Aveţi voie să beţi în timpul serviciului?

— E apă minerală.

Mark se uită la paharul lui Grace.

Ridicându-se şi venind aproape de ei, Ashley spuse:

— De ce nu încetezi, Mark?

Grace îi prinse nervozitatea din voce. Ceva nu era în regulă, dar nu îşi dădea seama ce.

Apoi Mark îi dădu una în piept.

— Ştiţi care e problema dumneavoastră? Nici măcar nu vă interesează, nu-i aşa?

— De ce credeţi asta?

Mark Warren îi aruncă un rânjet prostesc, apoi ridică vocea.

— Haide, haide. Nu vă plac oamenii bogaţi. Poate să ni se întâmple orice, nu-i aşa? Sunteţi prea ocupaţi să vă uitaţi pe camerele de înregistrare ca să prindeţi nişte motociclişti vitezomani. De ce v-ar păsa de un tip bogat, victima unei glume a prietenilor care a ieşit urât, când puteţi să prindeţi nişte motociclişti şi să luaţi o primă grasă?

Intenţionat, Grace vorbi încet, aproape în şoaptă. Aşa, şi Mark era nevoit să vorbească mai încet.

— Domnule Warren, nu am nicio legătură cu cei de la circulaţie. Sunt aici ca să încerc să vă ajut.

Mark se aplecă în faţă, încordându-se ca să îl poată auzi.

— Îmi pare rău, nu am auzit. Ce aţi spus?

Încă vorbind intenţionat încet, Grace spuse:

— Când eram în colegiu, la pregătire, a trebuit să facem o paradă pentru a fi inspectaţi. Mi-am lustruit cataramele de la curea de străluceau ca oglinda. Comandantul m-a pus să scot cureaua şi a întors-o pe dos, astfel încât toată lumea să o vadă. Nu o lustruisem pe partea din spate deloc şi mi s-a făcut ruşine. M-a învăţat o lecţie: nu contează numai ceea ce vezi. Se uită la Mark întrebător.

— Şi ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Vă las să vă gândiţi la asta, domnule Warren, data viitoare când vă duceţi maşina la spălat.

Grace se întoarse şi plecă.

47

Întors în maşina sa, în timp ce ploaia bătea în parbriz, Grace se gândea atât de profund, încât abia după câteva momente observă tichetul de parcare pus sub ştergătoare.

„Nenorocirii!”

Ieşi din maşină, luă tichetul şi îl scoase din învelişul de plastic. Trebuia să plătească treizeci de lire pentru că stătuse cu cinci minute peste timpul pe care îl plătise. Şi nu era nicio şansă ca acesta să îi fie decontat. Comandantul fusese clar în această privinţă.

„Sper să apreciezi asta, domnule Branşon, cât eşti în pauză în Solihull”. Se strâmbă şi aruncă ţu scârbă tichetul în torpedou. Apoi se gândi din nou la Mark Warren. Se întoarse cu gândul în urmă cu cinci ani, la cursul de două săptămâni pe care îl făcuse într-un centru de pregătire al FBI din Quantico, Statele Unite ale Americii, despre psihologia crimei. Nu fusese suficient pentru a-l face expert, dar îl învăţase importanţa instinctelor şi limbajul trupului.

Iar limbajul trupului lui Mark Warren era cu totul greşit.

Mark Warren pierduse patru prieteni apropiaţi. Partenerul lui de afaceri lipsea, fiind probabil mort. Ar fi trebuit să fie în stare de şoc, amorţit, dezorientat. Nu furios. Era prea devreme pentru furie.

Şi îi observase reacţia atunci când îi spusese despre spălatul maşinii. în mod sigur atinsese un punct sensibil.

„Nu ştiu ce ai de gând să faci, domnule Warren, dar e treaba mea să aflu”.

Îşi luă telefonul, formă un număr şi ascultă cum sună. Se aştepta ca într-o după-amiază de sâmbătă să îi răspundă robotul, dar, în schimb, răspunse o voce umană. Feminină. Moale şi caldă. Era imposibil să îţi dai seama după voce care era meseria ei.

— Morga din Brighton şi Hove, spuse ea.

— Cleo, sunt Roy Grace.

— Bună, Roy, ce mai faci? Vocea de obicei elegantă a lui Cleo Morey deveni dintr-odată poznaşă.

Fără să vrea, Grace începu să flirteze cu ea la telefon.

— Sunt bine. Sunt impresionat că lucrezi sâmbătă după-amiaza.

— Morţii nu ştiu ce zi a săptămânii este. Ezită. Cred

că nici celor vii nu le prea pasă, de altfel. Celor mai mulţi, în orice caz, spuse ea după ce se mai gândi puţin.

— Celor mai mulţi?

— Mie mi se pare că cei mai mulţi dintre oameni nu ştiu în ce zi a săptămânii sunt. îţi dau impresia că ştiu, dar în realitate habar nu au. Nu crezi?

— Asta e o filosofie prea grea pentru o după-amiază umedă de sâmbătă, spuse Grace.

— Păi îmi iau licenţa în filosofie, aşa că trebuie să îmi exersez argumentele pe cineva. Şi nu prea primesc răspunsuri de la cei de aici.

Grace zâmbi.

— Ce mai faci?

— Bine.

— Pari un pic deprimată.

— Niciodată nu am fost mai bine, Roy. Sunt doar obosită. Am fost singură aici toată săptămâna. Doug e în concediu şi nu avem oameni.

— Tipii aia care au murit marţi noapte mai sunt acolo?

— Sunt. La fel şi Josh Walker.

— Cel care a murit mai târziu, la spital?

— Da.

— Trebuie să vin pe acolo, să mă uit puţin la ei. Pot să vin acum?

— Nu pleacă nicăieri.

Lui Grace îi plăcuse tot timpul umorul ei negru.

— Voi fi acolo în aproximativ zece minute, spuse el.

Traficul era mult mai aglomerat decât se aşteptase pentru o zi de sâmbătă şi abia după douăzeci de minute intră pe sensul giratoriu şi făcu la dreapta, pe lângă un semn pe care scria „Morga oraşelor Brighton şi Hove”, de-a lungul zidului de cărămidă şi fier forjat. Porţile erau tot timpul deschise, douăzeci şi patru de ore pe zi. Ca un simbol, se gândi el, că morţii nu au pic de respect pentru programul de lucru.

Grace cunoştea locul chiar mult prea bine. Era o clădire frumoasă, dar cu o aură oribilă. Avea un singur

etaj, era îmbrăcată în piatră de râu de culoare gri, cu o alee acoperită într-o parte, suficient de largă încât să intre o ambulanţă sau o maşină mai mare. Morga era o oprire tranzitorie într-o călătorie doar dus către un mormânt sau un crematoriu, o călătorie a oamenilor care muriseră brusc, violent, în mod inexplicabil sau din cauza vreunei boli care ucidea fulgerător, cum ar fi meningita virală, caz în care analizele post-mortem ar fi putut arăta nişte indicii medicale care i-ar fi ajutat în vreun fel pe cei rămaşi în viaţă.

Totuşi, aceste analize erau ultimul tip de degradare. O fiinţă umană care cu o zi, două înainte mersese, vorbise, citise, făcuse dragoste sau orice altceva, urma să fie deschisă şi disecată ca un porc pe masa unui măcelar.

Nu voia să se gândească la asta, dar nu se putea abţine; văzuse prea multe disecţii şi ştia ce se întâmplă. Capul urma să fie scalpat, apoi creştetul dat la o parte, creierul îndepărtat şi tăiat în bucăţele. Coşul pieptului urma să fie tăiat, toate organele interne scoase, tăiate bucăţi şi cântărite, unele dintre ele trimise la laborator pentru o analiză patologică, restul băgate într-o pungă de plastic şi puse la loc în interiorul cadavrului, ca nişte măruntaie.

Parcă în spatele unei maşini sport, marca MG, despre care presupunea că este a lui Cleo, fugi prin ploaie şi sună la uşă. De culoare albastră, cu marginea din sticlă mată, ai fi putut spune că uşa fusese luată de la o vilă din suburbii.

Câteva momente mai târziu, Cleo îi deschise, zâmbindu-i călduros. Indiferent de câte ori o vedea, nu putea să se obişnuiască ţu lipsa de potrivire între chipul acestei femei tinere, extrem de atrăgătoare, de aproape treizeci de ani, cu părul blond, şi uniforma verde de operaţie, cu un şorţ maro deasupra şi încălţată în cizme albe de cauciuc. După cum arăta, ar fi putut fi un model sau o actriţă, iar la ce minte avea ar fi putut face carieră în orice domeniu şi-ar fi propus, dar ea alesese asta. înregistra cadavre, le pregătea pentru disecţie, le curăţa după aceea şi încerca să ofere o picătură de confort celor

care veneau să identifice cadavrul, evident în stare de şoc. Şi în cea mai mare parte a timpului lucra singură aici.

Mirosul îl izbi pe Roy imediat, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Era o duhoare scârboasă, dulceagă, de dezinfectant, care se infiltrase în tot locul şi care făcea să i se zbată ceva în stomac.

Făcură la stânga pe holul îngust de la intrare, până la biroul antreprenorului, care ţinea loc şi de recepţie. Era o cameră micuţă cu un radiator aşezat pe podea, cu pereţi roz, covor roz, nişte scaune pentru musafiri aşezate în formă de „L” şi un birou mic de metal, pe care erau trei telefoane, o grămadă de plicuri maro cu antetul „Bunuri personale” şi un registru cu verde şi roşu pe care era scris „Registru mortuar” cu litere groase, aurite.

Pe un perete era agăţat un dulăpior, precum şi un rând de certificate de la Institutul de Sănătate Publică, dintre care unul mai mare, de la Institutul Britanic de îmbălsămare, cu numele lui Cleo Morey scris pe el. Pe alt perete era un monitor cu circuit închis, care arăta periodic imagini din faţă, din spatele, din lateralele clădirii, apoi de la intrarea principală.

— Vrei o ceaşcă de ceai, Roy?

Ochii ei albaştri se opriră asupra lui cu o fracţiune mai mult decât era necesar pentru a răspunde la întrebare. Nişte ochi veseli, incredibil de calzi.

— Mi-ar plăcea o ceaşcă de ceai.

— Ce marcă: English breakfast, Earl Grey, Darjeeling, chinezesc, de muşeţel, verde?

— Credeam că suntem la morgă, nu la magazin, spuse el.

Ea zâmbi.

— Avem şi cafea. Espresso, cu lapte, columbiană…

El ridică o mână:

— Un ceai ar fi perfect.

— Cu lapte, cu lapte degresat, cu lămâie…

El ridică ambele mâini:

— Cu orice fel de lapte ai la îndemână. Joe nu a ajuns? îl rugase pe Joe Tindall să îl ajute.

— Nu încă, vrei să aştepţi până vine?

— Da, aşa ar trebui.

Cleo puse ibricul pe foc şi dispăru în vestiarul de lângă cameră. Până când apa începu să fiarbă, ea se întoarse cu un halat maro, nişte încălţări albastre, o mască pentru faţă şi nişte mănuşi din cauciuc, albe, pe care i le dădu lui Grace.

În timp ce el se îmbrăca, ea pregăti ceaiul şi desfăcu o cutie cu biscuiţi digestivi. Grace luă unul şi începu să îl ronţăie.

— Şi ai fost toată săptămâna singură aici? Nu te deprimă să nu ai cu cine să vorbeşti?

— Sunt tot timpul ocupată; săptămâna asta am avut zece intrări. Eastbourne a vrut să trimită pe cineva de la ei de la morgă, dar a fost foarte aglomerat şi acolo. Cred că e ceva în neregulă cu ultima săptămână din mai.

Grace îşi trase masca peste cap şi o lăsă să atârne pe lângă bărbie; din experienţa lui ştia că bărbatul nu era mort de atât timp încât să miroasă prea rău.

— Au venit familiile celor patru bărbaţi?

Ea încuviinţă.

— A apărut tipul care e dat dispărut?

— Tocmai vin de la nuntă, spuse Grace.

— M-am gândit eu că eşti puţin cam prea aranjat pentru o sâmbătă, Roy. Zâmbi. Deci măcar asta s-a rezolvat.

— Nu, răspunse el. De asta sunt aici.

Ea ridică din sprâncene, dar nu comentă.

— Vrei să vezi ceva anume? Pot să îţi aduc raportul patologic din biroul legistului.

— Când vine Joe, vreau să încep prin a mă uita la unghiile de la mâini.

48

Urmat de Joe Tindall care îşi punea mănuşile, Grace mergea în spatele lui Cleo, uitându-se la părul lung şi blond care îi cădea pe halatul maro. Străbătură coridorul pătat, trecând pe lângă o cameră sigilată, ca să ajungă în camera unde se făceau autopsiile.

Aici erau două mese de metal, una fixă şi una cu roţi, o macara hidraulică şi un rând de frigidere cu uşi de sus până jos. Pereţii erau vopsiţi în gri şi toată camera era înconjurată de un şanţ de scurgere. De-a lungul unui perete erau mai multe chiuvete şi un furtun galben, încolăcit. De-a lungul altuia era o suprafaţă de lucru largă, o masă de operaţie din metal, un dulăpior tot metalic, plin cu instrumente şi nişte baterii Duracell. Lângă dulap se afla un grafic cu numele tuturor celor decedaţi, cuprinzând coloane pentru greutatea creierului, a plămânilor, a inimii, a ficatului, a rinichilor şi a măduvei. Numele unui bărbat, Adrian Penny, şi toate înregistrările cu privire la el erau trecute cu creion albastru.

Văzând la ce se uită Grace, Cleo spuse veselă:

— Un motociclist căruia i-am făcut autopsia ieri. A depăşit un camion şi nu a văzut o bară de oţel care ieşea într-o parte. I-a zburat capul de pe umeri.

— Cum dracuz reuşeşti să rămâi sănătoasă la cap? întrebă Grace.

Ea rânji şi replică:

— Cine a spus că sunt sănătoasă?

— Nu ştiu cum poţi să îţi faci treaba.

— Roy, nu cei morţi ne fac rău, ci cei în viaţă.

— Bine spui, răspunse el. Se întrebă ce o crede ea despre fantome. Dar nu era acum momentul să o întrebe.

În cameră era frig. Se auzeau un bâzâit de la sistemul de refrigerare şi un zumzet ascuţit care venea de la unul dintre becuri, care fila.

— Ai vreo preferinţă? Vrei să vezi prima oară pe cineva anume?

— Nu, aş vrea să îi văd pe toţi.

Cleo merse până la uşa cu numărul patru şi o deschise. Imediat îi izbi aerul îngheţat, dar nu asta îl făcu pe Grace să simtă fiori, ci imaginea formelor omeneşti sub învelişurile de plastic, aşezate pe patru mese de metal, cu rotile.

Cleo apropie macaraua, îi ridică braţul, ancoră masa de deasupra din frigider şi închise uşa. Apoi trase

cearşaful pentru a scoate la iveală un bărbat alb, cu părul lung şi lins. Corpul şi faţa ca de ceară îi erau acoperite cu vânătăi şi răni. Avea ochii deschişi şi, chiar aşa sticloşi cum erau, exprimau groază. Penisul îi stătea încreţit şi moale într-o grămadă de păr pubian, arătând ca un şoarece care doarme. Grace se uită la eticheta care îi atârna de degetul mare şi pe care scria „Robert Houlihan”.

Ochii lui Grace se îndreptară direct către mâinile bărbatului. Avea mâini mari, grosolane, cu unghiile neîngrijite.

— Ai aici toate hainele lor?

— Da.

— Bine. Grace îl rugă pe Tindall să colecteze resturi de sub unghiile bărbatului.

Acesta luă o unealtă ascuţită de pe raftul cu instrumente, îi ceru lui Cleo o pungă în care să pună mostrele, apoi răzui cu grijă bucăţele de noroi de sub fiecare unghie, le puse în punga pe care o etichetă şi o sigilă.

Mâinile celui de-al doilea cadavru, al lui Luke Geanng, erau rănite serios în urma accidentului, iar unghiile roase până-n carne erau destul de curate, doar cu nişte sânge sub ele. Nici sub unghiile lui Josh Walker nu era mizerie, dar ale lui Peter Waring erau jegoase. Tindall luă mostre şi de aici, apoi le puse într-o pungă pe care o sigilă.

Împreună cu Grace examinară toate hainele. Era noroi pe toate perechile de pantofi şi se vedeau multe urme pe hainele lui Robert Houlihan şi ale lui Peter Waring. Tindall puse hainele lor într-o pungă separată.

— Acum te întorci la laborator cu astea? îl întrebă Grace.

— Mă gândeam să merg acasă; ar fi chiar drăguţ să mai ajung pe acolo înainte să înceapă noua săptămână şi să mă ocup şi de viaţa personală; sau cel puţin să pretind că am una.

— Îmi pare rău că trebuie să îţi fac aşa ceva, Joe, dar chiar trebuie să începi să lucrezi la astea acum.

— Minunat! Vrei să nu mă mai duc la concertul cu U2, la care am dat câte cincizeci de lire pe două bilete, să îmi anulez întâlnirea şi să îmi scot sacul de dormit din biroul de la serviciu?

— U2? înseamnă că e chiar foarte tânără tipa, nu-i aşa?

— Da, Roy. Şi ştii ceva? E chiar tare focoasă şi are nevoie de distracţie.

— S-ar putea să fie vorba de salvarea vieţii unui om.

Din ce în ce mai nervos, Tindall spuse:

— Vreau să îmi dai înapoi banii pe bilete, din salariul tău.

— Nu e cazul meu, Joe.

— Aha! Şi al cui este?

— Al lui Glenn Branşon.

— Şi unde dracuz este el?

— La o aniversare în Solihull.

— Din ce în ce mai bine.

Trecu pe lângă un rând de dulapuri, apoi Tindall se dezbrăcă şi aruncă hainele de protecţie într-un coş, salutându-l pe Grace:

— O seară cât mai neplăcută, Grace. Sâmbăta viitoare să deranjezi pe altcineva.

— O să vin să îţi ţin companie.

— Nu te deranja.

Tindall trânti uşa când ieşi. Câteva minute mai târziu, Grace auzi turaţia puternică a unui motor. Apoi remarcă faptul că, din cauza nervilor, Tindall uitase sacul în care pusese toate pungile cu dovezi. Stătu în cumpănă dacă să alerge după el sau să meargă după aceea şi să încerce să îl calmeze. înţelegea că tipul era întors pe dos; şi el ar fi fost la fel în situaţia lui.

Merse până în birou, luă un alt biscuit digestiv şi bău ce îi mai rămăsese din ceaiul care se răcise. Apoi luă sacul cu dovezi, iar Cleo îl conduse la uşă. în timp ce ieşea, în ploaie, Grace se întoarse către ea:

— La ce oră termini cu treaba astăzi?

— Peste vreo oră şi ceva, dacă am noroc şi nu moare

cineva în după-amiaza asta.

Grace se uită la ea, gândindu-se că era incredibil de frumoasă, şi simţi că tremură când se uită la mâna ei şi nu văzu niciun inel. Bineînţeles, putea să-şi fi dat jos inelele cât timp era la serviciu.

— Păi, eu… aş fi vrut… ştii tu… adică… ai planuri pentru seara asta?

Ea zâmbi.

— De fapt, merg la cinema, spuse ea. Apoi adăugă: Cu o veche prietenă, care trece printr-un divorţ traumatic.

Pe Grace îl părăsi toată încrederea pe care o avea de obicei şi spuse:

— Nu ştiam dacă… eşti căsătorită sau eşti cu cineva…

— Niciuna, răspunse ea, aruncându-i o privire lungă, caldă, întrebătoare.

— Ţi-ar plăcea… poate, într-o seară, să ieşim să bem ceva?

Uitându-se în continuare la el, dar afişând un zâmbet larg, ea răspunse:

— Mi-ar face foarte mare plăcere.

Grace pluti pe asfalt până ajunse la maşină, uitând de ploaia care cădea. În momentul în care apăsă pe telecomandă ca să deschidă portiera, Cleo îl chemă:

— Roy! Cred că ai uitat ceva!

Se întoarse şi văzu că sacul cu dovezi rămăsese la ea.

49

— Idiotule, îi spuse Ashley lui Mark, care stătea prăbuşit şi abătut pe unul din locurile din spate ale limuzinei, lângă ea. Nu pot să cred cum te-ai comportat. De ce dracuz, a trebuit să fii atât de agresiv cu poliţistul? Se aplecă în faţă şi verifică dacă geamul care îi separa de şofer era închis cum trebuie.

Mark puse o mână pe glezna ei, apoi o mângâie de-a lungul piciorului, pe sub rochia de mireasă. Ea îl respinse cu hotărâre.

— Ai grijă! spuse ea, scurt. Pentru numele lui Dumnezeu!

— E un nenorocit.

— Tu nu mai ai minte în capul ăla. Ce dracu' credeai că faci, vorbindu-i despre răbdare?

Mark îi aruncă o privire.

— Să îl induc în eroare.

Prin geam, Ashley vedea că se apropiau de clădirea Van Allen. Era ora 17.30.

— Şi cum voiai tu să îl induci în eroare?

— Nu se aşteaptă să fiu nepoliticos dacă aş fi vinovat, nu-i aşa?

— Şi ce a vrut să spună când ţi-a zis să îţi speli BMW-ul?

— Nu am nicio idee.

— Trebuie să ştii ceva. Ce a vrut să spună?

Dintr-odată se auzi difuzorul şi şoferul întrebă:

— La intrarea din faţă?

— Da, este bine, spuse Mark. Apoi se întoarse spre Ashley. Intri să bei ceva?

— Nu ştiu ce vreau. îmi vine să te omor.

— Ce şaradă.

— Era una bună, până când aproape ai stricat-o tu.

Mark se dădu jos din maşină, aproape căzând în nas pe ciment. Doar fermitatea cu care îl apucă Ashley îl salvă. Mai multe persoane care treceau se uitară la ei, dar ea le ignoră, singurul ţel fiind acela de a-l băga pe Mark înăuntru înainte de a face ceva incriminator.

Îl expedie pe şofer şi îl ajută pe Mark să ajungă la intrarea principală, unde era interfonul pe care îl privi cu ochii tulburi. Până la urmă nimeri codul de intrare.

Câteva minute mai târziu erau în apartament. Mark închise uşa şi puse siguranţa.

— Nu pot sta, Mark, spuse ea.

El începu să o pipăie. Ea îi dădu mâinile la o parte.

— Hai să bem o cafea şi apoi vreau să îmi spui ce a vrut să spună detectivul când ţi-a zis să îţi speli maşina.

Mark se uită la ea. Era îmbrăcată în rochia de mireasă, din dantelă albă, cu voalul dat pe spate. Se întinse în faţă şi o sărută pe gură. Ea îi permise să o sărute

şi îi răspunse cu o jumătate de gură, apoi îl împinse deoparte.

— Îţi spun că nu pot sta. Trebuie să merg acasă la mama lui Michael şi să joc rolul miresei îngrijorate şi părăsite sau orice alt rol nenorocit ar trebui să joc. Doamne, ce după-amiază! Ce coşmar!

Mark merse clătinându-se până la bucătărie, deschise un dulap şi scoase un borcan cu cafea. Se uită la el nedumerit, îl puse la loc în dulap, deschise frigiderul şi scoase o sticlă de şampanie Cristal.

— Cred că trebuie să ţinem un toast adevărat cu ocazia nunţii tale, spuse el.

— Nu e amuzant şi ai băut mai mult decât era nevoie.

Ţinând sticla încă nedeschisă, Mark se aşează pe canapea, apoi bătu uşor perna de lângă el, ca o invitaţie. După câteva clipe de ezitaremin mândrie, Ashley se aşează la capătul opus al canapelei, cât mai departe de Mark, îşi dădu jos voalul, îşi încrucişă picioarele şi îşi dădu pantofii jos.

— Mark, vreau să ştiu ce a vrut să spună Grace în legătură cu spălatul maşinii tale.

— Habar nu am.

Ea tăcu.

— Mă iubeşti?

Suturându-şi capul cu disperare, Ashley se ridică.

— Da, te iubesc. în momentul acesta nu înţeleg de ce, dar te iubesc. Şi mama lui Michael mă aşteaptă să mă duc şi să plâng până îmi ies ochii din cap.

— Bea ceva mai întâi.

— Dumnezeule, Mark.

El se ridică de pe canapea, se clătină până ajunse la ea şi o luă în braţe. Apoi îşi cuibări faţa la gâtul ei.

— Ştii, dacă accidentul nu avea loc, nunta s-ar fi ţinut. Ai fi fost doamna Michael Harrison acum.

Ea încuviinţă, zâmbind un moment.

El se uită în ochii ei.

— Ai fi fost pe drum spre Savoy, spre Londra. Ai fi făcut dragoste cu el în seara asta, nu-i aşa?

— Asta se presupune că fac nevestele în noaptea nunţii.

— Şi cum te-ai fi simţit?

Luându-i faţa în mâini, ea răspunse:

— Mi-aş fi imaginat că sunt cu tine.

— Până unde ai fi mers cu el? I-ai fi supt puıa?

Ea se retrase din braţele lui.

— Mark!

— Ai fi făcut-o?

— În niciun caz!

— Fii serioasă!

— Mark, avem o înţelegere.

El se duse cu sticla până la chiuvetă, rupse folia de metal şi luă două pahare. Scoase dopul, apoi umplu paharele şi îi întinse ei unul.

Ashley îl luă fără tragere de inimă şi ciocni cu el.

— Totul era plănuit, îi spuse ea.

— Aveam planul A. Acum am ajuns la planul B. Luă o înghiţitură mare, golind jumătate de pahar. Ce e rău cu asta?

— Prima chestie rea este că eşti nervos. A doua este că acum nu sunt doamna Michael Harrison. Asta înseamnă că nu am cum să acţionez din partea lui, pe baza a cincizeci la sută din acţiunile pe care le deţine la Double-M Properties.

— De fapt, are două treimi din acţiuni, spuse Mark.

— Şi?

— Conform certificatului de acţionar şi a poliţei de asigurare de viaţă, eu beneficiez de ele.

— În cazul în care este mort.

— De ce zici asta? în cazul?

— Ai acoperit gaura pentru respiraţie aşa cum trebuie, da? Ai folosit lipici aşa cum ţi-am spus?

Jenat, el răspunse:

— Da.

Ea se uita fix la el, pătrunzându-l cu privirea.

— Eşti sigur?

— Da. Capacul era lăsat în jos. Am scos tubul de

respiraţie şi am mai pus o tonă de pământ deasupra. Dacă ar fi în viaţă, ar fi luat legătura cu noi, nu crezi?

Ea se uită la el ciudat.

— Vrei să merg şi să îi înfig un băţ nenorocit în inimă?

Ea luă o gură de şampanie, apoi merse până la combină şi se uită la raftul cu CD-uri.

— Cât de mult mă iubeşti?

— Cât de mult? Mai mult decât aş putea spune în cuvinte.

Ashley scoase un CD din cutie, îl puse în combină şi dădu drumul la muzică. Câteva momente mai târziu, melodia *Love is all around* pluti în aer. Puse paharul jos, îl luă şi pe al lui Mark şi îl puse jos, îl înconjură cu braţele şi începu să danseze cu el în ritmul muzicii. Apăsându-i urechea cu buzele, îi spuse:

— Dacă mă iubeşti, îmi spui tot timpul adevărul, nu-i aşa?

Dansară câteva minute, apoi el răspunse:

— E ceva care m-a îngrijorat în ultimele zile.

— Îmi spui ce?

— Ştii că eu şi Michael folosim un asistent electronic personal ca să ne verificăm adresa de poştă electronică atunci când nu suntem la birou. Am fost atenţi să nu îi trimitem şi lui vreunul din mesajele care aveau legătură cu petrecerea lui de burlac, dar cred că ne-am cam încurcat.

— Ce vrei să spui?

— Cred că i-am trimis şi lui unul din greşeală. Şi îl are la el.

Ashley se smulse din braţele lui şi îl fixă cu o privire tăioasă.

— Vrei să spui că are agenda electronică ţu el?

— E posibil.

— Cât de posibil?

— Nu o găsesc nicăieri în birou şi nici în apartamentul lui.

— E în mormânt cu el?

— Poate fi.

— Poate?

Michael dădu din umeri.

— Ar fi bine să fii al dracului de sigur, Mark.

El se uită la ea în tăcere.

— Îţi spun pentru că…

— Pentru că?

— Pentru că poate prezenta un risc.

— Ar fi bine să o iei înapoi, nu crezi?

— Suntem în regulă atât timp cât nu îl găseşte nimeni. Ashley se aşează pe canapea şi mai bău din şampanie.

— Nu pot să cred ce aud. De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

Mark dădu din nou din umeri.

— M-am gândit că…

— Că ce?

Mark se aşează lângă ea şi încercă să ciocnească paharele. Ashley îl retrase pe al său, repede.

— Ai face bine să iei înapoi agenda, spuse ea. Şi cât mai repede. Cum ar fi în seara asta. *Capisci*?

t *

50

În timp ce conducea înapoi către sediul poliţiei, Glenn îşi puse telefonul pe *speaker* şi îl sună pe Glenn Branşon.

— Gum e în Solihull? întrebă el.

— Plouă ca naiba. Cum e în Brighton?

— Plouă ca naiba.

— Şi sora lui Ari s-a dus la culcare din cauza unei migrene.

— Deci va fi o petrecere minunată.

— Dar am mai şters din bilele negre pe care le aveam, doar pentru că am venit. Cum a fost nunta?

— Cam aşa cum o să fie petrecerea ta. Gazda nu a apărut.

— Nu mă mir. Spune-mi, câte rude de-ale lui Ashley Harper au apărut?

— Am văzut numai una, spuse Grace. Un unchi. Se

opri la un semafor. Voiam să te întreb dacă ai verificat contul bancar şi cărţile de credit ale lui Michael Harrison.

— Le monitorizăm constant, dar nicio schimbare de marţi după-amiază. La fel şi cu privire la telefonul mobil. Tu ai mai descoperit ceva?

— S-a mai dat o tură cu elicopterul, dar fără niciun rezultat. Nicholl şi Moy lucrează şi în weekend; au trimis poza lui Michael la presă şi adună toate înregistrările de la camerele cu circuit închis din zona cercetată.

O echipă va începe să le vizioneze. Trebuie să ne decidem dacă chemăm specialişti şi începem o cercetare completă a zonei. Şi devin din ce în ce mai nemulţumit de partenerul lui de afaceri, Mark Warren.

— De ce?

— Nimic deosebit până acum, dar cred că ştie ceva ce nu ne spune. Ar trebui să îi verificăm trecutul.

— Am solicitat deja ca echipa lui Holmes să facă asta.

— Bravo. Stai… Grace se concentră un moment pentru a trece intersecţia. Cred că trebuie să aruncăm o privire mai atentă asupra companiei lor, Double-M Properties. Să vedem ce poliţe de asigurare au.

— Deja s-a trecut la asta şi se verifică şi compania din Insulele Cayman. Ce impresie ţi-a făcut Ashley?

— Nu ştiu, spuse Grace. Nu mi-a făcut nicio impresie. Dă un spectacol convingător. Dar cred că trebuie să o verificăm şi pe ea. Ştii ce e ciudat în legătură cu ea?

— Chestia asta că nu are rude? Ai văzut filmul *The Last Seduction*, cu Linda Fiorentino? Semnalul telefonic deveni mai slab şi vocea lui Branşon se auzi printre paraziţi.

— Nu îmi aduc aminte.

— A jucat şi Bill Pullman în el.

— Nu îmi sună cunoscut.

— Tipa a jucat şi în *Men în Black*.

— Bine.

— Merită să îl vezi. Era cu o femeie extraordinar de frumoasă. Sfârşitul nu a fost prea optimist. Tipa îmi aduce aminte de Ashley.

— O să mă uit.

— Ia-l de pe DVD.play˙com; e foarte bun.

— Câte persoane în vârstă de douăzeci şi şapte de ani cunoşti care să nu aibă rude? Ai douăzeci şi şapte de ani, te căsătoreşti, este cea mai importantă zi din viaţa ta şi nu-ţi aduci decât o rudă la nuntă?

— Ar putea fi orfană. Trebuie să îi verificăm trecutul.

— O să merg să vorbesc cu mama lui Michael, ea trebuie să ştie mai multe despre viitoarea noră.

— Înainte de a mă căsători, mama mea ştia mai multe despre Ari decât ştiam eu. k

— Exact, spuse Grace.

Zece minute mai târziu, Grace traversa unul dintre coridoarele sediului poliţiei, ducând sacul de plastic negru de la morgă. Se opri lângă un panou roşu unde era înfiptă o foaie albă, pe care era scris: „Diagramă – Motive comune posibile”. Câteodată îl ajuta să se mai uite pe diagrame de genul acesta, deşi majoritatea le ştia pe dinafară. Citi tabelul.

Sex. Gelozie. Rasism. Furie/frică. Furt. Controlul puterii. Păstrarea unei vieţi active. Câştig. Plata unor datorii. Homofobie. Ură. Probleme psihice.

Se mută la celălalt panou, cu titlul „Primii paşi”. Sub titlu erau scrise următoarele:

1. Identificarea suspecţilor.
2. Identificarea oportunităţilor de căutare.
3. Identificarea indiciilor.
4. Interogatoriu la locul crimei.
5. Identificarea martorilor.
6. Interogarea victimelor.
7. Motive posibile.
8. Presa.
9. Autopsii.
10. Interogarea martorilor-cheie.
11. Alte acţiuni importante.

„Presa”, se gândi el. Cazul acesta era un subiect bun pentru presă. O să îşi contacteze cunoştinţele şi o să le

„Presa”, se gândi el. Cazul acesta era un subiect bun

spună povestea. Poate că asta va mişca ceva. înaintă şi intră în biroul mic şi prăfuit al legistului. Se decise ca pentru început să îl sune pe Kevin Spinella, de la *Argus*.

Joe Tindall îl aştepta în prima dintre camere, cunoscută sub denumirea de „camera umedă”. Pe jos era o grămadă de saci de hârtie maro, fiecare cu câte o etichetă pusă într-o pungă specială. Mai erau o rolă de hârtie maro pe masă, o chiuvetă şi aparatul de aer condiţionat.

— Mulţumesc, spuse Joe Tindall, în timp ce Grace îi dădea punga. Avea vocea mai puţin prietenoasă decât atunci când se văzuseră prima oară, dar cel puţin era mai calm.

Legistul deschise sacul negru şi scoase pungile cu mostre de pământ, apoi pe cele cu haine. Majoritatea hainelor erau pătate cu sânge. Din pungi se răspândi un miros de putrefacţie.

— În legătură cu mostrele astea de pământ luate de sub unghiile şi de pe hainele victimelor, spuse el, vrei să vezi dacă se potrivesc cu mostra de pământ pe care ai adus-o tu?

— Da, cu cea de pe maşina suspectă. Cât de repede poţi face asta?

— Persoana care face asta se numeşte Hilary Flowers. Un nume potrivit, nu crezi?

Grace zâmbi.

— Am mai lucrat cu ea. E foarte bună.

— E un geniu în materie de plante. A obţinut rezultate uimitoare din nişte mostre de polen luate din nările victimelor. Dar te costă.

Grace dădu din cap cu frustrare. Atunci când intrase el în poliţie totul se rezuma la rezolvarea crimelor. Dar acum, când peste tot se lucra cu firme particulare, era mai mult vorba de bugete.

— Cât de rapidă este?

— De obicei îi trebuie două săptămâni.

— Nu am atât timp la dispoziţie. Este vorba de cineva care se poate să fi fost înmormântat de viu. Fiecare oră contează, Joe.

Tindall se uită la ceas.

— Este ora 18.20, sâmbătă. Poate că o să avem noroc. Ridică telefonul şi formă un număr. Grace îi urmări figura, nerăbdător. După câteva momente, Tindall dădu din cap şi îi şopti: A intrat mesageria vocală. Lăsă un mesaj în care o ruga să îl sune urgent, apoi închise telefonul. E tot ce pot face, Roy. Dacă există vreo asemănare între mostre, ea o va găsi. Polen, larve, fosile, compoziţia solului, orice vrei.

— Nu mai e nimeni la care să putem apela?

Joe Tindall se uită din nou la ceas.

— E sâmbătă seara, Roy. Dacă plec acum şi conduc ca un nebun, s-ar putea să ajung la a doua jumătate a concertului cu U_2 şi poate că o să am parte şi de ceva sex după aceea. Cred că eşti pe cale să afli că toată lumea de pe planeta asta care poate identifica mostre de sol are planuri pentru noaptea asta.

— Şi tipul care a fost înmormântat de viu avea planuri pentru astăzi. Trebuia să se căsătorească.

— Ghinionist.

— Poţi spune şi aşa.

— Nu vreau să par frivol. Dar până acum, în timpul weekendului am muncit o sută zece ore.

— Atunci, poţi să mi te alături.

— Nu pot face nimic, Roy. Nimic. Mă ştii suficient de bine; dac-iar fi ceva ce aş putea face, ţi-aş spune. Dacă ar fi cineva, oriunde, în Anglia, care în momentul acesta ne-ar putea face analiza de sol, m-aş sui în maşină şi aş conduce până acolo. Dar nu ştiu pe nimeni altcineva. Hillary e persoana potrivită. îţi dau numărul ei de telefon şi mai încearcă. Asta e tot ce pot spune.

Grace îşi notă numărul.

51

În timp ce se suia în maşină, telefonul mobil îl înştiinţă că are un mesaj.

Cine vorbeşte despre o relaţie? *Eu vorbesc doar despre sex*. *XXX*

Grace dădu din cap, renunţând să mai încerce să le

înţeleagă vreodată pe femei. Marţi noapte, Claudine se purtase groaznic cu el, criticând poliţia aproape trei ore. Acum, ca răspuns la textul lui de dimineaţă, voia să se culce cu el.

Şi partea cea mai rea era că el chiar se simţea excitat. Pentru prima oră după mulţi ani. Claudine nu era o frumuseţe, dar nu era nici de aruncat. Cu perspectiva unei alte nopţi de sâmbătă petrecute de unul singur, ideea de a conduce până la Guildford ca să se împace cu vegetariana care ura poliţiştii suna chiar bine.

Dar nu suficient de bine. Iar în acest moment, mintea îi era plină cu gânduri mult mai prozaice, punând în ordine tot ceea ce trebuia să facă pentru a-l găsi pe Michael Harrison.

Puţin după ora 19, ploaia se mai potolise, iar Grace, însoţit de sergentul Linda Buckley, îmbrăcată în uniformă, în vârstă de vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul blond tuns scurt şi cu o expresie plăcută şi vioaie, mergea pe aleea care traversa grădina îngrijită a casei lui Gillian Harrison şi sună când ajunse la uşă. înăuntru se auzi un zgomot puternic. Câteva momente mai târziu, uşa se deschise şi un câine mic, alb, cu o panglică în păr, ieşi şi începu să îi miroasă pantofii.

— Bobo! Vino încoace! Bobo!

Grace arătă legitimaţia femeii pe care o recunoscu de la nunta de după-amiază.

— Doamna Harrison! Sunt detectivul Grace din cadrul Poliţiei din Brighton, iar aceasta este sergentul Buckley, ofiţerul de la secţia de restabilire a legăturilor familiale care se ocupă de dumneavoastră şi de domnişoara Harper. Dacă aveţi nevoie de ceva, ea vă va ajuta.

Fără pantofi, cu părul blond argintiu aranjat elegant şi îmbrăcată într-o rochie albastră de ocazie, cu dantelă albă, mirosind puternic a fum de ţigară, femeia se uită cu un zâmbet timid la Linda Buckley, apoi cu teamă la Grace, lucru care îl făcu să o compătimească din start.

— Da, îmi aduc aminte de dumneavoastră, aţi fost la

recepţia de după-amiază.

— Putem sta puţin de vorbă cu dumneavoastră? Avea ochii înlăcrimaţi şi pătaţi cu rimei.

— L-aţi găsit? L-aţi găsit pe fiul meu?

Grace dădu din cap negând.

— Din nefericire, nu. îmi pare rău. Ezitând un moment, ea spuse:

— Doriţi să intraţi?

— Mulţumim.

O urmară în camera de zi, iar Grace se aşeză pe un fotoliu pe care i-l arătă ea, lângă un şemineu cu cărbuni falşi, neaprins.

— Aţi dori să beţi ceva? Un pahar de vin? Cafea?

— Un pahar cu apă ar fi suficient, spuse el.

— Nimic pentru mine, spuse Buckley. Doriţi să vă ajut?

— Nu, mulţumesc, drăguţ din partea dumneavoastră. Câinele se uită la el şi scoase un scâncet.

— Bobo, linişte! îi ordonă femeia. Câinele o urmă, ascultător, până afară din cameră.

Grace se uită prin încăpere. Pe perete erau o reproducere înrămată după *The Haywain*, una cu morile de vânt din Clayton, o fotografie mai mare făcută la vreo petrecere, cu Michael Harrison, îmbrăcat în costum, ţinând-o în braţe pe Ashley Harper, îmbrăcată într-o rochie de seară, o altă poză cu Michael Harrison mult mai tânăr, în pantaloni scurţi, pe bicicletă şi o fotografie alb-negru cu Gill Harrison mireasă şi soţul ei care murise, presupunea Grace după informaţiile pe care le avea de la Glenn Branşon. Putea să vadă asemănarea dintre Michael Harrison şi tatăl său, un bărbat înalt, bine făcut, cu părul şaten, lung, atingându-i gulerul cămăşii. După reverele imense şi pantalonii largi, bănuia că poza fusese făcută pe la mijlocul anilor ’70.

Gill Harrison se întoarse, urmată de câine şi ţinând într-o mână paharul cu apă, iar în cealaltă un pahar cu vin. Îi dădu lui Grace paharul, apoi se aşeză pe canapea în faţa lui.

— Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate astăzi, doamnă Harrison, cred că a fost foarte greu pentru dumneavoastră, spuse el luând paharul şi sorbind cu recunoştinţă din apa rece.

O femeie tânără intră în cameră. Era bronzată şi avea o faţă uşor prelungă, cu părul lung, blond, dezordonat. Era îmbrăcată în blugi şi maiou. Avea cercei în buze şi în urechi şi unul în limbă.

— Ea este Carly, fiica mea. Carly, dânşii sunt detectivul Grace de la poliţie şi ofiţerul Buckley, spuse Gill Harrison. Carly a venit cu avionul din Australia special pentru nuntă.

— Te-am văzut la petrecere, dar nu am avut ocazia să vorbim, spuse Grace, ridicându-se ca să îi strângă mâna refractară, apoi aşezându-se din nou.

— Îmi pare bine să te cunosc, Carly, spuse Buckley.

Carly se aşează pe canapea lângă mama ei şi puse o mână protectoare peste umerii ei.

— Unde ai fost în Australia? întrebă Grace, încercând să fie politicos.

— La Darwin.

— Nu am fost acolo, am fost numai la Sydney.

— Am o fiică care locuieşte acolo, spuse Linda Buckley, jovial, încercând să spargă gheaţa.

Carly încuviinţă, indiferentă.

— Eu am vrut să anulez nunta şi petrecerea, spuse Gill Harrison. Dar Ashley a insistat. Credea…

— E o căţea proastă, spuse Carly.

— Carly! exclamă mama ei.

— Mă scuzaţi, spuse Carly. Toată lumea crede că e o dulceaţă, spuse ea, făcând un semn de păpuşă Barbie cu mâna. Dar eu cred că este o nenorocită calculată.

— Carly!

Carly o sărută pe mama ei pe obraz.

— Îmi pare rău, mamă, dar aşa este. Apoi se întoarse spre Grace: Dumneavoastră aţi fi insistat să continuaţi cu petrecerea?

Uitându-se la amândouă, Grace se gândi atent înainte

de a răspunde.

— Nu ştiu, Carly. Cred că a fost prinsă între ciocan şi nicovală.

— Fratele meu este cel mai drăguţ om din lume, spuse ea. Cân!

— Se pare că nu îţi prea place de Ashley, spuse el, profitând de ocazie.

— Nu, nu îmi place.

— De ce?

— Eu cred că e o fată simpatică, interveni Gill Harrison.

— Prostii, mama. Eşti doar disperată să ai nepoţi. Eşti încântată că Michael nu e homosexual.

— Carly, nu-i frumos frumos să spui asta.

Stârnit dintr-odată, Grace încercă să rămână impasibil.

— Ce te-a făcut să ai impresia asta, Carly?

— Nu o ascultaţi, spuse Gill Harrison. E obosită şi emoţionată, din cauza zborului.

— Rahat! spuse Carly. E o profitoare.

— Cât de bine o cunoaşteţi amândouă? întrebă Grace.

— Am întâlnit-o o dată. Adică o dată mai mult decât era necesar, spuse Carly.

— Eu cred că e o fată încântătoare, răspunse Gill. Este inteligentă, familistă. Poţi vorbi cu ea, să ai o discuţie civilizată. S-a purtat foarte frumos cu mine.

— I-aţi întâlnit familia? întrebă Grace.

— Săraca fată nu are altă familie în afara unui unchi tare simpatic din Canada, spuse Gill. Părinţii ei au murit când avea trei ani, într-un accident de maşină când erau în vacanţă în Scoţia. A fost crescută de părinţi adoptivi, care erau nişte tâmpiţi. Mai întâi la Londra, apoi aceştia s-au mutat în Australia. Când era adolescentă, tatăl ei adoptiv a încercat să o violeze de mai multe ori. Ashley i-a părăsit când avea şaisprezece ani şi a plecat în Canada, la Toronto, unde au luat-o în grijă unchiul şi mătuşa ei. Am auzit că mătuşa ei a murit destul de curând şi că este

foarte supărată din cauza asta. Cred că Bradley şi soţia lui au fost singurele persoane care au fost bune cu ea. A fost nevoită să se descurce singură în viaţă. Chiar o admir.

— Aiurea, spuse Carly.

— De ce spui asta? întrebă Grace.

— Pentru că nu cred că era sinceră atunci când am întâlnit-o. Şi după ce am văzut-o astăzi, cred că e şi mai puţin sinceră. Nu pot să explic, dar nu îl iubeşte pe fratele meu. Ştiu asta. Poate că era disperată să se căsătorească [u el, dar nu e acelaşi lucru cu a-l iubi. Dacă într-adevăr l-ar iubi, nu ar fi trecut prin toată mascarada de astăzi, ar fi fost prea supărată.

Grace se uită la ea, din ce în ce mai interesat.

— Vezi? spuse Carly. Vorbeşte o femeie, poate că o femeie ameţită, dar totuşi o femeie. O femeie căreia îi pasă şi care îşi iubeşte fratele. Spre deosebire de logodnica lui, regina din iad.

— Carly!

— Scuteşte-mă, mama!

52

După ce Ashley plecă din apartament, încă furioasă pe el, Mark aprinse televizorul sperând să vadă ceva ştiri locale. încercă şi la radio, dar trecuse de ora 19 şi le ratase.

Schimbat în blugi, cu pantofi sport, tricou şi un hanorac subţire, cu o şapcă de baseball trasă bine pe frunte, tremura acum din cauza nervilor şi a unei doze de cofeină. încercând să se trezească, băuse deja două căni cu cafea, iar acum o termina pe a treia. Bău ultimele picături, apoi se îndreptă spre uşa de la intrare. Chiar când era la uşă, sună telefonul.

Grăbindu-se în camera de zi, se uită la ecranul telefonului. Număr necunoscut. Ezitând, ridică receptorul.

— Aici este Kevin Spinella de la revista *Argus*. *Aş vrea* să vorbesc cu domnul Mark Warren.

Mark înjură. Dacă ar fi gândit mai limpede, i-ar fi spus că Mark Warren nu era acasă, dar se trezi zicând:

— Da, la telefon.

— Bună seara, domnule Warren, îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, sâmbăta. Vă sun în legătură cu partenerul dumneavoastră de afaceri, Michael Harrison. Am fost la nunta care trebuia să aibă loc astăzi la Biserica Tuturor Sfinţilor, în Patʃham. Dumneavoastră aţi fost cavaler de onoare. Nu mi s-a părut oportun să vă deranjez în biserică, dar mă întreb dacă am putea sta puţin de vorbă.

— Da, da, desigur.

— Am înţeles că Michael Harrison a dispărut în noaptea în care era petrecerea burlacilor, când a avut loc un teribil accident. Sunt curios să ştiu de ce dumneavoastră, cavalerul de onoare, nu eraţi acolo.

— La petrecerea burlacilor?

— Exact.

— Trebuia să fiu, bineînţeles, spus Mark, calm, încercând să pară prietenos, ca tot ceea ce spunea să pară natural. Eram în afara oraşului, la o întâlnire şi programasem ca totul să se termine şi să mă întorc la timp, dar zborul a avut întârziere din cauza ceţii, spuse el.

— Unde a fost asta?

— În Leeds.

— Aha! Aceasta este o problemă în ţara asta!

— Absolut, spuse Mark, simţind că se stabileşte o legătură.

— Am înţeles de la poliţie că dumneavoastră nu aveţi cunoştinţă despre ceea ce era plănuit pentru petrecere. Aşa este?

Mark tăcu un moment, gândindu-se: „Ai grijă!”

— Nu, spuse el. Nu e chiar aşa. Adică, nu este deloc aşa. Plănuisem să mergem în mai multe baruri.

— Prin mai multe baruri. Bine. Dar nu se obişnuieşte ca petrecerea burlacilor să fie organizată de cavalerul de onoare?

— Da, aşa cred.

— Dar dumneavoastră nu aţi organizat-o?

Mark încercă să se concentreze. Semne de alarmă se ridicau.

— Ba da, am organizat-o. Michael nu voia nimic prea sofisticat, doar să meargă prin cârciumi cu prietenii. Intenţionam să fiu acolo.

— Ce aţi plănuit mai exact?

— Păi, urma să facem lucrurile obişnuite: să mergem prin mai multe baruri, să îl îmbătăm criţă pe Michael şi apoi să îl ducem acasă. Voiam să închiriem un microbuz cu şofer, dar unul dintre prietenii noştri ne-a spus că avea acces la o dubă şi că nu îl deranjează să nu bea, aşa că am făcut cum a spus el.

— Şi unde începea sicriul în acest plan?

„Rahat”. Mark simţea că se afundă din ce în ce mai mult.

— Aţi spus sicriu?

— Am înţeles că aţi aranjat să aveţi şi un sicriu.

— Nu ştiu nimic despre niciun sicriu! exclamă Mark. Asta e o chestie nouă pentru mine. încercând să pară surprins, repetă, ca pentru verificare. Sicriu?

— Credeţi că prietenii dumneavoastră au organizat asta fără să ştiţi? întrebă jurnalistul.

— Absolut. Aşa trebuie să fi fost. Unul dintre ei, Robert Houllihan lucrează, lucra pentru unchiul său, antreprenor de pompe funebre, dar nu am discutat niciodată despre niciun sicriu. Sunteţi sigur de asta?

— Am fost informat de poliţie de faptul că ei bănuiesc că a existat un sicriu în dubă, înainte de accident. Vă puteţi imagina ce i s-a putut întâmpla lui Michael Harrison?

— Nu, nu am nicio idee. Sunt extrem de îngrijorat.

— Am vorbit ieri cu văduva unuia dintre prietenii dumneavoastră: doamna Zoe Walker. Mi-a spus că toţi plănuiaţi să vă răzbunaţi pe Michael pentru că, în mod regulat, vă făcea câte o poantă. Poate că sicriul are de-a face cu aşa ceva?

— Aşa cum am mai spus, nu ştiu nimic despre niciun şicriu. îmi pare ca o idee de ultim moment.

— Credeţi că prietenii dumneavoastră l-au băgat pe Michael în sicriu şi acum este blocat pe undeva?

Mark se gândi bine înainte de a răspunde.

— Ei, doar ştiţi cum este când un grup de bărbaţi se îmbată. Câteodată fac nişte lucruri nebuneşti.

— Am păţit-o şi eu.

Amândoi râseră. Mark se simţi un pic relaxat.

— Mulţumesc pentru timpul acordat. Dacă auziţi ceva, puteţi fi suficient de amabil să mă anunţaţi, dacă vă las numărul meu de telefon?

— Sigur că da, spuse Mark, căutând un stilou.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se afla în lift, Mark se gândea la conversaţie, sperând din suflet să nu fi spus nimic greşit şi îngrijorându-se de ce ar putea spune Ashley când o să vadă că este citat în presă. O să fie furioasă că a stat de vorbă cu presa. Dar ce altceva ar fi putut face?

Traversând cu maşina parcarea, se uită cu atenţie pe stradă, o luă la stânga, apoi se înscrise în traficul aglomerat. îşi dădu seama că avea peste viteza legală şi încercă să încetinească. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie oprit şi să i se ia alcoolemia.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunse în parcarea auto din Newhaven, într-unul din porturile Canalului, la cincisprezece kilometri de apartamentul său. Având puţin timp până la ora 20, ora închiderii, Mark se grăbi în magazin şi cumpără o cazma, o şurubelniţă, un ciocan, o daltă, o lanternă mică, marca Maglite, mănuşi de grădină şi o pereche de cizme de cauciuc. Pe la ora 20 era înapoi în maşină, în parcarea aproape goală. Cerul era surprinzător de senin şi mai erau vreo două ore până când avea să se întunece complet; dacă se va întuneca.

Încă două ore de aşteptare.

Ştia că ar trebui să mănânce ceva, dar simţea că are un nod în stomac. Se gândi la un sandviş, la mâncare chinezească, apoi indiană. Nimic nu îl atrăgea. Ashley era furioasă pe el; nu o mai văzuse niciodată furioasă şi îl înspăimânta. Era ca şi cum se rupsese o conexiune între ei. Trebuia să refacă legătura şi sigura modalitate de a face asta era să o calmeze. Să facă ce spusese ea. Să facă ceea

ce ştia de câteva zile că trebuie să facă.

Voia să o sune, să îi spună că o iubeşte, să o audă şi pe ea că îi spune că îl iubeşte. Dar nu va face asta, nu acum, nu încă. Avea dreptate să fie furioasă pe el; fusese un idiot, aproape stricase totul. Doamne, de ce naiba se purtase atât de prosteşte cu poliţistul acela?

Porni motorul şi radioul se aprinse. Ora 20. Ştirile de la postul local de radio. Mai întâi o ştire internaţională, alte veşti proaste din Iraq. Urmă un reportaj despre Tony Blair şi Uniunea Europeană. Apoi ciuli urechile în timp ce vocea de la radio spunea:

— Poliţia din Sussex grăbeşte cercetările cu privire la antreprenorul din Brighton, Michael Harrison. Logodnica sa, Ashley Harper şi alţi invitaţi au fost dezamăgiţi atunci când acesta nu a apărut la nunta ce trebuia să aibă loc la Biserica Tuturor Sfinţilor, din Pat[ham, în această după-amiază. Aceasta confirmă suspiciunile conform cărora ceva i s-a întâmplat în timpul petrecerii burlacilor, care s-a terminat cu moartea a patru dintre cei mai buni prieteni ai săi. Detectivul Roy Grace din cadrul Poliţiei din Sussex, care conduce cercetările în cazul Michael Harrison, ne-a informat în cursul acestei dimineţi că poliţia nu mai consideră acest caz doar o dispariţie, ci a fost înregistrat la incidente majore.

Mark dădu volumul mai tare pentru a auzi vocea detectivului.

— Credem că Michael Harrison poate fi victima unei glume care s-a transformat într-una tragică şi am dori ca toate persoanele care cred că deţin informaţii cu privire la evenimentele petrecute marţi seara, să contacteze de urgenţă departamentul de investigaţii al Poliţiei din Sussex.

Privirea lui Mark se înceţoşă; toată parcare părea că vibrează, iar în urechi avea un zumzăit ca şi cum ar fi fost într-un avion care decola sau ca şi cum ar fi făcut scufundări. Se ţinu de nări, răsuflă şi urechile i se desfundară. Avea mâinile ude de transpiraţie, apoi realiză că avea tot trupul ud; simţea picături de apă alunecându-i

pe piele.

„Respiră adânc”, îşi aminti el. Acesta era modul în care făceai faţă stresului. Ashley îl învăţase lucrul acesta, înainte de a merge să vadă un client extrem de pretenţios.

Aşa că stătu în maşină, în lumina care scădea, ascultându-şi ritmul inimii şi respirând adânc.

Pentru o bună bucată de vreme.

53

Imediat după ce o investigaţie, cum ar fi o crimă, răpire, viol, jaf armat, fraudă sau dispariţie, era trecută la incidente majore, i se dădea un nume de cod.

Toate incidentele majore erau acum coordonate de la sediul central al Poliţiei din Sussex. De aceea, la ora 20.20, sâmbătă noaptea, când majoritatea oamenilor normali/ care aveau şi altă viaţă decât cea profesională, erau acasă sau se distrau, Roy Grace, acum însărcinat în mod oficial cu investigaţia, urca treptele clădirii sediului central, pe lângă panoul de onoare şi pe lângă cele două bastoane de poliţist agăţate pe perete.

Luase decizia de a transfera cazul lui Michael Harrison de la dispariţie la incidente majore la câteva minute după ce plecase din casa lui Gill Harrison. Era o decizie importantă, care implica timp şi costuri foarte mari pe care va fi nevoit să le justifice în faţa superiorilor şi în faţa lui Alison Vopser. Era neîndoielnic că acesta va fi un lucru foarte greu, deja îşi imagina ce întrebări incisive îi vor fi puse.

Detectivii Nick Nicholl şi Bella Moy, cu planurile de sâmbătă seara făcute praf, erau în drum spre secţie, împreună cu noua lor colegă de echipă, Emma-Jane Boutwood, aducând tot ceea ce ţinuseră în secţia de poliţie din Brighton, ceea ce nu era până acum prea remarcabil.

Intrând în biroul rezervat incidentelor majore, trecu pe lângă camera spaţioasă, cu mochetă verde, înţesată de birouri pentru echipa de sprijin a detectivilor din cadrul departamentului de criminalistică. Fiecare detectiv senior avea propriul birou, marcat printr-o etichetă cu albastru şi galben lipită pe uşă.

La stânga, printr-un geam imens, putea vedea în biroul impresionant al celui care, teoretic, îi era şef direct, detectivul-şef Gary Weston, deşi, în practică, acesta era reprezentat de Alison Vopser. Gary Weston şi Roy Grace se cunoşteau de multă vreme; fuseseră parteneri atunci când Grace intrase în poliţie şi Weston nu avea nici el prea multă experienţă.

Între cei doi nu era diferenţă de vârstă decât de o lună şi Grace se întreba, uneori invidios, cum de promovase Gary atât de repede, spre deosebire de el. Era sigur că foarte curând va fi şef de secţie undeva în Marea Britanie. Dar în sufletul său ştia răspunsul. Nu era vorba despre faptul că Gary Weston era un poliţist mai bun sau că avea o pregătire academică mai strălucită, pentru că trecuseră prin multe cursuri de pregătire împreună, ci despre acela că era un diplomat mai bun decât va fi el vreodată. Nu îi purta pică fostului său partener din cauza aceasta, rămăseseră buni prieteni, dar nu va putea fi niciodată ca el, adică să nu îşi spună părerile, aşa cum făcea Gary deseori.

La ora 20.30, într-o seară de sâmbătă, nu era niciun semn că Gary ar fi fost în birou. Şeful său ştia cum să trăiască o viaţă plină, împletind casa, timpul liber şi munca foarte uşor. Fotografiile cu ogari şi cai de curse, aliniate pe pereţi, erau o dovadă a pasiunii sale pentru curse, iar instantaneele cu soţia sa atractivă şi cu cei patru copii, plasate strategic pe fiecare suprafaţă plată, nu-i lăsau pe musafiri să se îndoiască de priorităţile sale în viaţă.

Gary probabil că era la o cursă cu ogari în seara asta, îşi imagină Grace. Poate că stătea la masă, vesel, împreună cu familia şi prietenii, făceau pariuri, se relaxau, petreceau o seară de sâmbătă în familie. îşi zări reflectul fantomatic în geam şi traversă camera goală, pe lângă telefoanele care înregistraseră mesaje, faxurile tăcute şi monitoarele în stand-by. Uneori, în momente ca acesta, când se simţea total deconectat de la lumea reală, se întreba dacă asta însemna să fii o fantomă, să treci neobservat pe lângă toţi ceilalţi care trăiau.

La capătul camerei, deschise cu cârdul uşa securizată şi intră într-un coridor lung, liniştit, cu mochetă gri şi care mirosea a proaspăt vopsit. Trecu pe lângă un panou roşu pe care scria „OPERAŢIUNEA LISBON”, sub care era poza unui bărbat asiatic, cu barbă scurtă, înconjurată de mai multe fotografii cu plaja de roci de la baza unui loc foarte frumos, numit Beachy Head, fiecare fotografie având un cerc roşu desenat pe ea.

Acest bărbat neidentificat fusese găsit mort în urmă cu patru săptămâni la baza rocilor. La început, se presupusese faptul că era un sinucigaş, până când la autopsie s-a descoperit că era deja mort când sărise.

Pe peretele opus era „OPERAŢIUNEA CORMORANT”, cu fotografia unei adolescente drăguţe, brunete, care fusese găsită violată şi strangulată la marginea oraşului Brighton.

Grace trecu pe lângă biroul ofiţerilor care se ocupau cu interogările, o cameră mare în care detectivii se adunau pe durata cercetărilor, apoi intră pe uşa camerei opuse, pe care scria „INTEL ONE”.

Biroul pentru echipa de decizie era noul centru de comandă pentru toate incidentele majore. Când intră, totul i se păru nou, îi mirosi a nou chiar şi atitudinea celor care lucrau aici, cu excepţia unui iz de mâncare chinezească. în ciuda ferestrelor care erau prea sus pentru a se vedea prin ele, camera, cu pereţii albi, avea un aer proaspăt, plăcut, emana energie pozitivă, o atmosferă foarte diferită de zgomotul obositor al staţiei de poliţie în care crescuse Grace.

Aspectul futurist al încăperii îi dădu sentimentul că aici ar fi putut fi Camera de Control din Houston. Era o cameră mare, în formă de „L”, împărţită în trei spaţii de lucru, fiecare cu un birou din lemn rotund, la care aveau loc câte opt persoane, şi cu nişte panouri mari. Pe unul era scris „OPERAŢIUNEA CORMORANT”, pe altul „OPERAŢIUNEA LISBON” şi pe altul „OPERAŢIUNEA SNOWDRIFT”, acoperite fiecare cu fotografii de la locul crimei şi grafice cu progresele făcute. Un altul urma să fie

scris cu „OPERAŢIUNEA SALSA”, numele ales întâmplător de computerul poliţiei Scotland Yard pentru cazul Michael Harrison.

În cele mai multe cazuri, numele nu avea nicio legătură cu cercetarea în sine şi uneori fuseseră necesare schimbări. îşi amintea că odată, numele „OPERAŢIUNEA CAUCAZIAN” fusese ales pentru investigarea unui bărbat de culoare găsit ciopârţit în portbagajul unei maşini. Numele fusese schimbat în ceva mai puţin controversat. Dar cu numele „Operaţiunea Salsa”, calculatorul atinsese din întâmplare o coardă sensibilă. Grace avea un sentiment foarte bine conturat că era implicat într-un cântec şi un dans.

Spre deosebire de alte birouri din secţiile de poliţie, aici nu era niciun lucru personal pe mese sau pe pereţi. Nu erau fotografii de familie, niciun calendar cu evenimente sportive, nici cartonaşe cu jucători. Fiecare obiect din această cameră, în afara mobilei şi a aparaturii electronice, avea legătură cu cercetările în derulare. Şi cu excepţia unor tăieţei pe care detectivul Michael Cowan, care arăta obosit, îi mânca cu o furculiţă de plastic, în celălalt capăt al camerei.

La un alt birou, lipit de un monitor plat, cu o cutie de cola în mână, stătea Jason Piette, unul din cei mai deştepţi inspectori-detectivi cu care lucrase Grace. Ar fi pariat fericit că într-o bună zi Piette va ajunge la cea mai înaltă funcţie în poliţie din ţară.

Fiecare echipă de lucru era alcătuită din minim un şef, sergent sau inspector în grad, un supervizor, un poliţist cu funcţie mai mică, un analist şi un dactilograf.

Michael Cowan, îmbrăcat neglijent cu un tricou şi blugi, îl salută prietenos pe Grace:

— Ce faci, Roy? Arăţi cam aranjat.

— M-am gândit să mă aranjez pentru voi, băieţi. Evident, nu era nevoie să mă deranjez.

— Da, da!

— Ce rahat mănânci? întrebă Grace. Ai idee ce e în chestia aia?

Michael Cowan dădu ochii peste cap, rânjind.

— Chimicale, ele mă ţin în viaţă.

Grace dădu din cap.

— Miroase a mâncare chinezească aici.

Cowan arătă cu capul spre panoul de lângă el, intitulat „Operaţiunea Lisbon”.

— Mda, poţi lua problema chinezească oricând de la mine, dacă doreşti. Am renunţat la o întâlnire fierbinte ca să fiu aici.

— Aş face bucuros schimb cu tine, spuse Grace. Michael Cowan se uită la el întrebător.

— Îmi spui şi mie?

— Nu vrei să ştii, crede-mă.

— Atât de rău este?

— Mai rău.

54

În lumina farurilor, Mark putea vedea multe coroane de flori pe marginea drumului, în centrul unei curbe la dreapta. Unele erau depuse pe iarbă, altele erau sprijinite de câte un copac, iar restul, de un gard viu. Erau mai multe decât remarcase el ultima oară când trecuse pe aici.

Luând piciorul de pe acceleraţie, încetini până la o viteză foarte mică. îl trecu un fior, până în adâncul său, până în adâncul sufletului. Continuă să se uite la coroane, în timp ce acestea se estompau în lumina farurilor din spate, până când dispărură în întuneric, în noapte. Dispăruseră, ca şi cum nu ar fi fost acolo. Josh, Pete, Luke, Robbo.

Şi el, dacă avionul nu ar fi întârziat.

Evident, atunci problema s-ar fi pus altfel. Cu pielea ca de găină, apăsă pe acceleraţie, dorindu-şi să scape de acolo; locul îi dădea fiori. Telefonul mobil dădu un semnal, apoi începu să sune. Pe ecranul acestuia apăru numărul lui Ashley. Răspunse folosind *speak*erul, bucuros că o aude, simţind acut nevoia companiei cuiva.

— Bună.

— Deci? Vocea ei suna la fel de îngheţată ca atunci când părăsise apartamentul.

— Sunt pe drum.
— Abia acum?
— Trebuia să aştept până se întunecă. Nu cred că ar trebui să vorbim la telefoanele mobile, o să vin să te văd când mă întorc.
— Asta ar fi chiar o prostie, Mark.
— Da. Eu… Ce face Gill?
— Supărată. Cum te-ai aştepta să fie?
— Mda.
— Mda? Tu eşti bine?
— Aproape.
— Eşti treaz acum?
— Bineînţeles, spuse el, ţâfnos.
— Nu pari prea bine.
— Nu mă simt bine, da?
— Bine. Dar o să faci ce am spus?
— Aşa ne-am înţeles.
— O să mă suni după ce termini?
— Sigur.

Închise. Era ceaţă şi o peliculă de umezeală acoperise parbrizul. Folosi ştergătoarele de două ori, iar cauciucul de pe ele scârţâi. Le opri. Tufişul de pe marginea pădurii îi părea familiar; încetini, nedorind să treacă peste cotitură.

Câteva momente mai târziu trecu de primul grilaj, apoi de al doilea. Farurile luminau precum două raze laser. Maşina se zdruncina pe drumul plin de gropi, în timp ce el accelera mult prea tare, speriat de copacii care păreau că se apleacă ameninţător de o parte şi de alta şi uitându-se în oglindă, în caz că…

„În caz că ce, mai exact?”

Se apropia. Vorbăria de la radioul cu sonorul dat la volum mic îi atrase atenţia. îl opri, aproape neobservând că respiră din ce în ce mai repede şi că transpiraţia îi curge pe tâmple şi pe spate. Botul maşinii se aplecă puternic, din cauza roţilor din faţă care se împotmoliseră într-o baltă. Ploaia, cu un sunet ca de piatră, lovea parbrizul. Puse din nou în funcţiune ştergătoarele şi

încetini imediat. Iisuse, balta era adâncă; nu îşi dăduse seama cât de mult plouase de când nu mai fusese pe acolo. Şi apoi… La dracu, nu!

Roţile îşi pierduseră tracţiunea în noroi.

Apăsă pe acceleraţie şi mai tare. BMW-ul vibră, înaintă câţiva centimetri, apoi se înfundă la loc.

„O, Doamne, nu!”

Nu se putea să rămână blocat, nu se putea! Cum dracuz putea să explice asta, că se afla la ora 10.30 aici?

„Respiră adânc…”

Trase aer în piept, uitându-se cu frică în întuneric, la fiecare umbră din faţa lui, din lateral şi din spate, apoi apăsă pe butonul de blocare. Auzi cum uşile se blochează, dar nu se simţi mai bine. Apoi aprinse lumina de control şi se uită la tabloul de bord. Erau nişte afişaje pentru condiţii de *off-road*, pentru benzină şi pentru blocarea diferenţialului; le văzuse de sute de ori, dar niciodată nu se obosise să citească ceva despre ele.

Căută şi scoase cartea de instrucţiuni a maşinii din locul pentru mănuşi. Se uită disperat la cuprins, apoi întoarse la paginile care îl interesau. împinse un mâner, apăsă un buton, puse cartea jos lângă el şi încercă acceleraţia. Maşina se zdruncină, apoi, spre uşurarea lui, porni cu putere înainte.

Continuă să meargă cu aproximativ cincisprezece kilometri pe oră. Maşina era mult mai sigură pe ea acum, ca şi cum ar fi mers pe bandă rulantă. Apoi ajunse la o bifurcaţie şi făcu la dreapta, către sfârşitul drumului. Un pui de iepure sări în faţa maşinii şi alergă înainte, chiar pe dedesubt. Nu remarcă dacă îl lovise sau nu şi nici nu îi păsa. Voia doar să meargă mai departe, să îşi menţină viteza, elanul, controlul asupra noroiului.

Micul luminiş de muşchi şi iarbă era chiar în faţa lui acum şi, spre uşurarea lui, bucata de tablă îndoită, ascunsă sub plantele pe care le aruncase drept camuflaj deasupra, era încă acolo.

Conduse până pe o bucată de pământ relativ tare, pentru că nu voia ca maşina să se împotmolească în timp

ce era parcată. Opri motorul, dar lăsă aprinsă faza lungă, îşi puse noile cizme de cauciuc, luă lanterna Maglite şi păşi pe terenul umed.

Urmă un moment de linişte absolută. Apoi un foşnet în tufăriş, care îl făcu să se întoarcă, îndreptând speriat raza lanternei spre pădure. îşi ţinu respiraţia. Auzi un pârâit, apoi un sunet ca de monedă care cade pe ceva de metal şi un fazan impunător ieşi leneş dintre copaci.

Mişcă rapid lanterna de la dreapta la stânga, înnebunit de frică, deschise portbagajul maşinii, îşi puse mănuşile de cauciuc, apoi scoase uneltele pe care le cumpărase şi le cără până deasupra mormântului.

Stătu nemişcat câteva momente, uitându-se la bucata de metal îndoit, ascultând. Motorul maşinii scoase un sunet. Picăturile de ploaie cădeau peste tot în jurul lui, dar în rest era linişte. O linişte absolută. Un melc se urcase pe o parte a bucăţii de metal, iar cochilia i se vedea ca o scoică pe o epavă. Arăta de parcă aşa era de ani de zile.

Punând uneltele şi lanterna pe iarba udă, apucă de un capăt al bucăţii de tablă şi o trase într-o parte. Mormântul apăru ca o groapă întunecată. Apucă lanterna, se ridică, dar rămase unde era, încercând să îşi adune tot curajul ca să înainteze.

„Ca şi cum Michael ar sta ghemuit acolo, pregătit să mă înşface”.

Încet, cu paşi mărunţi, se îndreptă spre mijlocul mormântului, apoi, cuprins de panică, îndreptă lanterna spre groapa lungă, dreptunghiulară.

Respiră uşurat.

Toate erau aşa cum le lăsase. Pământul era încă deasupra, nemişcat. Pentru câteva momente se uită atent, simţindu-se vinovat.

— Îmi pare rău, partenere, spuse el. Eu…

Nu mai era nimic de spus. Se întoarse la maşină şi stinse farurile. Nu avea niciun sens să îşi facă prezenţa cunoscută, în caz că era cineva prin pădure la ora asta, lucru de care se îndoia. Dar nu se ştia niciodată.

Îi luă aproape o oră, timp în care săpă din greu, până

când cazmaua lovi lemnul tare al sicriului. Era mult mai mult pământ decât crezuse. Bine, adăugase el ceva pământ înainte, dar chiar şi aşa… Continuă să sape până când putu să vadă clar sicriul şi mânerele din colţuri. Gaura micuţă unde fusese tubul de respiraţie şi pe care el o umpluse cu pământ era mărită; părea un pic mai largă sau era doar imaginaţia lui?

Ridicându-se, puse cazmaua pe pământ, apucă şurubelniţa şi se apucă să lucreze la fiecare şurub în parte. Apoi îşi puse o întrebare la care nu prea găsea răspunsul: sicriul se potrivea perfect în gaură şi nu era niciun fel de gol pe lângă el. Singurul loc pe care se putea sta era pe capac şi asta făcea imposibil să îl dea la o parte.

Se ridică din nou, cu lanterna între dinţi şi cu şurubelniţa în mână, se lungi pe pământ, se răsuci către mormânt şi se lăsă în jos. Putea atinge capacul sicriului cu uşurinţă.

Apoi începu să tremure. Ce naiba o să găsească? Scoţând lanterna din gură, strigă încet:

— Michael? apoi mai tare: Michael? Alo! Michael?

Apoi ciocăni de câteva ori în capacul sicriului cu mânerul şurubelniţei, deşi ştia că dacă Michael ar fi fost în viaţă, i-ar fi auzit paşii şi zgomotul făcut de cazma pe capac. Doar dacă nu era prea slăbit ca să poată răspunde.

Dacă mai era în viaţă.

Un mare „dacă”. Trecuseră deja patru zile în care cu siguranţă nu avusese aer. Apucă din nou lanterna cu dinţii şi strânse tare. „Trebuie să fac asta. Trebuie să fac treaba asta afurisită. Trebuia să vin şi să recuperez nenorocita de agendă de la Michael”. Pentru că, într-o bună zi, cineva va găsi mormântul, îl va deschise şi va găsi cadavrul şi nenorocita de agendă cu e-mailuri şi poliţistul acela, detectivul Grave, sau cum naiba îl chema, va găsi e-mailul pe care el i-l trimisese lui Michael, în care îi spunea că toţi au pus ceva la cale pentru el şi în care îi dădea nişte indicii ascunse; prea ascunse ca Michael să îşi dea seama dinainte ce aveau de gând, dar care îl dădeau sigur de gol în faţa poliţistului.

Mark strecură şurubelniţa sub capac, apoi îl ridică câţiva centimetri, până când putu să îşi bage degetele dedesubt. Apucă de capacul greoi cu mâna stângă, puse şurubelniţa pe pământ, lângă el, apoi îl ridică, atât de sus cât putu. Nici nu remarcă gaura adâncă, asimetrică, ce fusese scobită pe dinăuntru.

Apa ca cerneala îi licări în faţă şi rămăşiţele unei reviste pluteau la suprafaţă.

Mark ţipă şi lanterna îi căzu din gură, intră în apă şi căzu cu un sunet surd pe fundul sicriului.

Nu era nimeni înăuntru.

55

Capacul sicriului căzu înapoi cu un sunet ca de foc de armă. Mark se ridică în picioare, se împiedică şi merse târându-se pe pământul noroios. Se ridică în genunchi, se roti de jur împrejur. Cercetă întunericul cât de pătrunzător putu, scâncind, gâfâind, cu creierul mărit de frică, întrebându-se în ce parte să o ia. Către maşină? în pădure?

„O, Doamne! Iisuse!”

În patru labe, se depărtă de mormânt şi se roti din nou. Oare Michael era pe acolo, urmărindu-l, gata să-l atace?

Gata să îl orbească [u lanterna?

Se ridică şi alergă la maşină, deschise portiera, se urcă şi toate luminile nenorocite din interior se aprinseră, luminându-l din plin! închise portiera cu putere, apăsă pe blocarea automată, băgă cheia în contact, puse motorul în funcţiune, aprinse farurile şi apăsă acceleraţia. Făcu un cerc cu maşina, luminând copacii cu farurile, apoi continuă cu încă un cerc şi apoi cu un al treilea.

„Iisuse!”

Ce dracuz se întâmplase?

Nu luase nenorocita de agendă. Trebuia să se întoarcă şi să verifice. Trebuia.

Cum dracuz se putuse?

Cum putuse să iasă? Să pună sicriul la loc? Să pună pământul deasupra?

Doar dacă?

Nu a fost niciodată aici?

Dar dacă nu fusese aici, de ce nu a apărut la nuntă?

Îi veneau tot felul de gânduri în minte. Amestecate. Voia să o sune pe Ashley, dar ştia deja primul lucru pe care îl va spune: „Ai luat agenda?”

Merse cu maşina până la mormânt şi rămase înăuntru, aşteptând. Apoi deschise portiera, se întinse pe burtă şi fără să se deranjeze să îşi mai ridice mânecile, băgă mâinile în apa rece. Se lovi de fundul moale, de satin. Pipăi apoi marginile laterale şi din nou fundul sicriului. Găsi lanterna şi o recuperă. Nu mai funcţiona. Mâinile i se loviră de ceva mic, rotund, metalic; apucă şi scoase şi acel obiect care, în lumina farurilor, arăta ca dopul unei sticle de whisky. Se întoarse şi se uită cu frică la pădurea din jur. Apoi pipăi din nou cu mâinile sicriul, controlând de la un capăt la celălalt. O pagină ruptă dintr-o revistă se lipi de mâna lui. Nimic altceva. Chiar nimic. Nenorocitul de sicriu era gol.

Se ridică, puse la loc bucata de metal, aruncă nehotărât nişte iarbă deasupra, apoi se întoarse la siguranţa pe care i-o dădea maşina. închise portiera şi se blocă înăuntru. Acceleră puternic şi o luă pe urmele lăsate de maşină. Trecu peste tufe şi bălţoace, până când ajunse la cele două grilaje şi înapoi la drumul principal.

Decuplă diferenţialul şi puse din nou motorul pe turaţie normală, apoi porni înapoi către Brighton. Se uita în oglinda retrovizoare, îngrozit de fiecare far pe care îl vedea în spatele lui, dorindu-şi cu disperare să o sune pe Ashley, dar prea confuz ca să ştie ce o să îi spună.

Unde dracuz̧ era Michael?

Unde?

Unde?

Trecu pe lângă toate coroanele, uitându-se la strălucirea portocalie a cerului, apoi la dram, apoi din nou în oglindă. Oare îşi imaginase? „Băieţi, care e secretul vostru? Ce ştiţi şi eu nu ştiu? De ce aţi îngropat un sicriu gol? Şi ce aţi făcut cu Michael?”

Mergând, începu să se calmeze şi să gândească mult

mai limpede, convingându-se că nu era chiar aşa de important. Michael nu era acolo. Nu era niciun cadavru. Nimeni nu avea vreo dovadă împotriva lui.

Sprijinindu-şi genunchii de volan, îşi scoase mănuşile de cauciuc şi le aruncă lângă scaunul pentru pasageri. Bineînţeles, asta era opera lui Michael. Avea toate caracteristicile lui. Michael glumeţul. Oare Michael prevăzuse toată treaba?

Să lipsească de la propria nuntă?

Lucruri nebune începură să îi alerge prin cap. Oare Michael îşi dăduse seama de el şi de Ashley? Era şi asta parte din răzbunarea lui? Ei doi se cunoşteau de multă vreme. De la treisprezece ani. Michael era un tip deştept, dar avea stilul lui de a rezolva problemele. Poate că îşi dăduse seama, deşi el şi Ashley fuseseră extrem de atenţi.

În timp ce conducea, încercă să se gândească la ziua în care Ashley venise pentru prima oară la birou, în urma unui anunţ de angajare a unei secretare, pe care îl dăduseră în *Argus*. Intrase, atât de inteligentă şi de frumoasă, cu mult deasupra celor pe care îi intervievaseră înainte şi după ea. Fuseseră pe aceeaşi lungime de undă imediat, deşi Michael păruse că nu observă. După cea de-a doua săptămână de lucra, au devenit iubiţi, fără ca Michael să ştie.

La două luni după aceasta, Ashley i-a spus că lui Michael îi place de ea şi că a invitat-o la masă. îl întreba ce să facă?

Mark se înfuriase, dar nu i-a spus acest lucru lui Ashley. Toată viaţa, de când îl întâlnise pe Michael, trăise în umbra lui. Michael agăţa cele mai frumoase fete la petreceri, Michael îl fermecase pe directorul de bancă, reuşind să ia împrumutul cu care cumpăraseră prima proprietate, în timp ce Mark se chinuia cu un salariu amărât într-un birou de contabilitate.

Atunci când hotărâseră să intre în afaceri împreună, Michael avusese banii de început, iar în schimbul acestui lucru luase două treimi din acţiuni. Acum aveau o afacere care valora mai multe milioane de lire. Şi Michael avea

partea leului.

Când Ashley intrase în birou, fusese pentru prima oară când o femeie se uitase mai întâi la el.

Apoi nenorocitul a îndrăznit să o invite la cină.

Ceea ce urmaşe fusese ideea lui Ashley.

Tot ce trebuia să facă era să se căsătorească ţu Michael, apoi să pună la cale un divorţ. Să îi angajeze o întâlnire cu o prostituată şi să îl filmeze cu camera ascunsă. Ea ar fi obţinut jumătate din acţiunile lui şi cu o treime a lui Mark ar fi avut majoritatea acţiunilor. Ar fi avut control asupra companiei. La revedere, Michael!

Simplu ca bună ziua.

Dar crima nu fusese luată niciodată în calcul.

56

Ashley, îmbrăcată într-un halat de baie alb, cu părul lăsat pe spate, deschise uşa casei şi se uită la Mark, care era murdar până şi pe faţă de noroi, cu o expresie de neîncredere şi furie.

— Ai înnebunit, să vii aici? spuse ea în loc de salut. Şi la ora asta! E miezul nopţii, Mark!

— Trebuia să vin. Nu puteam risca să îţi dau un telefon. Trebuie să vorbim.

Surprinsă de tonul disperat al vocii lui, se îmbună. Ieşi afară din casă şi se uită cu atenţie de-a lungul străzii liniştite.

— Nu ai fost urmărit până aici?

— Nu.

Se uită apoi la picioarele lui.

— Mark, ce dracuz faci? Uită-te la cizmele tale!

El se uită la cizmele de cauciuc, foarte murdare. Le scoase şi le luă înăuntru. Cu ele în mână, se opri în camera de zi, uitându-se la luminile de la staţia audio fixată în perete.

Închizând uşa, Ashley se uită la el cu teamă.

— Arăţi groaznic.

— Am nevoie de o băutură.

— Cred că ai băut suficient mai devreme.

— Sunt al dracului de treaz acum.

Ajutându-l să-şi dea de jos hanoracul, Ashley îl întrebă:

— Ce băutură doreşti? Un whisky?

— Marca Balvenie, dacă ai. Dacă nu, orice altceva.

— Cred că ai nevoie de o baie. Se îndreptă către bucătărie. Deci, povesteşte-mi, a fost groaznic? Ai luat agenda?

— Avem o problemă.

Ashley se întoarse de parcă ar fi fost împuşcată.

— Ce fel de problemă?

Mark se uită la ea neajutorat.

— El nu era acolo.

— Nu era acolo?

— Nu… El… Nu ştiu… el…

— Cum adică, el nu era acolo? Sicriul nu era acolo?

Mark îi povesti ce se întâmplase. Prima ei reacţie a fost să se ducă la jaluzele şi să le tragă în jos repede, apoi îi puse lui un whisky, iar ei îşi turnă o cafea. După asta, se aşezară faţă în faţă pe canapea.

— Este posibil să te fi dus în alt loc?

— Adică vrei să spui că există două sicrie diferite? Nu. Eu am sugerat locul acela de prima oară. Trebuia să îi lăsăm o revistă porno şi o sticlă de whisky; ambele sunt acolo. Adică, cel puţin dopul sticlei este.

— Şi capacul sicriului era pus, cu pământ deasupra? Ţinu ceaşca de cafea cu ambele mâini, suflă să se răcească, apoi luă o înghiţitură. Mark se uită cum halatul de baie i se desface şi sânii mari, albi încep să i se vadă. Şi îl făceau să o dorească chiar acum, în ciuda tuturor, în ciuda panicii; voia doar să o strângă în braţe şi să facă dragoste cu ea.

— Da, exact aşa cum era marţi când eu…

— Când ai luat tubul pentru respirat?

Mark luă o gură whisky. Ea îi zâmbi înţelegător acum. Poate că ar fi putut sta o oră sau două. Să facă dragoste. Avea nevoie de ceva care să îl scape de coşmar.

Apoi expresia ei se întunecă.

— Cât de sigur eşti că el era înăuntru atunci când ai

luat tubul?

— Normal că era acolo. L-am auzit ţipând. Dumnezeule!

— Nu ţi-ai imaginat?

— Să îmi imaginez că ţipa?

— Erai într-o stare destul de proastă.

— Şi tu ai fi fost. Era partenerul meu de afaceri. Prietenul meu cel mai bun. Nu sunt un nenorocit de criminal. Eu…

Se uită la el cinic.

— Fac asta pentru că… pentru că te iubesc, Ashely. Mai bău puţin whisky.

— Ar putea să fie afară chiar acum, spuse ea. Să stea la pândă, să ne urmărească, nu-i aşa?

Michael dădu din cap.

— Nu ştiu. Dacă nu era în sicriu, de ce nu a venit la nuntă? Dar a fost, sau cineva a fost în sicriu, pentru că erau urme pe capac; cineva a încercat să scape de acolo.

Ashley ascultă neatentă.

— Poate că ştie despre noi, asta e tot ce pot gândi. Că ştie despre noi.

— Nu ştie, spuse Ashley. Nu are nicio idee. Mi-a vorbit foarte mult despre tine, despre cât de mult îţi doreşti să găseşti femeia potrivită, să te căsătoreşti şi să ai copii şi că se pare că nu ţi-ai găsit o parteneră stabilă.

— Da, minunat, întotdeauna ştie să îmi mângâie ego-ul.

— Nu într-un mod răutăcios, Mark. Ţine la tine.

— Îi cam iei apărarea.

— Este logodnicul meu.

— Foarte amuzant. Mark puse paharul pe măsuţa de cafea, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Trebuie să îţi revii. Să ne gândim logic, da?

El încuviinţă, cu faţa încă în palme.

— Michael era acolo marţi noapte. Ai luat tubul şi ai acoperit gaura, da?

Mark nu făcu niciun comentariu.

— Ştim că Michael se ţine de poante. Deci cumva

iese din sicriu şi se hotărăşte să ne facă să credem că este încă acolo.

Mark se uită la ea, disperat.

— Bună glumă. Deci este afară şi ştie că am luat tubul de respirat. Şi este un singur motiv pentru care am făcut lucrul acesta.

— Greşeşti. Cum ar fi putut să ştie că ai fost tu? Ar fi putut fi oricine care se plimba prin pădure.

— Hai, Ashley, fii serioasă! Cineva care se plimba prin pădure se împiedică de un mormânt şi de un tub de respirat care iese dintr-un sicriu şi, drept urmare, mai adaugă o tonă de pământ deasupra sicriului?

— Încerc doar să mă gândesc la ceva.

Mark se uită la ea, apoi, instantaneu îi trecu prin minte că poate Michael şi Ashley au complotat ceva împreună. Ca să îl prindă.

Apoi se gândi la toate zilele şi nopţile petrecute cu Ashley în ultimele luni, lucrurile pe care ea i le-a spus, felul în care făceau dragoste, ce plănuiseră, lucrurile dispreţuitoare pe care le spunea despre Michael şi îşi îndepărtă gândul complet din minte.

— Uite altă idee, spuse ea. Pete, Luke, Josh şi Robbo, toţi ştiau că o să ajungi mai târziu. Poate că au vrut să îţi facă o glumă împreună cu Michael şi nu a ieşit aşa cum trebuie?

— Bine, spuse el. Chiar şi dacă presupunem că Michael nu era în sicriu când am fost eu acolo şi că mi-am imaginat că ar fi ţipat, atunci unde dracuz̧ este? Unde stă de marţi noapte? De ce nu a luat legătura cu noi? De ce nu a venit la nuntă? Poţi să îmi răspunzi la asta?

— Nu. Doar dacă ceilalţi au Vrut să îi facă o glumă şi lui şi ţie, iar el este acum legat şi încuiat în altă parte.

— Sau poate că a fugit undeva?

— Nu a fugit, spuse Ashley. De asta sunt sigură.

— Cum poţi fi sigură?

Se uită la Mark.

— Pentru că mă iubeşte. Chiar mă iubeşte. De asta ştiu că nu a fugit. Ai pus totul la loc aşa cum era?

Mark ezită, apoi minţi, nedorind să admită că fugise panicat.

— Da.

— Deci fie aşteptăm, fie te duci şi îl găseşti şi rezolvi treaba cu el, spuse Ashley.

— Să rezolv cu el?

Privirea ei spunea tot.

— Nu sunt un criminal, Ashley. Poate că sunt o grămadă de lucruri, dar…

— S-ar putea să nu avem altă posibilitate, Mark. Gândeşte-te.

— Nu va putea să spună nimic în legătură cu mine. Nimic de care să se lege. Tăcu şi se gândi. Pot să aştept aici.

Ea se ridică, merse până la el, îşi puse mâinile pe umerii lui şi îi făcu un masaj uşor. Apoi îl sărută pe gât.

— Mi-ar plăcea la nebunie să stai, spuse ea. Dar ar fi o prostie. Cum crezi că ar arăta lucrul acesta dacă ar apărea Michael? Sau poliţia?

Mark întoarse capul şi încercă să o sărute pe buze. Ea îl lăsă să o sărute uşor şi apoi îl împinse.

— Du-te, spuse ea. Hai, găseşte-l pe Michael înainte să te găsească el pe tine.

— Nu pot face asta, Ashley.

— Ba poţi. Deja ai făcut-o marţi noapte. Poate că nu a mers atunci, dar ai dovedit că poţi să o faci. Aşa că du-te şi fă-o!

El merse descurajat şi îşi luă cizmele, iar Ashley îi aduse hanoracul ud, murdar.

— Trebuie să fim atenţi ce vorbim la telefon, poliţia a început să îşi bage nasul. Ar trebui să ne imaginăm că telefoanele sunt ascultate, spuse ea. Bine?

— Bună idee.

— Vorbim dimineaţă.

Mark deschise uşa cu precauţie, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Michael să apară cu o armă sau cu un cuţit în mână. Dar nu se vedeau decât lumina felinarelor, umbrele întunecate ale maşinilor parcate şi liniştea nopţii urbane,

întreruptă doar de zgomotul a doua pisici care se băteau.

57

La fiecare două luni, sâmbăta, Roy Grace o scotea la plimbare pe nepoata sa de opt ani, Jaye Somers. Părinţii ei, Michael şi Victoria, amândoi ofiţeri de poliţie, erau printre cei mai buni prieteni ai lui şi ai lui Sandy şi îl susţinuseră extrem de mult în anii care urmaseră dispariţiei ei. împreună cu cei patru copii, cu vârste de la doi ani la doisprezece, aproape îi deveniseră ca o a doua familie.

Astăzi o dezamăgise pe Jaye explicându-i de când a ajuns la ea că nu putea sta decât două ore, pentru că trebuia să meargă înapoi la serviciu ca să ajute pe cineva care avea probleme.

Nu îi spunea niciodată lui Jaye unde vor merge, aşa că de câte ori se suiau în maşină îi plăcea să se joace de-a ghicitul.

— Cred că o să mergem să vedem animale astăzi! spuse ea.

— Aşa crezi?

— Da.

Era o fetiţă simpatică, cu părul lung, blond, cu o faţă rotundă şi veselă şi cu un râs molipsitor. Ca de obicei, şi astăzi era îmbrăcată frumos, cu o haină verde cu panglici de dantelă albă şi cu o pereche de pantofi sport roz. Uneori, expresia feţei şi lucrurile pe care le spunea erau foarte serioase pentru vârsta ei. în astfel de momente Jaye i se părea un adult în miniatură, nu un copil.

— De ce crezi asta?

— Păi, stai să mă gândesc. Jaye se aplecă în faţă şi apăsă pe butoanele de la radioul lui Grace, alese un CD şi apăsă pe un număr. începu prima melodie de pe albumul celor de la Blue.

— Îţi place cum cântă Blue?

— Mda.

— Mie îmi plac Scissor Sisters.

— Da?

— Sunt bune. Le ştii?

Grace îşi aminti că lui Glenn Branşon îi plăceau.

— Bineînţeles.

— În mod sigur mergem să vedem animale.

— Ce fel de animale crezi că o să vedem?

Ea dădu muzica mai tare, agitându-şi mâinile după ritm.

— Girafe.

— Vrei să vezi girafe?

— Girafele nu visează prea mult, îl informă ea.

— Nu? Ai vorbit cu girafele despre visele lor?

— Facem un proiect la şcoală despre ce visează animalele. Câinii visează mult. La fel şi pisicile.

— Dar nu şi girafele.

— Nu.

El râse.

— Aha. Şi cum ştii tu asta?

— Pur şi simplu ştiu.

— Dar lamele visează?

Ea încuviinţă.

Era o dimineaţă târzie de primăvară, soarele bătea călduţ în parbriz; Grace îşi scoase ochelarii de soare din torpedou. Era un indiciu că perioada lungă de vreme rea se terminase. Iar Jaye era o persoană veselă, îi plăcea foarte mult să-şi petreacă timpul cu ea. De obicei uita de toate grijile în timpul celor două ore pe care le petreceau împreună.

— Şi ce ai mai făcut la şcoală?

— Lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Şcoala e cam plictisitoare acum.

Grace conducea extrem de atent când era cu Jaye în maşină, aşa că se îndreptă încet în afara oraşului Brighton, spre zona rurală.

— Ultima oară când am ieşit la plimbare amândoi, mi-ai spus că îţi place mult la şcoală.

— Profesorii sunt atât de proşti!

— Toţi?

— Nu şi domnişoara Dean. Ea este drăguţă.

— Ea ce vă învaţă?

— Visele girafelor, izbucni în râs.

Grace se încadră într-o intersecţie cu sens giratoriu.

— Asta e tot ce vă învaţă?

Jaye tăcu un moment, apoi spuse, dintr-odată:

— Mami crede că ar trebui să te căsătoreşti din nou.

Surprins, el răspunse:

— Aşa crede?

Jaye încuviinţă hotărât.

— Şi tu ce crezi?

— Cred că ai fi mai fericit dacă ai avea o prietenă.

Ajunseră la sensul giratoriu. Grace trecu de semnul de ieşire din Brighton.

— Păi, spuse el, cine ştie?

— De ce nu ai o prietenă? întrebă ea.

— Pentru că… Ezită. Păi, ştii tu, să găseşti persoana potrivită nu e aşa de uşor.

— Eu am un prieten, îl anunţă ea.

— Da? Povesteşte-mi despre el.

— Îl cheamă Justin. E în clasă cu mine. Mi-a spus că vrea să se căsătorească ţu mine.

Grace se uită la ea cu coada ochiului.

— Şi tu vrei să te căsătoreşti cu el?

Ea dădu din cap cu putere.

— Cân, e urât!

— E prietenul tău, dar e urât? Ce fel de prieten e ăsta?

— Mă gândesc să îi pun capăt relaţiei, spuse ea, extrem de serioasă.

Acesta era un alt motiv pentru care lui Grace îi plăcea să stea de vorbă cu Jaye; simţea că îl ţine în legătură cu lumea tinerilor. Dar acum, pentru un moment, se simţi total pierdut. Oare el a avut o prietenă la opt ani? Cu siguranţă că nu…

Telefonul mobil, pus în buzunarul portierei, începu să sune. îl duse la ureche, fără să folosească *speakerul*. în caz că erau veşti rele, nu voia să o supere pe Jaye.

— Roy Grace, răspunse el.

O voce feminină întrebă:

— Alo! Detectivul Grace?

— La telefon.

— Sunt detectivul Boutwood.

— Emma-Jane? Bună, bine ai venit în echipă.

Părea agitată.

— Mulţumesc. Sunt la sediul din Sussex. Detectivul Nicholl m-a rugat să vă sun. S-a întâmplat ceva.

— Ce?

Şi mai nervoasă, ea spuse:

— Nu sunt veşti foarte bune. Nişte oameni au găsit un cadavru în Ashdown Forest, la aproape trei kilometri est de Crowborough.

„Chiar în centrul zonei cercetate”, se gândi Grace instantaneu.

— Un bărbat tânăr, continuă ea. Aproximativ douăzeci-treizeci de ani. Pare că se potriveşte profilului lui Michael Harrison.

Uitându-se la Jaye, întrebă:

— În ce stare este?

— Nu am această informaţie. Doctorul Churchman este în drum spre locul respectiv. Detectivul Nicholl ar dori să ştie dacă veţi putea veni şi dumneavoastră.

Grace se uită din nou la Jaye. Nu avea nicio opţiune.

— Voi fi acolo într-o oră.

— Mulţumesc, domnule.

În timp ce închidea, Jaye îl informă:

— Mami spune că oamenii nu ar trebui să folosească telefoanele mobile atunci când conduc. Este foarte periculos.

— Mama ta are dreptate. Jaye, îmi pare rău. Va trebui să te duc înapoi acasă.

— Dar nu am văzut încă girafele.

Grace scoase girofarul, pentru a putea ieşi de pe drum şi pentru a întoarce.

— Îmi pare rău. Dar este un bărbat tânăr care a dispărut, iar eu trebuie să ajut să îl găsim.

— Pot să ajut şi eu?

— Nu şi de data asta, Jaye, îmi pare rău. Luă

telefonul şi formă numărul mamei lui Jaye. Din fericire, părinţii ei erau acasă. Grace le spuse acestora care erau evenimentele şi întoarse maşina. Promise să o ia la plimbare sâmbăta viitoare, când sigur vor merge să vadă girafele.

Zece minute mai târziu, ţinându-l de mână, Jaye mergea lângă el către uşa de la intrare, vizibil dezamăgită.

El se simţea ca un ticălos.

58

O maşină de poliţie, murdară de noroi, aştepta pe marginea drumului principal, pentru a-i arăta pe unde trebuia să intre în pădure. Grace trecu alături, apoi poliţistul de la volan merse aproape doi kilometri. Drumul plin de gropi şi de apă era de netrecut cu maşina lui. Supapa de retur se înfundă, iar roţile din faţă alunecară şi se învârtiră în gol, pierzând direcţia. Noroiul sări până pe capotă, murdărind parbrizul cu pete mari, maronii. Grace, care fusese cu maşina la o spălătorie destulă de scumpă chiar înainte să o ia pe Jaye, înjură. Nişte ciulini zgâriară partea laterală a maşinii, scoţând un sunet ca şi cum ar fi trecut cu unghiile peste vopsea. înjură din nou, mai tare, cu nervii întinşi la maximum, supărat că o dezamăgise pe Jaye, dar mult mai supărat de aflarea veştii privind cadavrul.

„Nu trebuie să fie neapărat Michael Harrison”, se gândi el. Dar trebuia să admită că era greu să nu ţii seama de coincidenţe. Michael Harrison fusese pentru ultima dată văzut în această zonă. Şi acum apare un cadavru care are vârsta, înălţimea şi conformaţia lui.

Nu suna bine.

Întoarseră maşinile. Erau mai multe maşini, iar o bandă galbenă înconjura zona. Erau două maşini de poliţie, o dubă a legiştilor, o dubă obişnuită, verde, probabil a vreunui antreprenor şi o maşină decapotabilă, marca Lotus Elise, despre care ştia că-i aparţine lui Nigel Churchman, doctorul patolog care avea o pasiune pentru astfel de jucării. Cum de venise cu ea aici?

— Opri şi deschise portiera, aşteptându-se ca mirosul

înţepător al morţii să îi invadeze nările. Dar tot ceea ce mirosi era mirosul de pin, de flori şi de pământ, miresmele pădurii. Oricine ar fi fost nu era mort de mult timp, se gândi el, înaintând. Pantofii de piele i se scufundară imediat în pământul mlăştinos.

Îşi scoase costumul de protecţie de culoare albă şi cizmele dintr-o pungă aflată portbagajul maşinii şi le încălţă, apoi trecu pe sub banda galbenă. Joe Tindall, îmbrăcat tot în salopetă albă de protecţie şi încălţat cu cizme, se întoarse spre el, cu o cameră de filmat în mână.

— Salut, zise Grace. Ai parte de un weekend minunat!

— Tu şi cu mine, spuse Tindall morocănos, arătând cu capul câţiva metri mai departe. Ştii că mama mea dorea să mă fac contabil?

— Nu mi te-am imaginat niciodată ca un numărător de boabe, răspunse Grace.

— Se pare însă că majoritatea contabililor au o viaţă personală, i se răspunse.

— Dar ce fel de viaţă?

— Una în care ajung să îşi petreacă sâmbăta acasă, cu soţia şi cu copiii.

— Toate persoanele pe care le ştiu eu şi care au copii, abia aşteaptă să scape de ei, în special sâmbăta, spuse Grace. îl bătu cu palma peste umeri. Ce este sâmbăta pentru un om nu este şi pentru altul.

Tindall se aplecă asupra cadavrului, aproape invizibil printre plantele dese.

— Păi, tipul acesta nu are parte de o sâmbătă frumoasă, oricum ai lua-o.

— Da, nu e o expresie foarte fericită, spuse Grace, îndreptându-se spre cadavrul peste care erau mai mult de zece sticle de plastic. Churchaman, un bărbat frumos, sportiv, cu o faţă de băieţel, îmbrăcat într-o salopetă albă de protecţie, stătea îngenuncheat lângă acesta, cu un reportofon mic în mână.

Grace văzu un bărbat tânăr, puţin peste greutatenormală, cu părul deschis la culoare, tuns scurt,

îmbrăcat într-o cămaşă cu pătrăţele, blugi largi şi ghete maro, zăcând pe spate, cu gura deschisă, ochii închişi şi pielea albă ca de ceară. în urechea dreaptă avea un cercel mic, de aur. Faţa rotundă, fără viaţă, avea o expresie copilărească.

Încercă să îşi aducă aminte de fotografiile lui Michael Harrison pe care le văzuse. Culoarea părului era aceeaşi, hainele ar fi putut fi ale lui, dar i se păruse că era mult mai arătos decât tipul acesta. în acelaşi timp, Grace ştia că aspectul oamenilor se schimba după deces, din cauza pielii care se contracta şi a sângelui care nu mai circula.

Nigel Churchman se uită la el.

— Bună, Roy, ce faci? salută el.

— Sunt bine, tu?

Patologul dădu din cap.

— Ce avem aici?

— Nu sunt sigur încă, e prea devreme să mă pronunţ. Cu mâinile în mănuşi de cauciuc, ridică uşor capul bărbatului. Grace înghiţi în sec, în timp ce zeci de musculiţe zburară furioase de pe cadavru. în spatele craniului era o gaură adâncă, neregulată, acoperită cu păr încurcat şi sânge închegat.

— A fost lovit cu violenţă cu un instrument tocit, spuse Churchman. Apoi cu umorul său obişnuit, adăugă cinic: Nu i-a făcut bine la sănătate.

— Ştii, de fiecare dată când ne întâlnim eşti din ce în ce mai bolnav.

Churchman zâmbi larg, ca şi cum i se făcuse un compliment.

— Vorbeşti ca nevastă-mea.

— Credeam că ai divorţat.

— Da.

Au fost întrerupţi de un sunet ascuţit, neclar, apoi de o voce din staţia de emisie a poliţistului din spatele lui. Grace se întoarse şi văzu pe unul dintre poliţişti vorbind în staţie şi făcând un raport. Apoi se uită în jos la cadavru, studiindu-l cu atenţie, observându-i faţa, hainele, ceasul ieftin şi cureaua de plastic, care arăta şi mai ieftină.

Brăţara din sfoară verde de la încheietura mâinii drepte. Flutură mâna peste faţa cadavrului, alungând toate muştele care îl acopereau. Da, cadavrul era în zona potrivită, dar erau siguri că acesta era Michael Harrison?

— Nu are nimic la el? O carte de credit sau un act?

— Noi nu am găsit nimic.

Uitându-se din nou la tânăr, Grace se întrebă dacă aşa s-ar fi îmbrăcat el pentru petrecerea burlacilor. Imaginea pe care şi-o făcuse despre Michael Harrison era una mult mai clasică. Bărbatul acesta arăta mai degrabă ca un pungaş. Dar, oricine ar fi fost, nu merita să fie aici, acoperit de muşte şi cu capul făcut praf.

— Ai idee cam de cât timp este aici? întrebă Grace.

Churchman se ridică în picioare, la un metru nouăzeci de centimetri câţi avea.

— Grea întrebare. Nu de mult. N-au apărut deloc larvele care se aşază primele pe cadavru; pielea nu este decolorată. La vremea pe care am avut-o, câteva zile de căldură şi aer umed, ne-am aştepta la o deteriorare rapidă. Este aici de maximum douăzeci şi patru de ore sau chiar mai puţin.

Creierul lui Grace încercă să îşi aducă aminte câţi bărbaţi între douăzeci şi treizeci de ani fuseseră daţi dispăruţi în ultimele două săptămâni. Ştia toate statisticile pe dinafară, după atâţia ani în care o căuta pe Sandy. Doar în Anglia, în fiecare an, două sute cincizeci de mii de persoane erau date dispărute. Dintre aceştia, despre o treime nu se mai afla nimic niciodată. Unii dintre ei erau morţi, dar corpurile le fuseseră atât de bine ascunse, încât nu mai fuseseră găsiţi niciodată. Alţii fugiseră şi nu mai fuseseră găsiţi în ciuda eforturilor poliţiei. Sau alţii plecaseră pe alt continent şi îşi schimbaseră identitatea.

De-a lungul timpului nu văzuse decât o parte din declaraţiile de dispariţii de persoane: cele care dispăruseră în condiţii misterioase, cele cu privire la persoane căutate de poliţie şi cele câteva pe care le ceruse el spre cercetare.

Perioada de timp se potrivea. înfăţişarea părea că se

potriveşte. Părea. Era o singură metodă sigură de a afla.

— Hai să îl ducem la morgă, spuse el. Să vedem dacă putem aduce pe cineva să îl identifice.

59

În pielea goală, cu excepţia unui prosop în jurul taliei, Mark ieşi de la duş și merse în vestiarul clubului sportiv. Transpirase destul de mult, deşi făcuse un joc extrem de prost. Jucase slab împotriva adversarului său obişnuit de duminică dimineaţa, un investitor bancar pe jumătate danez, pe jumătate american, cu pielea măslinie, cu o ambiţie ieşită din comun, pe nume Tobias Kormind. De obicei nu îl bătea pe Tobias, dar în mod normal câştiga un set. Astăzi, distrat şi incapabil să se concentreze, nu îi luase decât două jocuri în tot meciul.

Mark îl plăcea pe Tobias pentru că nu făcuse niciodată parte din vechea gaşcă de prieteni ai lui Michael. Şi Tobias, care era foarte inteligent şi care avea multe legături în lumea bancară a Londrei, îi dăduse nişte idei bune lui Mark cu privire la cum ar putea dezvolta Double-M Properties în afara oraşului Brighton pentru a deveni un imperiu imobiliar internaţional. Dar Michael nu voia să ştie de asta. Nu vedea care ar fi motivul să rişte; voia să meargă pe acelaşi drum greoi pe care merseseră, dezvoltând câte o proprietate pe rând, apoi vânzând-o şi trecând la alta.

Tobias îl bătu prieteneşte pe spate.

— Presupun că mintea ta nu a fost la joc astăzi, nu?

— Cred că nu, îmi pare rău.

— Da, ţi s-au întâmplat multe lucruri groaznice săptămâna asta. Ţi-ai pierdut patru din cei mai buni prieteni şi partenerul de afaceri a dispărut. Tobias, în pielea goală, îşi ştergea părul cu putere. Şi poliţia ce face? Ştii, trebuie să stai după ei, să îi împingi de la spate, ca toată lumea, de altfel. Probabil că au foarte mult de lucru şi răspund cel mai eficient celor care trag de ei.

Mark zâmbi.

— Ashley e o ţipă destul de hotărâtă. Le-a cam dat de furcă.

— Ea ce face?

— Supravieţuieşte cât de bine poate. A fost greu pentru ea ieri, când câteva persoane pe care nu le-a putut contacta au apărut la nuntă.

Tobias nu îi întâlnise niciodată nici pe Michael, nici pe Ashley, aşa că nu comentă prea mult.

— Sună prost, dacă nu a apărut la nuntă.

Mark încuviinţă şi descuie dulapul. îşi deschise telefonul mobil pe care îl lăsase înăuntru, iar acesta sună de două ori. Era informat că are patru mesaje.

Cerându-i scuze lui Tobias şi îndepărtându-se câţiva paşi de el, ascultă mesajele. Primul era de la mama lui, care îl întreba dacă are veşti şi îi aducea aminte să nu întârzie la masa de duminică, deoarece ea mergea la un concert după-amiaza. Al doilea era de la Ashley, care părea îngrijorată. „Mark? Mark? Ah, cred că eşti la tribunal. Sună-mă imediat ce primeşti mesajul”. Apoi încă un mesaj de la Ashley. „Sunt tot eu, voiam să văd dacă ai revenit”. Al patrulea era tot de la Ashley. „Mark, te rog, sună-mă, e foarte urgent”.

Îndepărtându-se şi mai mult de Tobias, Mark simţi că i se scurge tot sângele din creier. „Oare a apărut Michael?”

Stătuse toată noaptea şi se gândise, încercând să înţeleagă cum ieşise Michael din sicriu şi ce ar trebui să îi spună dacă ar fi faţă în faţă. Ar crede Michael că nu a avut nicio idee despre plan? Nu avea nevoie decât să vadă un mesaj de pe agenda electronică pentru a nu crede. Mark şi ceilalţi îi trimiseseră câteva mesaje, glumind în legătură cu petrecerea burlacilor.

Fiindu-i teamă de ce era mai rău, o sună pe Ashley. Părea agitată şi în acelaşi timp ciudat de formală. Presupunea că era aşa pentru cazul în care cineva ar fi ascultat telefonul.

— Nu prea ştiu ce se întâmplă. În urmă cu aproximativ jumătate de oră am primit un telefon de la o femeie detectiv, o tânără, pe nume Emma-Jane şi nu mai ştiu cum… Tăcu un moment. Michael auzi un foşnet de

hârtie, apoi vocea ei din nou: detectivul Boutwood. M-a întrebat dacă Michael avea vreun cercel în ureche. I-am spus că avea atunci când am început să mă întâlnesc cu el, dar l-am făcut să renunţe, pentru că nu credeam că este un lucru bun pentru imaginea lui.

— Aveai dreptate, spuse Mark.

— Crezi că şi l-ar fi pus pentru petrecerea burlacilor?

— Este posibil; ştii că îi plăcea să se îmbrace mai extravagant când ieşea seara. De ce?

— Am primit un telefon de la detectivul ăsta şef. Au găsit un cadavru care se potriveşte cu descrierea lui Michael, în pădurea de lângă Crowborough. începu să plângă. Dacă cineva le asculta conversaţia, era o adevărată performanţă.

— O, Doamne, spuse Mark. Sunt siguri că este el?

Printre sughiţuri, ea răspunse:

— Nu ştiu. Mama lui Michael a fost rugată să meargă la morgă ca să identifice cadavrul. Tocmai a sunat să mă întrebe dacă merg cu ea. Vor să mergem cât de repede putem.

— Vrei să vin şi eu? Să vă duc pe amândouă cu maşina?

— Ai vrea? Nu cred că mai sunt în stare să conduc, iar Gill nu poate, e distrusă. Doamne, Mark, e îngrozitor! apoi începu să plângă din nou.

— Ashley, vin cât de repede pot. întâi trec să o iau pe Gill, pentru că este mai aproape de mine, apoi vin la tine, în jumătate de oră.

Ashley plângea atât de tare, încât nu era sigur dacă îl mai auzise.

60

În timp ce conducea spre Brighton, Grace o sună pe Jaye ca să îşi ceară scuze că fusese nevoit să scurteze plimbarea.

— Cum îl cheamă pe băiatul care s-a pierdut? întrebă ea.

Grace ezită, apoi nu văzu nicio problemă ca să păstreze secretul:

— Michael.

— De ce se ascunde, unchiule Roy? A fost obraznic?

Zâmbi. Copiii vedeau lucrurile mult mai simplu decât adulţii. Dar era o întrebare bună. După mult timp în poliţie, învăţase că nimic nu trebuie luat ca atare; trebuia să cauţi sub fiecare piatră, să deschizi toate uşile, să gândeşti în afara sistemului. Era important să îl considere pe Michael Harrison ca o parte activă în dispariţia sa, la fel de mult ca şi o parte pasivă. în ciuda cadavrului care acum ar fi trebuit să fi ajuns la morgă.

— Nu sunt sigur, răspunse el.

— Şi ce se întâmplă dacă nu îl găseşti niciodată pe Michael?

Era o întrebare inocentă, dar în totală concordanţă cu temerea sa.

— Cred că o să îl găsim. Nu voia să spună nimic despre cadavru.

— Dar ce se întâmplă dacă nu îl găsiţi? insistă ea. Cât o să îl mai căutaţi?

Zâmbi trist în faţa curiozităţii ei inocente. Se născuse la un an după dispariţia lui Sandy şi nu îşi dădea seama de violenţa întrebării ei.

— Atât timp cât va fi necesar.

— Asta ar însemna foarte mult timp, dacă se ascunde foarte bine, nu-i aşa?

— E posibil.

— Şi asta înseamnă că s-ar putea să nu vedem girafele ani la rând?

După ce termină conversaţia cu ea, o sună pe Emma-Jane Boutwood, aflată la sediu.

— Ce ai aflat despre cercel?

— Michael Harrison obişnuia să poarte unul tot timpul – un cercel simplu de aur – până când logodnica lui l-a sfătuit să-l scoată. Dar este posibil să-l fi pus pentru ocazia asta.

Nu erau veşti bune, se gândi Grace.

— Bine. Telefoanele mobile. Ar trebui să avem numerele telefoanelor mobile ale lui Mark Warren şi ale lui

Ashley Harper la dosar. Aş vrea să te duci la companiile de telefonie şi să soliciţi lista convorbirilor de – se gândi un moment – sâmbăta trecută.

— S-ar putea să nu am nicio şansă până mâine. Am – mai avut probleme cu companiile când am vrut să obţin ceva în weekend.

— Fă tot ce poţi.

— Da, domnule.

Zece minute mai târziu, pentru a doua oară în acest weekend, Grace merse cu maşina la sediul Morgii din Brighton şi Hove, o clădire lungă şi joasă. Soarele strălucitor de mai nu avea nicio influenţă asupra exteriorului mohorât, ca şi când pereţii gri de cărămidă erau acolo ca să gonească orice rază de căldură ar fi încercat să intre. Doar unor corpuri reci şi unor suflete şi mai reci le era permis accesul.

Singura excepţie era Cleo Morrey.

Spera să fie şi astăzi la serviciu. îşi dorea acest lucru chiar foarte mult. Merse la intrare şi sună la uşă. Spre încântarea lui, câteva momente mai târziu, Cleo deschise uşa. îl salută zâmbitoare, părând extrem de încântată să îl vadă. Era îmbrăcată ca de obicei, în halat şi şorţ verde, cu ghete albe, singurul costum în care o văzuse până acum.

Pentru un moment rămase fără să spună nimic, ca un puştan la prima întâlnire cu o ţipă care nu e de nasul lui.

— Bună, spuse el. Nu putem să mergem la întâlnire aşa, adăugă.

— Prefer să vii pe picioarele tale aici, decât să te aducă ţu picioarele înainte, spuse ea.

El dădu din cap, zâmbind.

— Mulţumesc foarte mult.

Îl conduse în biroul ei cu pereţi roz.

— Vrei o ceaşcă de ceai? Cafea? Ceva de băut?

— Ai putea să faci un ceai cu lapte?

— Sigur. Şi biscuiţi cu gem de căpşuni şi frişcă?

— Şi prăjiturele de ceai?

— Sigur. îşi dădu părul blond pe spate, susţinându-i privirea, flirtând în mod evident cu el.

— Deci asta e părerea ta despre o după-amiază relaxantă de duminică?

— Bineînţeles. Toată lumea pleacă la ţară duminica după-amiaza!

— Aşa fac, spuse ea, pregătind ibricul. Dar majoritatea oamenilor se duc să se bucure de flori şi verdeaţă, nu să se uite la cadavre.

— Pe bune? simulă el. Mi s-a părut mie că e ceva în neregulă cu viaţa mea.

— Şi cu a mea.

Tăcură amândoi. Grace ştia că e o oportunitate. Ibricul scoase un sunet slab. Văzu aburul care se ridica.

— Mi-ai spus că nu eşti căsătorită. Ai fost vreodată? întrebă el. Ai o familie?

Se întoarse spre el şi îl privi cu o expresie caldă, prietenească, relaxată.

— Adică dacă am un fost soţ, doi copii şi jumătate, un câine şi un hamster?

— Ceva de genul acesta. Grace zâmbi. Emoţiile îi dispăruseră, simţindu-se confortabil cu ea. Extrem de confortabil.

— Am un peştișor, spuse ea. Asta se pune ca familie?

— Da? Şi eu am unul.

— Cum o cheamă?

— Este un el. Pe nume Marlon.

Ea izbucni în râs.

— Acesta e un nume absurd pentru un peşte.

— Din fericire, el nu ştie, răspunse Grace.

Ea dădu din cap, zâmbind larg, în timp ce apa începea să fiarbă.

— De fapt, cred că e minunat.

— Pe al tău cum îl cheamă?

Îl tachină câteva momente, apoi spuse sfios:

— Fish.

— Fish? repetă Grace. Aşa îl cheamă?

— O cheamă.

— Bine. Presupun că aşa e uşor de ţinut minte. Fish.

— Nu e la fel de inteligent ca Marlon, replică ea.

— E în regulă, îmi place. Are ceva deosebit. Apoi el profită de situaţie, deşi propunerea sună cam neîndemânatic. Nu cred că ţi-ar plăcea să ieşim să bem ceva săptămâna asta.

Căldura răspunsului ei îl luă prin surprindere.

— Mi-ar plăcea foarte mult!

— Bine. Când ţi-ar plăcea… adică, mâine cum ţi se pare?

— Lunea e o zi minunată pentru mine, răspunse ea.

— Bine. Minunat. Păi… Se gândea unde să meargă. în Brighton erau foarte multe baruri frumoase, dar acum nu îi venea niciunul în minte. Ar trebui să meargă într-un bar liniştit? Un loc mai zgomotos? Un restaurant? Nopţile de luni erau liniştite. Poate doar într-un bar pentru prima oară, se gândi el.

— Pe unde locuieşti? întrebă el.

— Puţin mai sus de Levell.

— Ştii barul Grey?

— Bineînţeles!

— Ne vedem acolo, pe la ora 20?

— Sigur.

Ibricul scoase nişte sunete mai puternice şi amândoi zâmbiră. în timp ce ea punea apa în ceşti, se auzi soneria. Ieşi din cameră şi se întoarse însoţită de detectivul Nicholl, îmbrăcat în haine obişnuite.

— Bună ziua, Roy, îşi salută el şeful.

— Beau nişte ceai. Au nişte servicii foarte bune astăzi aici.

— Earl Grey? întrebă Cleo. Verde? De muşeţel? Darjeeling?

Tânărul poliţist, care era tot timpul extrem de serios, păru încurcat şi întrebă:

— Ceai obişnuit nu aveţi?

— Un ceai obişnuit, imediat, spuse Cleo.

— Deci, ce părere avem? întrebă Grace, trecând la subiect.

— Mama lui Michael Harrison, Gillian Harrison vine încoace pentru a vedea cadavrul, îl informă Nick.

— L-am aranjat să arate prezentabil, spuse Cleo.

Acesta era unul dintre talentele ei: lua un cadavru şi, oricât de rău ar fi arătat, îl făcea să arate cât mai intact şi mai împăcat cu putinţă, pentru momentul în care veneau cei dragi să îl identifice. Câteodată acest lucru nu era cu putinţă. Dar, după ce merseră în spatele camerei de morgă, în camera de vizionare, cu eterna sa vază de cristal cu flori de plastic, cameră care funcţiona şi ca un fel de capelă pentru cei care doreau consolare, Grace văzu că aranjase foarte bine cadavrul.

Tânărul bărbat era aşezat pe spate, cu capul sprijinit pe o pernă de plastic, aranjată astfel încât să nu se vadă că spatele craniului era găurit. Cleo îi şterse noroiul şi murdăria de pe faţă şi de pe mâini, îi curăţase părul şi îi aranjase hainele. Dacă nu ar fi fost culoarea ca de alabastru, ar fi părut doar un tip tânăr care se bucură de somn duminică după-amiaza, după ce băuse câte ceva într-un bar, se gândi Grace.

— Emma-Jane urmăreşte acum companiile de telefonie mobilă, îl informă Nick Nicholl.

— Trebuie să vedem din ce parte bate vântul înainte de a mai face ceva, spuse Grace, uitându-se la cadavru. Hai mai întâi să aflăm dacă acesta este omul nostru. Apoi auzi ţârâitul îndepărtat al soneriei de la intrare.

— Cred că suntem pe cale să aflăm, spuse Cleo, ieşind.

Câteva minute mai târziu, se întoarse, urmată de o Gill Harrison foarte palidă şi de Ashley Harper, cu faţa ca de piatră, care o ţinea de mână. Mama lui Michael Harrison arăta ca o ruină, ca şi cum tocmai acum venea de la grădinărit. Avea părul nespălat şi era îmbrăcată într-un palton sărăcăcios, peste o bluză fără mâneci, de culoare albă, pantaloni din material sintetic, de culoare maro şi nişte papuci vechi. În contrast, Ashley, îmbrăcată într-un costum albastru şi o bluză albă, arăta ca şi cum ar fi fost cea mai bună duminică a ei.

Amândouă femeile îl salutară pe Grace cu o mişcare discretă din cap, apoi acesta se dădu la o parte pentru a le

lăsa să treacă. Le urmări cu atenţie în timp ce Cleo le conducea către geam şi pentru un moment ochii săi au fost atraşi de ea. Le adresă câteva cuvinte celor două femei, echilibrând perfect profesionalismul şi compasiunea. Cu cât o vedea mai mult, cu atât o plăcea mai mult.

Gill Harrison spuse ceva şi se întoarse, plângând.

Ashley dădu şi ea din cap şi se întoarse, punând o mână protectoare în jurul umerilor mamei logodnicului său.

— Sunteţi sigură, doamnă Harrison? întrebă Cleo.

— Nu este fiul meu, suspină ea. Nu-ł el, nu e Michael. Nu este el.

— Nu este Michael, îi confirmă Ashley lui Cleo. Apoi se opri în faţa lui Grace şi îi spuse. Bărbatul acela nu este Michael.

Grace putea vedea că ambele femei spun adevărul. Expresia dezorientată a lui Gill Harrison era de înţeles. Dar nu înţelegea de ce Ashley Harper nu arăta mai uşurată.

61

Două ore mai târziu, Grace, Glenn Branşon, care tocmai se întorsese din Solihull, Nick Nicholl, Bella Moy şi Emma-Jane Boutwood stăteau în biroul alocat Operaţiunii Salsa.

Grace zâmbi pentru a o linişti pe noua lor colegă, Emma-Jane, o fată subţire, atractivă, cu un chip expresiv, cu părul lung strâns în creştetul capului, apoi începu să citească ţu voce tare raportul pe care. îl dictase în timp ce se întorceau de la morgă şi pe care Emma-Jane îl scrisese.

— Este ora 18.15, duminică, 29 mai, citi el. Acesta este primul raport pentru Operaţiunea Salsa, investigaţia care durează de cinci zile, cu privire la dispariţia lui Michael Harrison, bărbat în vârstă de douăzeci şi nouă de ani. Voi face o trecere în revistă a incidentului.

Câteva minute, Grace povesti evenimentele care au dus la dispariţia lui Michael Harrison. Apoi discută despre eventuali suspecţi.

— În acest moment nu avem nicio dovadă că a fost

comisă o crimă. Oricum, am o nelămurire în legătură cu partenerul de afaceri al lui Michael Harrison, Mark Warren, şi cu logodnica acestuia, Ashley Harper. La fel, am o nelămurire cu privire la unchiul lui Ashley din Canada, Bradley Cunningham, deoarece am o bănuială că nu este cine spune că este; deocamdată e numai o bănuială. Se opri să bea nişte apă, apoi continuă. Resurse folosite. Divizia East Downs a fost de acord să ne ofere mână de lucru. Am făcut o cercetare în zona în care s-a petrecut accidentul marţi noapte şi am tot înaintat în teren zilele acestea. Am convocat şi unitatea de scafandri ai Poliţiei din Sussex, care va căuta în toate râurile, lacurile şi rezervoarele locale. De asemenea, vom mai solicita încă o căutare cu elicopterul; vizibilitatea datorată îmbunătăţirii vremii poate fi de ajutor.

Continuă cu următorul titlu. Stabilirea întâlnirilor. Grace anunţă că va fi câte o scurtă întâlnire zilnic la ora 8.30 şi la 18.30. Apoi îi anunţă că echipa de informaticieni lucrează de vineri. Citi de pe foaie ce era scris sub titlul „Strategii de investigare”, care cuprindea şi colaborarea cu presa, şi le spuse că dispariţia lui Michael Harrison era programată să apară în săptămâna ce urma, în cadrul emisiunii „Crimewatch”, dacă acesta nu apărea până atunci.

Următorul capitol era intitulat „Specialişti”. Grace le spuse că mostrele de pământ de pe maşina lui Mark Warren se analizau, împreună cu cele luate de pe hainele şi de sub unghiile celor patru bărbaţi care muriseră. Mâine ar trebui să apară şi primul raport pe această temă, făcut de Hillary Flowers, specialistul contactat de ei.

Apoi ajunse la secţiunea „Alte întrebări ridicate” şi citi descrieri detaliate despre atitudinea şi aspectele neobişnuite din comportamentul lui Mark Warren şi al lui Ashley Harper, precum şi despre contul bancar al firmei Double-M Properties, deschis în Insulele Cayman.

Când ajunse la sfârşitul raportului, trase concluzia.

— Scenariile posibile pe care le văd eu sunt următoarele: unu – Michael Harrison a fost închis undeva

şi nu se poate elibera; doi – Michael Harrison este mort, fie ca rezultat al sechestrării, fie că a fost pur şi simplu ucis; trei – Michael Harrison a dispărut în mod voit.

Apoi întrebă echipa dacă avea întrebări. Glenn Branşon ridică o mână şi întrebă dacă bărbatul încă neidentificat, găsit în pădure are vreo legătură cu evenimentele.

— Nu cred, doar dacă nu cumva este vreun criminal în serie în Ashdown Forest care caută ca victime bărbaţi de douăzeci şi nouă de ani.

Răspunsul lui Grace stârni un chicot în ciuda situaţiei foarte serioase.

— Cine va ancheta acest cadavru? întrebă Branşon.

— Divizia East Downs, răspunse Grace. Noi avem destul de lucru.

— Roy, te-ai gândit să îi punem sub urmărire pe Ashley Harper şi pe Mark Warren? întrebă Branşon.

Se gândise la această variantă, dar ca să ţii sub supraveghere o persoană timp de douăzeci şi patru de ore erau necesari şi treizeci de oameni, care să lucreze în trei echipe, în schimburi de opt ore. Şi asta la o treabă simplă. La una mai complicată era nevoie de mai mulţi. Nevoia de personal era uriaşă şi Grace ştia din experienţă că şefii săi ar fi de acord cu supravegherea doar dacă ar fi fost absolut necesară, cum ar fi în cazul unei arestări importante a unor distribuitori de droguri sau dacă era în joc viaţa unui om. Dar dacă nu rezolvau problema mai repede, s-ar putea să fie nevoit să ceară permisiunea pentru asta.

— Da, spuse el. Dar momentan nu o facem. Însă ce vreau este o trecere în revistă a tuturor înregistrărilor cu circuit închis din Brighton şi din Hove, de joia trecută, de la apus până la ora 1 dimineaţa. Conform dosarului, Mark Warren a fost plecat cu maşina, un BMW de teren. Aş vrea să ştiu unde a fost. Apoi adăugă. Şi, da, Michael Harrison are un iaht pe care îl ţine la Clubul de Iahturi din Sussex. Cineva să verifice dacă mai este acolo. Am arăta ca nişte tâmpiţi dacă am porni în căutarea omului şi am descoperi că a fugit pe mare cu iahtul personal.

Se uită la Boutwood.

— Poţi viziona înregistrările după ce termini cu telefoanele mobile. Ai făcut vreun progres în această privinţă?

— Nu încă, domnule. O să mă ocup de asta mâine, la prima oră. Nu mă poate ajuta nimeni astăzi.

Grace se uită la ceas.

— Mâine trebuie să fiu la tribunal la 10; s-ar putea să stau toată ziua, sau poate că nu. Aşa că ne întâlnim mâine la ora 8.30. Se întoarse către Branşon. Legătura voastră cu Divizia East Downs este inspectorul-detectiv John Lamb. Deja şi-a pus echipa la treabă, ar fi bine să vorbeşti cu el.

— Îl sun în câteva minute.

Grace tăcu şi verifică paginile raportului, pentru a fi sigur că nu i-a scăpat nimic. Trebuia să afle mai multe despre Michael Harrison şi despre relaţia lui de afaceri cu Mark Warren, dar şi despre Ashley Harper. Apoi se uită la echipa sa.

— Este aproape 19.30. Cred că ar fi cazul să mergeţi acasă, să vă odihniţi. Am impresia că ne aşteaptă o săptămână plină. Mulţumesc că aţi venit duminica!

Branşon, îmbrăcat în nişte pantaloni largi şi un pulover de bumbac, cu fermoar, foarte la modă, merse cu el spre parcare.

— Ce părere ai, bătrâne înţelept? întrebă el.

Grace îşi băgă mâinile în buzunare şi răspunse:

— Am fost prea preocupat de asta în ultimele zile. Tu ce crezi?

Branşon îşi încrucişă mâinile la piept în semn de frustrare.

— Omule! De ce îmi faci tot timpul ăsta? Nu poţi pur şi simplu să răspunzi la o întrebare?

— Nu ştiu. îmi spui?

— La naiba, uneori chiar mă scoţi din sărite!

— Da, ai avut parte de un weekend frumos cu familia ta, lăsându-mă pe mine să îţi fac treaba, şi asta te scoate din sărite?

Indignat, Branşon exclamă:

— Un weekend frumos cu familia! Tu numeşti un weekend frumos să conduci trei ore pe autostradă dus şi trei ore întors, alături de o soţie cicălitoare şi doi copii care ţipă? Data viitoare să conduci tu până în Solihull şi eu stau aici şi fac orice treabă nenorocită ai de făcut! Batem palma?

— S-a făcut.

Grace ajunse la maşină. Branşon aşteptă.

— Deci ce crezi?

— Că nu este ceea ce pare, asta cred eu.

— Adică?

— Nu ştiu ce să zic mai mult de atât, deocamdată. Am o presimţire cu privire la Mark Warren şi Ashley Harper.

— Ce fel de presimţire?

— Foarte rea.

Grace îl bătu prieteneşte pe spate, se urcă în maşină şi se îndreptă spre ieşire. în timp ce ieşea pe drumul principal, cu panorama sa dinspre Brighton şi Hove, spre mare, cu soarele încă sus pe cerul fără niciun nor, îşi puse melodia lui Bob Berg, *Riddles*, şi se relaxă. Pentru câteva momente gândurile sale se îndreptară spre Cleo Morey şi nu spre serviciu.

Zâmbi.

Apoi se întoarse din nou cu gândul la serviciu: la drumul lung până în sudul Londrei şi înapoi. Dacă era norocos, ar putea să ajungă acasă pe la mijlocul nopţii.

62

Mark, în tricou, blugi şi pantofi sport, se învârtea în apartamentul său, cu un pahar de whisky în mână, incapabil să se aşeze sau să gândească clar. Televizorul era aprins, cu sonorul tăiat. Actorul Michael Kitchen mergea cu o faţă imobilă, ca de oţel printr-un peisaj din partea de sud a Angliei, care îi părea familiar. Undeva pe lângă Hastings, crezu el că recunoaşte locurile.

Închisese uşa pe dinăuntru şi pusese lanţul de siguranţă. Balconul era sigur, de nepătruns, la etajul patru. Iar lui Michael îi era foarte frică de înălţime.

Afară era aproape întuneric deplin. Ora 22. Peste aproximativ trei săptămâni va fi cea mai lungă zi a anului. Prin geamul de la balcon vedea o singură lumină care strălucea pe mare. Era o barcă mică sau un iaht.

Trecuseră săptămâni de când el şi Michael ieşiseră în larg cu *Double – MM*. Plănuise să se ducă în port astăzi şi să lucreze puţin la ea. Nu putea să stea departe de barcă prea mult timp; întotdeauna existau scurgeri, rugină, rupturi sau era nevoie de o vopsire.

În realitate, barca era un blestem pentru el. Nu era sigur nici măcar că avea nevoie de bătaia asta de cap, iar marea agitată îl îngrozea. Navigatul era o parte importantă din viaţa lui Michael şi aşa fusese de când îl cunoştea.

Dacă voia să fie partenerul de afaceri al lui Michael, atunci era o condiţie obligatorie să-şi împartă barca.

Bineînţeles, se distraseră, chiar foarte bine. Multe zile însorite, cu vânt în pânze, sub un cer limpede; multe weekenduri de-a lungul coastei către Devon sau Cornwall şi uneori până pe coasta franceză sau în Channel Islands. Dar dacă nu ar mai fi urcat pe vreun iaht de acum încolo, nu l-ar fi deranjat cu nimic.

„Unde dracu’ eşti acum, Michael?”

Mai luă o gură de whisky, se aşeză pe canapea şi se întinse. îşi încrucişă picioarele, simţindu-se cât se poate de confuz. Astăzi, Michael şi Ashley ar fi trebuit să ia avionul şi să înceapă romantica lună de miere. încă nu îşi dădea seama cum o să se împace cu faptul că Ashley va face dragoste cu Michael, probabil de foarte multe ori. Se aştepta ca acest lucru să se întâmple de multe ori într-o nenorocită de lună de miere. Doar dacă nu găsea ea o scăpare; şi îi promisese că aşa va face, dar cum ar fi putut să evite asta timp de două săptămâni?

Şi, mai mult, ştia că ea şi Michael se culcaseră împreună, făcea parte din planul lor. Dar cel puţin Ashley îi spusese că Michael nu era foarte bun la pat.

Doar dacă asta nu era o minciună.

Roti cuburile de gheaţă în pahar şi mai bău puţin. Le sunase pe văduvele lui Pete, Luke şi Josh şi pe tatăl lui

Robbo, de fiecare dată sub pretextul aflării detaliilor despre înmormântare, dar în realitate ca să le descoasă, să vadă dacă vreunul dintre ei spusese ceva înaintea serii de marţi. Ceva care l-ar fi putut incrimina sau care le-ar fi dat vreun indiciu despre ce plănuiseră.

Michael fusese acolo joi noapte, cu siguranţă. Nu îşi imaginase. Nu era posibil. Deci fusese acolo joi noapte, dar nu şi noaptea trecută. Capacul sicriului era pus bine deasupra. Iar Michael nu era Houdini.

Deci dacă Michael fusese acolo joi şi nu mai era acum, cu siguranţă cineva îl eliberase. Şi apoi pusese la loc sicriul. Dar de ce?

Umorul lui Michael?

Şi dacă ieşise, de ce nu apăruse la nuntă?

Dând din cap, ajunse din nou de unde plecase. Michael nu era în sicriu, iar el îşi imaginase vocea. Ashley era sigură de asta. Erau momente când era convins şi el. Dar nu suficient de convins.

Trebuia să mai vorbească despre asta cu Ashley. Dacă Michael ieşise de acolo şi le descoperise planurile?

Atunci cu siguranţă ar fi înfruntat pe unul din ei până acum.

Se ridică în picioare, întrebându-se dacă să meargă până la Ashley. îl îngrijora când se purta atât de rece cu el, ca şi cum toată treaba asta ar fi fost vina lui. Dar ştia ce îi va spune dacă se duce la ea.

Începu să meargă prin cameră din nou. Dacă Michael era în viaţă, dacă ieşise din sicriu, ce ar fi putut afla din mesajul scris în agenda sa?

Mark realiză brusc faptul că, în panica ultimelor zile, trecuse cu vederea o metodă foarte simplă de verificare. Michael făcea tot timpul copii după ceea ce avea în agendă pe serverul de la birou.

Intră în birou, deschise laptopul şi intră pe Internet. Apoi înjură. Afurisitul de server era blocat.

Şi era o singură modalitate de a-l face să meargă din nou.

Max Candille era incredibil de bine făcut, se gândea Roy Grace de fiecare dată când se întâlnea cu el. În vârstă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, cu părul blond-deschis, ochi albaştri şi o figură care atrăgea atenţia, era un Adonis modern. Cu siguranţă ar fi putut fi manechin sau vedetă de cinema. Dar în casa lui semidecomandată, aflată în suburbiile oraşului Purtey, alesese să îşi exerseze darul, cum îi spunea el, cariera. Chiar şi aşa, încetul cu încetul, devenea o vedetă de presă.

Exteriorul primitor al casei, cu grinzile care imitau stilul Tudor, grădina îngrijită şi maşina Smart parcată în faţă, dădeau puţine indicii cu privire la ocupaţia celui care stătea acolo.

Întreg interiorul casei, sau cel puţin scările, singurul lucru pe care îl văzuse Grace, era alb. Pereţii, covoarele, mobila, sculpturile moderne şi noi, tablourile, chiar şi cele două pisici care mergeau de colo-colo precum varianta în miniatură a leoparzilor din show-ul Siegfried & Roy, erau de culoare albă. Şi, aşezat în faţa lui într-un scaun în stil rococo, cu ornamente, cu margini şi tapiserie albe, stătea clarvăzătorul, îmbrăcat într-o pulover pe gât de culoare albă, blugi albi Calvin Klein, ghete din piele albă.

Ţinea delicat între arătător şi degetul mare ceaşca cu ceai, din porţelan chinezesc şi vorbea cu o voce care parcă venea din alt timp.

— Arăţi obosit, Roy. Munceşti prea mult?

— Îmi cer scuze din nou pentru că vin atât de târziu, spuse Roy, luând o înghiţitură din cafeaua pe care i-o făcuse Candille.

— Spiritele lumii nu au aceleaşi secvenţe de timp precum oamenii, Roy. Nu mă consider un sclav al vreunui ceas. Uite! Puse jos ceaiul, îşi ridică mâinile şi ridică fiecare mânecă pentru a arăta că nu poartă ceas. Vezi?

— Eşti norocos.

— Când vine vorba de timp, eroul meu este Oscar Wilde. Odată, când ajunsese extrem de târziu la o cină şi gazda i-a arătat furioasă ceasul de pe perete, „Domnule Wilde, dumneavoastră ştiţi cât este ceasul?”, el a răspuns:

„Doamna mea, vă rog spuneţi-mi, cum poate maşinăria aia mică să ştie ce are de gând marele soare galben?”

Grace râse.

— E bună.

— Deci îmi spui ce te aduce pe aici astăzi sau trebuie să ghicesc? Ar trebui să fim îngrijoraţi asupra unui fapt care are legătură cu o nuntă? Sunt pe aproape?

— Nu e niciun premiu pentru asta, Max.

Candille râse. Grace îl aprecia pe tip. Nu ghicea întotdeauna lucrurile bine, dar era pe aproape. Din lunga lui experienţă, nu credea că există vreun clarvăzător care să vadă tot timpul lucrurile corect. De aceea îi plăcea să lucreze cu mai mulţi, uneori verificându-l pe unul cu celălalt.

Niciunul dintre cei cu care lucrase până acum nu fusese capabil să îi spună ce se întâmplase cu Sandy, şi fusese la mulţi. în lunile imediat următoare dispariţiei ei, fusese la toţi clarvăzătorii pe care îi găsise şi care aveau ceva reputaţie. încercase de câteva ori cu Max Candille, care fusese sincer de la prima întâlnire şi îi spusese că nu ştie, că îi era imposibil să stabilească o legătură cu ea. Unii oameni lăsau o urmă în spate, un fel de vibraţie în aer sau în lucrurile lor, îi explicase Max. Alţii, nu. Era ca şi cum Sandy nu existase niciodată, îi spusese el. Nu putea să-şi explice. Nu putea să îi spună dacă ea îşi acoperise urmele sau dacă cineva o făcuse pentru ea. Nu ştia dacă este vie sau moartă.

Dar părea mult mai hotărât în privinţa lui Michael Harrison. Luând brăţara pe care i-o dăduse Ashley, i-o dădu înapoi poliţistului în câteva secunde, ca şi cum i-ar fi ars mâna.

— Nu este a lui, spuse el, categoric. Cu siguranţă nu este a lui.

Încruntându-se, Grace întrebă:

— Eşti sigur?

— Da, sunt absolut sigur.

— Mi-a dat-o logodnica lui.

— Atunci trebuie să te întrebi şi să o întrebi şi pe ea

de ce. Cu siguranţă, asta nu este a lui Michael Harrison.

Grace puse la loc brăţara într-o batistă şi apoi cu grijă în buzunar. Max Candille era o persoană emoţională şi nu întotdeauna foarte exactă. Dar, combinând comentariile lui cu cele ale lui Henry Frame, ceva nu era în regulă.

— Şi ce îmi poţi spune despre Michael Harrison? întrebă el.

Clarvăzătorul se ridică şi ieşi din cameră, oprindu-se ca să îşi mângâie pisicile, apoi, după câteva momente se întoarse cu un exemplar din ziarul *News of the World*.

— Ziarul meu preferat, îi spuse el lui Grace. îmi place să ştiu cine cui i-o trage. E mult mai interesant decât politica.

Uneori şi lui Grace îi plăcea să citească ziarul acela, dar nu avea de gând să recunoască acest lucru chiar acum.

— Sunt sigur, spuse el.

Clarvăzătorul dădu câteva pagini înapoi, apoi ţinu ziarul astfel încât să vadă şi Grace titlul, cu fotografia lui Michael dedesubt: „URMĂRIREA LOGODNICULUI FUGAR”.

Apoi se uită şi el la articol pentru câteva momente.

— Vezi, eşti chiar citat aici. „Considerăm acum dispariţia lui Michael Harrison ca un incident grav, spune detectivul Roy Grace din cadrul Poliţiei din Sussex. Şi am mărit numărul oamenilor pentru a acoperi zona în care credem că se află…” Apoi se uită din nou la Grace. Michael Harrison este în viaţă, spuse el. Cu siguranţă.

— Da? Unde? Trebuie să îl găsesc, de asta am nevoie de ajutorul tău.

— Îl văd undeva, într-un loc mic, întunecat.

— Poate fi un sicriu?

— Nu ştiu. Este prea înceţoşat. Nu cred că are prea multă energie. închise ochii pentru câteva momente şi îşi mişcă uşor capul de la stânga la dreapta. Da, puţină energie. Bateriile sunt aproape consumate, săracul om.

— Ce vrei să spui?

Clarvăzătorul închise ochii din nou.

— Este slăbit.

— Cât de slăbit? întrebă Grace îngrijorat.

— Se duce, are pulsul scăzut, mult prea scăzut.

Grace se uită la el, întrebându-se cum de ştia Max asta. Era conectat pe calea undelor? Făcea o presupunere pe baza unei bănuieli?

— Acest loc mic, întunecat, este în pădure? în oraş? Sub pământ sau pe pământ? Pe apă?

— Nu văd, Roy. Nu pot să spun.

— Cât de mult mai are? întrebă Grace.

— Nu mult. Nu ştiu dacă va reuşi să supravieţuiască.

64

— Uite, cam asta e treaba, Mike. Nu toată lumea are parte de o zi bună în acelaşi timp. Deci avem de-a face cu o situaţie neobişnuită acum; asta este ziua ta norocoasă şi este şi a mea. Cât de des se poate întâmpla norocul acesta?

Michael, slăbit, tremurând din cauza febrei şi aproape delirând, se uită în sus, dar nu văzu decât întuneric. Nu recunoştea vocea bărbatului; părea o amestecătură între australiană şi engleză, vorbită repede, cu inflexiuni nervoase. Era Davey cu un alt accent de-al lui? Nu, nu credea că asta este. Se concentră. Era confuz. Nu ştia unde este. în sicriu?

Mort?

Capul îl durea şi avea gâtul uscat. încercă să deschidă gura, dar buzele nu se desfăceau. Prin vene îi curgea gheaţă.

Sunt mort.

— Erai într-un sicriu ud, pe cale să răceşti şi să faci reumatism, iar acum eşti într-un loc drăguţ, uscat, primitor. Aproape că erai să mori. Acum poate că vei trăi, dar vreau să scot în evidenţă faptul că există un mare „Poate”!

Vocea se estompă în întuneric. Michael se scufunda, mergea cu liftul, din ce în ce mai jos, pereţii trecând rapid pe lângă el. încercă să strige, dar buzele nu i se mişcară. Ceva îi apăsa buzele puternic. Tot ce putea face era să

scoată un sunet panicat.

Apoi, din nou vocea, foarte aproape, ca şi când bărbatul era în acelaşi lift cu el.

— Ştii despre Pisica lui Schrodinger, Mike?

Încă mai coborau. Câte etaje? Mai avea vreo importanţă?

— Ai studiat fizica atunci când ai fost la şcoală?

„Cine era ăsta? Unde era el?”

— Davey? încercă el să spună, dar tot ceea ce îi reuşi fu un murmur.

— Dacă ai şti ceva despre ştiinţele exacte, atunci ai şti despre ce este vorba, Mike. Pisica lui Schrodinger era într-o cutie şi era şi moartă şi vie în acelaşi timp. Aşa cum eşti şi tu acum, prietene.

Michael simţea că îşi pierde cunoştinţa. Liftul se legăna pe nişte funii acum; întunericul părea că îl înconjoară, închise ochii. Apoi simţi o căldură puternică şi văzu roşu printre gene. Deschise ochii, apoi imediat îi închise din cauza unei lumini orbitoare.

— Nu cred că ar trebui să adormi; trebuie să stai treaz acum, Mike. Nu te pot lăsa să mori acum, am trecut printr-o grămadă de belele. între timp, îţi mai dau nişte apă şi nişte glucoză; trebuie să îţi dăm să mănânci puţin câte puţin. Am fost antrenat pentru chestiile astea, eşti pe mâini bune. Pregătire pentru junglă. Ştiu cum să supravieţuiesc şi cum să îi ajut pe alţii să supravieţuiască. Eşti norocos că am venit eu. Trebuie să te ţin treaz. O să vorbim unul cu celălalt o perioadă, să ne cunoaştem mai bine, să stabilim o legătură, da?

Michael încercă din nou să vorbească. îi ieşi doar un murmur. încerca să îşi aducă aminte, senzaţia că este scos din sicriu, că stătea în ceva moale într-o dubă, dar oare asta fusese în noaptea cu petrecerea burlacilor? Poate că acesta era unul dintre prietenii lui? Nu erau morţi? Mark? Voia doar să închidă ochii şi să doarmă.

Apa rece îi spălă faţa, trezindu-l. Deschise ochii, clipind în întunericul umed.

— Vreau doar să stai treaz, nu te supăra, prietene.

Vocea avea acum un accent mai mult australian decât din sudul Londrei.

Michael tremura; apa îl trezise într-o secundă. încercă să îşi mişte mâinile, să vadă dacă încă este în sicriu, dar nu le putu mişca. încercă să îşi mişte picioarele, dar nici ele nu se mişcară; era ca şi cum ar fi fost legate între ele. încercă să ridice capul, să atingă capacul, dar abia avu putere să îl ridice câţiva centimetri.

— Presupun că te întrebi cine sunt şi unde eşti.

Michael ţinu din nou ochii închişi când o rază de lumină trecu peste el, rănindu-i retina precum o arsură. Scoase un alt geamăt.

— E în regulă, Michael, nu încerca să răspunzi. Ai o bandă izolatoare peste gură, e greu să spui ceva prin ea. Eu o să vorbesc şi tu o să mă asculţi; asta până când o să fii mai bine. Batem palma?

Michael era zăpăcit, dar în acelaşi timp extrem de ascultător. Nimic nu avea niciun sens; se întreba dacă visa sau dacă avea halucinaţii.

— În primul rând, Michael, trebuie să îţi spun regulile casei. Nu întrebi care este numele meu şi nici unde eşti. Ai înţeles?

Michael mormăi din nou.

— O să îţi mai aduc aminte mai încolo, oricum. Ai văzut vreodată filmul lui Stephen King, *Misery*?

Michael auzi întrebarea prin mintea înceţoşată, dar nu era sigur dacă îi era adresată lui sau altcuiva. *Misery*. I se părea că îşi aduce aminte. Kathy Bates. încercă să întrebe dacă filmul era cu Kathy Bates, dar nenorocitele de buze nu se mişcau.

— Mmmmmm, spuse el.

— În roman, de fapt ea chiar şi-a tăiat un picior şi a cauterizat locul cu focul de la o torţă. Ar trebui să fii destul de ciudat ca să faci asta, nu crezi, Mike?

Michael se uita în întuneric, încercând să vadă nişte forme, să dea un chip vocii, să vadă dacă glasul venea de deasupra, de sub el sau din el.

— Ar trebui, nu-i aşa, Mike?

— Mmmmm.

— Te-am ascultat cinci zile, Mike. Pe tine şi pe prietenul tău Davey. Mi-am imaginat că ai început să fii destul de enervat de el. Şi eu aş fi fost, dacă eram în locul său. Bărbatul râse. Adică, faza asta e chiar tare. Eşti blocat şi singura persoană din toată lumea care ştie unde eşti este un nenorocit de idiot. Tăcu câteva momente, apoi continuă. Bineînţeles, eram şi eu cu tine, Michael, doar că nu am vrut să întrerup. Există un cod, să nu deranjezi conversaţia nimănui. Cel puţin, ăsta e codul meu. Ce faci?

Capul lui Michael pulsa, iar întunericul îl cuprindea şi mai rapid acum.

— Faci bine. încă douăzeci şi patru de ore în acel mormânt şi ai fi putut foarte bine să rămâi acolo pentru totdeauna. Dar o să fie bine acum. O să te ajut să îţi refaci forţele; eşti norocos, am fost antrenat în Marina Australiană. Ştiu cum să supravieţuieşti; nu ai putea fi în mâini mai bune, Michael. Cred că asta ar merita ceva, nu-i aşa? Vorbesc despre bani, Michael. Mulţi bani. Baaani!

— Mmm.

— Dar mi se pare că am nevoie de nişte *bona fides*, Mike. înţelegi ce este *bona fides*? Dovada că e vorba de tine. Mai eşti aici?

Michael închise din nou ochii, din cauza unei raze de lumină. Apoi îi deschise din nou şi zări ceva de oţel.

— Asta o să doară puţin, dar nu trebuie să te îngrijorezi, Mike. Nu o să-ţi fac ce-a făcut Kathy Bates, nu sunt nebun. Nu o să te schilodesc. Doar că am nevoie de nişte *bonafides*, atât.

Apoi Michael, în agonia sa, simţi o durere înfiorătoare în degetul arătător. Urlă de durere – o tornadă de aer cald ce-i ieşi din piept şi trecu de banda izolatoare precum un bocet.

65

Întorcându-se în Brighton cu puţin timp înainte de miezul nopţii, Roy Grace era complet treaz. Cafeaua mare pe care i-o făcuse Candille părea că are un efect de bombă asupra nivelului său scăzut de energie. Fără niciun motiv,

se hotărî să facă un mic ocol şi să treacă pe lângă birourile firmei Double-M Properties, pe strada de lângă gara din Brighton.

În timp ce se apropia, fu surprins să vadă BMW-ul lui Warren parcat chiar în faţă. Parcă înaintea lui, coborî şi închise portiera. Putea vedea că la etajul al treilea luminile erau aprinse şi, din nou fără niciun motiv, merse până la intrarea principală şi apăsă pe butonul cu numele firmei de la interfon.

După câteva momente, auzi un Mark Warren cu întreruperi, foarte precaut.

— Da?

— Domnule Warren, sunt detectivul Grace.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Mark Warren spuse:

— Veniţi sus.

Se auzi un sunet ascuţit de încuietoare, apoi Grace deschise uşa şi urcă trei scări înguste.

Mark deschise uşa de sticlă de la recepţie, arătând alb ca hârtia şi, după părerea lui Grace, foarte surprins.

— Este chiar o surpriză, domnule detectiv, spuse el neîndemânatic.

— Eram în trecere şi am văzut luminile aprinse. Mă întrebam dacă putem sta puţin de vorbă. M-am gândit că v-ar plăcea să vă ţin la curent.

— Mda, mulţumesc.

Mark se uită nervos la o uşă deschisă din spatele lui, care ducea în biroul în care era evident că lucra. Apoi îl duse pe Grace într-o altă direcţie, într-o cameră de şedinţe, rece, fără ferestre. Aprinse luminile şi îi trase un scaun de la masa de conferinţe.

Dar înainte de a se aşeza, Grace căută în buzunar şi scoase brăţara pe care i-o dăduse Ashley.

— Am găsit asta pe scări. Este a cuiva dintre cei care lucrează aici?

Mark se uită la brăţară.

— Pe scări?

Grace încuviinţă.

— De fapt, da, este a mea; are nişte magneţi mici la

fiecare capăt. O port la tenis. Nu ştiu cum a ajuns aici.

— Noroc că am găsit-o, spuse Grace.

— Într-adevăr, mulţumesc. Mark părea tare încurcat.

Grace remarcă un rând de fotografii pe pereţi: un depozit în Shoreham Harbour, o casă în stil Regency şi o clădire înaltă de birouri, pe care o văzuse la marginea oraşului Brighton.

— Acestea sunt toate ale dumneavoastră? întrebă el.

— Da. Mark se jucă ţu brăţara câteva momente, apoi o legă în jurul mâinii drepte.

— Impresionant, spuse Grace, arătând spre fotografii. Se pare că aveţi o afacere înfloritoare.

— Mulţumesc. Merge bine.

Cu mintea la scandalul pe care i-l făcuse Ashley pentru că fusese nepoliticos cu detectivul ieri, la nuntă, Mark făcea acum un efort imens să nu fie la fel.

— Doriţi o cafea sau altceva?

— Nu, mulţumesc, spuse Grace. Aveţi părţi egale, dumneavoastră şi Michael Harrison?

— Nu, el deţine majoritatea.

— Aha. El a dat banii?

— Da. De fapt, două treimi. Eu am venit cu restul.

Urmărindu-i cu atenţie limbajul corpului, Grace întrebă:

— Şi nu există probleme între dumneavoastră din cauza acestei inegalităţi?

— Nu, domnule poliţist, ne înţelegem bine.

— Bine. Păi… Grace îşi înăbuşi un căscat. O să cercetăm din nou zona în dimineaţa aceasta. Aşa cum probabil aţi auzit, am avut o alarmă falsă astăzi.

— Corpul tânărului bărbat. Cine era?

— Un localnic; un tânăr despre care ni s-a spus că era cam pe invers. Se pare că unii membri ai poliţiei îl ştiau. Tatăl lui are o maşină de tractare şi un service auto, face multe lucrări pentru Poliţia Rutieră.

— Sărmanul băiat. A fost ucis?

— Aşa se pare, spuse Grace cu precauţie. Apoi, uitându-se din nou cu atenţie la Mark, spuse. Am dreptate

că dumneavoastră şi Michael Harrison aveţi un cont bancar în Insulele Cayman?

Fără să clipească, Mark răspunse:

— Da, avem o companie acolo, HW Properties Internaţional.

— Împărţită în două treimi şi o treime?

— Da.

Grace îşi aduse aminte că în acel cont erau cel puţin un milion de lire. Mai mult decât o sumă modică.

— Ce fel de asigurare aveţi dumneavoastră şi Michael Harrison? Aveţi drept de asigurare unul asupra celuilalt, ca parteneri de afaceri?

— Avem asigurările obişnuite, doriţi să vedeţi poliţele?

— Nu în acest moment, dar mai târziu o să vreau. Poate că aţi putea să îmi trimiteţi mâine, la birou, o copie prin fax?

— Nicio problemă.

Grace se ridică.

— Atunci, nu o să vă mai deranjez în seara aceasta. Sunteţi ocupat? Lucraţi de obicei duminică noaptea?

— Îmi place să îmi rezolv toate hârtiile la sfârşit de săptămână. Este singura perioadă când nu sună telefonul.

Grace zâmbi.

— Cunosc sentimentul.

Mark urmări cum detectivul coboară scările, apoi închise uşa, asigurându-se că zăvorul este tras, şi se întoarse în biroul său, porni din nou calculatorul şi începu munca titanică pe care o făcea de vreo două ore şi anume să citească toate copiile făcute zilnic după agenda lui Michael, din urmă cu săptămâni, să şteargă orice referire la petrecerea burlacilor.

Ashley făcuse acelaşi lucru toată după-amiaza, pe laptopurile lui Peter, al lui Luke, Josh şi Robbo, spunând familiilor acestora că vrea să caute indicii despre unde s-ar putea afla Michael.

La parter, Grace închise uşa în urma lui şi merse până la maşină. Dar abia după câteva minute se sui în ea.

în schimb, sprijinit de portieră, se uită la ferestrele de la etajul al treilea, gândindu-se.

Nu îi plăcea de Mark Warren. Omul ăsta era un mincinos şi ceva îl făcea să fie nervos ca dracuz. De asemenea, Ashley Harper minţea şi ea. în mod voit, îi dăduse o brăţară care nu îi aparţinea lui Michael Harrison.

Şi ce căuta brăţara lui Mark Warren la ea acasă?

66

— Iisuse! Michael plângea de durere, ţinând mâna stângă în sus, atât cât îi permitea banda izolatoare cu care era legat de o parte şi de alta a corpului. Sângele îi curgea în valuri din degetul arătător, tăiat de la prima articulaţie. Se uită spre lumina orbitoare. Ce e asta? Ce dracuz făcea?

— E în regulă, Mike, relaxează-te!

Mâna lui era ţinută de o alta, mică şi păroasă, cu o putere de fier, purtând un ceas sport la încheietură. Putea să vadă şi figura agresorului, întunecată în lumina orbitoare, cu ochii lucindu-i în umbra unei glugi închise la culoare.

Apoi văzu ceva ca o frişcă albă ieşind dintr-un tub, iar în următorul moment simţi cum i se pune gheaţă pe deget. Urlă din nou, durerea fiind aproape insuportabilă.

— Ştiu ce fac, Mike. Nu trebuie să te îngrijorezi, nu se va infecta. Mi-ar plăcea să îmi spui Vie. Ai înţeles? Vie?

— Vrrr, bolborosi Michael.

— E bine să ne spunem pe numele mici. Suntem parteneri de afaceri, vezi? Aşa trebuie, să ne spunem pe numele mici.

Agresorul său scoase un bandaj lung, alb şi îl legă strâns în jurul vârfului degetului sângerând, apoi din ce în ce mai jos, ca un garou. După aceea puse un plasture deasupra, ca să stea fix.

— Vezi, Michael, din punctul meu de vedere, ţi-am salvat viaţa. Lucrul acesta ar trebui să valoreze ceva, nu? Şi din ce am citit în ziare şi am văzut la televizor, se pare că tu eşti plin de bani. Iar eu nu, asta este diferenţa. Vrei nişte apă?

Michael încuviinţă. încercă să gândească limpede,

dar durerea surdă şi continuă din deget făcea acest lucru imposibil.

— Dacă vrei să bei, trebuie să îţi scot banda de pe gură. O să fac asta, cu condiţia să nu începi să ţipi. Ai înţeles, Michael?

El încuviinţă din cap.

— Eu îmi ţin tot timpul cuvântul. Dar tu?

Michael încuviinţă din nou.

O mână se îndreptă spre el şi în momentul următor, Michael simţi că jumătate din pielea de pe faţă îi este smulsă. Deschise gura, în timp ce bărbia şi obrajii îl înţepau ca naiba. Apoi bărbatul se aplecă {u o sticlă de apă minerală, cu capacul desfăcut în mână şi turnă puţin din conţinut în gura lui Michael. O bău lacom şi câteva picături îi curseră pe bărbie şi pe gât. Avea un gust bun şi rece. Apoi o parte din apă o luă pe un drum greşit şi se înecă. I

I se luă sticla de la gură, iar el continuă să tuşească. Când termină, se simţea mult mai vioi. Putea să simtă aerul rece şi umed şi miros de motorină, de parcă era într-un fel de parcare subterană. Uitându-se către figura cu glugă, întrebă:

— Unde sunt?

— Nu prea ai ţinere de minte, Mike. Ţi-am spus să nu mă întrebi nici unde eşti, nici cine sunt.

— Mi-ai spus că te cheamă Vie.

— Sunt Vie pentru tine, Mike.

Cu mintea mai limpede acum, lui Michael începea să îi fie mai frică de acest bărbat decât îi fusese în sicriu.

— Cum… cum m-ai găsit?

— Am stat toată săptămâna în rulotă. Mă ocup cu verificarea reţelelor de telefonie mobilă din sudul Angliei, pentru companii. Ascult radio Citizen3s Bând, vorbesc cu prieteni stabiliţi prin lume. Când nu este nimeni cu care să stau de vorbă, scanez toate frecvenţele audio, uneori ascult ce îşi mai spune poliţia. Cu echipamentul meu, pot să ascult aproape tot ceea ce doresc, telefoane mobile, orice. Ţi-am spus că am lucrat la transmisiuni în Marina Australiană.

Michael încuviinţă.

— Şi miercuri, după ce am terminat treaba, am dat peste tine şi Davey care aveaţi o conversaţie interesantă. Am rămas pe frecvenţă şi am ascultat şi discuţiile următoare între voi doi. Am văzut ştirile la televizor şi am auzit de sicriu. Aşa că am căzut pe gânduri şi ce mi-am zis: dacă ar fi să mă duc cu cei mai buni prieteni la petrecerea burlacilor, de ce să iau un sicriu cu mine? Poate ca să te ascund undeva? Să fac un fel de glumă macabră? Aşa că am mers la Oficiul firmelor din Brighton şi am căutat firma ta. Şi, minune! Am aflat că ai cerut autorizaţie de construire pe terenul împădurit pe care l-ai cumpărat anul trecut, chiar în zona în care erau cârciumile vizitate de voi. M-am întrebat dacă asta nu era chiar o coincidenţă! Şi mi-am imaginat că, după o noapte de beţie, prietenii tăi vor fi nişte leneşi nenorociţi. Nu te-ar fi cărat prea mult. Ar trebui să fii aproape de un drum accesibil cu maşina.

— Acolo eram? întrebă Michael.

— Acolo ai mai fi fost şi acum, prietene. Acum spune-mi despre banii pe care i-ai trimis în Insulele Cayman.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am spus, am ascultat ce vorbeşte poliţia. Nu-i aşa că ai bani în Insulele Cayman? Aproape un milion, am înţeles. Nu ar fi asta o recompensă rezonabilă pentru că ţi-am salvat viaţa? Ar fi chiar ieftin, aş putea adăuga eu.

67

Dimineaţa următoare, la ora 7.20, Grace ajunse la sediul Poliţiei din Sussex. Cerul era de un albastru-întunecat, cu mănunchiuri de nori ca nişte bucăţi de cârpă. Unul dintre poliţiştii cu care făcuse echipă cu mulţi ani în urmă ştia totul despre formaţiunile de nori şi putea să spună cum va fi vremea după aspectul acestora. Din câte îşi aducea aminte, norii de astăzi erau cumulonimbus. însemna că vremea va fi uscată. Foarte bună pentru căutările de astăzi.

În majoritatea sediilor de poliţie, ar fi putut mânca un mic dejun consistent, lucru necesar ca să se încarce cu energie, se gândi el mergând pe coridor spre automate.

Dar nu şi aici. Introduse o monedă în dreptul băuturilor fierbinţi, apoi aşteptă ca paharul de plastic să se umple cu cafea cu lapte. Mergând înapoi în birou, îşi dădu seama cât de obosit era. Se răsucise toată noaptea pe o parte şi pe alta, aprinsese lumina, scrisese ceva, apoi o stinsese şi din nou de la capăt. Amănunte şi fapte din Operaţiunea Salsa îi tot veneau în minte, puţin câte puţin, până când lumina zilei începu să se strecoare printre draperii şi se auziră primele cântece ale păsărelelor.

Brăţara. BMW-ul care sosea atât de târziu acasă, acoperit de noroi. Mark Warren care lucra la birou duminică noapte. Bradley Cunningham, unchiul lui Ashley din Canada. Expresia şi comportamentul lui Ashley Harper la morgă. Rezultatul analizelor asupra mostrelor de pământ, care trebuia să vină astăzi. Posibil să vină şi rezultatele de pe casetele video.

Se uită la documentele din tăviţa de intrări, peste care era corespondenţa de săptămâna trecută, de care nu se ocupase încă, apoi deschise calculatorul şi se uită la numărul şi mai mare de mesaje primite pe mail. Apoi uşa se deschise şi auzi un glas vesel:

— Bună dimineaţa, Roy.

Era Cleanor Hodgson, secretara sa, pe care o rugase să vină mai devreme astăzi. Ţinea o foaie în mână.

— Ce ai făcut în weekend? întrebă el.

— Foarte bine, am fost la nunta nepoatei mele sâmbătă, apoi am avut în vizită toate rudele. Tu?

— Am reuşit să ajung la ţară ieri.

— Foarte bine! spuse ea. Aveai nevoie de o pauză şi de aer proaspăt. Se uită la el mai atentă. Arăţi foarte palid, să ştii.

— Mie îmi spui! Luă foaia, ştiind deja despre ce era vorba. Era programul de săptămâna aceea. De când se ştia, ea îi făcea agenda la începutul fiecărei săptămâni.

Se aşeză. Mirosul de cafea îl tenta, însă lichidul era prea fierbinte ca să îl poată bea. Se uită prin agendă pentru a se elibera de tot ce nu era foarte important acum, dat fiind faptul că investiga cazul lui Harrison.

La ora 10, în dimineaţa asta, era citat la tribunal pentru continuarea procesului lui Suresh Hossain şi trebuia să se ducă. La ora 13 avea programare la medicul stomatolog, în Lewes, şi trebuia să o anuleze. Mâine, la ora 15, avea programată o întâlnire cu cei de la secţia de criminalistică din South Wales, pentru un schimb de informaţii asupra cazului unui răufăcător cunoscut din Swansea, care fusese găsit mort, cu un tac de biliard înfipt între ochi, într-o zonă pustie de lângă Newhaven. Trebuia să o reprogrameze. Miercuri trebuia să meargă la Colegiul de Poliţie din Bramshill, pentru un curs de amprentare ADN. Evenimentul principal de joi era întâlnirea cu echipa de crichet a sediului central al Poliţiei din Sussex, cu care avea bătăi de cap pentru că era secretar onorific al adunării generale anuale. Vineri nu era nimic programat pentru moment, iar sâmbătă era un exerciţiu de simulare a unui atac terorist în Shoreham Harbour în care el nu era implicat.

Ar fi fost o săptămână liniştită, dacă nu erau procesul Hossain şi acum Operaţiunea Salsa. Dar, din experienţă, ştia că puţine săptămâni se sfârşesc aşa cum te-ai aştepta.

Îi spuse lui Cleanor să îi reprogrameze totul, cu excepţia întâlnirilor de la tribunal, apoi scotoci prin corespondenţă, dictând răspunsuri la cele mai urgente probleme. îşi verifică rapid e-mailurile şi pentru că timpul era scurt, iar el scria încet, dictă răspunsuri şi la acestea. Apoi merse pe coridoarele întortocheate către biroul de investigaţii. Deja se simţea ca acasă acolo.

Întâlnirea de la ora 8.30 a fost scurtă. Nu se mai întâmplase nimic în timpul nopţii, în afară de ceea ce aflase de la Max Candille, lucru pe care voia să îl ţină doar pentru el, şi de vizita la Double-M. Dacă aveau noroc, poate vor avea noutăţi pentru şedinţa de la ora 18.30.

Grace merse cu maşina spre Lewes, oprindu-se la o benzinărie ca să îşi cumpere un sandviş cu ou şi şuncă, din care încă mai mânca în timp ce urca treptele tribunalului la ora 9.30. Simţea că va fi o zi foarte lungă.

Procedurile de dimineaţă îi erau prezentate

Judecătorului de către consiliu, iar tot ceea ce putea face Grace era să piardă timpul în sala de aşteptare, dictându-i câte ceva la telefon lui Cleanor şi vorbind cu Glenn Branşon de câteva ori. Nu era suficient timp pentru ca în pauza de masă să se ducă la birou şi apoi să se întoarcă, aşa că până la urmă merse la stomatolog pentru controlul pe care-l făcea la fiecare şase luni. Spre uşurarea lui, nu avea nicio problemă, deşi primi o mustrare din partea medicului pentru că nu îşi spăla gingiile suficient de bine. Dar cel puţin nu avea nicio carie. Dintotdeauna îi era groază de ele.

Se întoarse la ora 14 la tribunal şi află că nu era nevoie de el toată ziua, aşa că reveni la birou. Pentru că se ocupase numai de Operaţiunea Salsa, se strânseseră foarte multe rapoarte de făcut; se strădui să rezolve ce era mai urgent.

Până să înceapă întâlnirea de la ora 18.30, îşi dădu seama că fusese o după-amiază lipsită de evenimente pentru el. Dar după cum arăta echipa sa, era clar că se întâmplase ceva. Bella Moy îi transmise noutatea:

— Tocmai am primit un telefon de la Phil Wheeler, tatăl băiatului găsit mort după-amiază.

— Şi?

— Spunea că nu ştie dacă este ceva important, dar se pare că fiul său i-a spus că a vorbit cu Michael Harrison la un walkie-talkie, începând de marţi.

68

Ashley se opri în spatele lui Mark, care stătea aplecat peste birou, în faţa computerului, încercând să ajungă la zi cu problemele de serviciu. Trebuia să răspundă arhitectului, furnizorului de materiale şi constructorului companiei la o serie de mesaje şi probleme ridicate de departamentul de planificare asupra celui mai ambiţios proiect de până acum, noul ansamblu de douăzeci de case, numit Ashdown.

Îşi puse mâinile în jurul gâtului lui, se aplecă în faţă şi i se cuibări lângă obraz. El respiră în esenţa îmbătătoare a parfumului ei de vară şi a mirosului de citrice din păr.

Cu ochii înceţoşaţi, îşi ridică mâinile şi îi prinse obrajii în palme.

— Ne vom descurca, spuse el.

— Bineînţeles. Noi ne descurcăm întotdeauna, nu-i aşa?

— Exact.

Se aplecă mai în faţă şi îl sărută pe frunte.

Mark aruncă o privire prin birou, către uşa deschisă, îngrijorat zi şi noapte de cine ar fi putut intra.

Ea îl sărută din nou.

— Te iubesc, spuse ea.

— Şi eu te iubesc, Ashley.

— Sigur? Nu mi-ai arătat prea multă afecţiune în ultimele zile, îl certă ea.

— Da. Şi tu ai stat cumva numai cu mine?

— Hai să uităm de asta.

Îl muşcă puţin de ureche, desfăcându-i nasturii de la cămaşă, lăsându-şi mâinile să îi alunece înăuntru şi începu să se joace cu sfârcurile lui, strângându-le între degetul mare şi arătător. îl simţi cum reacţionează aproape instantaneu; respira sacadat, iar sfârcurile i se întăriseră. Scoţându-şi mâinile din cămaşă, veni în faţa lui, opri calculatorul, apoi îi şopti în ureche:

— Fă sex cu mine.

— Aici?

— Aici, acum!

Michael se ridică, puţin speriat şi se uită la ceas.

— Cei de la curăţenie vin în jur de 6.30… vor veni…

Ashley îi desfăcu cureaua şi îi trase fermoarul de la pantaloni. Apoi îi dădu jos pantalonii şi chiloţii cu o singură mişcare rapidă.

— Atunci va trebui să o facem repede, nu? Se opri şi se uită un moment, apreciativ, la penisul său întărit şi spuse: Deci cineva pare încântat să mă vadă.

Apoi îl luă în gură.

Mark se uită pe fereastră. Geamurile de la clădirea opusă dădeau chiar spre ei. încercă să se dea într-o parte şi aproape că se împiedică în pantaloni. Se aplecă în faţă,

trase de nasturii de la cămaşa lui Ashley, îşi băgă mâinile înăuntru şi îi desfăcu şutienul. în câteva minute, complet gol cu excepţia pantofilor şi a şosetelor, stătea deasupra ei, înăuntrul ei, mirosul covorului prăfuit, din material sintetic amestecându-i-se în nări cu parfumul lui Ashley.

Se auzi un sunet ascuţit de la interfon.

— La naiba! spuse el, speriat. Cine dracuz să fie?

Ashley îl trase mai adânc în ea, înfigându-i unghiile în spate.

— Ignoră, spuse ea.

— Dar dacă este Michael? Care vrea să verifice dacă este cineva înăuntru?

— Eşti aşa de pămpălău! spuse ea, dându-i drumul.

Ignorând remarca, Mark se ridică în picioare şi ieşi din cameră până la biroul de la recepţie unde de obicei stătea Ashley şi se uită la monitorul alb-negru. Văzu un bărbat cu o cască de motociclist, ţinând un pachet în faţa uşii de la intrarea principală. Mark apăsă pe butonul interfonului.

— Da?

— Un pachet pentru domnul Mark Warren, de la Double-M Properties.

— Nu îl poţi pune în cutia poştală?

— Am nevoie de semnătură.

Mark înjură.

— Cobor imediat. Se îmbrăcă la loc, băgându-şi cămaşa în pantaloni, apoi îi dădu un sărut lui Ashley. Mă întorc în două secunde.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, spuse ea fără să zâmbească. O să continui fără tine.

Mark se grăbi să coboare, deschise uşa şi luă sacoşa de la un bărbat mic şi îndesat, îmbrăcat cu o haină pe care era scris „CURIERAT RAPID”. Pe pungă era tipărită adresa lui, dar nu era nicio informaţie despre expeditor. Semnă în registru, i se dădu o copie după aviz, închise uşa şi urcă la loc scările.

Ceea ce era scris de mână în dreptul expeditorului de pe registru părea să însemne „Furnizorii JK”. Mark nu

avea nicio idee despre ce era înăuntru. Avea atât de mult de lucru cu hârtiile referitoare la planurile de construcţie, încât simţea că se scufundă sub greutatea lor. Probabil că în pungă erau o mulţime de desene de la furnizorul de materiale. Era totuşi destul de extravagant să le trimită prin curier, când ajungeau la fel de bine şi prin poştă. O să deschidă pachetul mai târziu. Acum nu avea nimic în minte, decât pe Ashley zăcând goală pe covorul din biroul lui. Iar el se simţea nebuneşte, extraordinar de excitat.

Apoi, pe neaşteptate, la câteva secunde după ce se aşezase deasupra ei, totul se termină.

— Îmi pare rău, spuse el, ţinându-şi greutatea în coate.

— Te-a excitat curierul pe motocicletă? întrebă ea, numai pe jumătate în glumă.

— Da, sigur.

— O mulţime de bărbaţi sunt homosexuali şi nu îşi dau seama. Ştii, motocicliştii îmbrăcaţi în piele pot fi un lucru foarte erotic pentru unii bărbaţi.

— Ce vrea să zică asta?

— Tu ce crezi? Mă laşi aici în pielea goală, tocmai când eram gata să termin; te duci jos şi vezi un tip îmbrăcat în piele şi în momentul următor tu termini, înainte de a ajunge înăuntrul meu.

Se răsuci şi se aşeză lângă ea pe covor, trecându-l un fior prin tot corpul.

— Îmi pare rău, spuse el. Doar că am o grămadă de lucruri pe cap în acest moment.

— Iar eu nu am?

— Poate că te descurci mai bine decât mine.

— Nu ştiu cu ce eşti tu în stare să te descurci, Mark. Credeam că tu eşti tipul puternic, iar Michael cel slab.

El se aplecă în faţă şi îşi acoperi faţa cu palmele.

— Ashley, suntem amândoi tensionaţi, da?

— Tu nu ar trebui să fii, doar ce ai avut parte de un orgasm minunat.

— Bine, bine, bine. Mi-am cerut scuze. Vrei să mă ocup de tine? O să te fac să termini, ştii cum, cu mâna.

Ea se ridică brusc, luându-şi hainele în timpul acesta.

— Lasă, nu mai am niciun chef de asta.

Amândoi se îmbrăcară în linişte. Ashley rupse tăcerea în timp ce se ruja.

— Ştii ce se spune, Mark? Sexul satisfăcător înseamnă unu la sută într-o relaţie; sexul mai puţin satisfăcător e nouăzeci şi nouă la sută.

— Credeam că de obicei suntem satisfăcuţi amândoi.

Ea îşi privi buzele rujate în oglindă, ca şi cum era gata să iasă la o întâlnire.

— Mda, şi eu am crezut la fel.

Mark înaintă şi puse o mână în jurul ei.

— Ashley, iubito. Haide, mi-am cerut scuze, dar sunt atât de stresat. Ar trebui să plecăm undeva câteva zile.

— Da, asta sigur ar da bine, nu-i aşa?

— Vreau să spun, atunci când se termină totul.

Se uită la el cu o privire tăioasă.

— Şi când mai exact se va termina totul?

— Nu ştiu.

Îşi puse oglinda în geantă.

— Mark, dragule, nu se va termina niciodată cât timp Michael este în viaţă. Amândoi ştim asta. Ne-am tăiat craca de sub picioare atunci când ai luat tubul de respirat marţi noapte. îl sărută pe obraz. Pe mâine dimineaţă.

— Pleci?

— Da, plec. întotdeauna plec la sfârşitul programului; e ceva rău în asta? Mi se pare că trebuie să păstrăm aparenţele.

— Cred că da, voiam doar…

Ea se uită la el câteva secunde.

— Adună-te, pentru numele lui Dumnezeu. Ai înţeles?

El încuviinţă. Apoi ea plecă.

Mark mai rămase încă o oră să răspundă la e-mailuri, apoi, deranjat de sunetul celor de la curăţenie, se hotărî să nu mai stea şi să termine treaba acasă.

În drum spre uşă, luă pachetul pentru care semnase mai devreme şi îl deschise. Era ceva înăuntru, un obiect mic, învelit strâns în celofan şi legat cu o bandă.

Încruntându-se, se întrebă ce era. Un cârd pentru telefonul mobil? O piesă pentru computer?

Luă nişte foarfece din sertarul biroului şi desfăcu celofanul la un capăt, trase de el şi se uită înăuntru.

La început crezu că este o glumă – un deget de plastic pe care îl poţi cumpăra din magazinele cu ciudăţenii. Apoi văzu sângele.

— Nu! strigă el, simţindu-se dintr-odată ameţit. Nu! Nu!

Degetul tăiat căzu din pachet şi ateriză fără zgomot pe covor.

Făcând câţiva paşi în spate îngrozit, Mark văzu că în pachet era un plic.

69

Grace ieşi de pe drumul principal şi intră pe un drum de ţară, chiar la marginea Lewes-ului. Trecu pe lângă firma unui magazin, pe lângă o cabină telefonică, apoi, în partea stângă, văzu un gard înalt, din metal, cu sârmă ghimpată deasupra. Unele părţi din gard erau căzute, altele nu. De-a lungul gardului erau două porţi, deschise larg, care arătau ca şi cum nu ar mai fi fost închise de un deceniu. Pe una din ele era fixată o firmă de tablă îndoită, aproape ştearsă, pe care scria „TRACTÂRI AUTO WHEELER”. Lângă era un alt panou, mult mai mic, pe care scria „Atenţie, câini!”

Modul în care arăta casa se apropia cel mai mult de imaginea unei case de la ţară. Era însă mai mult decât dărăpănată şi mai murdară decât orice loc pe care îl văzuse Grace în viaţa lui.

În curte era o maşină de tractare mare, de culoare albastră, parcată între mai mult de o duzină de maşini lovite, unele făcute praf, altele doar uşor atinse dintre care una, o Toyota mică, arăta ca şi cum ar fi fost parcată şi cineva furase tot ce putuse fi luat din ea.

Mai erau buturugi tăiate şi netăiate, o capră de tăiat lemne, un fierăstrău ruginit, o rulotă uzată, lângă care era un panou pe care scria cu cretă „Promoţie pentru pomii de Crăciun” şi un bungalow care arăta ca şi cum ar fi putut să

se dărâme în orice moment.

În timp ce intra în curte şi oprea motorul, auzi lătratul fioros al unui câine de pază rupând tăcerea serii călduroase. Pentru câteva minute rămase prevăzător în maşină, aşteptând să apară dulăul. Dar uşa casei se deschise şi ieşi un bărbat îndesat. în vârstă de aproximativ cincizeci de ani, cu puţinul păr pe care-l mai avea nespălat, era nebărbierit şi avea o burtă imensă de la bere, abia ţinută sub o vestă şi care atârna peste cureaua pantalonilor maro ca un munte de zăpadă gata să provoace o avalanşă.

— Domnul Wheeler? întrebă Grace, încă speriat de lătratul câinelui de mai devreme, care devenea din ce în ce mai puternic.

— Da? Bărbatul avea o faţă blândă, cu ochi mari şi trişti şi mâini muncite. Mirosea a sfoară şi a ulei de maşină.

Grace îşi scoase legitimaţia şi o ţinu astfel încât bărbatul să o poată vedea.

— Sunt detectivul căpitan Grace de la departamentul de criminalistică al Poliţiei din Sussex. îmi pare foarte rău pentru fiul dumneavoastră.

Bărbatul rămase drept, impasibil, apoi Grace observă că începe să tremure. îşi încleştă mâinile şi lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji.

— Doriţi să intraţi? întrebă Phil Wheeler cu o voce tremurată.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi putea acorda câteva minute.

Interiorul casei era aproape la fel ca exteriorul, iar mirosul indica un fumător înrăit. Grace îl urmă pe bărbat într-o cameră de zi întunecată, cu un set de mobilă din trei piese şi un televizor mare, vechi. Aproape fiecare centimetru de podea era acoperit cu reviste auto, reviste despre viaţa la ţară şi discuri de vinii. Pe masă, erau fotografia unei femei cu părul deschis la culoare care îşi odihnea mâinile pe umerii unui băieţel pe scuter şi nişte bibelouri chinezeşti, dar nu era nimic pe pereţi. Un ceas

aşezat pe şemineu, fixat în stomacul unui bibelou chinezesc care întruchipa un cal de curse, arăta ora 19.10. Verificându-l cu ceasul său, Grace fu uimit să vadă că era destul de exact.

Dând la o parte câteva coperte de la discuri de pe fotoliu, Phil Wheeler spuse, ca şi cum ar fi dat o explicaţie:

— Lui Davey îi plăceau lucrurile astea, obişnuia să le asculte tot timpul, îi plăcea să colecţioneze…

Îşi ieşi din fire şi ieşi din cameră.

— Ceai? întrebă el.

— Nu, mulţumesc, răspunse Grace, nefiind sigur de curăţenia din bucătărie.

Cum gradul de dificultate al interogatoriului era scăzut, acesta ar fi putut fi luat de orice detectiv, dar Grace era adeptul muncii pe teren. Era stilul său de lucru şi era un aspect al muncii de poliţist pe care îl găsea cel mai interesant şi, ca acum, provocator.

După câteva minute, Phil Wheeler se întoarse în cameră, dădu la o parte de pe scaun câteva reviste şi nişte coperte de discuri şi se aşează, apoi scoase o cutie cu tutun din buzunar. Ţinu deschisă cutia cu degetul arătător, desfăcu un pachet cu foiţe de ţigări, apoi începu să îşi răsucească o ţigară cu o singură mână. Grace nu se putea abţine să nu îl privească; întotdeauna îl fascinase modul în care oamenii făceau lucrul acesta.

— Domnule Wheeler, am înţeles că fiul dumneavoastră v-a spus că a discutat cu o persoană dispărută, Michael Harrison, la un walkie-talkie.

Phil Wheeler îşi plimbă limba de-a lungul hârtiei şi lipi ţigara.

— Nu înţeleg de ce cineva ar fi vrut să îi facă rău băiatului meu. Era cea mai prietenoasă persoană pe care o puteai întâlni. Ţinând ţigara neaprinsă, gesticulă prin aer. Sărmanul băiat avea apă în creier, ştiţi, encefalită. Nu era inteligent, dar toată lumea îl plăcea.

Grace zâmbi cu simpatie.

— Avea mulţi prieteni în Poliţia Rutieră.

— Era un băiat bun.

— Aşa am auzit.

— Era viaţa mea.

Grace aşteptă. Wheeler îşi aprinse ţigara cu un chibrit dintr-o cutie marca Swan Vesta şi câteva momente mai târziu mirosul dulce de tutun pluti până la Grace. Îl inspiră adânc, bucurându-se de mireasmă, dar fără să se bucure şi de ceea ce trebuia să facă. Să vorbească [u noile victime era, după părerea lui, singurul lucru îngrozitor în poliţie.

— Puteţi să îmi spuneţi câte ceva despre conversaţiile lor? Despre walkie-talkie?

Bărbatul trase din ţigară şi apoi scoase fumul pe gură şi pe nas în timp ce vorbea.

— M-am supărat foarte tare pe el vineri sau sâmbătă, nu mai ştiu când. Nu ştiam că are nenorocitul ăla de walkie-talkie. Mi-a spus apoi că îl luase de lângă locul unde se întâmplase accidentul acela groaznic marţi seara, cu cei patru băieţi.

Grace încuviinţă.

— Nu se mai oprea din vorbă despre noul lui prieten. Ca să fiu sincer, nu prea l-am băgat în seamă. Cum să spun, Davey trăia în propria lume în majoritatea timpului. întotdeauna avea conversaţii cu persoane aflate în capul său. îşi puse ţigara într-o scrumieră de metal, apoi îşi tamponă ochii cu o batistă mototolită şi îşi trase nasul. Tot timpul vorbea. Uneori trebuia să îl opresc, altfel reuşea să mă înnebunească.

— Vă aduceţi aminte ce v-a spus despre Michael Harrison?

— Era foarte entuziasmat pentru că i se spusese că putea deveni un erou. Era vineri, cred. Vedeţi, îi plăceau filmele americane cu poliţişti şi întotdeauna îşi dorise să fie erou. îmi tot spunea că ştie unde este cineva şi că este singura persoană din lume care ştie lucrul acesta şi că e şansa lui să devină erou. Dar nu l-am prea ascultat; avusesem o zi plină din cauza a doua maşini accidentate pe care a fost nevoie să le tractăm şi nu am făcut legătura cu cazul dumneavoastră.

— Aveţi acel walkie-talkie?

Bărbatul dădu din cap.

— Cred că Davey îl luase cu el.

— Davey conducea?

Bărbatul dădu din cap.

— Îi plăcea să conducă maşina uneori şi îl lăsam să o facă pe un drum liniştit. Ştiţi, eu ţineam o mână pe volan. Dar nu, nu ar fi putut conduce niciodată, nu era în stare. Avea doar o bicicletă, atât.

— A fost găsit la aproximativ zece kilometri depărtare de aici. Credeţi că se dusese să îl găsească pe Michael Harrison? Să încerce să devină un erou?

— Am fost nevoit să mă duc să tractez o maşină sâmbătă după-amiază, iar Davey nu a vrut să vină cu mine, mi-a spus că are ceva important de făcut.

— Ceva important?

Philip Wheeler încuviinţă trist.

— Îi plăcea să creadă că este important.

Grace zâmbi, gândindu-se că tuturor ne place lucrul acesta. Apoi întrebă:

— Aţi înţeles de la Davey cam pe unde ar putea fi Michael Harrison?

— Nu, nu am făcut nicio legătură, aşa că nu i-am acordat atenţie.

— Domnule Wheeler, aş putea vedea camera fiului dumneavoastră?

Phil Wheeler întinse un deget, arătând un loc în spatele lui Grace.

— În rulotă. Lui Davey îi plăcea acolo. Puteţi merge, dar nu vă supăraţi dacă eu nu vin… eu… îşi scoase din nou batista.

— E în regulă, înţeleg.

— Nu este închisă.

Grace traversă curtea şi se îndreptă spre rulotă. Câinele pe care încă nu îl văzuse şi despre care credea că era în partea cealaltă a casei începu să latre din nou, mult mai agresiv. Lipit de uşa de la intrare era un semn de avertizare pe care scria „Atenţie, se trage!”

Încercă clanţa, apoi deschise uşa şi intră. Pe jos erau mai multe mochete mototolite, acoperite cu şosete, lenjerie, tricouri, ambalaje de la dulciuri, o cutie desfăcută de la MℭDonaldʒs, cu ketchup întărit pe capac, rulmenţi, plăcuţe de înmatriculare vechi, americane şi câteva şepci de baseball. Camera era şi mai murdară decât casa şi se simţea un miros puternic de picioare nespălate, care îi aducea aminte de un vestiar şcolar.

Mare parte a spaţiului din cameră era ocupat de un pat şi un televizor care stătea strâmb şi care oscila între alb-negru şi color, la care văzu că rulează *Lege şi ordine*. Lui Grace nu îi plăcuse niciodată să urmărească filme poliţiste britanice; întotdeauna reuşeau să îl enerveze arătând proceduri greşite sau decizii stupide făcute de cei care investigan. Filmele americane păreau mai interesante, mai reale. Dar poate asta era aşa pentru că nu ştia suficient de bine procedurile din poliţia americană, astfel încât să fie critic.

Uitându-se în jur, remarcă lipite pe pereţi reclame ce păreau a fi rupte din reviste. Uitându-se mai atent, remarcă faptul că toate erau reclame la produse americane: maşini, arme, mâncare, băutură, locuri de vacanţă.

Păşind pe lângă cutia de MℭDonaldʒs, se uită la un computer marca Dell foarte vechi, din procesorul căruia ieşea o dischetă, pus pe un birou pe care mai erau o cutie cu batoane de ciocolată Twinkie, o păpuşă de plastic cu Bart Simpson, înaltă de o sută cincizeci de centimetri şi o bucată de hârtie liniată, pe care erau nişte litere scrise cu stiloul, cu o caligrafie de copil.

Grace se uită cu atenţie la mâzgălitură şi îşi dădu seama că era un desen scris cu litere de începător. între două linii paralele era mâzgălit:

„A26. LA NORD DE KROWBURG. DOUĂ GRILAJE PENTRU VITE. 3 KILOMETRI. O CASĂ DE ŢARĂ ALBĂ”.

Era o hartă.

Sub ea văzu o înşiruire de numere: 0771 52136. Părea să fie un număr de mobil şi încercă să sune, dar nu

se întâmplă nimic.

Mai stătu douăzeci de minute, timp în care scotoci prin toate lucrurile din cameră, deschise toate sertarele, dar nu găsi nimic altceva care să îl intereseze. Apoi merse cu bucata de hârtie înapoi în casă, la Phil Wheeler.

— V-a vorbit Davey despre asta?

Phil Wheeler dădu din cap.

— Nu.

— Indicaţiile acestea vă aduc aminte de ceva?

— Două grilaje pentru vite, trei kilometri, casă albă? Nu, nu îmi aduc aminte de nimic.

— Şi numărul? îl recunoaşteţi?

Bărbatul se uită la număr, citind fiecare cifră cu voce tare.

— Nu, nu îl recunosc.

Grace hotărî că obţinuse tot ce se putuse de la bărbat în seara aceasta. Se ridică, îi mulţumi şi îi spuse din nou că îi pare rău pentru fiul său.

— Doar să îl prindeţi pe nenorocitul care a făcut-o, domnule detectiv. Cel puţin faceţi asta pentru mine şi pentru Davey, da?

Grace îi promise că va face tot ce era posibil.

70

Mark Warren, ud de transpiraţie, băgă cheia în încuietoarea de la uşa apartamentului său, speriat pentru o clipă că ar fi putut fi blocată. Apoi deschise uşa cu teamă, intră, o închise la loc, încuie şi puse lanţul de siguranţă.

Ignorând mulţimea de plicuri care îl aştepta, îşi puse jos servieta, îşi desfăcu nodul de la cravată şi nasturele de la gât, apoi îşi aruncă jacheta şi cravata pe canapea. îşi turnă patru degete de whisky Balvenie, puse nişte gheaţă de la frigider în pahar şi luă o înghiţitură.

Deschise geanta de piele în care îşi ţinea laptopul şi scoase pachetul primit mai devreme, ţinându-l la distanţă, abia îndrăznind să se uite la el. îl puse pe masa de lac negru dintr-un colţ al camerei şi scoase biletul la care se uitase deja mai devreme, în birou. Apoi se duse lângă măsuţa de cafea, luă o înghiţitură mare de cafea şi se

aşează.

Biletul era scurt, tras la imprimantă pe o coală de hârtie A4. Scria:

Verifică amprentele şi o să afli că aparţin prietenului şi partenerului tău de afaceri. La fiecare 24 de ore voi tăia câte o bucată din ce în ce mai mare din el. Până când o să faci exact ceea ce îţi spun.

Biletul nu era semnat.

Mark mai bău din whisky şi goli paharul. îl umplu din nou, cu încă patru degete de băutură şi cuburi de gheaţă, apoi citi din nou biletul. Şi din nou. Undeva afară se auzi o sirenă şi tresări. Interfonul sună, reuşind să îi inducă o stare de panică. Îndreptându-se către monitorul camerei de supraveghere, spera cu disperare să fie Ashley. Avea telefonul închis şi când încercase să o sune de la birou şi cu câteva minute în urmă, când o apelase din lift.

Dar nu era Ashley, ci vedea figura unui personaj pe care, după părerea lui, îl văzuse prea mult în ultimele zile: detectivul Grace.

Câteva momente se întrebă dacă să îl evite şi să îl lase să plece, să se întoarcă altă dată. Dar poate că avea noutăţi.

Ridică receptorul şi îi spuse lui Grace să intre, apoi apăsă butonul pentru a deschide uşa.

I se păru că în doar câteva secunde Grace ciocăni la uşă, iar el abia avu timp să adune biletul şi pachetul şi să le ascundă în dulap.

— Bună seara, domnule ofiţer, spuse Mark în timp ce deschidea uşa, brusc conştient de faptul că se simte puţin ameţit de la băutură şi că vocea îi era puţin afectată. îl ţinu la distanţă pe Grace în timp ce dădeau noroc, astfel încât poliţistul să nu sesizeze alcoolul din respiraţie.

— Vă deranjează dacă intru câteva minute sau sunteţi prea ocupat?

— Nu sunt niciodată prea ocupat pentru dumneavoastră, domnule ofiţer, sunt aici ca să vă ajut tot timpul. Ce noutăţi aveţi? Doriţi ceva de băut?

— Un pahar cu apă, mulţumesc, răspunse Grace,

simţindu-se însetat.

Se aşezară amândoi unul în faţa celuilalt pe fotoliile de piele şi Grace îl urmări pentru câteva momente. Bărbatul părea extrem de nervos, părea că nu se concentrează foarte bine şi mirosea foarte tare a alcool. Uitându-se în ochii lui cu atenţie, Grace îl întrebă:

— Ce aţi mâncat la masa de prânz astăzi?

Ochii lui Mark se îndreptară spre stânga un moment, apoi reveniră spre centru.

— Un sandviş cu carne de curcan şi afine, de la un magazin de după colţ. De ce?

— Hrana este foarte importantă, spuse Grace. În special când eşti stresat. îi zâmbi încurajator lui Mark, apoi luă o gură de apă din paharul înalt, scump, care i se adusese. Mark, e un mister la mijloc şi mă întrebam dacă puteţi să mă ajutaţi să îl rezolv.

— Sigur că da, voi încerca.

— Două camere de filmat au înregistrat joi noaptea un BMW X_5 înregistrat pe numele Mark Warren, venind dinspre Lewes şi mergând spre Brighton. Grace făcu o pauză pentru a-şi scoate agenda din buzunar. Mda, pe la ora 12.29 noaptea şi din nou la ora 12.40. Grace se hotărî să nu spună nimic despre rezultatul analizelor făcute asupra pământului care îi fuseseră înmânate la şedinţa de dimineaţă. Ca un leu care se îndreaptă către pradă, el se aplecă înainte. Poate că aţi fost într-o plimbare nocturnă în Ashdown Forest?

Se concentră asupra ochilor lui Mark. în loc ca aceştia să se ducă spre partea stângă, ca atunci când acesta răspunsese la întrebarea despre sandviş, adică în emisfera constructivă, se duseră rapid către dreapta, apoi stânga, apoi dreapta din nou, rămânând acolo mai mult timp. Emisfera creativă. Intenţiona să răspundă la întrebare cu o minciună.

— Se prea poate, răspunse el.

— Se prea poate? Nu e puţin cam neobişnuit să conduci în toiul nopţii în mijlocul unei păduri? Nu v-aţi putea aduce aminte puţin mai limpede acest lucru?

— Pentru mine nu este neobişnuit, răspunse Mark, luându-şi băutura. Dintr-odată, tot limbajul corpului i se schimbă. Era rândul lui Grace să se simtă nesigur, întrebându-se ce se întâmplă. Michael se lăsă pe spate şi învârti băutura în pahar, auzindu-se clinchetul cuburilor de gheaţă. Vedeţi, acolo vom dezvolta următoarea construcţie importantă. Am obţinut în urmă cu două luni permisiunea de construcţie a unui complex de cinci acri, cu douăzeci de case, chiar în inima pădurii. însă acum lucrăm la detalii, pentru că primim foarte multe plângeri de la grupurile de ecologişti. Mă tot duc şi mă întorc din pădure, zi şi noapte; trebuie să verific factorii de mediu, iar o parte importantă din aceştia o reprezintă impactul pe care îl va avea construcţia asupra vieţii în sălbăticie, pe timp de noapte. Lucrez la un întreg raport care să îmi susţină aplicaţia.

Inima lui Grace se opri; se simţea ca şi cum i se trăsese covorul de sub picioare, foarte repede. Cheltuise bună parte din bugetul de o mie de lire pe o analiză de sol şi se simţea ca un idiot. De ce nu a ştiut de lucrul acesta? De ce nu ştia nici Glenn Branşon sau altcineva din echipă?

Ideile îi fugeau, iar el încerca să se concentreze şi să şi le pună în ordine. Mark Warren arăta în continuare foarte rău, iar Grace avea impresia că nu era îngrijorat din cauza partenerului său de afaceri. Ca şi agresivitatea arătată la nuntă, toate elementele indicau altceva, dar nu ştia exact ce.

Apoi, pentru a treia oară în ultimele zece minute, văzu cum ochii lui Mark se îndreaptă spre un punct îndepărtat din cameră, ca şi cum ar fi fost cineva acolo. în mod intenţionat, Grace scăpă agenda pe jos şi, în timp ce se apleca să o ia, se uită în direcţia în care privea Mark. Dar nu văzu nimic important. Doar aparatura stereo nouă, câteva opere de artă modernă şi câteva dulapuri.

— Am citit despre tânărul acela de la morgă. Şi am văzut şi articolul din ziarul de astăzi. Foarte trist, spuse Mark.

— S-ar putea să se fi întâmplat chiar pe terenul vostru, spuse Grace, testându-l.

— Nu ştiu unde s-a întâmplat.

Aducându-şi aminte cuvintele de pe foaia de hârtie din dormitorul lui Davey, Grace îl privi din nou direct în ochi şi spuse:

— Mergi pe autostrada A26, treci de Crowborough, pe lângă o casă de ţară vopsită în alb, apoi peste două grilaje pentru vite. Acolo aveţi voi terenul?

Nici nu mai era nevoie să i se răspundă. Grace putea să vadă tot ceea ce avea nevoie din mişcarea ochilor lui Mark, din modul cum i s-a încruntat fruntea şi s-a aplecat înainte, precum şi din felul în care s-a schimbat la faţă.

— Se poate… E posibil… Da.

Acum totul începu să îi devină clar lui Grace.

— Dacă unii dintre voi urmau să-şi îngroape prietenul de viu, într-un sicriu, normal ar fi fost să o facă pe terenul vostru, nu-i aşa? Undeva unde vă era familiar?

— Aşa cred…

— Tot susţineţi că nu aveaţi nicio idee despre îngroparea lui Michael Harrison într-un sicriu?

Câteva secunde, ochii lui Mark se mişcară în toate părţile.

— Sigur. Absolut nicio idee.

— Bine. Mulţumesc. Grace îşi studie agenda pentru un moment. Domnule Mark, mai am şi un număr, mă întrebam dacă mă puteţi ajuta cu el.

— Încerc.

Grace citi cu voce tare numărul de pe aceeaşi foaie.

— 0771 52136.

Mark repetă. Ochii săi se îndreptară instantaneu către partea stângă. Emisfera constructivă, a memoriei.

— Pare a fi numărul lui Ashley, cu câteva cifre lipsă. De ce întrebaţi?

Grace îşi termină de băut apa şi se ridică în picioare.

— L-am găsit în camera lui Davey Wheeler, băiatul care a fost ucis. împreună cu indicaţiile pe care vi le-am dat.

— Ce?

Îndreptându-se spre fereastră, Grace deschise uşa de

la balcon şi călcă pe podeaua de lemn. Ţinându-se de bara metalică, se uită în jos patru etaje la strada agitată. Nu era prea sus, dar suficient pentru el, care suferea de ameţeală şi niciodată nu putuse suporta înălţimile.

— De unde avea băiatul acesta numărul lui Ashley şi coordonatele terenului nostru? întrebă Mark.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ştiu lucrul acesta.

Din nou, ochii lui Mark înconjurară camera. Grace se întrebă dacă era vorba despre dulap. Să fie ceva înăuntru? Ce?

Grace avea presimţiri negative cu privire la acest bărbat şi la Ashley Harper, aşa încât se gândi să obţină nişte mandate de percheziţie atât pentru case, cât şi pentru birou. Dar lucrul acesta nu era simplu. Trebuia să îi convingă pe magistraţi, iar pentru asta avea nevoie de dovezi. Brăţara pe care i-o dăduse Ashley nu era suficientă. în momentul acesta, tot ce avea împotriva lui Mark Warren şi a lui Ashley Harper erau doar presimţiri. Nicio probă.

— Mark, se ajunge uşor la terenul vostru? Indicaţiile, căsuţa albă, ţarcurile sunt suficiente?

— Trebuie să ştii unde să coteşti, pentru că nu e marcat decât cu doi stâlpi, nu am vrut să atragem atenţia asupra lui.

— Mi se pare că acesta este locul în care trebuie să îl căutăm pe Michael. Şi asta foarte repede, ce ziceţi?

— Sigur că da.

— Am luat legătura cu Poliţia din Crowborough, care deja cercetează toată zona, dar se pare că ar fi foarte important să fiţi acolo, măcar ca să îi îndrumaţi către zona corectă. Să aranjez să vină să vă ia într-o jumătate de oră?

— Bine. Mulţumesc. Cât timp credeţi că o să fie nevoie de mine?

Grace se încruntă.

— Păi, avem nevoie doar ca să ne arătaţi pe unde se intră, adică unde să cotim şi unde începe terenul vostru. Poate că o oră. Doar dacă nu preferaţi să participaţi la cercetare.

— Sigur. Adică, o să fac tot ce pot.

71

Mark închise uşa în urma lui Grace, fugi în baie, îngenunche şi vomită în toaletă. De mai multe ori.

Se ridică, trase apa, apoi îşi clăti gura cu apă rece. Hainele îi erau fleaşcă de transpiraţie, părul îi stătea lipit de cap. Din cauza apei care curgea, aproape că nici nu auzi când sună telefonul fix.

Reuşi să ridice receptorul chiar înainte ca acesta să treacă pe mesageria vocală.

— Alo?

O voce de bărbat cu accent australian, îl întrebă:

— Mark Warren?

Ceva din vocea bărbatului îi atrase atenţia lui Mark.

— Aceasta este o linie internă. Cu cine vorbesc?

— Numele meu este Vie. Prietenul tău, Michael, mi-a dat numărul de telefon. De fapt, ar dori să vă spună câteva cuvinte. Să vi-l dau la telefon?

— Da. Mark lipi receptorul de ureche, tremurând. Apoi auzi vocea lui Michael. Era fără îndoială vocea lui, dar scoţând un sunet pe care Mark nu îl mai auzise niciodată de la Michael. Era un urlet de durere care părea că vine din adâncul sufletului lui Michael, care apoi iese, ca un tren dintr-un tunel, crescând până ajungea la agonie.

Mark fu nevoit să îndepărteze receptorul de ureche. Urletul se opri, apoi îl auzi pe Michael scâncind şi ţipând din nou.

— Nu, nu, te rog, nu. NU! NU! NU!

Apoi auzi din nou vocea lui Vie.

— Pun pariu că te întrebi ce îi fac prietenului tău, nu-i aşa, Mark? Nu te îngrijora, o să afli mâine când vei primi poşta.

— Ce vrei? întrebă Mark, încordându-şi auzul, dar fără să mai audă niciun sunet de la Michael acum.

— Vreau să transferi nişte bani din contul bancar din Insulele Cayman către un altul pe care o să ţi-l dau acum.

— Este imposibil, chiar dacă aş vrea să fac lucrul acesta. Pentru orice tranzacţie sunt necesare două semnături, a mea şi a lui Michael.

— În seiful din biroul vostru sunt documente semnate de amândoi, prin care îl împuterniciţi pe un avocat din Insulele Cayman; le-aţi pus acolo anul trecut când aţi plecat o săptămână cu barca ca să încheiaţi o afacere în Granada, dar lucrul acesta nu s-a mai întâmplat. Aţi uitat să distrugeţi acele documente. Foarte bine, aş spune eu.

„Cum dracu' de ştia lucrurile astea?" se întrebă Mark.

— Aş vrea să vorbesc cu Michael. Nu vreau să îl aud urlând de durere, vreau doar să vorbesc cu el, te rog.

— Ai vorbit suficient cu el pentru ziua de azi. Te las să te gândeşti la ce ţi-am propus, Mark, şi vom vedea ce ai hotărât mai târziu, când vom discuta. Şi, Mark, nicio vorbă despre asta poliţiei. M-ar înfuria la culme.

Telefonul se închise.

Imediat, Mark apăsă pe butonul pentru redarea numerelor de telefon primite. Dar nu a fost deloc surprins când vocea robotului răspunse:

— Ne pare rău, nu avem numărul înregistrat.

Încercă din nou să o sune pe Ashley. Spre uşurarea lui, aceasta răspunse.

— Ce bine, spuse el. Pe unde ai fost?

— Cum adică, unde am fost?

— Am tot încercat să dau de tine.

— Am fost la masaj, dacă vrei să ştii. Unul din noi trebuie să aibă mintea limpede, da? apoi am fost să o văd pe mama lui Michael, iar acum sunt în drum spre casă.

— Poţi să treci pe aici, chiar acum?

— Vorbeşti cam neclar. Iar ai băut?

— S-a întâmplat ceva, trebuie neapărat să vorbim.

— Vorbim mâine dimineaţă.

— Nu poate aştepta.

Modul impunător în care vorbea o convinse pe Ahley. Refractară, ea răspunse:

— Bine. Dar nu ştiu dacă este o idee bună să vin la tine. Hai să ne întâlnim undeva, pe teren neutru. Ce zici de un bar sau restaurant?

— Minunat! Adică undeva unde toată lumea ne poate

auzi?

— Atunci va trebui să vorbim mai încet, da? Este mai bine decât să fiu văzută că vin la tine acasă.

— Iisuse, eşti paranoică.

— Eu? Tu eşti mai în măsură să îmi vorbeşti despre paranoia. Spune un restaurant.

Mark se gândi un moment. O maşină de poliţie va veni să îl ia în jumătate de oră. Până la teren era de mers o jumătate de oră. Poate că va sta zece minute acolo, apoi încă jumătate de oră la întoarcere. Era ora 20, luni, şi localurile vor fi liniştite. Sugeră să se întâlnească la ora 22, într-un restaurant cu specific italian, lângă Teatrul Regal, care avea o sală de mese foarte mare la etaj, mai mult ca sigur goală în seara aceasta.

Dar nu era. Spre surpriza lui, restaurantul era plin. Uitase că după Festivalul din Brighton, oraşul era încă agitat, cu barurile şi restaurantele pline în fiecare seară. Majoritatea meselor de la etaj erau ocupate, iar el a fost aşezat la o masă înghesuită, în spatele uneia la care era o petrecere de douăsprezece persoane. Ashley nu ajunsese încă. Localul era tipic italian: pereţi albi, mese mici, cu lumânări înfipte în gâtul sticlelor de Chianti şi ospătari plini de energie, care vorbeau tare.

Drumul până la Crownborough şi înapoi fusese fără niciun eveniment: doi detectivi tineri într-o maşină fără însemnele poliţiei, care îşi petrecuseră mare parte a timpului discutând în contradictoriu despre jucătorii de fotbal, iar la întoarcere despre crichet. Nu i-au arătat niciun semn de interes, altul decât pentru a-l informa că amândoi trebuiau să iasă din tură în urmă cu o oră şi că trebuiau să se grăbească la întoarcere. Lui Mark acest lucru i se păruse o veste bună.

Îi îndrumase către locul în care începea terenul, cu cele două grilaje pentru animale, apoi aşteptă, în timp ce ei transmiteau prin radio echipei de cercetare să li se alăture. După puţin timp, sosi un convoi alcătuit din mai multe microbuze, conduse de un Range Rover al Poliţiei.

Mark coborî din maşină, le spuse cât de mult trebuie

să meargă cu maşina, dar nu se oferi să-i conducă. Nu voia să fie acolo când vor găsi mormântul; pentru că îl vor descoperi cu siguranţă.

Simţea o nevoie acută să bea, dar nu era sigur ce voia, îi era sete, aşa că îşi comandă o bere Peroni pentru a se destinde, apoi citi meniul, ca să se gândească şi la altceva. După câteva minute, apăru şi Ashley.

— Tot mai bei? îl certă ea, în loc de salut şi fără să îl sărute. Se aşeză în faţa lui, aruncând o privire dezaprobatoare grupului zgomotos de lângă ei, care râdea în hohote la o glumă, apoi îşi puse geanta Prada, foarte modernă, pe masă.

Mark se gândi că arăta mai frumoasă ca niciodată, îmbrăcată cu o bluză şifonată, la modă, cu un guler micuţ, < de culoare crem, care îi expunea sânii într-un mod extrem de exotic. Avea părul strâns în coadă. Arăta odihnită şi relaxată şi era dată cu un parfum minunat, pe care îl recunoştea, dar căruia nu îi ştia numele.

Zâmbind, îi spuse:

— Arăţi splendid.

Ea îşi roti ochii prin sală nervoasă, ca şi cum ar fi căutat un chelner.

— Mulţumesc. Tu arăţi ca dracuz.

— O să vezi de ce imediat.

Aproape ignorându-l, Ashley ridică o mână şi când apăru ospătarul comandă nervoasă un San Pellegrino.

— Vrei nişte vin? întrebă Mark. Eu beau puţin.

— Eu cred că ar trebui să bei nişte apă. Ai început să bei prea mult în ultima vreme. Trebuie să te opreşti, să îţi revii, da?

— Da, poate.

Ea ridică din umeri.

— Bine, faci ce vrei.

Mark întinse mâna pe masă spre ea, dar Ashley-şi-o retrase pe a ei. Stătea dreaptă, cu mâinile încrucişate.

— Să îţi spun înainte de a uita. Să ştii că mâine este înmormântarea lui Pete. La ora 14, la cimitirul Good Shepard, pe strada Dyke. A lui Luke este miercuri; nu ştiu

încă la ce oră şi nu ştiu nimic încă despre înmormântările lui Josh şi Robbo. Deci care este vestea cea mare pe care vrei să mi-o spui?

Ospătarul veni să îi aducă apa şi comandară. Apoi, după ce chelnerul se îndepărtă, Mark începu să îi povestească mai întâi despre deget.

Ea dădu din cap, şocată.

— Nu poate fi adevărat, Mark.

Mark pusese degetul înapoi în pungă şi pe aceasta în frigider, dar luase biletul cu el şi i-l arătă.

Ashley îl citi cu atenţie, fiecare cuvânt în parte, ca şi cum nu ar fi crezut nimic. Apoi, brusc, se înfurie şi se uită la el acuzator.

— Asta nu e o glumă de-a ta, nu-i aşa, Mark?

Era rândul lui Mark să fie şocat. Mormăi cuvintele înainte de a răspunde.

— Ce? Crezi că îl ţin ascuns pe Michael undeva şi că i-am tăiat degetul? Poate că nu îl plăceam prea mult, dar…

— Eşti mulţumit că l-ai lăsat să moară prin asfixiere într-un sicriu, dar nu i-ai face niciodată nimic rău, cum ar fi să îi tai un deget? Hai, Mark, ce fel de glumă e asta?

El se uită în jur, alarmat de faptul că ea ridicase tonul vocii. Dar nimeni nu părea că observă.

Lui Mark nu îi venea să creadă felul în care se comporta cu el.

— Ashley, fii serioasă. Sunt eu. Iisuse, ce te-a apucat? Suntem o echipă, tu şi cu mine, nu aşa era înţelegerea? Ne iubim. Suntem o echipă, nu-i aşa?

Ea se îmbună, se uită în jur, apoi se aplecă în faţă, îi luă mâna şi i-o duse spre gură, sărutând-o uşor.

— Iubitul meu, spuse ea, cu voce joasă. Te iubesc atât de mult. Dar sunt şocată.

— Şi eu.

— Presupun că toţi facem faţă şocurilor, stresului, în feluri diferite.

El încuviinţă, îi duse mâna la gură şi o sărută afectuos.

— Trebuie să facem ceva pentru Michael.

Ashley dădu din cap.

— E perfect, nu vezi? Nu facem nimic! Bărbatul acesta, Vie, crede că îţi pasă pentru că eşti partenerul lui Michael. Râse. E o situaţie de necrezut!

— Nu este. Nu ţi-am spus încă totul. Termină berea şi se uită în jur, întrebându-se când o să îi aducă vinul. Apoi îi spuse despre telefonul primit de la Vie şi de urletele lui Michael.

Ashley ascultă în linişte.

— Iisuse, săracul Michael… El… îşi muşcă o buză şi o lacrimă îi curse pe obraji. Adică… la naiba. închise ochii câteva momente, apoi îi deschise din nou, uitându-se fix la Mark. Cum dracuz, l-a găsit omul acesta pe Michael?

Mark se hotărî să nu îi spună despre vizita lui Grace deocamdată; Ashley era suficient de supărată.

— Cred că tot ce pot să spun este că s-a împiedicat de mormânt; nu era chiar cel mai bine ascuns loc. La dracu, băieţii plănuiseră să lipsească maxim o oră sau două. L-am camuflat puţin, dar nu ar fi fost greu de găsit. Un pierde-vară l-ar fi văzut imediat.

— Un pierde-vară este un lucru, spuse ea rece. Tipul acesta nu este un pierde-vară.

— Poate că îşi încearcă norocul. îl găseşte pe Michael, îşi dă seama după tot ce s-a scris şi vorbit în presă că el este tipul bogat pe care toată lumea îl caută; e şansa vieţii lui. îl duce în altă parte şi ne trimite un bilet de răscumpărare, împreună cu dovada că îl are pe Michael.

Ashley spuse cu o voce tremurândă:

— Cum… cum ştii… tu, noi., oricine, că este degetul lui Michael?

— În urmă cu trei săptămâni am fost cu Michael cu barca, ca să lucrăm puţin la ea. Era o după-amiază de duminică, mai ţii minte?

— Vag.

— Michael şi-a prins degetul arătător la uşă. S-a învârtit pe acolo, a înjurat şi pe urmă l-a ţinut sub un jet de apă rece. După câteva zile, mi-a arătat o dungă neagră care se formase pe unghie. Făcu o pauză. Degetul pe care

l-am primit are o dungă neagră. E bine?

Lui Ashley i se aduse farfuria cu avocado, mozzarela şi roşii, iar în faţa lui Mark ospătarul aşează un castron mare cu paste. După ce ospătarul plecă, Ashley întrebă:

— Mark, vrei să chemăm poliţia? Să îi spunem detectivului Grace despre asta?

Mark se gândi la varianta aceasta, lăsându-şi pastele să se răcească, în timp ce Ashley începu să mănânce. Dacă anunţau poliţia, iar bărbatul ducea la îndeplinire ameninţarea că îl va ucide pe Michael, ar fi fost o soluţie elegantă la problemă. Doar că urletele de durere ale lui Michael îl impresionaseră. Nimic din tot ce se întâmplase nu i se păruse real până acum. Toţi băieţii morţi în accident. Mersul la mormânt şi aruncarea tubului de respirat. Chiar şi atunci când Michael ţipase din sicriu, nu fusese afectat, nu în realitate. Nu în modul în care îl afectau acum urletele de durere.

— Michael trebuie să aibă agenda electronică. Dacă reuşește să supravieţuiască, o să afle că ęu ştiam unde era îngropat.

— De când a fost accidentul, nu a fost niciodată vorba că ar putea scăpa cu viaţă, spuse Ashley. Apoi, după câteva momente de ezitare, ca şi cum l-ar fi testat, adăugă: Sau a fost?

Mark tăcea. Mintea sa, în mod normal atât de ordonată şi de clară, era tare încurcată în momentul acesta. Nu intenţionaseră niciodată să îi facă ceva rău lui Michael la petrecerea burlacilor; voiau doar să îi plătească pentru glumele sale. Şi în planul original pe care îl făcuse cu Ashley nu fusese niciodată vorba să îl rănească pe Michael, cu siguranţă. Ashley urma să se căsătorească ţu el şi să obţină jumătate din acţiunile lui în Double-M Properties. Imediat după ce se usca cerneala pe certificate, Mark şi cu ea ar fi avut suficiente voturi, astfel încât să ia controlul asupra companiei. Ar fi votat ca Michael să iasă din consiliul director şi atunci el s-ar fi transformat într-un simplu acţionar, fără altă opţiune decât să le vândă lor la un preţ foarte mic restul acţiunilor.

De ce dracuz tăcuse atunci când se întorsese acasă din Leeds şi auzise despre accident? De ce? De ce?

Bineînţeles că ştia adevăratul motiv. Gelozie pură. Deoarece nu fusese niciodată în stare să suporte gândul că Ashley ar fi mers cu Michael în luna de miere, iar soluţia ca acest lucru să nu se întâmple îi picase în braţe.

— A fost vorba, Mark? Vocea insistentă a lui Ashley îl readuse din visare.

— A fost vorba despre ce?

— Of! Alo! A fost vorba că va scăpa cu viaţă?

— Nu, bineînţeles că nu.

Se uită la el cu o privire fermă, serioasă.

Mark îi întoarse privirea, auzind în cap din nou şi din nou teribilele urlete de durere şi gândindu-se: „Ashley, tu nu le-ai auzit!”

72

Michael stătea în întuneric. Inima îi bubuia, capul îl durea, degetul arătător îi pulsa, iar nişte junghiuri de durere înfiorătoare îl străbăteau din dreptul organelor genitale până în buric. Nu ştia cât timp trecuse, poate că o oră, poate mai mult, poate mai puţin, de când nebunul cu glugă îi prinsese nişte cleşti de ele şi îi făcuse şocuri electrice.

Dar durerea nu era nimic comparativ cu frica întunecată care nu îi dădea pace. îşi aducea aminte de filmul *Tăcerea mieilor* pe care îl văzuse în urmă cu câţiva ani şi pe care îl revăzuse de curând cu Ashley, la televizor. O fată, fiica unui senator, fusese ţinută pe fundul unei fântâni de către un criminal în serie care îşi jupuia victimele. Nu se putea abţine, tremura. încerca să se concentreze. Era hotărât să supravieţuiască într-un fel sau altul.

Să se întoarcă la Ashley. Să o ducă în faţa altarului. Asta era tot ceea ce îşi dorea.

Doamne, ce dor îi era de ea!

Nu îşi putea mişca nici mâinile, nici picioarele. După ce i se dăduse să mănânce tocană de la conservă şi pâine, agresorul îi astupase din nou gura cu bandă adezivă, aşa

că era nevoit să respire numai pe nasul parţial înfundat. Trase aer în piept, speriat că se înfundă de tot. Inspiră din nou, mai tare, mai puternic, cu răsuflări rapide, după bătăile inimii.

Încercă să îşi dea seama unde ar fi putut fi. Locul mirosea a umed, a mucegai şi avea un iz slab de ulei de maşină. El zăcea întins pe o suprafaţă tare şi ceva ascuţit îl înţepa la baza splinei, făcând să îl doară ca naiba, din ce în ce mai rău.

Se simţea mai puternic, în ciuda durerii, mult mai puternic decât înainte. Mâncarea îşi făcea efectul. „La dracuz. Nu o să stau aici ca să mor. Nu am terminat de făcut totul în viaţă ca să sfârşesc aici. Nicio şansă. Absolut nicio şansă nenorocită”.

Se încordă împotriva legăturilor. Inspiră adânc, încercând să îşi subţieze corpul, apoi expiră, ca să se lăţească. Şi simţi că ceva cedează. Doar un pic. Şi din nou, îşi strânse mâinile pe lângă el cât de tare putu, expiră, inspiră, expiră, Iisuse, putea să îşi mişte mâna dreaptă! Doar puţin, dar putea să o mişte! Se încordă din nou ca să îşi lărgească legăturile, apoi se strânse, iar se încordă şi iar se strânse. Mai mult spaţiu pentru mâna sa dreaptă.

Apoi şi mai mult!

Se răsuci pe o parte, apoi pe stomac. îşi simţea nările pline de mirosul de ulei de maşină; stătea cu faţa în jos pe chestia aia alunecoasă, dar nu avea nicio importanţă, pentru că cel puţin durerea din splină încetase.

Îşi răsuci mâna cât mai mult, până când atinse ceva.

„Doamne, Dumnezeule!”

Atingea antena telefonului său Ericsson!

Puse mâna pe el, îl trase şi acesta ieşi din buzunarul de la spatele pantalonilor.

Inima încetă să îi mai bată de frică. Telefonul stătuse în sicriu, sub apă. Chiar dacă se presupunea că era rezistent la apă, se îndoia că mai funcţiona. Dar în acelaşi timp îşi trecea mâinile pe suprafaţa lui ca şi cum şi-ar fi mângâiat cel mai bun prieten. Găsi butonul pentru pornire de deasupra şi îl apăsă. Ascultă.

Urmă un sunet slab. Apoi o lumină palidă, dar suficient cât să vadă nişte pereţi abrupţi în jurul său. Era într-un loc de aproape doi metri lăţime şi unu jumătate înălţime, cu o uşă. Şi deodată se concentră, deveni foarte atent şi vioi. încercă să îşi mişte mâna, să o elibereze de legături şi să aducă telefonul către faţă, dar nu reuşi nimic. Legăturile erau prea strânse, prea bine prinse în jurul încheieturilor mâinilor.

Deocamdată.

Trebuia să se gândească cum să scape.

Un text.

Putea încerca să trimită un mesaj.

„Gândeşte-te! Dai drumul telefonului şi ce se întâmplă? întâi trebuie să introduci codul PIN". Ca majoritatea oamenilor, avea un cod simplu: 4 – 4-4 – 4, numărul său norocos.

Îşi plimbă degetele peste tastatură, a doua oară. Apăsă şi auzi un sunet; apoi alte sunete pe măsură ce scria următoarele trei cifre. Incredibil! Chestia asta stătuse sub apă în sicriu şi încă mai funcţiona! Dar suficient cât să trimită un mesaj?

Ceea ce urma avea să fie mult mai greu. Trebuia să ghicească literele de pe tastatură. Pe tasta cu cifra 1 îşi aducea aminte că nu era nicio literă. Tasta cu numărul 2 avea literele ABC. Făcu o socoteală: tot alfabetul era aşezat în grupuri de câte trei litere, cu excepţia a doua taste, pe care erau patru litere. Dar pe care taste? La dracuz! Trimisese mesaje de atâtea ori, că în mod sigur i se imprimaseră în minte etapele, trebuia doar să îşi aducă aminte.

Să fie literele cele mai puţin folosite din alfabet, Q şi XsauZ?

Încetul cu încetul, calculând foarte atent, încercă să îşi aducă aminte care erau etapele meniului telefonului. Butonul pentru meniu era în partea stângă, sus. O singură apăsare şi ajungeai la „mesaje". încă o apăsare şi ajungeai la „scrieţi mesaje". După a treia apăsare apărea ecranul gol. Apoi apăsă pe ceea ce spera că erau literele corecte.

„Viu. Chemaţi poliţia”.

Încă o apăsare, şi ajungea la „trimitere”; spera să îşi aducă aminte corect.

Apoi la „număr de telefon”.

Scrise numărul lui Ashley.

Imediat după aceasta trebuia să fie „expediaţi”.

Apăsă şi spre uşurarea sa nemaipomenită auzi un sunet de confirmare. Mesajul fusese trimis!

Apoi simţi că îl apucă panica. Chiar dacă mesajul a fost expediat cu succes, la ce i-ar folosi lui Ashley sau poliţiei? Cum naiba vor putea să îl găsească, luându-se după un mesaj? în câteva momente era mai adâncit în disperare decât în întunericul care îl înconjura.

Dar refuză să renunţe. Trebuia să existe o modalitate. „Gândeşte-te! Gândeşte-te!”

Îşi mişcă degetele pe tastatură, numărând, 1 – 2 – 3 – 4 – 5 – 6 – 7 – 8 – 9.

Apăsă 9 – 9-9, apoi apăsă pe butonul „apelează”. Câteva momente mai târziu, auzi un sunet de apel slab. Apoi o voce de femeie, de asemenea foarte slabă.

— Urgenţa, ce serviciu doriţi?

Încercă {u disperare să vorbească, dar tot ce putea scoase era un mormăit slab. Auzi vocea spunând:

— Alo? Alo? Este totul în regulă? Alo, vă puteţi identifica? Alo? Sunteţi în pericol? Mă puteţi auzi?

Apoi linişte.

Şi din nou vocea.

— Alo, mai sunteţi acolo?

Închise şi formă din nou. Auzi iar o voce de femeie, spunând aproape aceleaşi cuvinte. închise din nou. Vor trebui să înţeleagă dacă va continua să facă aşa. Dar oare vor înţelege?

73

La barul clubului, Grace comandă pentru Cleo Morey al doilea pahar de votcă Polstar cu afine, iar pentru el o cola fără zahăr. Un pahar mare de Glenfiddich îi fusese de ajuns, trebuia să se întoarcă la serviciu mai târziu şi avea nevoie de toată agerimea sa.

Stăteau pe nişte scaune cu perne la o masă aşezată în colţ. Cu mai puţin de o duzină de oameni înăuntru, locul nu era foarte aglomerat. Un bărbat cu un singur braţ stătea în partea cealaltă a sălii şi arăta la fel de părăsit precum o prostituată bătrână pe o alee bătută de vânt.

Cleo arăta minunat. Părul, proaspăt spălat şi strălucitor, cădea liber pe umeri. Era îmbrăcată cu o jachetă din piele fină, clasică, deschisă la culoare, peste o bluză bej, blugi albi, trei sferturi, cum erau la modă, şi papuci fără toc, albi.

Grace se grăbise de la apartamentul lui Mark Warren la secţie, pentru a transmite echipei, prin fax, copii după harta desenată de Davey şi de acolo venise direct la bar, cu o întârziere de o oră şi douăzeci de minute. Bineînţeles că nu avusese timp să se schimbe, nici măcar să se aranjeze puţin. Era îmbrăcat în costumul albastru pe care şi-l pusese de dimineaţă, pentru eventualitatea în care trebuia să intre la tribunal, cu o cămaşă albă şi cravată albastră, cu nodul slăbit peste butonul deschis al cămăşii. Aşezat lângă Cleo, se simţea foarte prost îmbrăcat.

— Nu te-am mai văzut fără uniformă până acum, glumi el.

— Te-ai fi simţit mai confortabil dacă apăream îmbrăcată în halatul maro şi încălţată cu cizme?

— Presupun că ai fi arătat mai special atunci.

Zâmbi către el şi ridică paharul.

— Noroc!

Avea un chip superb. îi plăceau ochii ei albaştri, nasul mic şi simpatic, buzele roz, bărbia cu gropiţă, corpul suplu. Şi mirosea extrem de bine, ca şi cum stătuse până atunci la îmbălsămat într-un parfum clasic. Era o diferenţă faţă de mirosul de dezinfectant Frigene pe care îl asocia cu ea în mod normal. Astăzi emana feminitate, ochii îi străluceau glumeţi şi toţi bărbaţii din bar îi făceau ochi dulci. Grace se întreba dacă ar mai fi făcut acest lucru ştiind cu ce se ocupa în timpul zilei.

Mai turnă nişte cola peste cuburile de gheaţă şi peste lămâie şi ridică paharul.

— Îmi pare bine să te văd.

— Şi mie. Cum a fost ziua de azi?

— Nu cred că vrei să auzi despre cum a fost astăzi!

Ea se aplecă în faţă, cu tot corpul, atentă la el. Dacă ar fi venit mai aproape ar fi fost toată în braţele lui. Se simţea foarte bine, foarte confortabil să stea aici cu ea şi pentru un moment uită de toate grijile.

— Ba vreau, spuse ea. Vreau să îmi povesteşti fiecare minut!

— Ce ar fi să îţi spun versiunea prescurtată? M-am trezit, am făcut un duş, am plecat, m-am întâlnit cu Cleo să bem ceva. Suficient?

Ea râse.

— E bine pentru început. Acum spune-mi câte ceva despre bucăţile pe care le-ai omis.

Îi făcu un rezumat, atent la cât era ceasul. Era 21.15; într-o oră trebuia să se întoarcă la biroul de investigaţii. Nu ar fi trebuit să vină deloc la întâlnirea asta, ar fi fost mai bine să o anuleze din cauza mulţimii de lucruri pe care le avea de făcut, dar, la naiba, nu avea şi el dreptul să se distreze măcar o dată în viaţă?

— Trebuie să fie dificil să vorbeşti cu victimele, spuse ea. în şapte ani ar fi trebuit să mă obişnuiesc să văd, de cele mai multe ori doar după câteva ore, oameni cărora li s-a dat vestea că o persoană iubită este moartă; dar încă mă îngrozeşte fiecare moment de genul acesta.

— Poate că sună cinic, spuse Grace, dar doar dacă vorbim cu victimele foarte repede după incident avem o şansă să aflăm ceva de la ele. Atunci când oamenii află că le-a murit cineva apropiat, intră automat în stare de şoc. Cât timp sunt în starea aceasta, vor vorbi. însă după aproximativ douăsprezece ore, cu familia şi prietenii în jur, încep să se închidă în ei, precum o scoică. Din experienţa mea, dacă vrei să afli ceva care să te ajute, trebuie să vorbeşti cu ei în primele ore.

— Îţi place ce faci? întrebă ea.

Luă o gură de cola.

— Da. însă nu şi atunci când dau peste oameni cu

mintea limitată.

Cleo se juca învârtind paiul în băutură, ca şi cum ar fi căutat ceva şi, pentru un moment, seriozitatea de pe faţa ei îi aduse aminte lui Grace de felul în care arăta la morgă, atunci când lua o mostră de ţesut. Se întreba cum ar fi dacă ar face dragoste cu ea. Oare imaginea corpului ei gol i-ar aduce aminte de toate cadavrele dezbrăcate la care se uitaseră împreună? Oare îi va piere cheful ştiind că sub pielea frumoasă erau nişte organe interne urâte, alunecoase, îmbibate în grăsime, pe care toţi oamenii şi toate mamiferele le au?

— Roy, e ceva ce vreau să te întreb de mult timp. Bineînţeles că am văzut articolele din presă săptămâna trecută. Cum ai devenit interesat de supranatural?

Era rândul lui să se joace cu băutura. Cu paiul apăsă pe felia de lămâie, adăugând nişte suc la cola.

— Când eram copil, unchiul meu, fratele tatălui meu, locuia pe Insula Wight, în Bembridge. Obişnuiam să mă duc acolo în fiecare vară câte o săptămână şi îmi plăcea la nebunie. Avea doi copii, unul puţin mai mare ca mine, celălalt puţin mai mic. Aproape că am crescut cu ei de la vârsta de şase ani. Nu ştiu, ai fost vreodată în Cowes?

— Da, tata mă ducea de multe ori cu barca atunci când erau săptămânile Cowes.

— Aveau o casă micuţă, cu terasă şi chiar pe partea opusă a străzii era o vilă imensă, cu patru etaje. Acolo locuiau două doamne în vârstă, tare simpatice, care stăteau toată ziua la fereastra de la ultimul etaj şi ne făceau cu mâna de fiecare dată când ne vedeau. Când am împlinit paisprezece ani, unchii mei au vândut casa şi s-au mutat în Noua Zeelandă şi nu m-am mai întors acolo timp de vreo opt ani. Apoi, în primăvara anului în care eu şi Sandy ne-am căsătorit, am plecat cu ea într-o călătorie ca să îmi cunoască… strămoşii; m-am gândit că ar fi amuzant să o duc în Cowes şi să îi arăt unde am petrecut vacanţele frumoase din copilărie.

Se opri să îşi aprindă o ţigară, uitându-se la cât de curioasă era Cleo, apoi continuă:

— Când am ajuns la casa unchilor mei, vila frumoasă de pe cealaltă parte a străzii era pe punctul de a fi demolată, pentru a se construi o clădire de apartamente. I-am întrebat pe muncitori ce se întâmplase cu cele două doamne în vârstă, iar ei mi-au făcut cunoştinţă cu antreprenorul. Acesta locuise în Cowes toată viaţa şi cunoştea pe toată lumea. Mi-a spus că acea casă era goală de peste patruzeci de ani. Se opri să tragă din ţigară. Povestea spune că locuiseră în ea două doamne în vârstă, bătrâne, care îşi pierduseră soţii în Primul Război Mondial. Cele două au devenit inseparabile, apoi una din ele a fost diagnosticată cu cancer, iar cealaltă a hotărât că nu vrea să locuiască singură. Aşa că amândouă s-au gazat în camera de la ultimul etaj, în timp ce stăteau la fereastră. Se întâmpla în anul 1947.

Cleo rămase tăcută, gândindu-se.

— Nu le-ai văzut niciodată pe cele două doamne afară?

— Nu. Eram tânăr, doar un copil. Cred că atunci nu m-a mirat faptul că stăteau tot timpul în casă. Am presupus că unii oameni în vârstă pur şi simplu nu ies din casă.

— Şi unchiul şi mătuşa ta?

— După aceea, am vorbit cu ei despre lucrul acesta, când i-am sunat în Noua Zeelandă. Mi-au spus că ei făceau cu mâna la fereastra goală doar ca să ne facă pe plac; credeau că cele două doamne în vârstă erau prietenele noastre imaginare!

— Dar pentru tine erau reale?

— Am căutat informaţii despre ele în arhivă. Am găsit fotografii cu amândouă, nu se poate să mă fi înşelat. Nu era nicio confuzie în mintea mea, acelea erau cele două doamne cărora le făcusem cu mâna şi care îmi răspunsesem, în fiecare zi, vreme de zece ani, în copilărie.

— Extraordinar! E o poveste destul de convingătoare, spuse ea. Şi care este explicaţia ta?

Observă că nu mai avea băutură în pahar.

— Mai vrei unul?

— Da, de ce nu? răspunse ea. Dar este rândul meu să fac cinste.

— Te-am lăsat să aştepţi o oră şi douăzeci de minute, eu plătesc consumaţia. Fără niciun argument!

— Atunci o să fac eu cinste data viitoare. Batem palma? Se uitară unul la celălalt, zâmbind.

— S-a făcut.

Apoi ea bătu darabana cu unghiile îngrijite, nerăbdătoare.

— Haide, care este explicaţia ta?

Grace comandă pentru Cleo al treilea pahar cu votcă şi afine şi spuse:

— Eu am mai multe teorii privitoare la fantome. După o scurtă pauză, adăugă: Eu cred că există mai multe feluri de fantome…

Fu întrerupt de soneria telefonului mobil.

Cerându-şi scuze lui Cleo, răspunse puţin mai nervos decât de obicei.

— Grace la telefon.

Era detectivul Boutwood, din biroul de intervenţii.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar s-a întâmplat ceva. Sunteţi pe drum spre noi?

El se uită la Cleo Morey, urând faptul că trebuia să plece şi spuse cu mai mult decât o undă refractară în glas:

— Da, vin acolo în cincisprezece minute.

74

În atmosfera studioasă din birou timpul parcă nici nu trecuse. La ora 22.05, toate birourile erau ocupate. în partea în care se desfăşura Operaţiunea Salsa, Nick ingurgita nişte mâncare chinezească, Bella musca dintr-un măr şi Emma-Jane era lipită de calculator, bând cu un pai dintr-o cutie de Robena. Pentru un moment, niciunul nu îl remarcă.

— Salut, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Imediat, toţi trei se uitară spre el. Bella Moy spuse, cu gura plină:

— Glenn a trebuit să plece acasă, avea ceva probleme cu bona. Se va întoarce imediat.

— Minunat! Asta este noutatea pe care doreai să mi-o comunici?

Detectivul Boutwood se uită la el nervoasă; pentru că era cea mai nouă în echipă, nu îl cunoştea îndeajuns ca să îşi dea seama când făcea o glumă şi când era iritat. Era suficient de înţeleaptă să fie atentă; în momentul acesta el era între cele două stări şi era extrem de obosit.

— Domnule, au găsit un sicriu într-un mormânt ascuns pe terenul firmei Double-M Properties. Ne-am ghidat după harta pe care aţi adus-o dumneavoastră.

— Minunat! Nişte veşti fantastice! apoi conştientiză cele trei perechi de ochi care se uitau la el şi că ceva nu era în regulă. Da?

— Din păcate nu e o veste chiar atât de bună, domnule! Nu era nimeni în sicriu.

— Doar un sicriu gol? într-un mormânt normal?

— După cum am înţeles eu, da, domnule. Devenea din ce în ce mai agitată.

— Era cineva în el? Adică, a fost cineva în sicriu?

— Se pare că pe capac, pe partea din interior, erau nişte semne. Da, domnule.

— Lasă-mă cu domnule. Spune-mi Roy.

— Da, domnule. Adică, Roy.

Îi zâmbi ca să o încurajeze.

— Ce fel de semne erau pe capac?

— Nişte urme făcute de cineva care a încercat să scape de acolo.

— Şi Michael Harrison, sau cine o fi fost, a reuşit?

— Capacul era dat la o parte, domnule, Roy, dar se pare că mormântul era acoperit cu o tablă şi cineva a pus nişte ierburi şi tufişuri deasupra. Ca şi cum ar fi încercat să îl ascundă.

Grace îşi puse obosit mâinile pe birou.

— Deci, cu cine naiba avem de-a face? Cu Houdini?

— Nu prea are sens, spuse Nicholl.

— Tipul ăsta, Michael Harrison, are reputaţia unui tip care se cam ţine de poante. Are chiar foarte mult sens, replică dur Grace. începea să se simtă foarte obosit şi

morocănos şi îşi dorea să nu fi fost deloc aici, ci înapoi la bar, stând de vorbă cu Cleo Morey cea prietenoasă şi drăguţă.

Îşi dădu seama că avea glicemia scăzută şi că nu mâncase nimic după sandvişul de la prânz, iar acum murea de foame. Merse până la un automat de pe coridor şi îşi luă o cafea dublă, o sticlă de apă şi un baton de ciocolată Marş.

Când se întoarse în birou, muşcând deja din ciocolată, Emma-Jane ţinea receptorul ridicat pentru el.

— Ashley Harper insistă să vorbească ţu dumneavoastră şi spune că este foarte urgent.

Grace înghiţi şi luă receptorul.

— Detectivul Grace la telefon, spuse el.

— Sunt Ashley Harper, spuse ea cu o voce disperată. Tocmai am primit un mesaj de la Michael. E în viaţă!

— Ce spune?

— Vztz. *Chemaţi poliţia*. Cred că asta scrie.

— Credeţi?

— E scris un pic mai ciudat; dar mesajele ies câteodată mai ciudat, nu-i aşa?

— Asta e tot ce spune?

— Da.

Gândindu-se rapid, Grace întrebă:

— De la mobilul lui?

— Da, de la numărul lui.

Ar fi putut să îi trimită pe Nick sau pe Bella la Ashley, dar se hotărî să o vadă chiar el.

— Staţi acolo, vin chiar acum.

75

Mark îşi privea chipul reflectat în oglinda afumată a liftului care îl ducea la etajul patru al clădirii Van Allen. Totul în jurul lui părea extrem de încurcat.

În urmă cu mai puţin de o săptămână era în avionul care îl aducea înapoi din Leeds, citind testul auto făcut cu Ferrari 365 şi încercând să se hotărască dacă să îşi cumpere unul roşu sau unul argintiu şi dacă să aibă schimbător de viteze ca la maşinile de Formula 1 sau unul

convenţional.

Acum maşina se estompa cu repeziciune la orizont, fără el. Şi cu toate celelalte părea că se întâmplă la fel.

Care era problema lui Ashley? Luni de zile fuseseră incredibil de apropiaţi, atât de apropiaţi cât puteau fi doi oameni. Le plăceau aceleaşi glume, aceeaşi mâncare, băutură, aveau aceleaşi pasiuni; se gândeau unul la celălalt tot timpul, făceau dragoste de fiecare dată când prindeau un moment preţios, de câteva ori fiind periculos de aproape să fie prinşi de Michael. Era o femeie nemaipomenită, inteligentă, atât de iubitoare şi darnică. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de apropiat şi nu îşi putea imagina viaţa fără ea.

Atunci de ce era acum atât de rece cu el? Bine, fusese o prostie să se îmbete la nuntă şi să fie nepoliticos cu deşteptul acela de poliţist. Dar toată discuţia asta despre cum să îl omoare pe Michael îl îngrijora. Crima nu fusese niciodată în planul lor. Niciodată. Acum ea vorbea de parcă ar fi fost tot timpul vorba de asta. Cuvintele ei din urmă cu o jumătate cu oră, când erau la restaurant, îi reveneau în minte.

„Nu a fost niciodată vorba că ar putea scăpa cu viaţă, nu-i aşa?”

Da, mersese după planul ei. Dar nu ca să îl omoare pe Michael, ci doar ca să… să…

Nu crimă. în mod hotărât nu crimă.

Crimă înseamnă atunci când planifici lucrurile, nu-i aşa? Crimă premeditată? Toate întâmplările de acum fuseseră circumstanţiale. Când l-au îngropat pe Michael de viu, accidentul. Nu îl iubea pe Michael. Era primul în toate. La şcoală, Michael câştigase cursa de o sută de metri şi aproape toate celelalte lucruri nenorocite. El era cel care înscria la fotbal, el a fost primul din gaşcă care îşi pierduse virginitatea; femeile tot timpul roiau în jurul lui, tot timpul, mereu. Dacă Mark ar fi stat lângă Michael într-un bar aglomerat şi două fete frumoase ar fi venit la Michael, iar el ar fi zis: „Acesta este prietenul meu, Mark”, fetele ar fi zâmbit şi ar fi spus „Bună, Mark!”, apoi i-ar fi întors

spatele pentru toată seara. Şi asta nu se întâmplase o dată, ba chiar de mai multe ori la rând.

La fel fusese şi cu Ashley, la început. La interviul din urmă cu şase luni, ca de obicei, vorbise doar Michael, iar Ashley păruse fascinată de el, abia aruncându-i lui câte o privire. (Mai târziu îi spusese că doar jucase teatru, pentru că voia cu disperare să se angajeze şi i se spusese că Michael era de fapt cel care controla compania.)

În prima lună, Mark văzuse cât de interesat era Michael de Ashley. îşi cunoştea prietenul destul de bine ca să ştie să citească semnele: flirta cu ea prin glume, întrebări, complimente, povestea despre el, exact aşa cum flirta cu toate femeile care îi plăceau, iar Mark se uita amuzat la el. Şi satisfăcut. Era pentru prima oară când avea o femeie pe care Michael o plăcea. Iar sentimentul era violent, eliberator, ca şi cum, în sfârşit, după cincisprezece ani de prietenie, nu se mai simţea sub controlul lui Michael.

Planul fusese ideea lui Ashley. Mark nu avusese nicio remarcă în privinţa asta, cu excepţia plecării ei cu Michael în luna de miere. Gândul i se părea prea greu de îndurat. Ştia că acesta fusese motivul pentru care mersese cu maşina joi noapte până la sicriu şi înlăturase tubul de respirat.

Dar cum să îl lase pe nebunul acesta să îi tortureze şi să îi mutileze prietenul? Să îl omoare? Nu era sigur că avea putere pentru asta.

Descuie uşa de la intrare şi intră. Telefonul fix suna. Trânti cu putere uşa, alergă de-a lungul camerei şi se uită la ecran, dar nu apărea niciun număr.

— Alo? răspunse el.

Se auzi aceeaşi voce cu accent australian:

— Bună, prietene, Vie la telefon. Sunt puţin curios cu privire la detectivul care a trecut pe la tine mai devreme. Parcă ţi-am spus să nu vorbeşti cu poliţia.

— Nu am vorbit, spuse Mark. Tipul este detectivul care investighează dispariţia lui Michael. Nu ştiam că vine la mine.

— Nu ştiu dacă să te cred sau nu, prietene. Vrei să mai vorbeşti cu Michael despre asta sau stăm liniştiţi?

Încercând să înţeleagă ce spune, Mark răspunse:

— Cred că stăm liniştiţi.

— Deci ai de gând să faci ce îţi spun?

— Ascult.

— Du-te la birou chiar acum, deschide seiful, scoate documentele semnate de tine şi de Michael, prin care împuterniciţi un avocat din Insulele Cayman pe nume Julius Grobbe, şi trimite-i-le prin fax. Apoi sună-l pe Julius Grobbe şi spune-i să transfere un milion două sute cinci zeci şi trei de mii şapte sute douăsprezece lire din contul tău bancar de acolo către contul bancar pe care deja i l-am trimis pe fax. Te sun la numărul acesta peste fix o oră şi îmi spui cum a mers treaba. Dacă nu ridici receptorul, prietenul tău îşi mai pierde o bucăţică din corp. Iar de data asta chiar îl va durea. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Un milion două sute cincizeci şi trei de mii şapte sute douăsprezece lire era exact suma pe care el şi Michael o puseseră în contul comun.

76

Roy Grace şi Glenn Branşon, care se întorcea la birou chiar când Grace pleca, intrară în camera de zi mobilată în stil minimalist din casa lui Ashley şi studiară mesajul scris foarte prost, primit pe telefonul Sony Ericsson cumpărat recent:

*viu. *%emaţiiponliţia*

Ashley stătea în faţa lor, frângându-şi mâinile, palidă şi cu ochii în lacrimi. Arăta ca şi cum ar fi fost plecată undeva, se gândi Grace, uitându-se la bluza crem, la părul coafat, fusta de lână şi simţind mireasma parfumului. Unde fusese? Cu cine?

Ştia că ar fi trebuit să o compătimească. Logodnicul ei dispăruse, nunta le fusese amânată şi în seara asta, în loc să fie undeva în luna de miere, stătea şi plângea acasă la ea în Brighton. Dar nu o compătimea; nu putea. Tot ce putea simţi pentru ea era un sentiment puternic de

suspiciune.

— Aţi încercat să îl sunaţi înapoi?

— Da, i-am scris un mesaj. Când încerc să îl sun, întâi se aude cum sună şi apoi intră căsuţa vocală.

— Este mai bine decât înainte, spuse Grace. Atunci nu suna deloc, răspundea direct căsuţa vocală.

Branşon se uita la telefon, pentru că se pricepea mai bine decât Grace la aparatura electronică.

— Mesajul a fost trimis de Michael Harrison, de la numărul de telefon + 44797134621, spuse el. Apoi, ţinându-şi buzele strânse de concentrare, apăsă pe un buton cu degetul mare. A fost trimis la ora 22.28, astăzi. Şi Grace, şi Branşon se uitară la ceas. Trecuse puţin mai mult de o oră de când fusese trimis.

Şi trecuseră douăzeci de minute până când Ashley a sunat, se gândi Grace. Oare de ce a aşteptat douăzeci de minute?

Glenn Branşon formă numărul şi puse telefonul la ureche. Grace şi Ashley se uitară la el, aşteptând. După câteva momente, Branşon spuse:

— Salut, Michael. Sunt detectivul Branşon din cadrul departamentului de criminalistică din Brighton. Răspund mesajului pe care i l-ai trimis lui Ashley Harper. Te rog să mă suni sau să îmi trimiţi un mesaj la numărul 0789 965018. Apoi închise.

— Ashley, Michael îţi trimite mesaje de obicei?

Ea dădu din cap.

— Nu foarte multe, dar îmi trimite. Ştiţi, mici mesaje de dragoste, chestii de genul acesta. Zâmbi, şi după modul în care i se lumină faţa, făcând-o să pară extrem de frumoasă, Grace îşi dădu seama că ar fi putut topi orice inimă ar fi dorit.

Branşon râse.

— Întotdeauna a scris atât de prost?

— De obicei nu.

Grace se uită din nou la mesaj. *viu. *%emaţiiponliţia.*

Arăta ca şi cum mesajul fusese scris de un copil şi nu de un adult. Doar dacă cine le scrisese nu o făcuse în

grabă sau în timp ce conducea.

— Ce informaţii puteţi obţine din asta? întrebă Ashley.

Grace era pe punctul de a-i spune, dar se hotărî să nu o facă. Pe furiş, atinse piciorul lui Branşon, făcându-i semn să nu îl contrazică.

— Nu foarte multe, din nefericire. Pe de o parte, este o veste bună pentru că ştim că este în viaţă, iar pe de altă parte este o veste proastă, pentru că ne dovedeşte că are probleme. Doar dacă nu face parte din vreo glumă.

Grace remarcă faptul că privirea lui Ashley era extrem de agitată; de când le deschisese uşa îi urmărise fiecare mişcare a corpului; toate erau calculate, toate erau făcute după ezitări, nimic nu era spontan.

— Doar nu mai credeţi că Michael face o glumă? spuse ea fără să îi vină să creadă.

Lui Grace i se păru o exclamaţie falsă, teatrală. îi povesti despre descoperirea sicriului, cu toate detaliile.

— Deci a scăpat. Asta vreţi să spuneţi?

— Poate, răspunse Grace. Sau poate că nu a fost niciodată acolo.

— Da! Şi vreţi să spuneţi că a făcut semnele de pe capac doar aşa, ca să ne păcălească?

— Cred că este un scenariu posibil. Dar nu este neapărat şi cel corect.

— Haideţi, fiţi serioşi! Mesajul acesta sună disperat şi voi staţi aici şi îmi ţineţi teorii despre glume proaste?

— Ashley, suntem serioşi, spuse Grace calm. Avem o echipă întreagă la biroul de intervenţii; peste o sută de ofiţeri sunt pe teren căutându-l pe Michael Harrison; am apelat la toată presa naţională. Facem tot ceea ce este posibil.

Brusc, păru că regretă totul şi se transformă într-o fetiţă pierdută şi speriată. Se uită resemnată la cei doi detectivi, cu ochii mari pe care şi-i şterse cu o batistă.

— Îmi pare rău, suspină ea. Nu am vrut să îmi vărs nervii pe dumneavoastră. V-aţi comportat minunat amândoi.

Doar că sunt atât de… de… începu să tremure, cu faţa acoperită de un râu de lacrimi.

Grace se ridică şi Branşon îl urmă.

— Nu e nimic, spuse Grace. Nu este nevoie să ne conduceţi.

77

Reuşi să trimită faxul. Dar fusese nevoie de cinci încercări până să reuşească. Prima oară, pentru că se grăbise, nu pusese hârtia bine şi aparatul se blocase. Petrecuse zece minute preţioase încercând să recupereze hârtia fără să o rupă.

Venise cu maşina, ceea ce putea fi considerată o prostie ţinând seama de cât de mult băuse. Dar distanţa era prea mare şi trebuia să se întoarcă în perioada de timp stabilită; nu putea să rişte să nu găsească un taxi.

Acum, dând buzna în apartament cu doar trei minute înainte de termenul limită, merse direct la bar şi îşi turnă trei degete de whisky Balvenie în pahar, pe care îl bău dintr-o înghiţitură. Simţi că îl arde gâtul, apoi clipi când arsura se întinse pe stomac, mai puternică şi închise ochii un moment.

Îi sună mobilul. Avea un mesaj.

Îl scoase din buzunar şi se uită la ecran.

Foarte bine, *prietene*! *Abia ai reuşit*.

Telefonul îi tremura în mână din cauza nervilor. Unde naiba era bărbatul acesta, Vie? Intră în meniul „opţiuni”, încercând să descopere de unde venea mesajul. Era un număr pe care nu îl cunoştea. Neîndemânatic, trimise un mesaj:

Acum este bine?

Aproape instantaneu se auzi un sunet care însemna că mesajul fusese trimis.

Whisky-ul nu îşi făcea efectul asupra nervilor săi. Merse nehotărât către bar. Dar înainte de a ajunge, telefonul sună din nou. Alt mesaj.

Mergi pe balcon, *prietene*! *Uită-te pe stradă*!

Mark se duse spre uşile glisante, le deschise şi ieşi pe terasa de lemn. Apoi merse către marginea balconului

îngust, pe lângă două şezlonguri, îşi puse mâinile pe balustrada de metal şi se uită în jos. Muzica se auzea tare de la un bar pentru homosexuali, la câţiva metri de clădire, şi putea vedea capetele chele ale celor doi paznici de la intrare. Un cuplu trecea ţinându-se de mână de-a lungul străzii. Trei fete ameţite mergeau pe stradă, împingându-se una pe cealaltă şi râzând. Un şir de maşini se scurgea lent.

Se uită spre capătul străzii, întrebându-se dacă asta voia Vie să spună, dar nu putea să vadă decât un cuplu care se săruta. Ţinând telefonul în mână scrise un alt mesaj.

Nu te văd.

Îl expedie, apoi se uită din nou de-a lungul străzii.

Câteva momente mai târziu, telefonul sună din nou. Mesajul era:

Sunt chiar în spatele tău!

Dar înainte de a mai apuca să se întoarcă, o mână puternică îl apucă de cureaua de la pantaloni şi alta de gulerul cămăşii. O fracţiune de secundă mai târziu era cu ambele picioare în aer. Scăpă telefonul, încercând cu disperare să se apuce de balustrada balconului, dar era mult prea sus, iar degetele sale nu se agăţară decât de aer.

Înainte de a avea timp să ţipe, simţi că este aruncat precum o suliţă peste balustradă şi că plonjează spre ciment.

Ateriză pe spate, cu atâta forţă, încât impactul îi rupse coloana în şapte locuri şi îi sparse ţeasta ca un ciocan o nucă de cocos.

Una dintre cele trei fete ameţite începu să ţipe.

78

Grace şi Branşon auziră apelul prin staţia din maşina lui Grace cu doar câteva minute înainte de a ajunge la birou. Aparent, era vorba despre un sinucigaş care se aruncase din clădirea Van Allen de pe malul mării din Kemptown.

Se uitară unul la celălalt. Grace scoase girofarul din compartimentul pentru mănuşi, îl aşeză pe maşină şi apăsă

pe acceleraţie. Trecură prin faţa unui radar care îi filmă, dar nu îi păsa; se descurca el cu amenda.

Câteva minute mai târziu se văzu nevoit să încetinească din cauza unei mulţimi de oameni. În faţă, putea vedea mai multe girofaruri albastre, o mulţime de oameni şi două ambulanţe.

După ce parcară, Grace şi Branşon coborâră din maşină şi merseră spre doi poliţişti care erau preocupaţi să încercuiască zona accidentului cu o bandă pe care scria: „Poliţia, nu depăşiţi”.

Arătându-şi legitimaţiile de serviciu, trecură pe sub bandă şi observară doi medici stând neajutoraţi lângă corpul strivit al unei persoane, care avea sub cap o pată de sânge întunecată, amestecată cu lichid galben şi o altă pată mai închisă la culoare sub corp.

La lumina palidă a felinarelor de pe stradă, Grace observă faţa bărbatului. Fără îndoială, era Mark Warren. Luptându-se cu senzaţia de greaţă din gât, se întoarse către unul dintre poliţişti şi îi arătă legitimaţia.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, domnule. Am vorbit cu unul dintre martori, care mergea cu prietenele pe stradă când bărbatul a aterizat chiar la picioarele ei. Acum este într-una din ambulante, în stare de şoc.

Grace se uită la Branşon, care stătea nemişcat, apoi la corpul lipsit de viaţă. Ochii lui Mark Warren erau larg deschişi, ca şi cum ar fi fost şocat de ceva.

Iisuse. Cu doar câteva ore în urmă stătuse de vorbă cu omul acesta. Mirosea puternic a alcool şi părea extrem de nervos. Dintr-odată, Grace se gândi la Cleo. Ce ocupată va fi peste vreo oră ca să îl facă să arate prezentabil pentru rudele care vor veni să îl identifice. Nu o invidia deloc.

— Ştie cineva cine este acest bărbat? întrebă cineva.

— Da, îl cunosc, răspunse un glas. îmi este vecin, stă pe acelaşi palier cu mine.

Grace auzi o sirenă apropiindu-se.

— Şi eu îl cunosc, spuse el. Apoi se corectă. îl

cunoşteam.

Robert Allison, detectiv-inspector şi fost campion al poliţiei la biliard, pe care Grace îl cunoştea foarte bine, ieşi pe uşa principală a clădirii şi Grace, urmat de Branşon, îl întâmpină.

— Roy! Glenn! exclamă Robert Allison. Ce faceţi aici?

— Ne-am gândit să trecem să stăm puţin pe malul mării, răspunse Grace.

— Acesta poate fi un lucru periculos pe aici, spuse detectivul, arătând spre cadavru. Şi el a vrut să iasă pe balcon să stea la aer.

La locul accidentului sosiră un chirurg şi un fotograf din forţele de poliţie. Allison vorbi puţin cu ei, apoi se întoarse către Grace şi Branşon.

— Ai vreo informaţie despre ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

— Nu încă.

— Îl cunosc, spuse Grace. Am vorbit cu el puţin mai devreme, pe la ora 20. Este partener de afaceri cu tânărul care a fost dat dispărut, cu cei patru prieteni care au murit.

Allison încuviinţă.

— Bine.

— Putem intra în apartamentul lui?

— Da, sigur, de ce nu?

Câteva minute mai târziu, Grace, Branşon şi Allison intrau în apartament. Portarul, un bărbat musculos pe la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în pantaloni şi vestă, aşteptă afară.

Grace intră în camera de zi, care îi era deja familiară, ieşi pe balcon şi privi scena de jos. Putea să vadă mulţimea de oameni, cele două ambulanţe, maşinile de poliţie, *blitz-ul* aparatului de fotografiat, banda care delimita locul accidentului, petele întunecate ca nişte umbre care se întindeau sub corpul lui Mark Warren.

Îşi aduse aminte din nou de nuntă, când Mark se purtase atât de agresiv faţă de el. Apoi la seara aceasta, când mirosea a alcool şi părea dărâmat psihic. Grace ştia

din experienţă că supravieţuitorii unui accident în care murise cineva trăiau cu vina că ei nu muriseră; lucrul acesta îi putea distruge pe unii. Dar din cauza aceasta să fi sărit Mark Warren de pe balcon?

Şi noaptea în care se întorsese acasă cu maşina plină de noroi? Să fi făcut o excursie din cauza remuşcărilor la locul în care ar fi trebuit să îşi piardă viaţa odată cu prietenii lui? Era posibil. Dar ce însemnase agresivitatea de la nuntă? Partea asta nu se potrivea. Nu avea un sentiment plăcut în legătură cu Mark Warren, cavalerul de onoare care nu ştia de planurile pentru petrecerea burlacilor.

Cum era posibil aşa ceva?

Se întoarse în apartament gânditor.

— Hai să aruncăm o privire câteva minute, spuse el, şi merse direct la dulapul la care Mark se tot uita cu puţin timp în urmă. Dar în el nu erau decât două vaze pentru flori, pline de praf, şi o cutie goală de trabucuri Cohiba Robusto.

Calm, verifică fiecare dulap, deschizând fiecare uşă şi sertar. Apoi Grace ajunse la frigiderul din bucătărie şi îl deschise. îşi trecu privirea peste cutiile cu lapte degresat, paharele cu iaurt, salata şi câteva sticle de vin alb şi şampanie. Aproape că nici nu remarcă punga de plastic de pe al treilea raft.

Scoase punga şi se uită înăuntru, încruntându-se. Apoi aşeză ce găsise pe masa de marmură.

— Iisuse! exclamă Branşon, uitându-se la deget.

— Bine, spuse Robert Allison. Atunci lucrurile încep să aibă sens. Am găsit asta asupra victimei în timp ce căutam un act de identitate. Scoase din buzunar o hârtie A4 împăturită şi i-o dădu lui Grace.

El şi Branşon citiră:

Verifică amprentele şi o să afli că aparţin prietenului şi partenerului tău de afaceri. La fiecare 24 de ore voi tăia câte o bucată din ce în ce mai mare din el. Până când o să faci exact ceea ce îţi spun.

Grace mai citi o dată şi apoi din nou, pentru a treia

oară.

— Cred că asta ne spune două lucruri, spuse el.

Ambii detectivi se uitară la el, dar mai avură de aşteptat până când Grace vorbi din nou.

— Primul este că nu cred că avem de-a face cu o sinucidere. Al doilea este că, dacă am dreptate, am fi norocoşi dacă îl mai găsim pe Michael Harrison în viaţă.

79

Telefonul suna din nou! Pentru a treia oară! De fiecare dată încercase să îl oprească pentru a nu fi auzit de Vie. Apoi apăsase pe butoane, formând numărul 901. Şi de fiecare dată auzea aceeaşi voce feminină. „Nu aveţi mesaje".

Dar de data aceasta vocea ei spunea altceva. „Aveţi un mesaj necitit". Apoi ascultă.

Salut, Michael. Sunt detectivul Branşon din cadrul departamentului de criminalistică din Brighton. Răspund mesajului pe care i l-ai trimis lui Ashley Harper. Te rog să mă suni sau să îmi trimiţi un mesaj la numărul 0789 965018.

Era cel mai plăcut lucru pe care îl auzise Michael în viaţa lui.

Din nou îşi plimbă degetele peste butoane, încercând să răspundă: „S3nt ca9t%v…

Apoi – o lumină orbitoare.

Vie.

— Ai un telefon mobil de care nu mi-ai spus, nu-i aşa, Michael? Eşti obraznic, nu? Cred că va trebui să ţi-l iau înainte de a intra în bucluc.

În următorul moment simţi că telefonul îi este smuls din mână. Apoi auzi vocea lui Vie, plină de reproş.

— Nu joci corect, Mike. Sunt tare dezamăgit de tine. Ar fi trebuit să îmi spui că ai un telefon. Aşa ar fi trebuit să faci.

— Mm, mormăi Michael din nou, tremurând de frică.

De sub glugă se vedeau doi ochi lucind, că ai unei pisici sălbatice.

— Vrei să îţi fac rău din nou? Asta vrei, Mike? Hai să

vedem pe cine voiai să suni, da?

Câteva momente mai târziu, Michael auzi vocea detectivului prin difuzor.

— Ei, ca să vezi! spuse australianul. Ce drăguţ. Ţi-ai sunat logodnica. Drăguţ, dar obraznic. Cred că e momentul pentru o pedeapsă. Ţi-ar plăcea să îţi tai un alt deget sau să îţi pun din nou cleştii pe coaie?

— Nuuu.

— Îmi pare rău, prietene, trebuie să vorbeşti mai clar. Să îmi spui ce ţi-ar plăcea mai mult. Pentru mine e acelaşi lucru. Apropo, prietenul tău Mark e un ticălos nepoliticos. M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii că nu şi-a luat la revedere.

Michael clipi din cauza luminii. Nu înţelegea despre ce vorbeşte tipul. Mark? se întrebă unde plecase.

— Uite ceva la care să te gândeşti, Mikey. Acel milion două sute de mii de lire pe care îi aveaţi în Insulele Cayman. Sunt ceva bani, nu crezi?

Michael se întrebă cât de multe ştia tipul acesta despre el şi despre viaţa lui. Ce urmărea? Putea să-i dea până la ultimul bănuţ, doar să îl lase să plece. încercă să îi spună.

— Mmmmm… Rrrrr…

— Foarte drăguţ din partea ta, Mikey, orice ai încerca să îmi spui. Apreciez toate eforturile pe care le faci. Dar, vezi tu, e o chestie. Problema este că deja am banii. Şi asta înseamnă că nu mai am nevoie de tine.

80

Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, Grace îşi parcă maşina în faţa sediului Poliţiei şi îl salută obosit pe agentul de bază. Vorbiseră puţin pe drumul de întoarcere de la clădirea Van Allen, iar acum Grace şi Branşon erau adânciţi în gânduri.

În timp ce Grace parca, Branşon căscă zgomotos:

— Crezi că putem merge acasă, să ne băgăm în pat şi să dormim puţin?

— Nu mai ai energie, tinere? îl certă Grace.

— Tu eşti complet treaz, plin de elan? Vrei să spui că

ai toate motoarele pornite? Am auzit că după ce treci de o anumită vârstă începi să ai nevoie de mai puţin somn; ceea ce pare adevărat, de vreme ce petreci jumătate de noapte trezindu-te ca să te duci la toaletă.

Grace zâmbi.

— Nu aştept cu nerăbdare să îmbătrânesc, spuse Branşon. Tu?

— Ca să fiu sincer, nici nu mă gândesc la asta. Văd un tip ca Mark Warren, făcut praf, cu creierii împrăştiaţi pe ciment şi îmi amintesc că am vorbit cu el cu doar câteva ore în urmă; lucruri de genul ăsta mă fac să mă gândesc să-mi trăiesc viaţa în fiecare zi.

Branşon căscă din nou.

— Mă întorc la lucru, spuse Grace. Tu te poţi duce dracului acasă, dacă vrei.

— Ştii, uneori poţi fi aşa un măgar, spuse Branşon, urmându-l în silă către intrarea principală, apoi pe coridoare, printre trofee.

Emma-Jane Boutwood, într-o bluză roz şi cu un pulover alb legat în jurul umerilor, era singura persoană din birou. Grace merse la ea şi întrebă, arătând către restul birourilor goale:

— Unde este restul lumii, E-J?

Ea se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi vrut să citească ceva de pe ecranul calculatorului şi spuse neatentă:

— Cred că au plecat toţi acasă.

Grace se uită la figura ei obosită şi îi puse uşor o mână pe umeri, atingând materialul moale al puloverului.

— Cred că ar trebui să pleci şi tu, a fost o zi lungă.

— Mai pot sta încă un minut, Roy? Am aflat ceva ce cred că vă interesează pe amândoi.

— Vrea cineva cafea? întrebă Grace. Apă? Cola?

— Faci cinste? întrebă Branşon.

— Nu, contribuabilii din Sussex plătesc de data asta. Dacă vor să lucrăm la miezul nopţii, să ne cumpere cafea. O să le trec la cheltuieli.

— Eu vreau o cola fără zahăr, spuse Branşon. De fapt, nu. Ia-mi o cola normală, am nevoie de puţin zahăr.

— Mie mi-ar plăcea o cafea, spuse Emma-Jane.

Grace ieşi din birou şi merse pe coridorul gol, către sala în care erau bucătăria cu automatele de cafea şi alte produse. Căută în buzunar şi scoase nişte mărunt, cumpără o cafea dublă pentru el, un cappuccino pentru Emma-Jane şi o cola pentru Branşon. Le puse pe o tavă de plastic şi se întoarse în birou.

Emma-Jane se întoarse către Grace:

— M-ai rugat să verific trecutul lui Ashley Harper…

— Mda. Ce ai aflat?

Mândră, ea răspunse:

— Păi, chiar foarte multe.

— Spune-mi.

Ea răsfoi câteva pagini acoperite cu scrisul ei de mână, verificându-şi notiţele în timp ce vorbea:

— Tu mi-ai spus că Ashley Harper s-a născut în Anglia şi că părinţii ei au murit într-un accident de maşină în Scoţia când avea trei ani; ca urmare, Ashley a fost crescută de părinţi adoptivi, în Londra. Apoi, părinţii s-au mutat în Australia. La şaisprezece ani, a plecat în Canada şi a locuit cu unchiul şi mătuşa ei; mătuşa i-a murit recent. Numele unchiului ei este Bradley Cunningham, dar nu ştiu şi numele mătuşii. Citind în continuare din carneţel, merse mai departe. Ashley Harper s-a întors în Anglia, ţara ei natală, în urmă cu aproximativ nouă luni. Mi-ai spus că înainte lucrase pentru o agenţie imobiliară în Toronto, Canada şi că angajatorii reprezentau o sucursală a grupului Bay. Apoi, se uită la Branşon şi la Grace pentru confirmare.

Grace îi răspunse:

— Da, aşa este.

— Bun, spuse ea. Puţin mai devreme, astăzi, am vorbit cu directorul de resurse umane al grupului Bay, pentru Toronto. Aşa cum probabil ştii, ei reprezintă unul dintre cele mai mari lanţuri de magazine din Canada. Dar nu au o sucursală cu obiect de activitate imobiliar şi nici nu au avut vreodată vreun angajat pe nume Ashley Harper. Am făcut nişte cercetări mai detaliate asupra tuturor

firmelor de afaceri imobiliare cu nume de înregistrare cuprinzând cuvântul „Bay”.

— Interesant, spuse Branşon, desfăcând cutia de cola. Se auzi un sâsâit.

— Devine şi mai interesant, spuse ea. în cartea de telefon din Toronto şi nicăieri în Ontario nu există niciun Bradley Cunningham. încă nu am avut timp să caut în restul Canadei. Dar… Se opri ca să bea din spuma de ciocolată din ceaşca de cappuccino. Am o prietenă care este jurnalist la *Glasgow Herald*, în Scoţia. A intrat în arhiva principalelor ziare scoţiene. Dacă o fetiţă de trei ani ar fi rămas orfană în urma unui accident de maşină, întâmplarea ar fi apărut în ziare, nu?

— În mod normal, da, spuse Grace.

— Ashley spune că are douăzeci şi opt de ani. I-am spus prietenei mele să meargă în arhivă în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, plus, minus cinci ani. Numele Harper nu a apărut.

— Poate că a luat numele părinţilor adoptivi, spuse Branşon.

— Se poate, răspunse Emma-Jane Boutwood. Dar ceea ce o să vă arăt reduce această posibilitate.

Grace se uită admirativ la tânără. Părea că îşi recapătă încrederea în ea cu fiecare moment. Era exact tipul de persoană tânără de care poliţia avea nevoie. Tineri inteligenţi şi muncitori, ambiţioşi.

— Am căutat numele Ashley Harper în reţeaua Holmes, aşa cum m-ai rugat, i se adresă ea lui Grace.

Holmes-2 era a doua fază a bazei de date electronice cuprinzând detalii despre crime, care lega toate secţiile de poliţie din Marea Britanie cu Interpolul şi, de curând, cu alte secţii de poliţie din afara ţării.

— Nu a apărut nimic cu numele de Ashley Harper, spuse ea. Dar aici devine interesant. Am luat iniţialele „AH” şi le-am pus în conexiune cu „proprietate” şi din reţeaua Holmes am obţinut următoarele informaţii: în urmă cu optsprezece luni, o tânără Abigail Harrington s-a căsătorit cu un antreprenor bogat din Lymm, Cheshire, pe

nume Richard Wonnash. Acesta era foarte bun la paraşutism. La trei luni după căsătorie, a decedat din cauza faptului că nu i s-a deschis paraşuta în timpul unei sărituri. Cu patru ani în urmă, în Toronto, Canada, o femeie pe nume Alexandra Huron s-a căsătorit cu un antreprenor pe nume Joe Kerwin. După cinci luni de la nuntă, acesta a murit într-un accident de navigaţie pe Lacul Ontario. Cu şapte ani în urmă, o femeie pe nume Ann Hampson s-a căsătorit cu un antreprenor din Londra, pe nume Julian Warner. înainte de căderea imobiliară din 1990, era un burlac vestit, cu acţiuni în porturile din Londra. La şase luni şi două zile de la căsătoria celor doi, s-a gazat în parcarea subterană din Wapping.

Mai luă o gură de cappuccino.

— Aceleaşi iniţiale, spuse Branşon. Dar ce demonstrează acest lucru?

— O mulţime de artişti necunoscuţi păstrează aceleaşi iniţiale când îşi schimbă numele, spuse ea. Am învăţat despre asta într-un curs al poliţiei. Faptul în sine nu dovedeşte nimic. Dar aici devine şi mai interesant. Scrise ceva pe tastatură şi pe monitor apăru fotografia alb-negru a unei femei tinere, cu părul negru, foarte scurt. Figura era a lui Ashley Harper sau a unei dubluri a acesteia. Poza asta este din ziarul *Evening Standard*, din articolul despre moartea lui Julian Warner.

Se făcu tăcere, cât timp Grace şi Branşon studiară fotografia.

— La naiba, spuse Branşon. în mod sigur arată ca ea. Fără să spună nimic, Emma scrise din nou ceva la calculator. Pe monitor apăru o altă fotografie, tot alb-negru. Era o femeie cu părul blond, până la nivelul umerilor. Figura arăta şi mai mult cu cea a lui Ashley Harper.

— Aceasta este din *Toronto Star*, cu patru ani în urmă, în articolul despre moartea lui Joe Krewin.

Grace şi Branşon nu spuseră nimic. Amândoi erau şocaţi.

— Următoarea este din *Chesire Evening Post*, în

urmă cu opt luni, luată dintr-un articol despre moartea lui Richard Wonnash. Abigail Harrington era văduva frumoasă şi îndurerată. Scrise din nou ceva la calculator şi de data aceasta apăru o fotografie color. Părul era roşcat, tuns scurt, foarte elegant. Faţa era, fără îndoială şi de această dată, a lui Ashley Harper.

— La dracuz! exclamă Branşon.

Grace privi multă vreme chipul de pe monitor, gândindu-se. Apoi spuse:

— Emma-Jane, foarte bine.

— Mulţumesc, Roy.

Grace se întoarse către Glenn Branşon.

— Deci, spuse el, este ora unu fără douăzeci. Pe care judecător te simţi curajos să îl trezeşti?

— Pentru un mandat de percheziţie?

— Ţi-ai dat seama de asta de unul singur? Ignorând grimasa lui Branşon, Grace se ridică. Emma-Jane, du-te acasă, odihneşte-te.

Branşon căscă.

— Dar eu? Eu nu mai dorm?

Grace îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău, prietene, dar mi-e teamă că ziua tocmai a început.

81

Câteva minute mai târziu, Grace vorbea la telefon cu o funcţionară de la magistratură, adormită, care întreba dacă nu putea aştepta până mâine dimineaţă.

— Investigăm o posibilă răpire, e o chesţiune de viaţă şi de moarte, o informă Grace. Am nevoie de un mandat de percheziţie şi nu mai pot aştepta absolut deloc.

— Bine, răspunse ea în silă. Judecătorul de serviciu este doamna Quentin.

Grace zâmbi. Hermione Quentin era unul dintre judecătorii pe care nu îi agrea, după ce se certase cu ea în urmă cu câteva luni, cu privire la un suspect pe care el dorea să îl ţină în custodie, iar ea refuzase. După părerea lui, era cel mai rău tip de judecător; căsătorită cu un agent de schimb bursier, trăia într-o casă ostentativ şi vulgar de

opulentă, o regină la vârsta a doua fără niciun pic de cunoştinţe despre lumea reală şi cu un scop ambiţios pe agendă, acela de a schimba modul în care poliţia privea criminalii. Va fi plăcerea lui cea mai mare să o trezească în mijlocul nopţii ca să îi semneze mandatul.

După aceea, Grace şi Branşon stătură vreo zece minute la telefon, organizând o echipă care să vină la 5 dimineaţa la sediul din Sussex. Apoi, făcându-i-se milă de el, Grace îl trimise pe Branşon acasă să se odihnească câteva ore.

După aceasta, îl sună pe detectivul Nicholl, îşi ceru scuze că îl deranjează şi îl rugă să se ducă la casa lui Ashley Harper şi să o supravegheze tot timpul.

La ora 2 dimineaţa, cu mandatul semnat în mână, Grace se întoarse acasă, îşi puse alarma de la ceas să sune la ora 4.15 şi adormi.

Când opri alarma şi sări brusc din pat, în întunericul din cameră, auzi şi primele zgomote ale dimineţii. Se băgă sub duş şi îşi aduse aminte că, deşi vara încă nu începuse, era mai puţin de o lună până la cea mai lungă zi a anului, 21 iunie.

La ora 5, simţindu-se extrem de vioi, deşi dormise doar două ore şi jumătate, era înapoi la sediul din Sussex. Bella şi Emma-Jane erau deja acolo, la fel şi Ben Farr, un sergent cu faţa rotundă, cu barbă, în vârstă de aproape cincizeci de ani, care urma să adune probele, şi Joe Tindall. Glenn Branşon sosi câteva minute mai târziu.

În timp ce beau cafeaua, Grace le prezentă situaţia pe scurt. Apoi, puţin după ora 5.30, îmbrăcaţi toţi cu veste de protecţie, se urcară într-o dubă a poliţiei, marca Tranzit, cu Branşon la volan şi Grace pe scaunul pasagerului.

Ajunşi în faţa casei lui Ashley, Grace îi spuse lui Branşon să oprească lângă maşina lui Nick, care nu avea însemnele poliţiei, şi lăsă geamul în jos.

— A fost linişte, spuse Nicholl.

— Foarte bine, spuse Grace, observând că maşina marca Audi TT a lui Ashley era parcată ca de obicei în faţa

casei. Îi spuse lui Nicholl să meargă în spatele lor, apoi înaintară.

Nu mai erau locuri de parcare pe stradă, aşa că parcară lângă Audi. Grace îl aşteptă pe Nicholl să ajungă lângă ei, apoi, în fruntea grupului, merse până în faţa casei şi sună la uşă. Se luminase.

Nu răspunse nimeni.

Sună din nou, iar după un minut, încercă încă o dată. Apoi îi făcu semn lui Ben Farr, care merse la dubă şi scoase un berbec voluminos, de mărimea unui stingător de foc mai mare. 11 ridică în faţa uşii, apăsă puternic pe el şi uşa se deschise.

Grace intră primul.

— Poliţia! ţipă el. Alo! Poliţia!

Îl salutară doar luminile de la aparatura electronică. Urmat de restul echipei, Grace urcă scările şi se opri la primul etaj.

— Alo! strigă el din nou. Domnişoară Harper?

Linişte.

Deschise uşa şi intră într-o baie micuţă. Următoarea uşă dădea spre un dormitor mic şi gol, care arăta ca şi cum nu prea fusese folosit. Ezită, apoi mai deschise o uşă, care dădea spre un dormitor mare, cu un pat dublu, în care era evident că nu dormise nimeni. Draperiile erau trase. Găsi întrerupătorul şi apăsă. Câteva lumini se aprinseră în tavan. Locul dădea impresia că era părăsit, părea o cameră de hotel care îşi aştepta musafirii. Remarcă o cuvertură imaculată întinsă peste patul regal, un televizor cu ecran plat, un radio cu ceas şi câteva vederi cu piscina Hockney pe pereţi.

Dar nu şi Ashley Harper.

Unde dracuz, era?

Simţind că îl apucă panica, Grace schimbă o privire cu Glenn Branşon. Amândoi ştiau că undeva, în poveste, săriseră peste un amănunt, dar unde şi cum? Pentru o clipă nu se putu gândi decât la scandalul făcut de Alison Vopser dacă afla că trezise un judecător în miezul nopţii ca să obţină un mandat de percheziţie fără să aibă o bază

reală.

Şi puteau fi foarte multe motive pentru care Ashley Harper să nu fie aici în această noapte. Se înfurie un moment pe prietenul său. Totul era din vina lui Glenn. El îl păcălise să se bage în cazul acesta. Acum totul era problema lui şi se dovedea a fi din ce în ce mai grav.

Încercă să recapituleze, să se gândească cum să îşi apere spatele dacă Numărul 27 îl trăgea la răspundere. Era moartea lui Mark Warren. Biletul. Degetul din frigider. Informaţiile aflate de Emma-Jane. Erau o mulţime de lucruri care nu se potriveau. Bradley Cunningham, atât de elegant şi de arătos la nuntă.

„De fapt, pantalonii ăştia mă omoară… am închiriat costumul de la faimoasa Moss Bross, dar cred că mi s-a dat perechea greşită de pantaloni!”

Din perioada pe care o petrecuse în Statele Unite şi Canada şi din discuţiile pe care Grace le avusese despre diferenţe lingvistice între cele două limbi, ştia că americanii şi canadienii din clasa superioară spuneau pantalonilor obişnuiţi nădragi, dar pantalonilor eleganţi nu le-ar fi spus niciodată altfel decât pantaloni. Acest lucru îl făcu imediat să creadă că Bradley Cunningham poate nu era cine spunea că este.

Nu că această ipoteză trasă de păr ar fi satisfăcut-o pe Alison Vopser.

— Scotociţi casa, spuse el obosit echipei. întoarceţi tot ce poate fi întors. Aflaţi cine este proprietarul casei. Cui aparţine televizorul, echipamentul electronic, maşina de afară, covoarele, pozele de pe pereţi. Vreau să aflu fiecare detaliu nenorocit despre Ashley Harper. Vreau să ştiu mai multe despre persoana ei decât ştie ea. Aţi înţeles?

După două ore de căutare, nimeni nu găsise nimic. Era ca şi cum Ashley Harper trecuse pe acolo cu viteza luminii. Nu exista nimic altceva decât mobila, un iaurt dietetic în frigider, nişte lapte de soia, nişte ridichi şi o jumătate de sticlă de apă minerală scoţiană, marca Sainsburry.

Glenn Branşon veni la Grace, care era ocupat să ridice cuverturile de pe pat.

— Frate, e atât de ciudat. Ca şi cum ar fi ştiut că venim, înţelegi?

— Şi noi de ce nu am ştiut că pleacă? întrebă Grace.

— Iar începi. Altă întrebare.

— Da, spuse Grace, arţăgos din cauza oboselii. Asta pentru că întotdeauna îmi pui întrebări, în loc să îmi dai nişte răspunsuri nenorocite!

Branşon ridică o mână în aer.

— Nu te supăra, frate!

— Nu mă supăr.

— Deci, unde dracuz este?

— Nu aici.

— Asta mi-am imaginat.

— Roy! Fii atent aici! Nu ştiu dacă asta are vreo importanţă! Detectivul Nicholl intră în cameră cu o bucată mică de hârtie, pe care i-o arătă lui Grace.

Era o chitanţă de la o companie numită Century Radio, de pe Tottenham Court. Pe chitanţă era trecut un scanner, AR5000 Cyber Scan, în valoare de 2 437,25 lire.

— Unde era asta? întrebă Grace.

— În coşul de gunoi din grădina din spate, răspunse Nicholl mândru.

— Două mii patru sute treizeci şi şapte de lire pentru un scanner? Ce fel de scanner costă atât de mult? Vreun scanner pentru computer? După ce se gândi câteva momente, adăugă. De ce ar arunca cineva o chitanţă? Chiar dacă nu ai putea să treci scannerul la cheltuielile firmei, în mod sigur ai ţine chitanţa pentru cazul în care se strică, nu-i aşa?

— Eu în mod sigur aşa aş face, spuse Branşon.

Grace se uită la data trecută pe chitanţă. Miercurea trecută. Ora cumpărăturii fusese 14.25. Marţi seara, logodnicul ei dispare. Miercuri seara, se duce şi cumpără un scanner de două mii şi jumătate de lire. Ceva nu era în regulă. Deocamdată. Ceasul arăta că trecuseră deja două ore; abia trecuse de ora 8.

— Nu ştiu la ce oră se deschide la Century Radio, dar trebuie să aflăm ce cu scannerul, spuse el.

— Te gândeşti la ceva? întrebă Branşon.

— La destule, îi răspunse Grace. La prea multe. Mult prea multe. Apoi îi spuse că trebuia să fie la tribunalul Lewes Crown la 9.45.

— Pentru bunul tău prieten Suresh Hossain?

— Nu mi-ar plăcea să ştiu că i se face dor de mine. Ce zici luăm micul dejun? Nişte prăjeală?

— Are colesterol, omule, nu face bine la inimă.

— Ştii ceva? În momentul acesta, totul îmi face rău la inimă.

82

După ce intră în imensa sală de aşteptare a judecătoriei, în clădirea frumoasă în stil georgian, care adăpostea tribunalul Lewes Crown, îşi puse telefonul pe *silent*. Cel puţin se părea că în sfârşit Claudine înţelesese şi nu îi mai trimisese mesaje.

Căscă, simţindu-şi trupul obosit; ca şi cum masa greoaie, cu prăjeli îi luase din energie în loc să îl mobilizeze. Voia doar să stea undeva şi să tragă un pui de somn. Era ciudat, se gândi el. Cu o săptămână în urmă, procesul îi ocupa majoritatea timpului şi fiecare gând. Acum era în planul al doilea; tot ceea ce conta era să îl găsească pe Michael Harrison.

Dar şi procesul conta foarte mult. Conta pentru văduva şi pentru copiii lui Raymond Cohen, bărbatul bătut la sânge cu un par cu ţinte de Hossain sau de tovarăşii lui. Conta pentru fiecare cetăţean obişnuit din Brighton şi Hove, deoarece aveau dreptul să fie protejaţi de monştri ca acesta şi conta foarte mult pentru credibilitatea lui Grace. Trebuia să iasă din starea de oboseală şi să se concentreze.

Găsi un loc liniştit în cameră, se aşeză şi o sună pe Cleanor, care se ocupa de corespondenţa lui electronică şi de cea sosită prin poştă. Apoi închise ochii, recunoscător pentru sentimentul de odihnă pe care îl simţea şi îşi puse capul în palme, încercând să doarmă ca pisica, să nu mai

audă cum uşile se tot închideau şi se deschideau, saluturile vesele, zgomotul de la încuietorile servietelor, şoaptele dintre avocaţi şi clienţi.

După câteva minute trase adânc aer în piept şi doza de oxigen îi dădu un puseu de energie. Se ridică şi se uită în jur. într-un moment trebuia să afle dacă astăzi era nevoie de el sau nu. Spera că nu, ca să se poată întoarce la sediu. Se uită după persoana cu care trebuia să vorbească, Liz Reilly de la Serviciul Acuzării.

Erau vreo sută de oameni în sală, inclusiv câţiva avocaţi şi asistenţi îmbrăcaţi în robe, iar el o remarcă pe Liz în capătul celălalt al camerei, îmbrăcată elegant. Era o femeie de aproximativ treizeci de ani, cu un aspect conservator. Ţinea o mapă în mână şi vorbea cu un avocat pe care el nu îl recunoştea.

Traversă sala şi se aşeză lângă ei, observând că ea îi face semn că se va ocupa de el imediat. Când termină de vorbit cu avocatul, arăta entuziasmată.

— E posibil să avem un nou martor!

— Da? Cine?

— O prostituată din Brighton. A sunat aseară la tribunal. A zis că a urmărit procesul din ziare şi că Suresh Hossain a bătut-o în timpul unei întâlniri. Partida de sex a avut loc pe 10 februarie, anul trecut, în Brighton.

10 februarie era noaptea în care avusese loc crima pentru care era judecat Suresh Hossain.

— Hossain are un alibi foarte bun. În acea noapte, spune că a fost la restaurant în Londra cu doi prieteni. Amândoi au confirmat, spuse Grace.

— Da, are, dar ambii prieteni sunt angajaţii lui Hossain. Această fată nu este. Este îngrozită de el. Motivul pentru care nu a venit până acum este că a fost ameninţată cu moartea dacă o face. Şi mai e o problemă: nu are încredere în poliţie. De aceea ne-a sunat pe noi şi nu a sunat poliţia.

— Cât de credibilă crezi că este?

— Foarte credibilă, răspunse ea. O să fie nevoie să o băgăm în programul martorilor, la cel mai sigur nivel.

— Orice vrea. Orice. Grace gesticula cu mâinile de entuziasm. Ar fi vrut să o îmbrăţişeze pe Liz Reilly. E o veste nemaipomenită! Minunată!

— Dar cineva trebuie să meargă să o convingă de faptul că poliţia nu o va aresta pentru, ştii tu, pentru meseria ei.

— Unde este acum?

— Acasă la ea.

Grace se uită la ceas.

— Mă pot duce să o văd chiar acum. Se poate?

— Nu te duce cu o maşină a poliţiei.

— Bine. Şi voi lua şi o agentă de poliţie cu mine, care să poată sta cu ea. Nu vrem să îi dăm lui Hossain nicio posibilitate de a ajunge la ea. Vreau să o întâlnesc şi să o conving să vină chiar acum.

— Dacă eşti atent cum lucrezi cu ea, nu va fi nicio problemă.

Dintr-odată, Grace nu se mai simţi obosit.

83

Puţin după miezul zilei, Grace se întoarse la biroul de investigaţii. Martora aceasta, Shelley Sandler, era deosebită. În jur de douăzeci şi cinci de ani, inteligentă, vorbăreaţă, vulnerabilă, ar fi fost extrem de credibilă la tribunal. Doar să nu intre în panică şi să se retragă în ultimul moment, aşa cum se întâmpla de obicei. Dar părea hotărâtă să se răzbune pe Hossain. Foarte, foarte hotărâtă.

Era o veste atât de bună. După zilele oribile de săptămâna trecută, lui Grace i se părea că obţinerea veridictului pe care îl dorea părea un lucru posibil.

Întreaga echipă era la birou, plus doi asistenţi noi, un detectiv tânăr şi o asistentă de vârsta a doua, aşa că se hotărî să facă o şedinţă scurtă şi le spuse să se aşeze.

Fără să vorbească tare, din cauza celorlalte birouri ocupate cu echipe care lucrau din greu, Nick Nicholl vorbi primul.

— Roy, mai ştii chitanţa pe care am luat-o azi-dimineaţă de la casa domnişoarei Harper, în valoare de două mii patru sute şi treizeci şi şapte lire pentru un

scanner?

— Mda.

— Am luat toate detaliile despre ea de la Century Radio. îi dădu lui Grace câteva foi de hârtie, imprimate cu ceva de pe Internet. Noi am văzut asta.

Grace se uită la foi.

„Aparatul AR5000 Cyber Scan. Atinge incredibila frecvenţă de 10Khz-2600Mhz! AR5000 depăşeşte graniţele performanţei, printr-o excelentă captare a semnalelor, sensibilitate înaltă şi o acoperire largă, datorită posibilităţilor microprocesorului, care poate identifica 5 frecvenţe independente, cu 1000 de canale de memorie şi 20 de metode de căutare. Cu Cyber Scan căutaţi şi captaţi rapid, inclusiv frecvenţele telefoanelor mobile. Viteza de căutare este de peste 45 de canale pe secundă…”

Se întoarse către Branşon.

— Eşti cel mai bun pasionat de electronice pe care îl cunosc. Presupun că deja ai ghicit ce e chestia asta. Aşa este?

— Este un scanner pentru frecvenţele radio de ultimă generaţie. Este tipul de scanner folosit de radio Citizen Bând pentru a-şi găsi noi prieteni, pentru a trage cu urechea la frecvenţele poliţiei sau la telefoanele mobile.

Grace încuviinţă. Apoi îi spuse Emmei-Jane Boutwood:

— Avem vreo dovadă că Ashley Harper a avut de-a face cu Citizen Bând, cu numele de acum sau cu cele dinainte?

— Nu avem, spuse ea.

Grace se uită la fotografia color a aparatului. O cutie mare argintie, cu picioare, cu o tastatură în faţă şi cu acelaşi sistem uimitor de butoane pe care le găseai pe orice radio.

— Deci, marţi seara îi dispare logodnicul. Miercuri după-amiaza, la ora 14.30, pleacă la Londra şi cumpără un scanner pentru frecvenţele radio, în valoare de două mii şi cinci sute de lire. Aveţi vreo idee de ce? Şi cum naiba ştia ea să îl folosească?

— Disperare? încercă Nick Nicholl.

— Nu prea cred, spuse Grace.

— În mod evident, chiar nu ştia unde îi este logodnicul, sugeră Bella Moy.

Grace încuviinţă neatent. Era logic ce spunea, dar ceva nu era era în regulă.

— Poate ştia că Michael Harrison are un walkie-talkie. Poate că încerca să comunice cu el? întrebă Emma-Jane Boutwood. Sau să asculte cu cine mai comunica el?

Grace era impresionat.

— Da, bine gândit. Se uită în jur. Alte idei? Bine, să ne gândim la asta un moment. Alte noutăţi?

— Da, spuse Nick Nicholl. După ce ai plecat din casa lui Ashley Harper, Joe Tindall s-a apucat să ridice marginile podelei. Am descoperit un plic plin cu chitanţe în spatele unui scrin; poate că a căzut acolo din întâmplare sau poate că a fost ascuns. Majoritatea chitanţelor nu sunt importante, dar este şi una pe care ar trebui să o vezi.

Era o chitanţă de 1500 de lire, de la o compania Conquest Escorts, cu sediul pe strada Maddox, în Londra. Sub nume era scris „Escortă feminină sau masculină discretă, încântătoare, pentru orice ocazie”. Erau scrise două date: cea de sâmbăta trecută, în ziua când trebuia să aibă loc nunta lui Ashley, şi lunea trecută.

— Întoarce-o, Roy, spuse Nick Nicholl. Uită-te pe partea cealaltă.

Grace întoarse chitanţa şi remarcă scris cu stiloul numele lui Bradley Cunningham. îşi aduse aminte de conversaţia pe care o avusese la Ashley acasă, vineri seara. Şi-o aducea aminte cum stătea, atât de deprimată, povestind. „Ne adorăm unul pe celălalt… şi-a luat toată săptămâna liber, numai ca să poată veni la repetiţia de luni”.

— A inventat un unchi? spuse el, mirat.

— A inventat mult mai mult decât un unchi; E-J îţi va spune imediat, spuse Glenn Branşon. Uită-te întâi aici.

Îi dădu lui Grace o hârtie A4 trasă la xerox. Erau nişte instrucţiuni trimise pe fax către Banca Hexta, înregistrată

în Insulele Grand Cayman, pentru a transfera suma de 1 253 712 lire către un cont al băncii Aliado din Panama.

Instrucţiunile erau semnate de Michael Harrison şi de Mark Warren. Pe marginea chitanţei apărea ora 23.25, ieri.

Grace citi de două ori tot, apoi se uită încruntat la Branşon.

— Cu două minute înainte de a se arunca de pe balcon.

— Da, aşa este.

Grace se gândi la biletul găsit în buzunarul lui Mark Warren.

— Deci a fost şi a transferat banii pentru a salva viaţa prietenului său. Apoi vine şi se aruncă de la balcon?

— Poate că avea de plătit vreo datorie foarte mare. Panama poate avea legătură cu Columbia prin mafia columbiană. Poate că au dat de belea cu vreun împrumut? 11 plătesc şi pe urmă Mark Warren se aruncă de la balcon?

— E o teorie rezonabilă, spuse Grace. Dar tipii ăştia doi s-au descurcat foarte bine. Construiesc un ansamblu mare, de douăzeci de case, în Ashdown, care le poate aduce câteva milioane. De ce să se arunce când partea lui ar fi fost de câteva sute de mii de lire?

— Atunci, face transferul şi apoi este omorât.

— Aceasta este o teorie mult mai elegantă, spuse Grace. Am vorbit cu Cleo Morey de la morgă puţin mai devreme. O să sosească un medic patolog şi s-ar putea să avem mai multe informaţii puţin mai târziu.

Detectivul Bella Moy îi transmise lui Grace că are informaţii de la compania de telefonie. Vodafone a identificat apeluri de pe telefonul lui Michael Harrison între orele 22.22 şi 23, noaptea trecută. S-a apelat numărul de la Urgenţe 999 de mai multe ori, dar de fiecare dată operatorul nu a auzit pe nimeni în cască şi nu a primit răspuns la întrebări.

— Cum este cu emiţătoarele?

— Asta voiam să spun, Roy. Vodafone au colaborat

foarte bine astăzi şi deja avem de la ei locaţia celui mai apropiat emiţător de telefonul lui Michael Harrison, spuse ea.

— Unde este?

Ea păru puţin dezamăgită.

— Asta nu e mai este o veste atât de bună. Este în centrul oraşului Newhaven şi acoperă tot oraşul.

— Informaţia este de ceva ajutor, spuse Grace. Este cumva Newhaven port la Canal?

— Deja am alertat toate porturile, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru Ashley Harper şi Alexandra Huron. Acesta este numele pe care l-a folosit în Canada în urmă cu patru ani.

Era clar că mai avea ceva de spus, aşa că Grace o lăsă să continue.

— Am verificat maşina ei. A fost închiriată de ea, pe numele ei, de la un agent din Hammersmith, în urmă cu un an. Toate plăţile sunt la zi. Acelaşi lucru şi cu casa, este închiriată, dar contractul expiră la sfârşitul acestei luni.

— Ca să coincidă cu nunta ei? sugeră Branşon.

— Posibil, spuse Emma-Jane. Mi-am urmat instinctul şi i-am rugat pe nou-veniţi să facă o cercetare asupra tuturor firmelor care închiriază maşini în zonă şi le-am dat numele lui Ashley Harper şi pe toate celelalte pe care le-a avut înainte. Nu a apărut nimic cu numele Ashley Harper, spuse ea. Dar, la zece minute după miezul nopţii, astăzi, o femeie pe nume Alexandra Huron a închiriat o limuzină Mercedes de la o companie locală, de lângă aeroportul Gatwick, folosind un cârd de credit emis de Banca Toronto Dominion din Canada. Persoana care a închiriat maşina a identificat-o din fotografii pe Ashley Harper.

— Camerele cu circuit închis, spuse Grace. Ce am…

Glenn Branşon ridică o mână.

— Lucrăm deja la acest aspect. Verificăm fiecare cameră de la Gatwick până în Newhaven din momentul în care a luat maşina.

— A părăsit casa cu aproximativ o oră înainte de a

ajunge tu, Nick, îi spuse Grace lui Nicholl.

— Da.

— Ştim dacă a ajuns la aeroport?

— Nu.

Grace tăcu. Câteva minute nimeni nu mai spuse nimic. Se gândea la tot ceea ce făcuse noaptea trecută; când a fost la Mark Warren, când el şi Genn Branşon o vizitaseră pe Ashley Harper. Când fusese dus Michael Warren în pădure pentru a ajuta la căutarea mormântului. Momentul când au fost transferaţi banii. Moartea lui Mark Warren. Ashley care a închiriat o maşină sub un alt nume.

Acum ştia care era planul ei; în momentul acesta era clar. Şi mai ştia că trebuia să o găsească. Nimic în afara acestui lucru nu mai conta în acest moment.

Rapid.

Dacă nu era deja prea târziu.

84

— La naiba, femeie, patru valize nenorocite! Ce naiba se întâmplă cu tine, Alex?

— Ce vrei să spui?

— Nu te ajut să cari patru valize nenorocite, asta vreau să spun.

— Atunci o să iei un cărăuş.

— Şi cum rămâne cu taxa pentru bagaj suplimentar?

— Vie, călătorim la clasa superioară. Au spaţiu mare pentru bagaje. Relaxează-te.

— Mă relaxez pe dracuz! De ce nu poţi să laşi toate prostiile astea aici şi să cumperi unele noi în Sydney? Ştii, sunt magazine şi acolo!

Ashley, îmbrăcată într-un costum de blugi de la Prada şi pantofi cu toc, stătea între valize, în livingul casei din Newhaven. îşi puse provocator mâinile în şolduri şi se uită pe fereastră. Priveliştea care se vedea de la casa închiriată pe vârful unui deal cuprindea aproape tot oraşul şi o parte din port.

Se uită la feribotul Seacat care aluneca pe lângă

digul din port, pregătindu-se să iasă în larg. Era o zi morocănoasă, gri şi umedă. Transpira, lucru care se adăuga la starea ei proastă, iar faptul că trebuia să îi vină menstruaţia făcea lucrurile şi mai rele.

Se întoarse către el, cu vocea din ce în ce mai nervoasă.

— Pe bune? Au magazine în Sydney? Adică magazine în care poţi intra şi din care poţi cumpăra lucruri?

— Du-te dracului, vaco! Nu vorbi cu mine de parcă aş fi un servitor nenorocit!

— Du-te tu dracului! De ce să las toate lucrurile aici? Asta este viaţa mea!

— Ce vrei să zici cu asta?

La un metru şaizeci şi nouă înălţime, Vie era cu doar câţiva centimetri mai înalt decât Ashley, dar ei i se păruse tot timpul că el este mai înalt. Avea o construcţie vânjoasă, musculoasă, ca a unui luptător, cu mâinile tatuate, părul tuns foarte scurt şi o faţă simpatică, aspră. Hainele se potriveau stilului milităresc; acum era îmbrăcat cu o jachetă militărească, pusă peste un tricou negru, pantaloni largi kaki şi nişte bocanci negri.

— Vrei să spui că Michael e viaţa ta? Mark? Tipii ăştia doi au fost viaţa ta, asta vrei să spui, nu? Am înţeles eu ceva greşit aici? Credeam că eu sunt viaţa ta, curvă proastă!

— Aşa credeam şi eu, spuse ea apăsat, reţinându-şi lacrimile.

— Şi ce dracu' înseamnă asta?

— Nimic, spuse ea.

O apucă de umeri şi îi întoarse faţa către el.

— Alex, relaxează-te. Suntem aproape de final, acasă, liberi. Hai să ne calmăm.

— Sunt foarte calmă, spuse ea. Tu eşti cel plin de nervi.

O trase către el şi se uită în ochii ei verzi. Apoi, cu tandreţe, îi dădu câteva fire de păr la o parte de pe faţă.

— Te iubesc, spuse el. Te iubesc foarte mult, Alex.

Ea îi puse braţele în jurul gâtului, îşi lipi buzele de

ale lui şi îl sărută pasional câteva momente.

— Şi eu te iubesc, Vie. Dintotdeauna.

— Şi cu toate astea, te-ai dus fericită şi te-ai culcat cu Mark, apoi cu Michael. Şi cu mulţi alţi ţipi înainte.

Ea se dădu brusc înapoi şi aproape căzu peste o valiză.

— Iisuse, ce te-a apucat?

— Ce m-a apucat? Am dat-o în bară de data asta, asta m-a apucat. E bine?

— Nu am dat-o în bară, Vie. Am ajuns la rezultat.

— Un nenorocit de milion două sute de lire? Jumătate de an din viaţa noastră pentru atât?

— Niciunul din noi nu ar fi putut să prevadă accidentul.

— Trebuia să facem altfel. Trebuia să îl scoţi pe Michael, să mergi înainte cu nunta, apoi am fi avut jumătate din banii lui şi ai partenerului său.

— Asta ar fi durat luni de zile, Vie, poate ani. încă mai au unele nelămuriri cu privire la investiţia lor cea mare. Aşa, am obţinut un rezultat rapid. Şi dacă nu ai fi pariat tu jumătate din banii noştri, nu ar fi fost nevoie să fim aici deloc, da?

Timid, el se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm dacă vrem să prindem avionul.

— Eu sunt gata.

— Nu ai nici cea mai vagă idee cât de dureros e asta pentru mine, nu-i aşa, Alex? Ce facem noi? Că stau pe margine, ştiind că anul acesta te culci cu Michael şi Mark, că înainte te-ai culcat cu nenorocitul de Richard din Cheshire, ca să nu mai zic de Joe Kerwin şi Julian Warner.

— Nu pot să cred ce aud, Vie! Am făcut tot ce spui pentru că asta era partea mea din înţelegere, bine?

— Nu, nu e bine.

— La sfârşit, oricum te-ai răzbunat pe ei de fiecare dată, aşa că nu văd care este problema. Şi acum ne-am scutit pe amândoi de o lună de miere cu Michael.

Nerăbdător, se uită din nou la ceas.

— Vorbim în maşină. Trebuie să mai fac ceva înainte

de a pleca. îi cără valizele pe hol, apoi se întoarse în camera de zi şi mută canapeaua chiar în mijloc. Apoi îngenunche şi trase de o margine a covorului.

— Vie, spuse ea.

El se uită în sus.

— Da?

— Nu putem să îl lăsăm aşa?

— Să îl lăsăm?

— Nu va pleca nicăieri, nu? Nu va scăpa; ai spus că nici măcar nu poate să vorbească.

— O să îl omor, ca să scape de durere.

— De ce să nu îl laşi în pace? Nu o să îl găsească nimeni, niciodată.

— Îmi ia doar zece secunde să îi rup gâtul.

— Dar de ce?

El se uită la ea.

— Îţi cam place de el, curvo!

Roşind ea răspunse:

— Nu îmi place absolut deloc de el.

— Nu ţi-ai făcut niciodată griji că i-am omorât pe ceilalţi! Ce e atât de special cu Mikey acesta?

— Nu este nimic special cu el.

Lăsă covorul la loc, se ridică şi puse canapeaua la loc. Apoi mută măsuţa de cafea.

— Ai şi tu dreptate, Alex, în legătură cu faptul că nu o să scape. De ce să mă arăt milos faţă de nenorocit şi să îi scurtez suferinţa? O să-l lăsăm să moară de foame în întuneric. Mulţumită?

Ea dădu din cap.

— Ai citit ziarele de astăzi?

— Nu, am făcut ordine pe aici. Le-am citit pe cele de ieri, nu era nimic care să ne îngrijoreze. O să ne uităm pe cele de astăzi la aeroport. Râse. După aceea, nu ne mai facem nicio grijă, da?

Cinci minute mai târziu, Mercedesul era încărcat cu cele patru valize ale lui Ashley şi geanta mare a lui Vie. închise uşa de la intrare şi băgă cheile în geantă.

— Crezi că ar trebui să ducem cheile la agenţie?

— Femeie, mai avem cinci luni din contractul de închiriere! Vrei să intre oamenii în casă şi să îşi bage nasul? Pentru că, îţi spun un lucru: peste o săptămână sau două nu va mirosi foarte bine înăuntru.

Ea îşi puse centura de siguranţă şi nu spuse nimic. Prin geamul maşinii se uită pentru ultima oară la casă. Era o casă ciudată, perfectă pentru ceea ce voiau ei să facă, datorită izolării; cel mai apropiat vecin era la jumătate de kilometru depărtare. De fapt, în lumina evenimentelor de marţea trecută, era mai mult decât perfectă. Nu ai fi putut nici într-un milion de ani să spui că era o casă drăguţă sau elegantă. Construită pe un teren necultivat în 1930, arăta ca o dependinţă a unui duplex, a cărui jumătate nu fusese niciodată construită. La început, acolo fusese un garaj, dar în urmă cu câţiva ani fusese transformat în ceea ce era acum livingul.

El porni maşina. Peste o oră vor fi la aeroportul Gatwick. Mâine, sau astăzi mai târziu, întotdeauna avusese probleme cu fusul orar, vor fi înapoi în Australia. Acasă. Câteva picături de ploaie udară parbrizul. Fără să bage în seamă, Ashley îşi puse ochelarii Gucci. Vie îi tăiase părul, pentru că nu avusese timp să meargă la coafor, iar de dimineaţă îşi pusese o perucă {u părul scurt, negru. Dacă ar fi căutat-o la aeroport, ar fi căutat-o pe Ashley Harper. Era doar o mică posibilitate să o caute pe Alexandra Huron. Dar, în timp ce se uita la paşaportul pe care îl avea în geantă, care mai era valabil încă doi ani, zâmbi. Dar nimeni nu ar fi căutat-o pe Anne Hampson.

Vie puse motorul la turaţie normală, apoi mormăi:

— Unde dracuz, e frâna?

— E un mâner; tragi de el.

— De ce naiba are mâner? De ce nu ai închiriat o maşină normală?

— Ce este mai normal decât un Mercedes?

— O maşină cu o metodă de frânare normală.

— Pentru Dumnezeu!

El lăsă geamul în jos şi ţipă:

— La revedere, nenorocitule! Să ai o viaţă fericită! —

Vie?

— Mda? Acceleră nervos pe şoseaua denivelată, pe care primăria se pare că o uitase. Ce se întâmplă, deja ţi-e dor de puia iubitului?

— Ştii ceva? E mai mare decât a ta!

Se întinse spre ea şi o plesni peste faţă. Maşină intră pe marginea de iarbă, apoi înapoi pe şosea, trecând printr-o groapă.

— Te simţi mai bine dacă mă loveşti?

— Eşti doar o nenorocită de curvă.

Ajunseră într-o intersecţie şi făcură la dreapta pe lângă un complex modern, în construcţie, cu puieţi în faţă.

— Şi tu eşti un huligan, Vie. Eşti un sadic, ştiai? Te face să te simţi mai bine asta? Aşa te exciţi tu, torturând pe cineva ca Michael?

— Şi pe tine te excită să o faci cu el, când ştii sigur că într-o bună zi chiar o să i-o faci? Se întoarse să se uite la ea, apoi intră pe drumul principal.

Se întâmplă atât de repede, că nu simţiră decât o schimbare în intensitatea luminii, preţ de o secundă. Urmară o lovitură îngrozitoare, apoi o smucitură puternică, urechile i se înfundară, iar interiorul maşinii se umplu cu ceva ce semăna cu penele şi mirosea a explozibil. în acelaşi timp, claxonul începu să sune zgomotos.

— La naiba, la naiba, la naiba! Vie dădu cu pumnul în volan. Airbagul şoferului atârna ca un prezervativ folosit pe lângă volan, iar altul îi atârna pe lângă cap.

— Eşti în regulă? o întrebă el pe Ashley.

Ea încuviinţă, uitându-se la capota maşinii, făcută praf. Emblema Mercedesului nici nu se mai vedea. Câţiva metri mai departe era o maşină albă, iar în mijlocul drumului era o maşină oprită într-o poziţie imposibilă.

Vie încercă să deschidă portiera, dar întâmpină dificultăţi. Se lăsă cu toată greutatea pe ea şi, cu un sunet asurzitor al balamalelor, reuşi să o deschidă.

Uşa din partea lui Ashley se deschise fără probleme, îşi desfăcu centura de siguranţă şi coborî clătinându-se. Se ţinu de nas şi suflă puternic pentru a-şi desfunda urechile.

La volanul celeilalte maşini, un Saab, putea vedea o femeie cu părul cărunt, arătând confuză şi cu nasul spart.

Vie verifică daunele: roata din faţă se rupsese şi fusese împinsă în motor. Nu mai era nicio şansă ca maşina să pornească.

— Vacă proastă şi nenorocită! ţipă Vie peste Mercedes la femeia din Saab.

Ashley vedea că o altă maşină venea pe şosea, iar din direcţia opusă o dubă. Un tânăr alerga spre ei.

— Vie, ţipă ea repede. Trebuie să facem ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, bine, trebuie să facem ceva. Ce sugerezi?

85

Înapoi în biroul de investigaţii, Nick Nicholl ţipă dintr-odată la Grace:

— Roy! Pe linia şapte, ridică receptorul!

Grace apăsă pe buton şi ridică receptorul.

— Roy Grace, spuse el.

Era un sergent din cadrul Poliţiei din Brighton, pe nume Mark Tuckwell.

— Roy, spuse el. Ştii Mercedesul pe care l-ai pus tu sub urmărire, o limuzină albastră cu numărul LJ04PXRL?

— Da.

— Tocmai a avut un accident în Newhaven. Ocupanţii, un bărbat şi o femeie, au furat un vehicul.

Grace se ridică brusc, cu telefonul la ureche, explodând de energie.

— Au luat ostatici?

— Nu.

— Avem descrierea celor două persoane?

— Nimic foarte clar până acum. Un bărbat mic şi îndesat, caucazian, părul scurt, pe la patruzeci şi cinci de ani; femeia are părul scurt, negru, şi are în jur de treizeci de ani.

Luând un stilou, Grace întrebă:

— Care sunt semnalmentele maşinii furate de cei doi?

— Un Land Rover Freelander, Verde, cu numărul

W796LDY.

Notând, Grace întrebă:

— Aţi luat legătura cu maşina până acum?

— Nu încă.

— Mai exact, cu cât timp în urmă a fost furată?

— Zece minute.

Grace se gândi un moment. Zece minute. Puteai să mergi destul de mult în zece minute. îi mulţumi sergentului şi îl anunţă că îl va suna în câteva minute, să îşi ţină linia liberă.

Apoi Grace informă pe scurt echipa. îi înmână semnalmentele maşinii lui Nick Nicholl şi spuse:

— Nick, fă să circule informaţiile despre maşină în toate zonele înconjurătoare – Surrey, Kent, Hampshire şi în Met. Acum!

Se gândi un moment. Drumurile de la est de Newhaven duceau la Eastbourne şi Hastings. La nord, era o scurtătură spre aeroportul Gatwick şi spre Londra. La est era Brighton. Cel mai probabil, dacă rămâneau în Land Rover, se îndreptau spre nord. întorcându-se către detectivul Moy, spuse:

— Bella, porneşte elicopterul. Presupunând că vor să părăsească zona, poziţionează-l astfel încât să acopere între zece şi cincisprezece kilometri nord de Newhaven.

— Bine.

— După ce ai făcut asta, avertizează-i şi pe cei care supraveghează camerele de filmat din toate gările, în caz că vor să lase maşina şi să ia trenul. Luă o gură de apă. Emma-Jane, cheamă Poliţia Rutieră şi spune-le să ocupe poziţii pe A23 şi să urmărească maşina asta imediat. După asta, alertează Poliţia din portul Newhaven şi pe cea din aeroporturile Gatwick şi Shoreham.

Verifică lista pe care o avea în cap. „Gări, porturi, aeroporturi, şosele”. Ştia că de multe ori când cineva fura o maşină o conducea pe o distanţă scurtă, o abandona şi lua o altă maşină.

— Glenn, spuse el, împânzeşte toată zona din Newhaven cu maşinile noastre; vrem să fim siguri că nu au

abandonat încă maşina. De asemenea, ţine la dispoziţie câteva din patrulele noastre.

— Imediat.

Grace sună la intervenţii şi le transmise că preia el conducerea în cazul accidentului. Funcţionarul de la telefon îi spuse că mai era o veste care abia fusese transmisă. O maşină care se potrivea descrierii a depăşit câteva maşini care stăteau la semafor pentru a trece peste podul din Newhaven cu câteva minute înainte să se deschidă. Această informaţie avea două minute.

86

Vie Delaney apăsă pe frână cu forţă în timp ce lua o curbă la dreapta, mult mai ascuţită decât îşi imaginase. Roţile din faţă se blocară şi pentru câteva momente maşina înaintă spre un plop, în timp ce el se lupta cu volanul care nu îl asculta. Ashley ţipă:

— Viiic!

Maşina derapă violent la dreapta, botul făcu o curbă şi roţile din spate se învârtiră cu forţă. Roti de volan prea mult şi imediat se îndreptară spre alt plop. Apoi, maşina se învârti din nou, valizele lovindu-se unele de celelalte în spate. în cele din urmă căpătă din nou controlul asupra maşinii.

— Pentru Dumnezeu, Vie, încetineşte!

În faţă era un camion imens, mergând încet. într-un minut erau în spatele lui, fără posibilitatea de a-l depăşi.

— La dracu, înjură Vie, lovind puternic, nervos, volanul.

Totul mersese prost. „Povestea vieţii mele”, se gândi el. Când era adolescent, tatăl său murise din cauza băuturii. Cu puţin timp înainte de a face optsprezece ani, îl bătuse pe iubitul mamei lui deoarece tipul era un vagabond care o trata ca naiba. Iar ca răsplată, mama lui îl dăduse pe el, pe Vie, afară din casă.

Intrase în armată de dragul aventurii, iar în Marină se simţise imediat ca acasă, doar că între timp prinsese şi gustul banilor. Voia bani mulţi. în viaţa particulară îi plăceau hainele la modă, maşinile, pariurile şi

prostituatele. Dar mai presus de toate, îi plăcea sentimentul pe care îl avea atunci când intra într-un cazinou îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Numai respect. Şi ce făcea mai bine mândriei unui bărbat decât să fie invitat la o masă la cazinou şi, poate, într-o cameră.

În timpul celui de-al doilea an în Marină, o aruncare norocoasă îi adusese o avere, apoi una mai puţin norocoasă îl lăsase fără nimic.

Apoi, a făcut echipă cu un tip pe nume Bruce Jackman, responsabil cu aprovizionarea cu artilerie şi a găsit o metodă rapidă de a face bani, ocupându-se vânzarea online de arme, muniţii şi alte instrumente militare. în momentul în care acest lucru începuse să fie periculos, îl strânsese de gât pe Bruce Jackman şi îl lăsase atârnând în dormitorul lui, cu un bilet de sinucigaş. Şi de atunci nu avusese nicio remuşcare pentru ce făcuse.

Viaţa era un joc, supravieţuia cel mai puternic. După părerea lui, oamenii făcuseră greşeala să pretindă că sunt altfel decât animalele. Dar toată viaţa se ghida după legea junglei.

Iar asta nu însemna că nu puteai să iubeşti pe cineva. Din primul moment în care o văzuse, se îndrăgostise profund, ca un nebun, prosteşte, de Ashley. Ea avea tot ce trebuia: atitudine, stil, o frumuseţe extraordinară, un corp minunat, iar în pat era perversă. Era tot ceea ce îşi dorise de la o femeie şi chiar mai mult decât atât. Şi era singura femeie mai ambiţioasă decât el pe care o întâlnise, cu planuri ca să îşi atingă scopul: fă o avere când eşti tânăr, apoi petrece restul vieţii bucurându-te de ce ai strâns. Simplu ca bună ziua.

Acum, tot ce trebuiau să facă era să ajungă la aeroportul Gatwick şi să prindă avionul.

În interiorul maşinii Freelander mirosea a gaze de la ţeava de eşapament a camionului din faţă, care mergea cu mai puţin de treizeci de kilometri pe oră. Ieşi din bandă să vadă dacă poate depăşi, apoi reveni, în timp ce un alt camion trecu pe lângă ei în direcţia opusă. Din ce în ce mai nervos, merse în spatele camionului, tot ieşind şi revenind

pe bandă, pe lângă un indicator care semnaliza o carieră, apoi pe un deal, unde camionul încetini şi mai tare. Vie îşi duse mâna stângă în poala lui Ashley, îi căută mâna şi i-o strânse.

— O să fie bine, îngeraş.

Ca răspuns, Ashley îi strânse mâna.

Apoi, o lumină albastră din oglinda retrovizoare îi atrase atenţia. Şi un fior rece de frică îi trecu prin corp.

Se uită cu atenţie în oglindă. Ciment, iarbă şi copaci nemişcaţi în spatele său. Apoi din nou lumina albastră, iar de data asta nu se înşela. „La naiba!” Imediat după curbă o văzu din nou.

Ieşi din nou de pe bandă şi văzu un indicator care arăta un drum pietonal şi un altul mai larg, pentru autoturisme. Cu o smucitură bruscă de volan, luă faţa unei dube şi intră cu maşina pe drumul accidentat, acoperit cu buruieni. Maşina intră într-o groapă adâncă, plină cu apă, apoi ieşi de acolo. în oglindă, Vie văzu o altă maşină de poliţie trecând în direcţia opusă, mult prea repede pentru a-i fi remarcat, spera el.

— De ce ai schimbat drumul?

— Poliţia. Acceleră şi simţi roţile învârtindu-se rapid, alunecând. Maşină derapă în faţă, intră într-un şanţ, apoi din nou pe drum. Trecură pe lângă o fermă, cu un grajd gol în faţă şi cu un tractor oprit, apoi pe lângă mai multe ţarcuri pentru oi.

— Unde duce drumul ăsta? întrebă Ashley.

— Habar n-am.

La capătul drumului, coti la dreapta pe o alee de pietriş; trecură pe lângă mai multe căsuţe, apoi ajunseră la drumul principal. Vie, coborând fereastra şi ud de transpiraţie, spuse:

— Suntem pe *X27*, care ne duce spre A23, direct la Gatwick, nu-i aşa?

— Ştiu. Dar nu putem merge pe drumul principal.

— Mă gândesc. Cea mai bună metodă…

Amândoi auziră zgomotul făcut de elicopter. Vie scoase capul pe geam şi se uită în sus. Văzu un elicopter

albastru întunecat coborând direct spre ei. Elicopterul se lăsa în jos, cu un zgomot din ce în ce mai puternic şi când ajunse suficient de jos, Vie văzu scris deasupra cabinei pilotului cuvântul „Poliţia”.

— Nenorocirii. Traficul era foarte aglomerat, aşa că se gândi că nu era bine să meargă înainte. întoarse la stânga, accelerând în faţa unui Jaguar, care îl atenţionă cu farurile şi cu claxonul. Ignoră acest lucru şi se uită înainte, cu mintea blocată de panică. în faţă, maşinile încetineau. La naiba, se apropiau de o blocadă! într-o fracţiune de secundă întoarse la dreapta şi, depăşind alte maşini, deşi avea vizibilitatea redusă din cauza unei rulote înalte, putu să vadă de ce era traficul oprit.

O maşină de poliţie blocase drumul şi pe fiecare parte a acestuia se vedeau semne mari, albastre, pe care scria „Stop. Poliţia”.

87

— Tocmai au trecut de o barieră a poliţiei în dreptul sensului giratoriu de la Beddingham şi se îndreaptă spre vest, spre *X27*, îl informă Jim Robinson pe Grace. Următoarea opţiune ar fi la un kilometru, unde este un alt sens giratoriu şi unde o pot lua la dreapta, spre Lewes, sau la stânga, spre Kingston.

— Este cineva la sensul giratoriu?

— Avem o motocicletă pe drum; s-ar putea să ajungă la timp acolo.

— O motocicletă nu e suficientă. Trebuie să îi încercuim. Bine că nu sunt într-o maşină rapidă şi putem să îi prindem din urmă. Avem nevoie de patru maşini. Unde se află cele mai apropiate?

— Avem două maşini care se îndreaptă spre intersecţia cu A23, una care vine din Lewes şi care poate ajunge la intersecţie în patru minute, alta care ajunge din Shoreham la intersecţia lui A23 cu A27 în trei minute. Mai avem două maşini pregătite aici, la sediu, care pot pleca în două minute.

— Elicopterul îi mai are în vizor?

— E chiar deasupra lor.

Grace închise ochii un moment, imaginându-şi cum arăta drumul. în acest moment, răufăcătorii, oricine ar fi fost aceştia, iar el avea o bănuială extrem de puternică despre cine era unul din ei, făcuseră greşeala de a alege drumul pe care el îl străbătea în fiecare zi dus-întors de acasă la serviciu şi pe care probabil că îl ştia mai bine decât pe oricare altul de pe planetă. Cunoştea fiecare curbă, fiecare scurtătură. Dacă adăuga faptul că se aflau într-o maşină de teren, deşi pământul era destul de ud din cauza ploilor recente, dacă voiau, erau suficiente ocazii pentru a ieşi de pe drum pe câmp.

— Putem obţine şi două maşini de teren? întrebă Grace. Amplasaţi-le cât de aproape posibil de intersecţia lui A23 cu *A27*.

Se uită la ceas. 13.45. Marţi. Era un trafic destul de intens şi participanţii trebuiau luaţi în considerare. în ultimii ani, poliţia apăruse de multe ori în presă, în articole negative, din cauza urmăririlor periculoase de maşini, care se soldaseră cu moartea câtorva persoane nevinovate. Date fiind circumstanţele, trebuia să facă această urmărire cât mai sigură posibil.

Cel mai bine ar fi fost să îi încercuiască: o maşină din faţă, una din spate, câte una din fiecare parte, ca să îi determine să reducă viteza. Acesta ar fi un final fericit, ca la carte.

Doar că, de când devenise suficient de matur ca să nu mai asculte poveşti, nu prea mai auzise de finaluri fericite.

Trecând cu viteză printr-o curbă lungă, vitezometrul arătând mai mult de 125 kilometri la oră, Vie ştia că va ajunge în intersecţia cu A23 în câteva minute şi că atunci trebuia să ia o decizie. În ultimele minute, conştient de faptul că umbra elicopterului era tot timpul deasupra lor, se gândise la un singur lucru: „Dacă aş fi poliţist, unde mi-aş amplasa maşinile acum?”

Ieşeau din discuţie aeroporturile. La fel şi porturile. Dar era un lucru la care probabil că poliţiştii nu se gândiseră, pentru că n-aveau habar. Dar ca să ajungă

acolo era necesar să se piardă de nenorocitul de elicopter. Şi câţiva kilometri în faţă era un loc unde putea face asta.

Drumul cu două benzi devenise abrupt, având la dreapta drumurile întortocheate de ţară din Downland şi la stânga vasta întindere urbană din Brighton şi Hove. Şi în faţă, la câţiva kilometri, semnul de recunoaştere a ţintei sale, coşul din Shoreham Harbour. Dar nu acolo se va opri prima dată.

— De ce ai luat-o înainte, Vie? întrebă Ashley, nervoasă. Credeam că mergem la Gatwick.

Vie nu răspunse. Pe şosea, un domn în vârstă mergea încet într-o Toyota cu patru uşi. Perfect!

Trebuia să intre imediat în tunel. După cum îşi aducea aminte, acesta avea aproape jumătate de kilometru, de-a lungul zonei Downs. Trecură pe lângă indicatorul „Nu depăşiţi” şi intrară în tunelul slab luminat cu o viteză de peste o sută zece kilometri la oră. Imediat, Vie devie de pe drum şi apăsă brusc pe frână, reducând viteza la maximum şi aprinzând avariile.

— Vie, ce naiba…

Dar o ignoră, uitându-se în oglindă, urmărind cum trec maşinile cu farurile aprinse. Şi acum, Toyota se apropia. Vie era încordat, ştiind că trebuie să îşi sincronizeze timpul perfect. Toyota semnaliză că vrea să intre în depăşire şi începu să iasă de pe bandă. Dar, într-o secundă, se aprinseră nişte lumini şi un Porsche trecu în viteză pe lângă ea. Toyota frână cu putere şi ieşi de pe şosea.

Vie trase cât de puternic putu de frâna de mână, ştiind că va opri maşina fără să aprindă farurile.

— Ţine-te bine! ţipă el, lăsând frâna şi accelerând.

În spate se auzi un scârţâit de cauciucuri, dar până să îi lovească Toyota, ei deja porniseră. Urmă un impact minor, doar o zdruncinătură pe care abia o simţi şi sunetul de la geamul spart.

— Ieşi! ţipă Vie, deschizând repede portiera, sărind din maşină şi alergând să evalueze pagubele. Tot ceea ce îl interesa era partea din faţă a Toyotei. Dar arăta bine;

grilajul era îndesat în interior şi un far se spărsese, dar nu curgea apă sau ulei.

— Ia valizele! ţipă el la Ashley, care mergea nedumerită spre el. Ia nenorocitele de valize, femeie!

Deschise violent uşa şoferului de la Toyota. Şoferul era şi mai slab decât păruse când trecuse pe lângă ei, trecut mult peste optzeci de ani, cu o faţă pătată, părul alb şi ochelari ca un fund de borcan.

— Hei! Ce… ce crezi că…? spuse bătrânul.

Vie îi desfăcu centura de siguranţă, conştient de faptul că o maşină oprea în spatele lor şi îi luă ochelarii, ca să îl lase dezorientat.

— Te duc la ambulanţă, prietene.

— Nu am nevoie de o nenorocită de…

Vie trase de om, îl luă de umeri şi îl duse pe scaunul din spate în Land Rover, apoi închise uşa. Un bărbat de vârsta a doua, burtos, se dădu jos dintr-un microbuz Ford care oprise în spatele Toyotei şi veni alergând spre Vie.

— Ai nevoie de ajutor?

— Da, sărmanul tip, cred că a avut un atac, se agita de colo-colo.

Un camion trecu pe lângă ei, apoi două motociclete. Ashley ţipă:

— Pentru Dumnezeu, ajută-mă, Vie! Nu mă descurc singură cu valizele astea!

— Lasă-le!

— Am toate documentele într-una din ele!

Vie îl văzu pe bărbatul cu burtă cum se uită ciudat la Ashley şi se hotărî că cea mai bună soluţie este să îl pună la pământ. îl puse jos fără ezitare, cu un pumn, apoi îl sprijini de Fordul său.

În grabă, Vie îşi puse geanta şi două dintre valizele lui Ashley în Toyota şi săriră amândoi în maşină. Vie dădu în spate câţiva metri, cu un zgomot care presupunea că vine de la ventilator, apoi apăsă pe acceleraţie şi maşina vibră. îşi verifică oglinda, trecu pe lângă Land Rover şi acceleră cât de mult putea maşina veche, îndreptându-se spre lumina din ce în ce mai puternică de la capătul

tunelului.

Ashley se uita la el şocată.

— Asta a fost un lucru inteligent, spuse ea.

— Mai vezi nenorocitul de elicopter? întrebă el, clipind des din cauza luminii puternice.

Ea se fâţâi pe locul ei, uitându-se în sus, cu gâtul întins prin parbrizul din faţă, apoi în faţă.

— Nu ne urmăreşte! exclamă ea. Stă la ieşirea din tunel. Stai! Minunat! Acum se îndreaptă spre intrare!

— La naiba!

După un kilometru, Vie ieşi de pe drumul cu două benzi, către străzile întortocheate din Southwick, o zonă industrială. Această suburbie separa oraşele Brighton şi Hove de Shoreham. Aveau câteva minute în avantaj până când poliţia va identifica maşina, iar cu puţin noroc, poate că bătrânul care o conducea nu îşi va mai aminti numărul de înmatriculare, spera Vie.

— Deci unde naiba mergem, Vie?

— Spre singurul loc unde nu vine poliţia.

— Care este?

— Michael şi Mark au un iaht, nu? Ai mers cu el?

— Da, ţi-am spus, am ieşit de câteva ori.

— E suficient de mare pentru a traversa Canalul, nu?

— Tipul de la care l-au cumpărat a traversat cu el Atlanticul.

— Asta este bine. Noi ştim să navigăm.

— Da. Ashley îşi aducea aminte de câteva vacanţe în Canada şi în Australia, când au navigat. închiriaseră un iaht şi plecaseră numai ei. Fuseseră câteva din puţinele momente frumoase şi fericite din viaţa ei.

— Aşa că acum ştii unde mergem. Doar dacă nu ai cumva o idee mai bună.

— Să luăm barca lor?

— O să navigăm după lăsarea întunericului.

Acum mergeau pe un drum aglomerat, cu case de o parte şi de alta. încetini în timp ce se apropiau de un semafor şi, înainte, putu să vadă agitaţie în faţa magazinelor deschise pe ambele părţi ale străzii.

Apoi, în timp ce încetinea, i se schimbă expresia. O lumină puternică, albă îi acapara oglinda retrovizoare. Auzi sunetul ascuţit al unei sirene. Văzu un girofar albastru şi auzi o sirenă. Apoi un poliţist pe motocicletă trase lângă maşina lor, făcându-i semn să coboare.

În loc să facă ce i se ceruse, Vie apăsă pe acceleraţie şi trecu pe roşu, chiar prin faţa unui camion.

— La naiba! spuse Ashley.

Câteva momente mai târziu, cu sirena pornită, motocicleta era lângă ei din nou, poliţistul făcându-i iar semn să coboare. Dar Vie trase puternic de volan la dreapta, lovind intenţionat motocicleta şi răsturnând-o; în oglindă, văzu cum poliţistul se rostogoleşte pe stradă.

Panicat, Vie văzu o cutie poştală în faţă şi o stradă adiacentă, care părea liniştită. Intră cu viteză pe ea, auzind cum bagajele se lovesc unele de celelalte pe scaunul din spate, apoi acceleră de-a lungul străzii mărginite de copaci. începuse să plouă din nou şi se încurcă în butoane până când găsi ştergătoarele şi le făcu să funcţioneze. Ajunseră la o intersecţie, cu o biserică în faţă.

— Ştii unde suntem?

— Portul nu poate fi departe, răspunse el. Conduse mai departe, printr-un labirint de străzi liniştite, rezidenţiale, apoi, dintr-odată, ajunseră într-o stradă îngustă, aglomerată, plină de maşini.

— Uite! arătă Vie în faţă. Uite portul!

La capătul străzii se intersectară cu drumul de coastă care mergea din Brighton şi Hove până în Shoreham Harbour, apoi pe malurile râului Adur.

— Unde este barca?

— Este la Clubul de Iahturi Sussex Motor Club, răspunse ea. Trebuie să o iei la stânga.

Un autobuz venea cu viteză. Voia să îl lase să treacă, dar văzu o lumină albă în oglindă; aproape fără să îi vină să creadă, văzu o motocicletă a poliţiei făcându-i semn prin traficul aglomerat să oprească. Era acelaşi poliţist nenorocit pe care îl lovise cu maşina?

Ieşi în faţa autobuzului, cu cauciucurile scârţâind. Apoi, în câteva momente, din senin, un BMW negru cu un girofar pe capotă şi cu mai multe lumini albastre înăuntru trecu chiar prin faţa lui, făcându-l să frâneze brusc. Pe capotă scria cu litere roşii, aprinse: „Opriţi! Poliţia!”

Fără să mai gândească, speriat, Vie roti maşina în forma literei „U”, accelerând în direcţia opusă, trecând printre maşinile care încetineau la un sens giratoriu. Motocicleta era chiar în spatele lui, cu sirena aprinsă. Ţinând mâna pe claxon, pentru ca pietonii să se dea la o parte, Vie merse cu două roţi ale maşinii pe trotuar, trecu pe lângă şirul de maşini şi ajunse la sensul giratoriu. Avea trei opţiuni: să o ia la dreapta şi să ajungă din nou în labirintul de case; în faţă, traficul era oprit. La stânga, drumul trecea peste un pod din bârne metalice care traversa râul.

Accelerând cât de tare putea Toyota, cu motocicleta aproape de spatele maşinii, Vie făcu la stânga. Motorul scrâşnea, pufnea, iar zgomotul devenea cu fiecare secundă mai puternic. Sub pod, fiind ora refluxului, râul arăta ca o fâşie subţire, maro, între malurile noroioase, cu bărci ancorate de o parte şi de alta, majoritatea părând aproape imposibil de folosit în acest moment.

La capătul celălalt al podului drumul era liber. Dar, în câteva minute, BMW-ul se apropie de el cu viteză. Brusc, motocicleta trecu în faţa lui şi încetini, încercând să-l facă să reducă viteza.

— Credeam că ţi-am dat deja o lecţie, mormăi Vie, accelerând şi încercând să îl lovească. Dar, ca şi cum ar fi anticipat acest lucru, poliţistul fu mai rapid decât el şi se trase într-o parte.

Încercând cu disperare să gândească limpede, Vie se uită în ambele părţi ale drumului. La stânga era un garaj, un lanţ de magazine şi ceva ce părea o zonă rezidenţială. La dreapta, putea vedea aeroportul Shoreham, întins pe o arie largă şi folosit în mare parte de avioane particulare şi câteva linii aeriene mici. Se apropiau de intrare.

Fără să semnaleze, Vie făcu la dreapta, pe drumul

îngust. La stânga lui era un perete de beton, iar la dreapta se întindea terenul aeroportului, punctat cu hangare, avioane mici, elicoptere şi turnul de control în stil Art-Deco, care părea să aibă nevoie de o vopsire. Acum îi trecea prin minte să mai reţină poliţiştii câteva minute, apoi să fure unul dintre avioanele mici, cum era acel Beecheraft cu două motoare care ateriza acum. Ar merge direct spre el şi ar ameninţa pilotul.

Ca şi cum ar fi anticipat acest lucru, BMW-ul merse pe lângă Toyota, apoi intră în ei, forţându-i să se lovească de zidul de beton. în timp ce maşina intra în zid, lăsând în urmă scântei, Ashley ţipă.

— Vie, pentru Dumnezeu, fă ceva!

El strânse cu putere volanul şi se concentră, ştiind că erau în inferioritate faţă de BMW şi motocicletă. în faţă se vedea un tunel. îşi dădea seama ce avea în minte BMW-ul: să meargă în faţa lui şi apoi să oprească. Aşa că apăsă pe frâne. Luat prin surprindere, BMW-ul îi depăşi. Imediat, Vie o luă pe lângă el, ieşi de pe drum şi intră pe terenul de aviaţie.

Motocicleta rămase în urma lui şi, câteva momente mai târziu, BMW-ul îl prinse din nou din urmă. Merse pe terenul acoperit cu pâlcuri de iarbă direct către primul rând de aparate de zbor, mergând printre ele, încercând să se piardă de poliţişti şi să vadă pe cineva care se îndrepta spre un avion sau care cobora dintr-unul. Apoi, în timp ce voia să treacă printre un aparat Grumman şi unul Piper Aztec, BMW-ul îl lovi brusc, puternic, împingându-i în faţă. În ciuda centurii de siguranţă, Ashley se lovi cu capul de parbriz şi începu să plângă de durere.

Auzi BMW-ul accelerând. în faţa lui se întindea pista de zbor şi putea vedea un avion aterizând; mai avea câţiva metri înainte de a atinge solul. Apăsă pe acceleraţie, traversă pista şi se aşeză în umbra avionului. Apoi, pentru un moment scurt, nu mai văzu în oglindă nici BMW-ul, nici motocicleta! continuă să meargă spre marginea pistei, pentru a trece de gardul care o mărginea şi pentru a ajunge la drumul de lângă acesta. Maşina scârţâia,

zgomotul motorului devenea din ce în ce mai puternic, însoţit de data aceasta de un miros de ars.

— Trebuie să ieşim şi să ne ascundem, Vie. Nu o să putem fugi de ei în maşina asta.

— Ştiu, spuse el supărat, speriat de faptul că nu vedea niciun loc de trecere prin gard. Unde dracu e ieşirea?

— Treci prin gard.

Urmându-i sfatul, Vie continuă să meargă direct spre gard, încetinind chiar înainte de a-l lovi. Sârma ghimpată scoase un sunet ascuţit, ca de material rupt. Acum trecuseră pe drum, cu râul la dreapta şi terenul pentru avioane la stânga. Motocicleta şi maşina de poliţie erau chiar în spatele lui. Un Mercedes sport venea din faţă. Vie continuă să meargă.

— Dă-te dracului la o parte! în ultimul moment, Mercedesul trase pe marginea drumului.

Ajunseră la o intersecţie în formă de „T”. La stânga, în faţa unei case, era parcat un camion din care se descărca şi care bloca tot drumul.

Apăsă pedala şi făcu la dreapta, uitându-se în oglindă. Bine că drumul era prea îngust pentru ca BMW-ul să poată intra. Motocicleta se pregătea să îl urmărească în continuare. în orice moment urma să îi depăşească. Vie viră într-o parte şi în alta pentru a-l avertiza. Mergeau cu şaptezeci de kilometri pe oră, apoi cu şaptezeci şi cinci, cu optzeci şi se apropiau de un pod de lemn care traversa râul.

Apoi, chiar în timp ce ajungea la pod, doi copii pe bicicletă apărură brusc în partea cealaltă a podului.

— La naiba! La naiba! Vie ţinu apăsat claxonul şi apăsă puternic pe frâne, dar nu era timp suficient; copiii nu se opreau şi nici nu era suficient spaţiu ca să treacă pe lângă ei. Ashley ţipa.

Maşină merse la dreapta, la stânga şi iar la dreapta. Lovi parapetul din dreapta podului, îşi schimbă direcţia şi îl lovi şi pe cel din stânga, apoi făcu o jumătate de piruetă, se răsuci pe capotă, sărind prin aer, lovind parapetul şi

structura de lemn a podului, făcându-le praf. Maşina căzu cu faţa în jos, cu uşile din spate deschise, cu bagajele zburând pe lângă ea, spre noroiul de jos, la fel de moale şi de periculos precum o mlaştină.

Poliţistul se dădu jos de pe motocicletă şi, şchiopătând din cauza rănii căpătate când fusese răsturnat cu câteva minute în urmă, se uită în jos prin gaura lăsată de maşină în pod.

Tot ce putea vedea ieşind din noroi era partea de jos, murdară, a Toyotei. Restul maşinii se scufundase cu totul. Se uită la podeaua din metal, la evacuare, la ţeava de eşapament şi la cele patru roţi care încă se învârteau. Apoi, chiar sub ochii lui, noroiul începu să bolborosească în jurul maşinii, ca un cazan care fierbea şi, câteva minute mai târziu, podeaua şi roţile se scufundară acoperindu-se de noroi. Apoi, câteva bule se sparseră la suprafaţă, ca şi cum, undeva în adâncime, un monstru fusese deranjat.

Apoi, nimic.

89

Fluxul le limita posibilităţile. Încercuiseră cu o panglică lată toată zona în care căzuse maşina, dar sulurile de pânză limitau foarte puţin vederea mulţimii tot mai mari de spectatori de pe maluri. O maşină de pompieri, şase de poliţie, una de tractare, toate erau parcate pe marginea râului.

Fără a se îngrijora de ce greutate poate susţine, o macara fusese adusă şi poziţionată pe pod. De aici, Grace urmărea toate operaţiunile de recuperare. Scafandrii încercau din răsputeri să prindă braţul macaralei de un punct stabil al Toyotei. Deşi plouase toată ziua, cerul se luminase în ultima oră, iar soarele încerca să străpungă norii.

Noroiul dens îi împiedicase pe scafandri să coboare mai adânc, iar singura şansă ca pasagerii să mai fie în viaţă era ca geamurile maşinii să fi rămas intacte şi să fie aer în maşină. Dar numărul mare de cioburi împrăştiate pe pod făceau ca această şansă să pară infimă.

Din Land Roverul abandonat fuseseră recuperate

două valize, pline cu haine pentru femei. Nu era nici măcar o bucăţică de hârtie care să le dea un indiciu despre unde s-ar fi putut afla Michael Harrison. Grace avea sentimentul că în Toyota se aflau indiciile.

Glenn Branşon, care stătea lângă Grace, spuse:

— Ştii de ce îmi aduce asta aminte? De filmul *Psycho*, originalul, din 1960. Când scot din lac maşina în care era corpul lui Janet Leigh. Mai ţii minte?

— Da.

— Acela a fost un film bun. Ce s-a făcut după aceea au fost prostii. Nu ştiu de ce oamenii se mai obosesc să refacă acelaşi film.

— Pentru bani, spuse Grace. De aceea noi doi avem o slujbă. Pentru că unii oameni fac o grămadă de bani.

După câteva minute, reuşiră să fixeze braţul macaralei. începură să scoată maşina. Din cauza sunetului asurzitor al macaralei, Grace şi Branşon abia auzeau sunetele scoase de noroiul care bolborosea sub apa care creştea.

În faţa lor, încet, Toyota se ridică în aer, curată datorită apei şi cu uşa de la portbagaj deschisă. Pe ferestre curgea noroi. Maşina arăta grav avariată, cu capota strivită. Se părea că nici măcar o fereastră nu rămăsese întreagă.

Pe măsură ce noroiul se scurgea, apărură mai întâi siluetele pasagerilor, apoi feţele inerte ale acestora.

Macaraua puse maşina cu capota pe pământ, la câţiva metri de o barcă veche. Câţiva pompieri, ofiţeri de poliţie şi muncitori care sosiseră cu macaraua, desfăcură cârligele acesteia şi îndreptară uşor maşina. în timp ce o rostogoleau pentru a o aşeza pe roţi, cele două corpuri se mişcau precum păpuşile folosite la testarea maşinilor.

Urmat de Branşon, Grace merse repede până la maşină, se lăsă pe vine şi se uită înăuntru. Deşi avea noroi lipit de faţă şi părul mult mai scurt decât atunci când o văzuse ultima oară, nu era nicio îndoială că era Ashley Harper, cu ochii mari, deschişi, nemişcaţi. Apoi se scutură cu scârbă când văzu un crab slab, cu picioarele lungi

târându-se în poala ei.

— Iisuse! spuse Branşon.

Cine naiba era bărbatul de lângă ea, din scaunul şoferului? se întreba Grace. Şi el avea ochii deschişi, cu o privire ca de asasin şi cu masca morţii pe faţă.

— Vezi ce poţi să găseşti asupra ei, spuse Grace, deschizând portiera de la şofer şi scotocind hainele ude şi pline de noroi ale bărbatului. Găsi un portofel greu într-unul din buzunare şi îl deschise. înăuntru era un paşaport australian.

Fotografia era a bărbatului din maşină, fără îndoială. Numele lui era Victor Bruce Delaney şi avea patruzeci şi doi de ani. Sub rubrica pentru persoana de contact în caz de urgenţă era trecută domnişoara Alexandra Delaney şi o adresă din Sydney.

Glenn Branşon şterse noroiul de pe o poşetă galbenă, îi deschise fermoarul şi scoase şi el un paşaport, britanic de data aceasta, pe care i-l arătă lui Grace. Fotografia era, fără îndoială, a lui Ashley Harper, dar cu părul tuns scurt, negru, şi cu numele de Anne Hampson. La rubrica persoanei de contact nu era trecut nimic.

Şi în portofelul bărbatului şi în poşeta femeii erau cărţi de credit, dar nimic altceva. Niciun indiciu despre locul din care veneau sau în care intenţionau să se ducă.

— Avem o problemă, îi spuse Branşon lui Grace, fără niciun pic de umor în glas.

— Da. Grace se ridică şi se întoarse. Dintr-odată, totul este mult mai complicat decât era cu două ore în urmă.

— Şi cum naiba o să îl mai găsim pe Michael Harrison acum?

După câteva momente de tăcere, Grace spuse:

— Am o idee, dar nu îţi va plăcea.

Uitându-se fără plăcere la cei doi pasageri din maşină, Branşon răspunse:

— Deocamdată, nimic nu îmi prea place.

90

O oră şi jumătate mai târziu, Grace îl ajuta pe Harry

Frame, micuţ şi slab cum era, să se aşeze pe locul din faţă a maşinii Ford Mondeo pe care el şi Branşon o folosiseră în acea după-amiază.

Clarvăzătorul, cu părul prins într-o coadă, cu barba ca a unei capre, mirosind puternic a parfum de paciuli şi îmbrăcat în caftan şi pantaloni, avea o hartă din Newhaven în poală şi ţinea în mână un inel de metal legat de o bucată de sfoară.

Grace se hotărâse să nu îl implice şi pe Glenn Branşon. Nu îşi dorea niciun semnal negativ şi ştia că energia lui Harry Frame era sensibilă la acest lucru.

— Deci mi-ai adus ceea ce ţi-am cerut? îl întrebă Harry Frame pe Grace în timp ce acesta se urca la volan.

Grace scoase o cutie din buzunar şi i-o înmână. Frame o deschise şi scoase o pereche de butoni de argint.

— Cu siguranţă aceştia sunt ai lui Michael Harrison, spuse Grace. I-am luat din apartamentul lui în timp ce veneam aici.

— Perfect.

De la casa lui Harry Frame din Peacehaven şi până în Newhaven era o distanţă scurtă, de-a lungul coastei. în timp ce treceau pe lângă şirurile nesfârşite de magazine şi restaurante, Harry Frame ţinea butonii strâns în mână.

— Newhaven, spuneai?

— O maşină pe care o căutam noi a fost implicată într-un accident în Newhaven, astăzi, puţin mai devreme. Tot în Newhaven a fost identificat şi semnalul de la telefonul lui Michael Harrison. M-am gândit să mergem acolo şi să vezi dacă poţi identifica ceva. E o idee bună?

Cu vocea sa exuberantă, pe tonalităţi înalte, Frame spuse:

— Deja simt ceva. Suntem aproape, să ştii. Cu siguranţă.

Grace, urmând indicaţiile care îi erau date, încetini. Nişte urme de cauciucuri, o pată de ulei pe şosea şi nişte bucăţi strălucitoare de geam îi arătau unde fusese accidentul Mercedesului. Apoi, întoarse la dreapta pe lângă un ansamblu de case moderne, în construcţie, cu

nişte puieţi în faţă, trase pe dreapta şi opri.

— Bine, spuse el. Aici a avut loc accidentul de azi dimineaţă.

Harry Frame, cu butonii în mâna stângă, începu să legene pendulul deasupra hărţii, inspirând adânc. închise ochii şi după câteva momente spuse:

— Mergi mai departe, Roy. înainte, încet.

Grace făcu aşa cum i se spuse.

— Ne apropiem, spuse Frame. Cu siguranţă. Văd că va urma o curbă la stânga imediat. S-ar putea să nici nu dăm într-o şosea, ci într-o alee.

După aproximativ o sută de metri, într-adevăr, apăru o alee care mergea la stânga. Fusese pietruită cu mult timp în urmă, dar se părea că acum căzuse în uitare. Ducea pe deal, prin mijlocul unui teren agricol, bătut de vânt şi, de unde se aflau ei, părea că duce nicăieri.

— Întoarce la stânga, Roy.

Grace se uită la el, întrebându-se dacă trişa uitându-se prin genele întredeschise. Dar dacă Harry se uita undeva, atunci se uita în poala lui. Grace intră pe alee şi, după ce merse aproximativ jumătate de kilometru, le ieşi în faţă o casă mică, urâtă, aşezată chiar pe culmea dealului. Aceasta avea o privelişte frumoasă spre Newhaven şi spre port, dar nimic altceva atrăgător.

— Văd o casă, fără vecini. Michael Harrison este în această casă, spuse Harry Frame, cu vocea şi mai ascuţită din cauza entuziasmului.

Grace parcă în faţă. Pendulul se mişca repede, făcând un cerc mic, şi Harry Frame, cu ochii încă închişi, tremura de parcă fusese băgat în priză.

— Aici?

Fără să deschidă ochii, Frame confirmă:

— Da.

Grace îl lăsă în maşină, apoi merse la poarta casei, uitându-se la grădina cu plante căţărătoare, neîngrijite. Era ceva straniu cu casa asta, dar nu putea să-şi dea seama ce. Părea că fusese construită în anii ⁊30, sau poate la începutul anilor ⁊50, iar arhitectura era ciudată.

Merse pe o alee din dale de ciment, cu iarbă ieşind printre ele şi apăsă pe soneria de plastic de la intrare. Se auzi un sunet ascuţit, dar nu ieşi nimeni la uşă. încercă din nou. Niciun răspuns.

Apoi îi dădu un ocol, uitându-se pe fiecare fereastră. Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, avea un aer părăsit, neglijat. Toată mobila părea că are douăzeci, treizeci de ani, la fel şi aparatura din bucătărie. Apoi, spre surprinderea lui, văzu că pe masa din bucătărie erau mai multe ziare.

Se uită la ceas. Abia trecuse de ora 18. Ştia că trebuia să obţină un mandat de percheziţie dacă voia să intre. Dar asta ar fi putut dura încă vreo două ore şi cu fiecare minut care trecea, scădeau şi şansele de a-l găsi pe Michael Harrison în viaţă.

Câtă încredere avea în Harry Frame? Clarvăzătorul avusese dreptate de câteva ori în trecut, dar în la fel de multe cazuri se înşelase.

„La naiba”.

Gândul la ce va zice Alison Vopser dacă îl prindea că intră într-o casă fără mandat de percheziţie îl îngrijora.

Nu avea suficiente dovezi ca să îşi susţină opinia, dar trebuiau să se mulţumească ţu atât. Pentru Michael Harrison, timpul trecea rapid.

Cu o cărămidă desprinsă de pe alee, sparse un geam de la bucătărie, apoi, cu mâna înfăşurată în batistă, desprinse toate cioburile care rămăseseră agăţate, găsi mânerul, deschise geamul şi intră în casă.

— Alo! ţipa el. E cineva acasă?

Locul era întunecat şi mirosea urât. Bucătăria era curată şi, în afara celor câteva ziare, toate cu data de astăzi, nu era niciun semn că cineva ar fi stat acolo în ultimul timp. Verifică fiecare cameră de la parter. Camera de zi, spaţioasă, era extrem de mohorâtă, cu două fotografii cu peisaje marine pe pereţi. Remarcă pe covor nişte dungi, ca şi cum cineva ar fi mutat canapeaua. Merse mai departe într-o cameră întunecată, cu o masă de stejar şi patru scaune, cu tapet pe pereţi, apoi într-o toaletă, cu o

cruce pe care era scris „Dumnezeu să binecuvânteze această casă” agăţată pe perete.

La etaj, părea la fel de neprimitor şi de nelocuit. Erau trei dormitoare, în care toate paturile aveau numai saltelele şi nişte perne vechi, galbene, fără lenjerie, şi o baie mică, cu un boiler şi cu scaunul de toaletă şi cada pătate.

În camera cea mai mică, deasupra patului, era o intrare în pod. Aşeză cu atenţie un scaun pe pat, se urcă pe el, deschise uşiţa şi se uită înăuntru. Spre mirarea lui, chiar lângă uşă era un întrerupător pentru lumină, care funcţiona. într-o secundă văzu că nu era nimic înăuntru. Doar un bidon mic cu apă, o mătură veche şi un covor strâns.

Deschise toate uşile de la dulapuri şi toate sertarele. La etaj, toate lenjeriile de pat şi prosoapele erau împăturite şi puse în dulapuri. La parter, în dulapurile din bucătărie erau nişte produse de bază, cafea, ceai, câteva căni, dar nimic altceva. Părea că de un an, doi, nu mai stătuse nimeni aici. Nu era niciun semn de Michael Harrison. Nimic.

Nicăieri.

Verifică dulapul de pe hol, în cazul în care ar fi fost vreo intrare în pivniţă pe acolo, deşi ştia că puţine case construite după perioada victoriană mai aveau pivniţe. Trebuia să afle a cui era casa şi când fusese locuită ultima dată. Poate că proprietarii muriseră şi acum casa era dată executorilor? Poate că din când în când trecea cineva care făcea curăţenie?

O femeie de serviciu care citea toate ziarele naţionale?

Grace ieşi din casă pe uşa din spate şi merse de-a lungul acesteia, spre două coşuri de gunoi. Deschise unul dintre ele şi imediat avu o altă variantă. în coş erau coji de ouă, pliculeţe folosite de ceai, o cutie goală de lapte cu data de expirare de astăzi şi o cutie de lasagna de la Marks and Spencer, care încă nu expirase.

Gândindu-se, dădu un ocol până în faţa casei,

încercând să îşi dea seama ce era în neregulă cu arhitectura. Apoi îşi dădu seama. în dreapta uşii de la intrare, unde era acum o fereastră urâtă, cu marginea din plastic, ar fi trebuit să fie un garaj. Acum putea vedea mai bine; culoarea cărămizilor nu se potrivea cu restul casei. La un moment dat, cineva transformase garajul în living.

Şi, brusc, îşi aduse aminte de ceva din copilăria lui: de tatăl său, meşterind diferite lucruri. îi plăcea să se ocupe singur de maşină, să îi schimbe uleiul, să ajusteze frânele, să nu se dea pe mâna mecanicilor care te jecmăneau, spunea el.

Îşi aduse aminte de gaura de inspecţie din garajul lor, unde petrecuse multe ore din copilărie ajutându-şi tatăl să repare maşinile Ford pe care le cumpărase de-a lungul timpului, murdărindu-se de ulei şi grăsime.

Apoi se gândi la urmele pe care le văzuse pe covor în living, unde fusese mutată canapeaua.

Cu o presimţire, nu mai mult de atât, intră din nou în casă şi merse direct în living. Dădu la o parte măsuţa de cafea şi mută canapeaua peste urmele lăsate pe covor.

Apoi remarcă un colţ al covorului care era uşor ondulat. îngenunche şi trase de el. Covorul se ridică repede. Mult prea repede. Şi în loc să dea de praf şi puf, dădu peste un strat subţire de material, care nu era unul obişnuit care se pune sub covor. Ştia exact ce este. Era un material care izola fonic.

Din ce în ce mai entuziasmat, se uită peste umăr, apoi trase de materialul greu, negru, şi văzu dedesubt o bucată de placaj. Destul de greu, deoarece placajul era fixat pe o gaură în podea, îşi băgă degetele pe sub margini, trase de acesta, îl desprinse şi apoi îl puse deoparte.

Instantaneu, duse mâinile la nas, din cauza mirosului care îl izbi. O duhoare groaznică de transpiraţie, urină şi exeremente.

Ţinându-şi respiraţia, speriat de ceea ce putea să găsească, intră în gaura adâncă de aproape doi metri şi, pe fundul acesteia, văzu o figură ca o umbră, cu mâinile şi picioarele legate, şi cu bandă lipită peste gură.

La început crezu că persoana era moartă. Apoi ochii străluciră. Nişte ochi îngroziţi.

Dumnezeule, era în viaţă! Grace simţi că o senzaţie inimaginabilă de bucurie îl învăluie.

— Michael Harrison?

Un mormăit îi răspunse.

— Sunt detectivul Grace de la departamentul de criminalistică din cadrul Poliţiei din Sussex, spuse Grace, lăsându-se în jos în groapă, uitând de miros şi doar nerăbdător să vadă în ce condiţie se află tânărul.

Îngenunchind, Grace îi dezlipi uşor banda de pe buze.

— Eşti Michael Harrison?:

— Da, spuse el. Apă, vă rog.

Grace îi strânse mâna cu blândeţe.

— Îţi aduc imediat. Şi te voi scoate de aici. O să fii în regulă.

Grace ieşi din groapă, merse repede până în bucătărie şi dădu drumul la apă, sunând şi după ambulanţă în acelaşi timp. Apoi se duse din nou în groapă, cu un pahar plin cu apă.

Puse paharul la buzele lui Michael, care luă o înghiţitură mare, lacomă. Doar câteva picături îi curseră pe bărbie. Apoi, în timp ce lua paharul, Michael se uită la el şi îl întrebă:

— Ce face Ashley?

Grace se uită la el, gândindu-se, apoi îi zâmbi uşor, încrezător.

— E în regulă, spuse el.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

Grace îi strânse din nou mâna.

— Mai vrei apă?

Michael încuviinţă.

— Îţi mai aduc, apoi te voi delega.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că este în siguranţă, spuse Michael cu vocea slabă, tremurând. Numai la ea m-am gândit… numai…

Grace ieşi din groapă. La un moment dat, va fi nevoit

să îi spună lui Michael totul, dar acum nu era nici momentul, nici locul.

Şi nici nu ştia cum să înceapă.

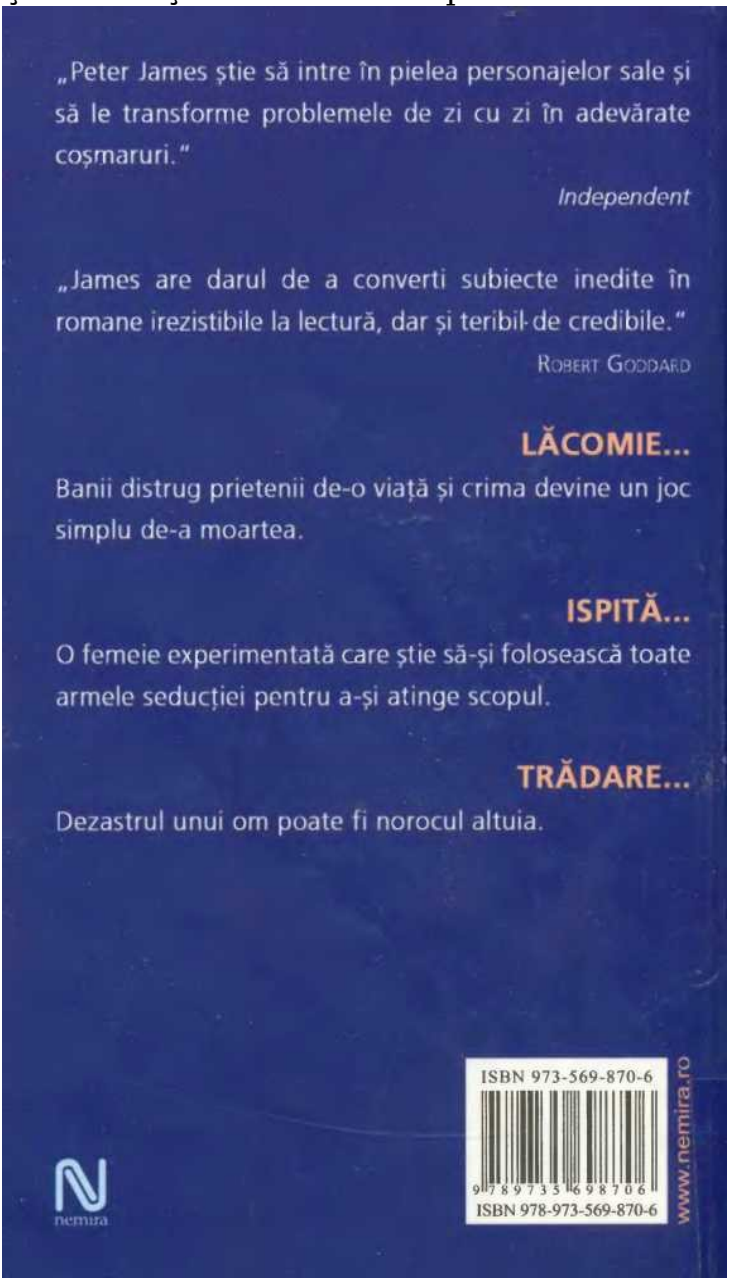
„Peter James ştie să intre în pielea personajelor sale şi să le transforme problemele de zi cu zi în adevărate coşmaruri."
Independent
„James are darul de a converti subiecte inedite în romane irezistibile la lectură, dar şi teribil de credibile."
ROBERT GODDARD
LĂCOMIE...
Banii distrug prietenii de-o viaţă şi crima devine un joc simplu de-a moartea.
ISPITĂ...
O femeie experimentată care ştie să-şi folosească toate armele seducţiei pentru a-şi atinge scopul.
TRĂDARE...
Dezastrul unui om poate fi norocul altuia.
ISBN 973-569-870-6
9 789735 698706
ISBN 978-973-569-870-6
www.nemira.ro
nemira